

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР

МАЙКЪЛ КРАЙТЪН

Ричард Престън

МИКРО

Вселена, която е твърде малка, за да се види,
но е твърде опасна, за да се подмине...

БАРД

МАЙКЪЛ КРАЙТЪН, РИЧАРД ПРЕСТЪН МИКРО

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Трима мъже са открити мъртви в заключен офис в Хонолулу. Няма следи от борба, ако не се броят изключително тънките разрези по телата им. Единствената улика е мъничък робот с ножове, почти невидим за човешко око.

Седем специализанти биолози от Кеймбридж, Масачузетс, са привлечени от новооснована компания, занимаваща се с биотехнологии. „Наниджен Майкротекнолъджис“ ги изпраща в своята загадъчна лаборатория на Хаваите, като им обещава достъп до средства, които ще открият нови хоризонти пред науката. Но щом се озовават в джунглите на Оаху, младите учени попадат във враждебна среда, в която изненадите и опасностите дебнат на всяка крачка. Въоръжени единствено с познанията си за природата, те се превръщат в жертва на невероятно мощна и необуздана технология. За да оцелеят, трябва да овладеят оръжията на самата природа.

„Микро“ изправя природа срещу технологии в типичния за Крайтън стил. Довършен от автора на научнопопулярна литература Ричард Престън, този рушащ границите трилър смесва научните факти със завладяваща художествена измислица, за да създаде поредния вълнуващ технологичен шедьовър.

Вселена, която е твърде малка, за да се види, но е твърде опасна, за да се подмине...

На Джуніър

*Потопени сме в море от миниатюрни
създания... обект на потенциално безкрайно
изучаване и възхищение, стига да сме готови да
насочим зрението си от света, ограничен от
хоризонта, до онзи на една ръка разстояние от
нас. Можем да прекараме целия си живот в
епично пътешествие около стъблото на едно
дърво.*

Е. О. Уилсън

Този роман е художествена измислица. Героите, събитията и диалозите са продукт на въображението на автора и не следва да се възприемат като реални. Всяка прилика с реални личности, живи или мъртви, е напълно случайна.

ВЪВЕДЕНИЕ

В КАКЪВ СВЯТ ЖИВЕЕМ?

МАЙКЪЛ КРАЙТЪН

През 2008 г. прочутият естествоизпитател Дейвид Атънбъро изрази загрижеността си, че днес учениците не могат да различат най-разпространените в природата растения и насекоми, докато предишните поколения ги разпознават без никакво колебание. Оказва се, че съвременните деца са лишени от досега с природата и от играта в естествена среда. За виновници се сочат множество фактори — градският живот, загубата на откритото пространство, компютрите и интернет, тежките домашни работи. Крайният резултат обаче е, че децата вече нямат контакт с природата и не я опознават пряко. Има доза ирония в това, че подобно нещо се случва във време, когато Западният свят говори с все по-голяма загриженост за околната среда и дори предлага мащабни и амбициозни стъпки за опазването ѝ.

Обучаването на децата в природосъобразно мислене беше основна тема на зеленото движение и съответно младото поколение беше учено да защитава нещо, за което няма никаква представа. Не остана незабелязан фактът, че точно същата формула в миналото доведе до деградацията на околната среда, предизвикана с най-добри намерения; чудесни примери за това са разсипването на националните паркове и американската политика за предотвратяване на горски пожари. Подобни подходи никога нямаше да се предприемат, ако хората наистина разбираха онова, което се опитваха да защитят.

Проблемът бе, че хората си мислеха, че разбират. Може да се каже, че новото поколение ще бъде още по-уверено в това. Ако не друго, училището учи, че съществува отговор на всеки въпрос; едва в реалния свят младите хора откриват, че много аспекти на живота са несигурни, загадъчни и дори непознаваеми. Ако имате възможност да играете сред природата, ако гледате как пчелата опрашва цветчето, ако по пръстите ви е останал пращец от крилата на пеперуда, ако

наблюдавате как гъсеницата плете какавидата си, у вас остава усещане за мистерия и несигурност. Колкото повече наблюдаваме, толкова по-загадъчна става природата и толкова повече осъзнаваме колко малко знаем. Наред с красотата ѝ можем да се докоснем до нейната плодовитост, разточителство, агресивност, безпощадност, паразитизъм и насилие. А тези нейни качества не са описани добре в учебниците.

Може би най-важният урок, който може да се научи при пряко наблюдение, е, че природата с всичките ѝ взаимосвързани елементи представлява сложна система и че ние не сме в състояние да я разберем и да предскажем поведението ѝ. Заблуждение е да се държим така, сякаш можем да го направим — по същия начин, по който е заблуда да смятаме, че можем да предскажем и друга сложна система, като котировките на акциите на борсата. Ако някой твърди, че може да предскаже каква ще бъде цената на някоя акция през следващите дни, ние знаем, че този човек е или шегаджия, или шарлатанин. Но ако някой еколог прави подобни твърдения относно околната среда или дадена екосистема, ние все още не сме се научили да гледаме на него като на лъжепророк или глупак.

Човешките същества си взаимодействат много успешно със сложни системи. Правим го непрекъснато, но като боравим с тях, а не като твърдим, че ги разбираме. Боравещите общуват със системата — те правят нещо, следят за реакция и след това правят нещо друго с намерението да постигнат някакъв желан резултат. Налице е безкрайно повтарящо се взаимодействие, което показва, че не знаем със сигурност как ще постъпи системата — налага се да изчакаме и да видим. Може да имаме предчувствието, че знаем какво ще се случи. В много случаи може да се окажем прави. Но никога не сме сигурни.

В общуването си с природата ние сме лишени от сигурност. И това винаги ще си остане така.

Как младите хора биха могли да познаят природата? В идеалния случай като прекарат известно време в някоя екваториална джунгла — онези огромни, непривични, тревожещи и прекрасни среди, които така бързо ни лишават от всякакви предварителни нагласи.

Недовършено, Майкъл Крайтън, 28 август 2008 г.

Пали

СЕДЕМТЕ СПЕЦИАЛИЗАНТИ

Рик Хътър — Етноботаник, изучаващ използваните от туземците билки.

Керън Кинг — Арахнолог (специалист по паяци, скорпиони и кърлежи), майстор на бойните изкуства.

Питър Янсен — Специалист по отрови и отравяния.

Ерика Мол — Ентомолог и експерт по бръмбарите.

Амар Сингх — Ботаник, изучаващ растителните хормони.

Джени Лин — Биохимик, изучаващ феромоните — миризмите сигнали, използвани от животни и растения.

Дани Мино — Докторант, пишещ дисертация върху „научни лингвистични кодове и трансформация на парадигмата“.

ПЪРВА ЧАСТ

ТЕНЗОР

ПРОЛОГ

„Наниджен“

9 октомври, 23:55 ч.

Пътуваше по магистрала „Фарингтън“ западно от Пърл Харбър, покрай насаждения от захарна тръстика, тъмнозелена на лунната светлина. Този район на Оаху открай време беше земеделски, но напоследък бе започнал да се променя. Отляво се виждаха металните покриви на новия индустриален парк „Каликимаки“, чиито сребристи плоскости се открояваха на зеления фон. Маркос Родригес знаеше, че в действителност това не е индустриален парк; повечето от сградите бяха складове, които можеха да се наемат срещу неголяма сума. Там имаше също магазин за морски принадлежности, един тип, който произвеждаше дъски за сърф по поръчка, два магазина за техника, железария — и това бе горе-долу всичко.

Разбира се, не биваше да пропуска и причината за среднощното му посещение — „Наниджен Майкротекнолъджис“, нова компания от континента, която се беше приютила в голяма сграда в другия край на комплекса.

Родригес отби от магистралата и продължи между притихналите постройки. Беше почти полунощ и индустриалният парк бе пуст. Паркира пред „Наниджен“.

Отвън сградата на „Наниджен“ по нищо не се различаваше от останалите — едноетажна метална фасада с покрив от гофрирана ламарина, на практика най-обикновен огромен навес с груба евтина конструкция. Родригес знаеше, че това далеч не е всичко. Преди да издигнат постройката, от компанията бяха направили дълбок изкоп в магмената скала и го бяха напълнили с електроника. Едва тогава дойде ред на невзрачната фасада, която сега бе покрита с фин червеникав прах от околните насаждения.

Преди да слезе от колата, Родригес си сложи гумени ръкавици и пхна в джоба си цифров апарат и инфрачервен филтър. Беше облечен с униформа на охранител. Нахлупи фуражката над лицето си —

улицата вероятно се наблюдаваше от камери. Извади ключа, който бе взел от рецепционистката на „Наниджен“ преди няколко седмици, когато тя се бе отнесла след третия си коктейл „Сини Хавай“; беше направил копие и го върна, преди тя да се събуди.

От рецепционистката научи, че „Наниджен“ разполага с три хиляди и петстотин квадратни метра високотехнологични лаборатории, в които според нея се правели изследвания в областта на роботиката. Не беше съвсем сигурна за какви точно изследвания става дума, но роботите били изключително малки.

— Проучват нещо във връзка с химикали и растения — смътно обясни тя.

— Нима за подобно нещо ви трябва роботи?

— Да, трябва им — сви рамене тя.

Но освен това му каза, че самата сграда не е обезопасена — нямало никакви алармени системи, детектори на движение, охранители, камери, лазерни лъчи.

— Какво използват тогава? — попита я той. — Кучета ли?

— Нищо — поклати глава рецепционистката. — Просто заключват вратата. Казват, че не им е нужна никаква охрана.

По онова време Родригес сериозно подозираше, че „Наниджен“ са просто някакви измамници или фирма фантом за укриване на данъци. Някоя високотехнологична компания не би се настанила в прашен склад, далеч от деловия център на Хонолулу и университета, откъдето смучеха всички подобни фирми. Щом бяха тук, „Наниджен“ със сигурност имаха нещо за криене.

Клиентът си мислеше същото. Именно затова бе наел Родригес. Честно казано, разследването на високотехнологични компании не влизаше в обичайното му поле на дейност. Най-често получаваше поръчки от адвокати, които искаха от него да фотографира съпрузи, решили да кръшнат на половинките си в Уайкии. В този случай също беше нает от местен адвокат, Уили Фонг. Уили обаче не беше клиентът и не каза кой стои зад него.

Родригес имаше своите подозрения. Твърдеше се, че „Наниджен“ са похарчили милиони за електроника от Шанхай и Осака. Някои от доставчиците вероятно искаха да разберат какво точно ще се прави с продуктите им.

— За тях става дума, нали, Уили? За китайците или за японците.

Уили Фонг сви рамене.

— Знаеш, че не мога да ти отговоря, Маркос.

— Но това е безсмислено — рече Родригес. — Там няма никаква охрана. Клиентите ти могат по всяко време просто да се справят с ключалката, да се разходят вътре и да видят сами. Няма нужда от мен.

— Да не би да отказваш поръчката?

— Просто искам да знам за какво става дума.

— От теб се иска да идеш там, да разбереш какво има в сградата и да донесеш малко снимки. Това е.

— Не ми харесва тая работа. Мирише ми на шашма.

— Може би е.

Уили го изглежда уморено, сякаш искаше да каже: „Но какво ти пука?“.

— Поне никой няма да скочи от мястото си и да те цапардоса по устата.

— Така си е.

Уили бутна назад стола си и скръсти ръце над обемистото си шкембе.

— И така, Маркос, приемаш ли?

И ето че, докато вървеше посред нощ към предната врата, Родригес изведнъж се почувства нервен. Не им била нужна никаква охрана. Какво означава това, по дяволите? В наши дни всеки се нуждае от охрана — от много охрана, особено в Хонолулу. Просто нямаш друг избор.

Сградата нямаше прозорци, само една-единствена метална врата. До нея се мъдреше табела „Наниджен Майкротекнолъджис“. А отдолу пишеше „Само по предварителна уговорка“.

Пъхна ключа в ключалката и го завъртя. Вратата се отвори.

Твърде лесно, помисли си той, озърна се към празната улица и се промъкна вътре.

Приглушените нощни лампи осветяваха остъкленото антре, рецепцията и чакалнята с канапета, списания и фирмена литература. Родригес включи фенерчето си и тръгна към коридора. В края му имаше две врати; мина през първата и се озова в друг коридор, този път със стъклени стени. От двете му страни имаше лаборатории, дълги черни маси с всевъзможна апаратура; по лавиците над тях бяха

подредени множество бутилки. На всеки десетина метра имаше по един бръмчащ хладилник и нещо като пералня.

Безразборно разположени дъски за обяви, лепящи се бележки по хладилниците, дъски с надраскани по тях формули — като цяло се създаваше впечатление за бъркотия и хаос, но Родригес имаше силното чувство, че компанията е истинска, че „Наниджен“ наистина се занимават с научна работа. За какво им бяха нужни работи?

Точно тогава видя и тях, но му изглеждаха ужасно странни — сребристи четвъртити измишльотини с механични ръце, гъсенични вериги и всякакви приставки; досущ като онези неща, които пращаха на Марс. Бяха с най-различни размери и форми — едни бяха колкото кутии за обувки, други много по-големи. Забеляза, че до всеки има негова по-малка версия. А до нея — още по-малка. Последните бяха с размерите на нокът — мънички, с всички детайли по тях. На работните маси имаше огромни лупи, с помощта, на които работещите виждаха роботите. Родригес се зачуди как изобщо са в състояние да построят нещо толкова дребно.

Стигна до края на коридора и видя врата с табелка „Тензорно ядро“. Отвори я и го лъхна хлад. Помещението беше голямо и тъмно. На стената отдясно забеляза окачени на куки раници, сякаш за някакъв туристически излет. В стаята нямаше нищо друго. Отнякъде силно бръмчеше климатик, но това бе единственият звук. По пода имаше дълбоки жлебове, образуващи шестоъгълници. Или може би бяха големи шестоъгълни плочки; не беше сигурен при това слабо осветление.

Но... под пода имаше нещо. Огромен, сложен комплекс от едва различими шестоъгълни тръби и медни проводници. Подът беше от пластмаса и Родригес можеше да види през него скритата под земята електроника.

Прилекна, за да разгледа по-добре, и докато се взираше в шестоъгълниците, видя как на пода пада капка кръв. После втора. Вгледа се с любопитство, след което се сети да сложи ръка на челото си. Кървеше самият той, точно над лявата вежда.

— Какво, по...?

Незнайно как се беше порязал. Не беше почувствал нищо, но ръкавицата му бе окървавена, а кръвта продължаваше да капе от веждата. Изправи се. Кръвта се стичаше по бузата му, по брадичката,

цапаше униформата. Притисна чело с длан и забърза към най-близката лаборатория, като се оглеждаше за лейкопласт или някаква кърпа. Намери кутия с лигнин и отиде при един умивалник с малко огледало над него. Избърса лицето си. Кървенето вече спираше; разрезът беше малък, сякаш направен с бръснач. Не разбираше как точно е станало, но изглеждаше като порязано с хартия.

Погледна си часовника — двацет минути след полунощ. Време беше да се захваща отново за работа. В следващия миг видя как по опакото на дланта му зейна червен разрез, от китката до кокалчетата. Кожата се разтвори и потече кръв. Родригес извика от изненада, грабна още лигнин и някаква кърпа от умивалника.

Отпра ивица от кърпата и уви ръката си. Усети болка в крака, погледна надолу и видя, че панталоните му са разрязани до средата на бедрото, което също кървеше.

Вече не мислеше. Обърна се и побягна.

Тръгна със залитане по коридора към външната врата, като влачеше ранения си крак. Много добре си даваше сметка, че оставя предостатъчно следи, по които да го идентифицират, но изобщо не го беше грижа. Искаше само да се махне от това място.

Малко преди един след полунощ спря пред кантората на Фонг. Лампите на втория етаж още светеха. С мъка се закатери по задното стълбище. Беше слаб от загубата на кръв, но иначе беше добре. Отвори вратата, без да си прави труда да почука.

При Фонг имаше човек, когото Родригес не беше виждал — китаец под трийсетте, облечен с черен костюм и с цигара в ръка. Фонг се обърна.

— Какво е станало, по дяволите? Изглеждаш ужасно. — Стана, заключи вратата и се върна при Родригес. — Да не си се бил?

Родригес се облегна тежко на бюрото. Още кървеше. Китаецът с черния костюм се поотдръпна, без да каже нищо.

— Не, не съм.

— Тогава какво се случи?

— Не знам. Просто се случи.

— Какви ги говориш? — ядосано попита Фонг. — Нищо не ти се разбира, човече. Какво стана?

Китайчето се изкашля. Родригес погледна към него и видя червена дъга под брадичката му. По бялата риза потече кръв. Хлапето

ги изгледа шокирано, хвана се за гърлото и между пръстите му потече кръв. После се строполи по гръб на пода.

— Майка му стара! — промълви Уили Фонг и се втурна към китаеца, чиито пети барабаниях в спазъм по пода. — Ти ли направи това?

— Не — отвърна Родригес. — Точно това имах предвид.

— Ама че каша! — възкликна Фонг. — Трябваше ли да ми докарваш това в офиса? Замисли ли се изобщо? Защото потулването му...

Кръв пръсна по лявата страна на лицето на адвоката. Прерязаната артерия на врата му бълваше червената течност на тласъци. Фонг притисна с ръка раната, но кръвта продължаваше да блика между пръстите му.

— Майка му стара — отново промълви той, отпусна се в стола си и зяпна невярващо Родригес. — Какво е това?

— Не знам, по дяволите!

Знаеше какво предстои. Оставаше само да чака. Почти не усети разрязването на тила си, но замайването настъпи бързо и той падна. Лежеше на една страна, в лепкава локва от собствената си кръв, и се взираше в бюрото на Фонг. В обувките на Фонг под бюрото. Копелето така и не ми плати, помисли си той. После мракът го погълна.

ТРИ ЖЕРТВИ НА СТРАННО ГРУПОВО САМОУБИЙСТВО.
Гръмкото заглавие заемаше цялата първа страница на „Хонолулу Стар-Адвъртайзър“. Лейтенант Дан Уатанаби метна вестника на бюрото си и погледна към шефа си, Марти Калама.

— Звънят ми — каза Калама. Носеше очила с телени рамки и мигаше често. Приличаше повече на учител, отколкото на ченге. Той обаче беше *акамаи* и знаеше какво прави. — Чувам, че има проблеми, Дан.

— Със самоубийството ли? — Уатанаби кимна. — Големи проблеми, и още как. Абсолютно необяснимо, ако питаш мен.

— Откъде са научили вестниците?

— Откъдето научават всичко останало — отвърна Уатанаби. — Измислят си.

— Разказвай — подкани го Калама.

Уатанаби нямаше нужда да прави справка с бележките си. Сцената си оставаше жива в ума му, макар да бяха минали няколко

дни.

— Уили Фонг имаше кантора на втория етаж в една от онези малки сгради на Пуухуи Лейн, недалеч от улица „Лилихи“, северно от магистралата. Дървена постройка, мизерна работа. Уили държеше четири стаи. Беше на шейсет, може би го познаваш. Защи́таваше пияни шофьори и се занимаваше с други дребни дела. Винаги е бил чист. Хора от сградата се оплакаха от неприятната миризма от кантората. Отидохме на място и открихме три трупа. Според медицинската експертиза са мъртви от два-три дни, не може да се направи по-точна преценка. Климатичната инсталация беше изключена, така че вонеше здравата. И тримата са умрели от рани с нож. Уили беше с прерязана сънна артерия, умрял е в креслото си. В отсрещния край на стаята имаше млад китаец, все още неидентифициран, възможно е да е американски гражданин. Прерязано гърло и прекъснати югуларни вени, кръвта му е изтекла бързо. Третата жертва е онзи португалец с фотоапарата, Родригес.

— Който снимаше кръшкащи със секретарките си мъже ли?

— Същият. И все си отнасяше боя. Както и да е, той също беше там и имаше разрези по цялото тяло — по лицето, по челото, на ръката, по краката, отзад на врата. Не бях виждал подобно нещо.

— Пробни разрези?

Уатанаби поклати глава.

— Не. Съдебният лекар не мисли така. Някой му е нанесъл раните, при това в продължение на някакъв период от време, вероятно около час. Открихме негова кръв по задните стълби и кървави отпечатъци от обувките му. А също и в колата, която беше паркирана до сградата. Така че е кървял, когато е влязъл в офиса.

— Според теб какво се е случило?

— Нямам представа — отвърна Уатанаби. — Ако става въпрос за самоубийство, имаме трима души без предсмъртни писма, което е нечувано. Освен това нямаме нож, а преровихме всичко, бъди сигурен. Кантората беше заключена отвътре, така че никой не е излизал. Прозорците също бяха затворени. За всеки случай потърсихме отпечатъци. Около прозорците нямаше никакви пресни следи, само прахоляк.

— Да не би някой да е изхвърлил ножа в тоалетната? — предположи Калама.

— Не — отвърна Дан Уатанаби. — Там няма следи от кръв. Което означава, че след касапницата никой не е влизал в нея. Така че си имаме трима мъртъвци, заклани в заключена стая. Няма мотив, няма оръжие — нищо.

— И сега какво?

— Онзи португалец е дошъл отнякъде. Бил е порязан другаде. Предлагам да опитаме да разберем къде се е случило това. Къде е започнало. — Уатанаби сви рамене. — Има касова бележка от бензиностанцията „Кело Мобил“ в Калепа. Напълнил е резервоара в десет вечерта. Знаем колко бензин е изразходвал, така че можем да очертаем радиус на движението му от бензиностанцията до целта му и после обратно до кантората на Уили.

— Сериозен радиус. Сигурно покрива почти целия остров.

— Стесняваме го. По грайферите на гумите има пресен чакъл. Много е вероятно да е ходил до някакъв строеж или нещо подобно. Както и да е, ще проверим. Може да отнеме известно време, но ще намерим мястото. — Уатанаби побутна вестника на бюрото. — А междувременно... бих казал, че вестниците са налучкали правилно. Тройно самоубийство — и толкова. Поне засега.

1.

Дивинити Авеню, Кеймбридж
18 октомври, 13:00 ч.

В лабораторията по биология на втория етаж два̀йсет и три годишният Питър Янсен бавно спусна металните щипци в стъклената кутия. С бързо движение прикова кобрата точно зад качулката. Змията засъска гневно, когато Янсен бръкна вътре, хвана я здраво зад главата и я вдигна до лабораторната чаша. Обработи със спирт мембраната на чашата, пъкна отровните зъби в нея и загледа как жълтеникавата течност пълзи надолу по стъклената стена.

Успя да изкара само няколко жалки милиметри. Трябваша му пет-шест кобри, за да събере достатъчно отрова за изследването си, а в лабораторията нямаше място за повече животни. В Олстън имаше терариум, но животните там често боледуваха, пък и Питър искаше змиите да са му под ръка и да може да следи състоянието им.

Отровата лесно се замърсяваше от бактерии; това беше причината за тампоните със спирт и счукания лед, в който беше поставена чашата. Проучването на Питър беше върху биологичната активност на някои полипептиди в отровата на кобрата; работата му бе част от огромния научен интерес, включващ змии, жаби и паяци, произвеждащи невроактивни токсини. Опитът му със змиите го беше направил „специалист по отравянията“ и от време на време се обръщаха към него за съвет във връзка с екзотични ухапвания. Това бе повод за известна завист от страна на другите специализанти в лабораторията — в групата имаше ожесточена конкуренция и всички бързо забелязваха, ако някой си спечелеше внимание от външния свят. Реагираха, като започнаха да се оплакват, че било твърде опасно да се държи кобра в лабораторията и че мястото ѝ не е тук. И наричаха проучването на Питър „работа с гадни пълзящи твари“.

Питър не обръщаше внимание на всичко това; беше дружелюбен и открит с всички. Произхождаше от академично семейство, така че не вземаше прекалено насериозно злословията. Родителите му бяха

загинали в катастрофа с лек самолет в планините на Северна Калифорния. Баща му бе професор по геология в университета в Дейвис, а майка му преподаваше в медицинския факултет в Сан Франциско; по-големият му брат пък беше физик.

Питър тъкмо беше прибрал кобрата в кутията, когато се появи Рик Хътър. Хътър бе на двайсет и четири, етноботаник. Напоследък изучаваше болкоуспокояващите вещества, откривани в кората на дървета от екваториалните джунгли. Както обикновено Рик носеше избелели джинси, дочена риза и тежки кубинки. Имаше късо подрязана брада и вечно намръщена физиономия.

— Виждам, че не носиш ръкавици — отбеляза той.

— Не нося — съгласи се Питър. — Станах доста уверен...

— Когато работех на терен, трябваше да нося ръкавици — прекъсна го Рик. Никога не пропускаше възможността да напомни на останалите в лабораторията, че наистина е работил на терен. Докарваше го така, сякаш бе прекарал години по някой затънтен приток на Амазонка, докато всъщност четири месеца бе правил проучвания в един национален парк на Коста Рика. — Един носач от експедицията не носеше ръкавици и веднъж се наведе да отмести камък. Бам! Някаква *tercopelo* заби зъбите си в него. Амазонска пепелянка, два метра дълга. Наложих се да ампутират ръката му. Изкара късмет, че оживя.

— Аха — отвърна Питър с надеждата, че Рик ще продължи по пътя си. Харесваше го, но той имаше навика да наставлява всекиго.

Човекът в лабораторията, който наистина не понасяше Рик Хътър, бе Керън Кинг — висока млада жена с тъмна коса и ъгловати рамене. Тя изучаваше паяжините и отровата на паяците. Беше чула историята на Рик за змийското ухапване и не се сдържа. Работеше на една от масите и подхвърли през рамо:

— Рик, бяхте отседнали в туристическа хижа в Коста Рика. Забрави ли?

— Глупости. Бяхме на къмпинг в джунглата...

— За цели две нощи — прекъсна го Керън. — Докато комарите не ви пропъдиха обратно в хижата.

Рик я изглежда кръвнишки. Лицето му почервения и той отвори уста да каже нещо, но не го направи. Защото не можеше да отговори.

Вярно беше — комарите там бяха същински ад. Беше се уплашил да не пипне малария или тропическа треска, затова се върна в хижата.

Вместо да се разправя с Керън Кинг, той предпочете да се обърне към Питър.

— Между другото, чух да се говори, че брат ти щял да пристигне днес. Нали той натрупа състояние с някаква новоизлюпена фирма?

— Така твърди.

— Е, парите не са всичко. Аз лично никога не бих работил за частния сектор. Това е интелектуална пустиня. Най-добрите умове остават в университетите, за да не им се налага да проституират.

Питър нямаше намерение да спори с Рик, който имаше твърдо и категорично мнение по всеки въпрос. Намеси се обаче ентомоложката Ерика Мол, която неотдавна бе пристигнала от Мюнхен.

— Аз пък мисля, че си като кон с капаци. Не бих имала нищо против да работя за частна компания.

Хътър вдигна ръце.

— Виждаш ли? Чиста проба проституция.

Ерика беше преспала с няколко души от биологическия факултет и като че ли не й пукаше кой знае за това. Показа му среден пръст и каза:

— Повърти се на това, Рик.

— Виждам, че си овладяла и местния жаргон. Наред с другите неща — отбеляза Рик.

— Нямаш си представа за другите неща — отвърна тя. — Няма и да ги получиш. — Ерика се обърна към Питър. — Както и да е, не виждам нищо лошо в частния сектор.

— Всъщност за каква точно компания става въпрос? — тихо попита някой. Питър се обърна и видя Амар Сингх, експерта по растителни хормони в лабораторията. Амар беше известен с практичното си мислене. — В смисъл, с какво се занимава, че е толкова преуспяваща? При това става въпрос за биологична компания, нали? А брат ти не беше ли физик? Как се получава?

Точно в този момент Джени Лин извика от другия край на лабораторията:

— Еха, вижте това! — Беше се вторачила през прозореца надолу към улицата. Отвън се чуваше ръмженето на мощни двигатели. — Питър, гледай. Това ли е брат ти?

Всички в лабораторията се скупчиха при прозорците.

Питър видя брат си Ерик на улицата — ухилен като хлапе и махащ нагоре. Стоеше до яркожълто ферари, прегърнал през рамо красива блондинка. Зад тях имаше второ ферари, лъскаво и черно като въглен.

— Две ферарита! — обади се някой. — Това са половин милион долара на асфалта.

Ръмженето на двигателите отекваше в научните лаборатории по Дивинити Авеню.

От черната кола слезе мъж. Имаше стегната фигура и явно си падаше по скъпите дрехи, макар да изглеждаше нарочно небрежно.

— Това е Вин Дрейк — промълви Керън Кинг, вперила очи през прозореца.

— Откъде знаеш? — попита стоящият до нея Рик Хътър.

— Ти пък да не би да не знаеш? — отвърна Керън. — Винсент Дрейк е може би най-успелият бизнесмен в Бостън.

— Ако питате мен, това е падение — заяви Рик. — И коли като тези трябваше да бъдат забранени още преди години.

Никой не му обръщаше внимание. Всички се втурнаха към стълбите и забързаха надолу.

— Какво толкова има? — недоумяваше Рик.

— Не си ли чул? — попита Амар, докато го подминаваше забързано. — Дошли са да наемат.

— Да наемат? Кого да наемат?

— Всеки, който се справя добре в областите, в които работим — каза Вин Дрейк на събралите се около него специализанти.

— Микробиология, ентомология, химическа екология, етноботаника, фитопатология — с други думи, всички изследвания на природата на микро или нанониво. Това целим и в момента наемаме хора. Не са ви нужни докторати. Титлите не ни интересуват. Ако сте талантиливи, можете да си напишете дисертациите за нас. Ще трябва обаче да се преместите на Хаваите, защото лабораториите ни са там.

Застанал встрани, Питър прегърна брат си Ерик и попита:

— Вярно ли е? Значи вече набирате хора?

— Да, вярно е — отвърна блондинката.

Тя протегна ръка и се представи като Алисън Бендър, главен изпълнителен директор на компанията. Здрависваше се хладно и

отривисто. Носеше светлобежов делови костюм и огърлица от истински перли.

— Нуждаем се от най-малко сто първокласни учени до края на годината — продължи тя. — Трудно е да се намерят, макар да предлагаме вероятно най-добрите условия за изследвания в цялата история на науката.

— Нима? И как така? — изненада се Питър. Твърдението беше доста бомбастично.

— Вярно е — каза брат му. — Вин ще обясни.

Питър погледна колата на брат си.

— Би ли... — Не можеше да се сдържи. — Може ли да се кача? Само за минутка?

— Разбира се, давай.

Питър се настани зад волана и затвори вратата. Седалката беше тясна и го обгръщаше, кожата миришеше приятно, инструментите на панела бяха големи и делови на вид, а воланът бе малък, със странни червени бутони по него. По жълтите плоскости играеха слънчеви зайчета. Всичко беше толкова луксозно, че Питър се почувства малко неловко; не можеше да каже дали му харесва. Размърда се в седалката и усети нещо под себе си. Извади го — беше малко и бяло, подобно на пуканка. И беше леко като пуканка. Само че бе камък. Питър реши, че грубите ръбове може да издраскат кожената седалка, затова го прибра в джоба си и слезе от колата.

Отзад Рик Хътър гледаше свирепо черното ферари.

— Трябва да разбереш, Джени — каза Рик, — че тази кола, пилееща толкова много ресурси, е оскърбление за Майката Земя.

— Нима? Тя ли ти го каза? — отвърна Джени и прокара пръсти по калника. — Аз пък мисля, че е прекрасна.

Вин Дрейк се беше настанил на работната маса в подземната стая. От двете му страни седяха двамата директори на „Наниджен“ Ерик Янсен и Алисън Бендър. Специализантите се бяха събрали около тях или стояха облегнати на стената.

— Вие сте млади учени, които тепърва започват кариерата си — казваше Вин Дрейк. — Затова трябва да разбирате как вървят нещата във вашите области. Например защо се набляга толкова много на високите технологии? Защо всички искат да се занимават с тях? Защото всички награди и признанието са там. Преди трийсет години,

когато молекулярната биология бе нещо съвсем ново, имаше много Нобелови награди, много големи открития. По-късно откритията престанаха да бъдат така важни и революционни. Молекулярната биология вече не беше новост. Междувременно най-добрите умове се бяха насочили към генетиката, протеомиката^[1] или към тясноспециализирани области — мозъчна дейност, съзнание, клетъчна диференциация, където проблемите бяха огромни и все още нямаша отговор. Добра ли е тази стратегия? Не особено, защото проблемите си остават нерешени. Оказва се, че не е достатъчно областта да е нова. Трябва да има и нови инструменти. Телескопът на Галилей ни даде нова представа за Вселената, а микроскопът на Льовенхук ни помогна да погледнем по нов начин на живота. Всичко това продължава и до днес — радиотелескопите доведоха до бум в астрономията, космическите сонди пренаписаха познанията ни за Слънчевата система, електронният микроскоп промени представите ни за биологията на клетката. И така нататък, и така нататък. Новите инструменти означават голям напредък. Затова като млади учени би трябвало да се запитате кой разполага с тези инструменти?

Настъпи кратко мълчание.

— Добре, аз ще лапна въдицата — каза някой. — Кой разполага с новите инструменти?

— Ние — отвърна Вин. — Ние от „Наниджен Майкротекнолъджис“. Нашата компания има инструменти, които ще определят границите на научните открития през първата половина на двайсет и първи век. Не се шегувам. Не преувеличавам. Казвам ви самата истина.

— Доста претенциозно твърдение — обади се Рик Хътър. Беше се облегнал на стената и държеше картонена чашка кафе.

Вин Дрейк го изгледа спокойно.

— Не правим претенциозни твърдения без основателни причини — рече той.

— И какви точно са тези инструменти? — не се предаваше Рик.

— Това е фирмена тайна — отвърна Вин. — Ако искате да научите, подписвате декларация за поверителност, идвате на Хаваите и виждате с очите си. Ще поемем пътните ви разходи.

— Кога?

— Когато сте готови. Ако искате, още утре.

Вин Дрейк бързаше. Завърши презентацията си и всички излязоха на Дивинити Авеню, където бяха паркирани фераритата. Следобедният октомврийски въздух малко хапеше, дърветата сякаш горяха в ръждивочервени и оранжеви пламъци. Хаваите изглеждаха като някакъв друг свят, на милиони километри от Масачузетс.

Питър забеляза, че Ерик не слуша. Беше прегърнал Алисън Бендър и се усмихваше, но мислите му бяха зареяни някъде другаде.

— Ще позволите ли да поговорим по роднински? — обърна се Питър към Алисън. Грабна брат си за ръката и го поведе по улицата надалеч от другите.

Питър беше с пет години по-млад от Ерик. Винаги се бе възхищавал на брат си и малко завиждаше на способността му без никакви усилия да се справя с всичко, било то спорт, момичета или научни занимания. Ерик сякаш никога не се напрягаше, не се потеше и не се тормозеше. Независимо дали ставаше дума за плейоф, устен изпит или докторат, той винаги знаеше как да се справи. Винаги беше уверен, никога не проявяваше безпокойство.

— Алисън изглежда готина — каза Питър. — Откога ходите?

— От два месеца — отвърна Ерик. — Да, готина е.

Думите му обаче не прозвучаха особено ентусиазирано.

— Има ли някакво „но“?

Ерик сви рамене.

— Не, просто реалност. Алисън е магистър по бизнес администрация. Адски е делова и може да бъде доста сурова. Нали се сещаш — „татко искаше момче“.

— Доста е красива за момче.

— Да, красива е — съгласи се Ерик, но пак със същия тон.

Питър реши да опипа почвата.

— А как стоят нещата с Вин?

Винсент Дрейк имаше малко нечиста репутация. На два пъти му бяха повдигани обвинения за закононарушения, но и двата пъти излезе чист, макар никой да не знаеше как точно. На Дрейк се гледаше като на упорит, умен и безскрупулен, но най-вече — като на преуспял човек. Питър се изненада, когато Ерик започна да работи за него.

— Вин няма равен в намирането на пари — отвърна брат му. — Презентациите му са блестящи. И никога не остава с празни ръце, както се казва. — Ерик сви рамене. — Приемам негативната страна.

Готов е да каже всичко, само и само да постигне своето. Но напоследък е... ами... по-внимателен. Държи се повече като президент.

— Значи той е президент на компанията, Алисън е изпълнителен директор, а ти...?

— Вицепрезидент, отговарящ за технологиите — отвърна Ерик.

— И как е?

— Идеално. Харесва ми да отговарям за технологиите. — Той се усмихна. — И да карам ферари...

— Какви са тези ферарита? — попита Питър, докато приближаваха колите. — Какво ще правите с тях?

— Ще пътуваме по Източния бряг — отвърна Ерик. — Ще спираме при по-големите университетски лаборатории по пътя и ще изнасяме малкото си представление за събуждане интереса на кандидатите. А после ще предадем колите в Балтимор.

— Ще ги предавате ли?

— Под наем са — обясни Ерик. — Просто за привличане на вниманието.

Питър погледна тълпата около колите.

— Работи.

— Аха, и ние така си помислихме.

— Значи сега наистина набирате хора.

— Наистина набираме хора.

Питър отново долови липсата на ентусиазъм в гласа на брат си.

— Какво има, братле?

— Нищо.

— Стига, Ерик.

— Нищо, честно. Компанията върви, имаме страхотен напредък, технологиите са изумителни. Всичко е наред.

Питър не каза нищо. Известно време двамата вървяха мълчаливо. Ерик пхна ръце в джобовете си и добави:

— Всичко е супер. Сериозно.

— Добре.

— Така е.

— Вярвам ти.

Стигнаха до края на улицата и тръгнаха обратно към групата около колите.

— Е, разказвай — рече Ерик. — С кое момиче от лабораторията излизаш?

— Аз? С никое.

— Тогава...?

— В момента с никое — малко умърлушено каза Питър. Ерик винаги беше имал много момичета, докато любовният живот на Питър беше хаотичен и незадоволителен. Преди имаше едно момиче от факултета по антропология, което работеше недалеч, в музея „Пийбоди“, но историята приключи, когато тя започна да излиза с гостуващ професор от Лондон.

— Азиатката си я бива — отбеляза Ерик.

— Джени ли? Да, страшно си я бива. Но играе в другия отбор.

— Е, много жалко. — Ерик кимна. — А русата?

— Ерика Мол — каза Питър. — От Мюнхен. Не проявява интерес към трайни връзки.

— Но все пак...

— Забрави, Ерик.

— Но ако ти...

— Вече го направих.

— Добре. А коя е високата брюнетка?

— Керън Кинг — отвърна Питър. — Арахнолог. Изучава паяжините. Преди обаче работеше върху един учебник, „Живи системи“. И май е решена да не позволи на никого да го забрави.

— Малко надута, а?

— Мъничко.

— Изглежда доста стегната — отбеляза Ерик, без да откъсва поглед от Керън Кинг.

— Маниак на тема фитнес. Бойни изкуства, упражнения.

Приближаваха групата. Алисън махна на Ерик.

— Готов ли си, скъпи?

Ерик отвърна, че е готов, прегърна Питър и му стисна ръката.

— А сега накъде, братле? — попита Питър.

— Нататък по пътя. Имаме уговорка в МТИ. По-късно следобед сме в Бостънския университет, след което заминаваме. — Ръгна Питър в рамото и каза: — Не се прави на интересен. Ела ми на гости.

— Ще дойда — отвърна Питър.

— И домъкни групата. Обещавам ти — обещавам на всички — няма да останете разочаровани.

[1] Наука за белтъците и взаимодействията им с живите организми. — Б.пр. [↑](#)

2.

*Факултет по бионауки
18 октомври, 15:00 ч.*

Върнаха се в лабораторията и познатата обстановка изведнъж им се стори някак прозаична и старомодна. А също и пренаселена. Напрежението се трупаше от доста време — Рик Хътър и Керън Кинг не можеха да се понасят още откакто пристигнаха, Ерика Мол беше навлякла неприятности на групата с избора си на любовници, а всички, подобно на толкова много специализанти по цял свят, се конкурираха помежду си. Освен това бяха уморени от работа. Като че ли всички се чувстваха така, когато се върнаха на местата си и продължиха вяло заниманията си. В лабораторията се възцари дълго мълчание. Питър извади чашата от леда, сложи ѝ етикет и я прибра на лавицата си в хладилника. Забеляза, че в джоба му освен дребните има още нещо, и разсеяно го извади. Беше онова малко камъче, което намери в наетото ферари на брат си. Пусна го на масата и то се завъртя.

Амар Сингх, специалистът по растенията, го наблюдаваше.

— Какво е това?

— Беше изпаднало в колата на брат ми. Помислих си, че може да одраска кожата.

— Може ли да го разгледам?

— Разбира се. — Предметът беше малко по-голям от нокът. — Заповядай — каза Питър, без да се вглежда особено внимателно в него.

Амар го постави в отворената си длан и присви очи.

— Не ми прилича на част от кола.

— Така ли?

— Да. Мен ако питаш, това е самолет.

Питър се вгледа в нещото. То беше толкова малко, че детайлите не се различаваха, но сега, когато му обърна повече внимание, забеляза, че наистина прилича на самолет. Като от онези любителски комплекти, които сглобяваше като хлапе. Може би изстребител, който трябваше да се залепи за самолетоносач. Но ако беше така, това бе

изтребител, какъвто никога не бе виждал. Имаше затъпен нос, открита кабина без капак и ъгловата задна част с мънички къси издатъци, които трудно можеха да се нарекат истински криле.

— Може ли...

Амар вече вървеше към голямата лупа до лабораторната си маса. Постави предмета под стъклото и го завъртя внимателно.

— Направо фантастично — рече той.

Питър също погледна през лупата. Под увеличение самолетът — или каквото там беше — изглеждаше изящен и красив, изпълнен с детайли. Пилотското място имаше изумително сложни уреди за управление — толкова миниатюрни, че беше трудно да си представи как са били изработени. Амар явно си мислеше същото.

— Може би е лазерна литография — каза той. — По същия начин се правят компютърните чипове.

— Но това самолет ли е?

— Не ми се вярва. Няма задвижване. Не знам. Може би е просто някакъв модел.

— Модел? — повтори Питър.

— Най-добре да попиташ брат си — каза Амар и тръгна към работната си маса.

Питър се свърза с Ерик на мобилния му телефон. На заден план се чуваха високи гласове.

— Къде си? — попита той.

— На Мемориъл Драйв. Страшно ни харесаха в МТИ. Разбират за какво говорим.

Питър му описа малкия предмет, който беше намерил.

— Не бива да е у теб — рече Ерик. — Това е фирмена тайна.

— Но какво представлява?

— Всъщност това е тестов модел — отвърна брат му. — Един от първите модели на технологиите ни. Това е робот.

— Струва ми се, че си има пилотска кабина с малко кресло и инструменти, сякаш някой може да седне там...

— Не, не. Това, което виждаш, е слотът за миниатюрното захранване и контролния модул. За да можем да го управляваме дистанционно. Нали ти казвам, Питър, това е бот. Едно от първите доказателства за способностите ни в областта на миниатюризацията. Никой друг не може да се похвали с подобни постижения. Смятах да

ти го покажа, ако имаме време, но... виж, предпочитам да не го показваш много, поне засега.

— Разбира се, няма проблем. — Нямаше смисъл да му казва за Амар.

— Вземи го, когато дойдеш да ни видиш на Хаваите — каза Ерик.

Рей Хох, шефът на лабораторията, дойде и до края на деня преглежда статии в кабинета си. Смяташе се за проява на лош вкус специализантите да обсъждат други работни ангажменти в присъствието на професор Хох, затова към четири следобед всички се отбиха в „Люси Дели“ на Мас Авеню. Събраха се на една малка маса и започна оживена дискусия. Рик Хътър продължаваше да твърди, че университетът е единственото място, където човек може да се занимава с почтена изследователска дейност. Никой не му обръщаше внимание; интересът на всички беше насочен към твърденията на Вин Дрейк.

— Добър беше — каза Джени Лин. — Само че си беше чиста реклама.

— Да, но поне в едно отношение беше прав — обади се Амар Сингх. — Откритията наистина следват новите инструменти.

Ако разполагат с еквивалента на нов тип микроскоп или някаква техника на полимеразна верижна реакция, доста бързо ще направят куп открития.

— Но възможно ли е наистина да става дума за най-добрите условия за изследвания в света? — зачуди се Джени Лин.

— Можем да проверим сами — отвърна Ерика Мол. — Казаха, че ще поемат пътя.

— Как е на Хаваите по това време на годината? — поинтересува се Джени.

— Не мога да повярвам, че се връзвате на всичко това — промърмори Рик.

— Там винаги е хубаво — каза Керън Кинг. — Занимавала съм се с таекуондо в Кона. Беше великолепно. — Керън беше страстен почитател на бойните спортове и вече се беше преоблякла в екипа за вечерната тренировка.

— Чух директорката да казва, че щели да наемат сто души до края на годината — каза Ерика Мол, мъчейки се да отдалечи разговора

от Керън и Рик.

— И какво? Това трябва да ни уплаши или съблазни, така ли?

— Или и двете? — предположи Амар Сингх.

— Имаме ли някаква представа каква точно е технологията, с която твърдят, че разполагат? — попита Ерика. — Питър, ти знаеш ли нещо?

— От професионална гледна точка ще бъде голяма глупост, ако първо не си защитите дисертациите — каза Рик Хътър.

— Нямам представа — каза Питър и хвърли поглед към Амар, който само кимна мълчаливо.

— Честно казано, любопитно ми е да видя за какво става дума — обади се Джени.

— На мен също — съгласи се Амар.

— Погледнах сайта им — каза Керън Кинг. — Там пише, че правят специализирани работи на микро и нанониво. Това означава от милиметри до хилядни от милиметъра. Имат рисунки на работи, които изглеждат големи около четири-пет милиметра. А до тях други, два пъти по-малки, някъде около два милиметра. Изглеждат много подробни. Без никакви обяснения как точно са произведени.

Амар се взираше в Питър. Той премълча.

— Питър, брат ти не каза ли нещо по темата? — попита Джени.

— Не, било тайна.

— Е — продължи Керън Кинг, — лично аз не зная какво имат предвид под нанороботи. Това би трябвало да е по-малко от дебелината на човешки косъм. Никой не произвежда неща с такива размери. Ще се наложи да го конструират атом по атом, а никой не може да направи това.

— Но те твърдят, че могат, нали? — обади се Рик. — Корпоративни небивалици.

— Онези коли изобщо не ми се видяха небивалици.

— Взети са под наем.

— Трябва да тръгвам — каза Керън Кинг и стана от мястото си. — Ще ви кажа обаче едно — досега „Наниджен“ изобщо не са се разгласявали, но в последната година се споменават в някои бизнес сайтове. Получили са близо милиард долара финансиране от консорциум на „Даврос Венчър Капитал“...

— Милиард!

— Да. А въпросният консорциум се състои предимно от международни фармацевтични компании.

— Фармацевтични компании ли? — Джени Лин се намръщи. — Защо ще се интересуват от микророботи?

— Сюжетът се заплита — обади се Рик. — Голямата Фарма зад кулисите.

— Може би очакват нови системи за доставяне на лекарствата? — предположи Амар.

— Не, вече разполагат с подобно нещо. Използват наносфери. Не им трябва да харчат милиард долара за това. Явно очакват нови лекарства.

— Но как... — Ерика поклати озадачено глава.

— В бизнес сайтовете има и друго — каза Керън Кинг. — Малко след финансирането „Наниджен“ били обвинени от друга компания от този бранш от Пало Алто, според която презентациите на „Наниджен“ били измишльотина за събиране на пари и всъщност не разполагали с технологията, която рекламират. Въпросната компания също разработвала микроскопични работи.

— А така...

— И какво станало?

— Обвинението било оттеглено. Компанията от Пале Алто обявила фалит. И това е всичко, освен че шефът на компанията е цитиран да казва, че „Наниджен“ в края на краищата наистина разполагат с технологията.

— Значи мислиш, че всичко това е вярно? — попита Рик.

— Мисля, че закъснявам за тренировка — отвърна Керън.

— Аз пък мисля, че е вярно — рече Джени Лин. — И смятам да ида на Хаваите и да проверя лично.

— Аз също — обади се Амар.

— Аз пък не вярвам — заяви Рик Хътър.

Питър вървеше с Керън Кинг по Мас Авеню към Сентръл Скуеър. Беше късен следобед, но слънцето още грееше. Керън носеше сака си в едната си ръка, а другата беше свободна.

— Рик ужасно ме дразни — рече тя. — Държи се като много морален тип, докато всъщност е просто мързелив.

— Какво имаш предвид?

— Да останеш в университета е безопасно — каза Керън. — Приятен, удобен и сигурен живот. Само че той никога няма да го признае. Ще бъдеш ли така добър да минеш от другата ми страна? — добави тя.

Питър се премести от лявата ѝ страна.

— Това пък защо?

— Искам ръката ми да е свободна.

Питър погледна дясната ѝ ръка. Керън беше стиснала ключа за колата в юмрука си и върхът му стърчеше между кокалчетата ѝ като острието на нож. На верижката на ключодържателя, до самата ѝ китка, имаше флакон сълзотворен газ.

Питър не се сдържа и се усмихна.

— Мислиш, че тук е опасно?

— Светът по принцип е опасно място.

— Мас Авеню? В пет следобед? — Намираха се в сърцето на Кеймбридж.

— Колежите не съобщават реалния брой изнасилвания — отвърна Керън. — Лоша реклама, нали разбираш. Богатите възпитаници няма да пращат дъщерите си.

Питър продължаваше да се взира в стиснатия ѝ юмрук и в стърчащия ключ.

— И какво смяташ да правиш с този ключ?

— Прав удар в гърлото. Моментална парализираща болка, може би пробиване на трахеята. Ако това не го извади от строя, сълзотворен газ в лицето от близко разстояние. Як ритник в капачката, чупене при възможност. Дотогава вече ще е паднал и няма къде да ходи.

Беше съвсем сериозна, почти мрачна. Питър потисна желанието си да се разсмее. Улицата беше позната, съвсем обичайна. Хората се връщаха от работа, прибираха се за вечеря. Разминаха се с някакъв изтормозен на вид професор с измачкано рипсено сако, стиснал наръч писмени работи. След него пристъпваше дребна възрастна дама с проходилка. Напред се виждаше група бегачи.

Керън бръкна в чантата си, извади малък сгъваем нож и отвори дебелото назъбено острие.

— Имам и нож „Спайдърко“. Мога да изкормя кучия син, ако се стигне дотам. — Вдигна очи и видя изражението му. — Мислиш, че се държа нелепо, нали?

— Не — отвърна той. — Просто... наистина ли би наръгала човек?

— Виж какво — рече тя. — Заварената ми сестра беше адвокат в Балтимор. Един ден, в два следобед, тръгнала към колата си в гаража и някакъв тип я нападнал. Тя паднала, ударила се в цимента и изгубила съзнание. Била пребита и изнасилена. Когато дошла на себе си, имала ретроградна амнезия, не можела да си спомни нищо за нападателя, как точно е станало, как изглежда онзи. Абсолютно нищо. Прекарала един ден в болницата и я изписали. В кантората ѝ работел някакъв тип, съдружник, който имал подозрителни драскотини по врата и тя си помислила, че може да е той. Някой от собствената ѝ фирма я е проследил и изнасилвил. Сестра ми обаче не помни и не може да е сигурна. И се чувстваше ужасно. Накрая напусна кантората, премести се във Вашингтон и трябваше да започне всичко от нулата. — Керън вдигна юмрук. — И всичко това само защото не е носила ключовете си по този начин. Беше твърде мила, за да се защитава. Дрън-дрън.

Питър се мъчеше да си представи как Керън Кинг наръгва някого с ключа или го изкормва с ножа. С безпокойство си помисли, че би го направила. В университетската среда, където повечето хора просто говореха, тя като че ли изглеждаше готова за действие.

Стигнаха до студиото за бойни изкуства. Стъклата на прозорците бяха облепени с хартия. Отвътре се чуваха викове в унисон.

— Е, аз съм дотук — рече тя. — Ще се видим по-късно. Виж, ако говориш с брат си, питай го защо фармацевтични компании са вложили толкова пари в микророботика, става ли? Просто ми е любопитно.

И тя мина през летящите врати.

Вечерта Питър се върна в лабораторията. Трябваше да храни кобратата веднъж на три дни и обикновено го правеше вечер, тъй като кобрите бяха нощни създания. Беше осем часът и осветлението бе приглушено, когато той пусна гърчещия се бял плъх в кутията и затвори капака. Плъхът моментално се сви в ъгъла и замръзна. Помръдваше единствено носът му. Змията бавно се разви и се обърна към него.

— Мразя тази гледка — каза Рик Хътър. Беше приближил зад гърба му.

— Защо?

— Ужасно жестоко е.

— Всеки трябва да се храни, Рик.

Кобрата атакува и заби зъби в тялото на плъха. Гризачът потръпна и след миг рухна.

— Ето затова съм вегетарианец — каза Рик.

— Не вярваш ли, че и растенията имат чувства? — попита Питър.

— Само не започвай с това. Като Джени си.

Проучването на Джени беше върху общуването между растения и насекоми чрез феромони — химикали, отделяни от живите организми с цел предизвикване на определени реакции. През последните два-сет години тази област беше отбелязала невероятни успехи. Джени твърдеше, че растенията трябва да се възприемат като активни и интелигентни създания, които малко се различават от животните. И много ѝ харесваше да дразни Рик.

— Това е нелепо — заяви Рик. — Грахът и бобът нямат чувства.

— Разбира се, че нямат — с усмивка отвърна Питър. — Защото вече си убил растението — по най-безсърдечен начин, за да си напълниш стомаха. Просто се преструваш, че не е крещяло от болка, докато си го убивал. Защото не искаш да си признаеш, че си хладнокръвен убиец на растения.

— Абсурд.

— Видовизъм^[1] — отвърна Питър. — И ти много добре го знаеш.

Усмихваше се, но в думите му имаше истина. Питър с изненада забеляза, че Ерика и Джени също са в лабораторията. Малцина от специализантите работеха вечер. Какво ставаше?

Ерика Мол стоеше при дъската за дисекции и внимателно разрязваше черен бръмбар. Тя бе колеоптеролог — иначе казано, ентомолог със специалност бръмбари. Както сама признаваше, това беше начин да сложи край на разговор на някое парти. („С какво се занимавате?“ „Изучавам бръмбари.“) В действителност обаче бръмбарите играеха много важна роля в екосистемата. Те представляваха една четвърт от всички известни на науката видове. Преди години един репортер бе попитал прочутия биолог Дж. Б. С. Холдейн какво заключение би направил за Създателя от творението му и той бе отговорил: „Има изключителна страст към бръмбарите.“

— С какво се занимаваш? — попита я Питър.

— Това е бръмбар бомбардировач — отвърна Ерика. — От онези австралийските, дето пръскат така ефективно.

Докато отговаряше, тя отново се зае с дисекцията, като се помръдна така, че се опря в Питър. Изглеждаше случайно и тя с нищо не показва, че е забелязала. Но пък беше прочута с флиртовете си.

— И какво му е специалното на този бомбардировач? — поинтересува се Питър.

Бръмбарите бомбардировачи дължаха името си на способността да изстрелват горещ зловонен спрей във всяка посока от въртяща се „оръдейна кула“ в края на коремчето. Спреят беше достатъчно неприятен, за да държи жабите и птиците настрана, и достатъчно отровен, за да убие моментално по-дребни насекоми. Още от началото на миналия век учените се мъчеха да разберат как бръмбарите бомбардировачи постигат това и днес механизмът вече бе добре известен.

— Бръмбарите произвеждат попарващ бензоквинонен спрей, който се получава от отделни съединения, съхранявани в тялото — обясни тя. — Имат две торбички в задната част на телцето — в момента ги отварям, нали ги виждаш? Първата съдържа веществото хидроквинон и окислител, водороден пероксид. Втората торбичка представлява твърда камера и съдържа ензими, каталази и пероксидази. Когато бъде нападнат, бръмбарът мускулно изстиска съдържанието на първата торбичка във втората, където съставките се комбинират и се получава експлозивна струя бензоквинон.

— А тази конкретна буболечка?

— Тя има още нещо в арсенала си — отвърна Ерика. — Наред с останалото произвежда и кетона 2-тридеканон. Той има свойствата на репелент, но действа и като сурфактант или овлажняващ агент, който ускорява разпръскването на бензоквинона. Искам да разбера къде се произвежда кетонът.

Тя леко докосна ръката му.

— Според теб не се произвежда от бръмбара, така ли? — поинтересува се Питър.

— Не е задължително. Може да се произвежда от някакви бактерии.

Това беше доста често срещано явление в природата. Производството на защитни вещества изисква енергия и ако някое

животно може да използва бактерии, които да работят вместо него, толкова по-добре.

— Този кетон среща ли се другаде? — Това би могло да бъде довод в полза на теорията за бактериалния произход.

— Да, при някои гъсеници.

— Между другото, защо работиш толкова късно? — попита той.

— Всички го правим.

— Защото?

— Защото не искам да изоставам и смятам, че следващата седмица ще съм заминала. За Хаваите.

Джени Лин държеше хронометър и наблюдаваше сложен апарат — някакви растения с големи листа, ядени от гъсеници под голям стъклен похлупак, свързан чрез стъклена тръба с други три похлупака, под които също имаше растения, но не и гъсеници. Малка помпа контролираше движението на въздуха между съдовете.

— Вече знаем най-общата ситуация — каза тя. — В света има известни триста хиляди вида растения и деветстотин хиляди вида насекоми, като много от тях се хранят с растения. Защо тогава растенията не са изчезнали напълно? Защото отдавна са създали защитни механизми срещу враговете си. Животните могат да избягат от хищниците, но растенията не могат.

Затова са се специализирали в химическата война. Произвеждат собствени пестициди, токсини, от които листата им стават неприятни на вкус, или пък отделят летливи вещества, които привличат хищници, хранещи се с насекоми. А понякога отделят вещества, които предупреждават други растения да направят листата си по-отровни и негодни за ядене. В случая измерваме точно това — общуването между растенията.

Гъсениците в първата колба караха растението да отдели химикал, растителен хормон, който достигаше до другите колби. Останалите растения увеличаваха производството на никотинова киселина.

— Целта ми е да измеря скоростта на реакция — обясни тя. — Затова използвам три съда. Ще откъсна листа от различни места, за да измеря количеството киселина в тях, но веднага щом отрежа листо от едно растение...

— То ще реагира така, сякаш е атакувано, и ще отдели още летливи вещества.

— Именно. Затова са и похлупците. Знаем, че реакцията е относително бърза, в рамките на минути. — Джени посочи една кутия. — Измервам летливите вещества с високоскоростна газова хроматография, а добивът на листата си е съвсем обикновен. — Тя погледна хронометъра. — А сега, ако ме извиниш...

Джени вдигна първия похлупак и започна да реже листа отдолу нагоре, като ги подреждаше внимателно.

— Хей, хей, хей, какво става тук?

Дани Мино влезе в лабораторията, размахвайки ръце. Червендалест и кръгъл, той бе облечен със спортно сако от туид с кръпки на лактите, крещяща вратовръзка и торбести панталони; имаше вид на типичен достопочтен английски професор. А това бе далеч от истината. Мино пишеше докторат върху научните изследвания — бъркоч от психология и социология с щедри дози френски постмодернизъм. Имаше научни степени по биохимия и сравнителна литература, но сравнителната литература бе надделяла; цитираше Бруно Латур, Жак Дерида, Мишел Фуко и други, които смятаха, че обективна истина не съществува, а единствената истина е онази, която е наложена. Мино беше в лабораторията, за да завърши някакъв труд по „научни лингвистични кодове и трансформация на парадигмата“. На практика това означаваше, че досаждаше на всички, тормозеше хората и записваше разговорите между специализантите, докато работеха.

Всички го презираха. Имаше чести обсъждания защо изобщо Рей Хох се е съгласил да го пусне в лабораторията. Накрая някой го попита направо. „Защото е братовчед на жена ми — беше отвърнал Рей. — И никой друг не го иска.“

— Стига бе, хора, никой в тая лаборатория не работи толкова късно, а ето че всички сте тук — каза Мино и отново размаха ръце.

Джени изсумтя презрително.

— Ръкомахник.

— Чух — каза Мино. — Какво означава това?

Джени му обърна гръб.

— Какво означава това? Не ми обръщай гръб.

Питър отиде при него.

— Ръкомаханник е някой, който не е развил напълно идеите си и не може да ги защитава — обясни той. — И когато се представя на някоя конференция и стигне до местата, които не е развил, започва да ръкомаха и да говори бързо. Така, както някои размахват ръце и казват „и така нататък, и така нататък“. В науката ръкомахането означава, че нямаш доводи.

— Изобщо не правя това — махна с ръка Мино. — Семиотиката е абсолютно изопачена.

— Аха.

— Но както е казал Дерида, технопреводът е много трудно нещо. Просто се опитвам да посоча всички ви чрез жест. Какво става?

— Не му казвай — обади се Рик. — Ще поиска да дойде.

— Разбира се, че искам да дойда — заяви Мино. — Аз съм хронистът на живота в тази лаборатория. Трябва да дойда. Къде отивате?

Питър накратко му разказа историята.

— О, определено идвам. Пресечната точка между наука и търговия. Покваряването на златната младеж. О, задължително ще присъствам.

Питър си вземаше кафе от машината в ъгъла, когато Ерика отиде при него.

— Какво ще правиш по-късно?

— Не знам, защо?

— Мислех си да прескоча до вас.

Гледаше го право в очите. Нещо в директния ѝ подход го накара да се отдръпне.

— Не знам, Ерика — каза той. — Може да остана до късно.

Като в същото време си мислеше: „Минаха три седмици от последния път.“

— Аз пък почти приключих — рече тя. — А е едва девет.

— Не знам. Ще видим.

— Предложението не ти ли допада? — Ерика продължаваше да го гледа изпитателно.

— Мислех, че се виждаш с Амар.

— Харесвам много Амар. Той е страшно интелигентен. Харесвам и теб. Винаги съм те харесвала.

— Може би ще поговорим по-късно — каза той, наля мляко в кафето си и се оттегли с такава бързина, че го разля.

— Надявам се — рече тя след него.

— Проблем с кафето? — попита Рик Хътър, погледна Питър и се ухили. Държеше лабораторен плъх под една халогенна лампа и мереше подутата му задна лапа с малък шублер.

— Не — отвърна Питър. — Аз такава... изненадах се колко е горещо.

— Аха. Изненадващо горещо.

— Това карагенан^[2] ли е? — смени темата Питър. Карагенанът бе обичайното средство за предизвикване на оток в лапата на опитното животно. Това беше стандартният начин, използван в лабораториите по цял свят за изучаване на възпалителни процеси.

— Точно така — отвърна Рик. — Инжектирах карагенан, за да подуя лапата. После третирах крака с екстракт от кората на *Himatanthus suciuba*, екваториално дърво със средни размери, и сега — надявам се — демонстрираме противовъзпалителните му възможности. Вече го демонстрирах със смолата на дървото. Химатантът е изключително дърво, може да лекува рани и язва. Шаманите от Коста Рика казват, че има антибиотични свойства и помага срещу треска, рак и паразити, но още не съм проверил тези твърдения. Но няма съмнение, че екстрактът от кората лекува отока на този плъх със забележителна бързина.

— Определил ли си кои вещества имат противовъзпалително действие?

— Бразилски учени смятат, че свойствата се дължат на алфаамирин цинамат и други цинаматни съединения, но още не съм проверил това. — Рик приключи с измерването, върна плъха в клетката и въведе резултатите и часа в лаптопа си. — Едно обаче е ясно — екстрактите от дървото като че ли са напълно нетоксични. Може би един ден ще ги даваме дори на бременни жени. Ха, виж това. — Той посочи плъха, който щъкаше из клетката. — Вече изобщо не куца.

Питър го тупна по гърба.

— По-добре внимавай, че някоя фармацевтична компания ще започне да те гони за резултатите.

— Изобщо не ме притеснява — отвърна Рик. — Ако наистина се занимаваха с разработка на нови лекарства, вече би трябвало да

работят върху това дърво. Но защо им е да рискуват? Нека американският данъкоплатец финансира изследването, нека някой специализант да потроши месеци, за да направи откритието, а накрая те се появяват и купуват резултата от университета. И после ни продават нашето откритие, при това без никакви отстъпки. Сладка сделка, а? — Рик вече се беше разпалил и започна поредната си тирада. — Казвам ти, проклетите фарма...

— Рик — прекъсна го Питър. — Трябва да вървя.

— О, да, разбира се. Никой не иска да чуе това.

— Трябва да центрофугирам отровата.

— Няма проблем. — Рик се поколеба и се озърна през рамо към Ерика. — Виж, не че ми влиза в работата...

— Точно така, не ти...

— Но ми е кофти да гледам как сваятно момче като теб попада в лапите на някоя... нали разбираш... Както и да е, познаваш ли приятеля ми Хорхе, който се занимава с компютърни науки в МТИ? Ако искаш да знаеш какви ги върши Ерика, обади се на този номер... — Подаде на Питър визитка картичка. — Хорхе ще се добере до телефонните й записи, гласовата поща и есемесите. Ще научиш истината за нейните... безразборни връзки.

— Това законно ли е?

— Не. Но е адски удобно.

— Все пак благодаря, но... — започна Питър.

— Не, не, задръж я — настоя Рик.

— Няма да ми потрѣбва.

— Никога не можеш да си сигурен — отвърна Рик. — Телефонните записи не лъжат.

— Добре. — По-лесно беше да задържи визитката, отколкото да спори. Прибра я в джоба си.

— Между другото, брат ти... — започна Рик.

— Какво за него?

— Мислиш ли, че е откровен?

— За компанията ли?

— Да, за „Наниджен“.

— Мисля, че да — отвърна Питър. — Но, честно казано, не съм много запознат.

— Не ти ли разказа?

— Доста е потаен относно цялата работа.

— А мислиш ли, че е нещо наистина иновативно?

Определено е иновативно, помисли си Питър, докато се взираше през микроскопа. Отново разглеждаше бялото камъче, микробот, или каквото там беше. Опитваше се да провери обяснението на брат си, че не става дума за пилотска кабина, а просто за слот за хранване или контролен модул. Изобщо не му приличаше на слот. Беше си точно седалка, пред която имаше миниатюрен, изключително детайлен пулт за управление.

Още се бореше със загатката, когато осъзна, че в лабораторията се е възцарила пълна тишина. Вдигна очи и видя, че образът от микроскопа се предава и на големия плосък екран на стената. Всички бяха вперили погледи в него.

— Какво е това, по дяволите? — попита Рик.

— Не знам. — Питър изключи монитора. — И няма да разберем, ако не отидем на Хаваите.

[1] Схващане, че човекът превъзхожда останалите видове. — Б.пр. ↑

[2] Сулфатни полизахариди, извлечени от червени водорасли. — Б.пр. ↑

3.

Мейпъл Авеню, Кеймбридж
27 октомври, 06:00 ч.

Един по един седемте специализанти решиха да приемат предложението на Вин Дрейк. Събраха данни, направиха описание на изследванията си и изпратиха уведомителни писма на Алисън Бендър в „Наниджен“. Един по един бяха информирани, че „Наниджен“ ще заплати пътя им до Хаваите и че за по-лесно ще пътуват групово. Октомври привършваше и дните им бяха посветени на подготовка за заминаването. И седемте имаха много работа — трябваше да довършат експерименти, да приведат изследователските си проекти в такъв вид, че да могат да ги оставят за известно време, а също и да съберат багажа си. Смятаха да заминат рано сутринта в неделя от летище „Бостън-Логан“, да се прекачат в Далас и да пристигнат същия следобед в Хонолулу. Бяха се разбрали да останат четири дни там и да се върнат към края на седмицата.

В сивата съботна утрин преди полета Питър Янсен седеше пред компютъра в апартамента си. Ерика Мол приготвяше бекон с яйца в кухнята и си тананикаше „Рискувай с мен“. Питър изведнъж се сети, че е забравил да включи телефона си — беше го изключил снощи, когато Ерика се появи най-неочаквано. Включи го и го остави на бюрото. Минута по-късно апаратът избръмча. Имаше есемес от брат му Ерик.

не идвай

Питър зяпна текста. Това някаква шега ли беше? Или се бе случило нещо?

защо?

Загледа се в екрана, но отговор не последва. След няколко минути чакане набра номера на Ерик на Хаваите, но се включи гласова поща.

— Ерик, Питър е. Какво става? Обади се.

— С кого говориш? — попита Ерика от кухнята.

— С никого. Опитвам да се свържа с брат си.

Влезе в менюто и отвори съобщението на Ерик. Беше пристигнало в 21:49 ч. Значи снощи! Или вчера следобед на Хаваите.

Питър отново набра номера, но пак беше прехвърлен на гласова поща и затвори.

— Закуската е почти готова — обяви Ерика.

Той отнесе телефона в кухнята и го остави до чинията си. Ерика сбърчи нос — не обичаше да вижда телефони, докато се храни. Изсипа яйцата в чинията му.

— Направих ги по рецепта на баба ми, с мляко и брашно...

Телефонът иззвъня.

Питър го грабна.

— Ало?

— Питър? — Женски глас. — Питър Янсен?

— Да, на телефона.

— Обажда се Алисън Бендър — каза тя. — От „Наниджен“.

В ума на Питър моментално се появи образът на русата жена, прегърнала Ерик през кръста.

— Вижте — рече тя, — кога най-рано можете да стигнете до Хаваите?

— Полетът ни е утре сутринта — отвърна Питър.

— Можете ли да дойдете днес?

— Не зная, аз...

— Важно е.

— Ами ще проверя полетите...

— Всъщност позволих си да ви резервирам място в самолет, който отлита след два часа. Ще успеете ли да го хванете?

— Мисля, че да... За какво става дума?

— Боя се, че имам тревожни новини, Питър. — Тя замълча за момент. — Във връзка с брат ви.

— В смисъл?

— Изчезна.

— Изчезнал ли? — Питър остана като треснат. Нищо не разбираше. — Как така е изчезнал?

— От вчера — каза Алисън. — Станал инцидент с катер. Не зная дали ви е казвал, че си взе катер „Бостън Уейлър“? Както и да е, вчера отиде с него в северната част на острова и е имал технически

проблеми... Вълнението било силно, вълните се разбивали в скалите. Двигателят отказал, катерът бил изтласкан към брега...

На Питър му се зави свят. Бутна напред чинията с яйцата. Ерика пребледня и впери поглед в него.

— Откъде научихте това? — попита той.

— На скалите имало хора, видели всичко.

— Какво е станало с Ерик?

— Опитал се да запали двигателя. Не успял. Вълните били високи, лодката щяла да се разбие. Той скочил в океана и заплувал... към брега. Но теченията... така и не успял да стигне до сушата... — Тя пое дъх. — Много съжалявам, Питър.

— Ерик е добър плувец — рече Питър. — Силен плувец.

— Зная. И точно затова продължавам да се надявам, че ще се върне — каза тя. — Но... от полицията ни казаха, че... Искат да говорят с вас веднага щом дойдете.

— Тръгвам — каза той и затвори.

Ерика беше отишла в спалнята и се върна с вече опакования му багаж.

— По-добре да тръгваме, че ще изпуснеш самолета — рече тя.

Прегърна го през рамо и тръгнаха надолу към колата.

4.

*Макапуу Пойнт, Оаху
27 октомври, 16:00 ч.*

Твърдеше се, че било туристическа забележителност — Макапуу Пойнт, високи отвесни скали на североизточния връх на Оаху с живописен изглед към океана във всички посоки. Но когато пристигна там, Питър не беше готов за голия и безнадежден пейзаж. Неприятният вятър свистеше в ниските храсти, дърпаше дрехите му и го караше да върви леко приведен. Трябваше да говори високо, за да го чуват.

— Тук времето винаги ли е такова?

— Не, понякога е много приятно — отговори полицаят, представил се като Дан Уатанаби. — Но снощи задухаха пасатите. — Уатанаби носеше слънчеви очила „Рей-Бан“. Посочи кулата вдясно и добави: — Това е фарът Макапуу. Автоматизираха го преди години. Вече никой не живее тук.

Стигнаха ръба и погледнаха към кипящия океан на шейсет метра под тях. Вълните се разбиваха с грохот в черните вулканични скали.

— Тук ли е станало? — попита Питър.

— Да. Катерът беше заседнал ей там. — Уатанаби посочи наляво. — Бреговата охрана го изтегли от скалите тази сутрин, преди вълнението го да разбие.

— Значи катерът е бил навътре, когато се е появил проблемът? — Питър погледна към бурния океан. Вълните бяха високи, с бели гребени.

— Да. Очевидците казаха, че известно време е дрейфувал.

— Опитвал се е да запали двигателя...

— Да. И приближавал приборя.

— За технически проблем ли става дума? — попита Питър. — Доколкото разбрах, катерът бил нов.

— Да. На около две седмици.

— Брат ми имаше опит с лодки — рече Питър. — Семейството ми винаги е имало лодка на Лонг Айленд Саунд, прекарвахме там

всяко лято.

— Тук водите са различни — каза Уатанаби. — Това е открит океан. Най-близката континентална суша е на четири хиляди и осемстотин километра. Но проблемът не е в това. Ясно е, че брат ви е изпаднал в беда заради етанола.

— Етанол ли?

— В щата Хавай се добавят десет процента етанол към бензина, но етанолът разваля малките двигатели. За да намалят цените, някои търговци слагат прекалено много етанол, до трийсет процента. Той задръства маркучите и превръща гумата и неопрена в лепкава маса. Лодките имат ужасни проблеми. Хората се принуждават да слагат метални резервоари и тръби за горивото. Смятаме, че с брат ви се е случило точно това. Карбураторът се е задръстил, горивната помпа сигурно е отказала. Не знаем какво точно е станало, но не е успял да запали навреме двигателя.

Питър се взираше във водата. Беше зеленикава при брега, а по-навътре ставаше тъмносиня с бели гребени тук-там.

— Какви са теченията тук?

— Зависи — отвърна Уатанаби. — Добър плувец може да се справи през повечето дни. Проблемът е да намериш къде да излезеш от водата, без да се нарежеш на скалите. По принцип е най-добре да плуваш на запад и да се опиташ да стигнеш до Макапуу Бийч ето там. — Той посочи пясъчна ивица на около осемстотин метра от тях.

— Брат ми беше много добър плувец — каза Питър.

— И аз така чух, но свидетелите твърдят, че не успели да го видят, след като скочил във водата. Вълнението онзи ден било много силно и той изчезнал в пяната. Моментално го изгубили от поглед.

— Колко души са го видели?

— Двама. Били на пикник, на самия ръб на скалите. Имало и неколцина туристи и други хора, но не успяхме да ги издирим. Какво ще кажете да се махнем от този вятър?

Полицаят тръгна нагоре по склона и Питър го последва.

— Мисля, че с това приключихме — каза Уатанаби. — Разбира се, освен ако не искате да видите видеозаписа.

— Какъв видеозапис?

— Двамата очевидци го заснели, когато си дали сметка, че катерът е в беда. Имат около петнайсет минути запис, в това число и

скачането от лодката. Не знаех дали ще искате да го видите.

— Искам, разбира се — каза Питър.

Намираха се на втория етаж на полицейското управление и гледаха мъничкия екран на видеокамерата. В управлението бе шумно и оживено и на Питър му беше трудно да се съсредоточи върху картината. Първите кадри показваха мъж на около трийсет, който седеше на зеления склон и ядеше сандвич; после се появи жена на приблизително същата възраст, пиеше кока-кола и със смях махаше на снимащия да отмести камерата.

— Това е двойката — каза Уатанаби. — Грейс и Боби Чоу. Отначало са снимали как се забавляват. Това е около шест минути.

— Той натисна копчето за бързо превъртане, после спря записа.

— Отбелязан е часът. — На екрана се четеше 15:50:12. — А ето тук Боби сочи към водата. Забелязал е бедстващата лодка.

Камерата даде панорамен изглед към океана. Белият корпус на катера се клатушкаше силно на синия хоризонт. Все още се намираше на стотина метра от брега, прекалено далеч, за да може Питър да различи брат си. Камерата се насочи отново към Боби Чоу, който гледаше през бинокъл.

На следващите кадри лодката беше много по-близо до брега. Сега Питър виждаше брат си, който се беше навел при кърмата и ту се появяваше, ту изчезваше от поглед.

— Мисля, че се опитва да изчисти задръстените маркучи — каза Уатанаби. — На нещо такова ми прилича.

— Да — съгласи се Питър.

Появи се Грейс Чоу, която клатеше глава и се опитваше да се обади по мобилния си.

След това камерата отново се насочи към лодката, която вече беше още по-близо до прибоя.

После пак показва Грейс Чоу, която все така клатеше глава и говореше по телефона.

— Там няма добър обхват — обясни Уатанаби. — Звъняла е на деветстотин и единайсет, но не е могла да се свърже. Връзката непрекъснато се разпадала. Ако беше успяла да се обади, щяха да изпратят веднага Бреговата охрана.

Образът подскачаше, но Питър видя нещо, което...

— Задръжете!

— Какво?

— Спрете, спрете картината — бързо каза Питър. Образът замръзна и той посочи към екрана. — Кой е на заден план?

На екрана се виждаше облечена в бяло жена, която стоеше на хълма на няколко метра над семейство Чоу. Тя се взираше напрегнато към океана и като че ли сочеше катера.

— Един от другите очевидци — каза Уатанаби. — Имало е и трима туристи. Все още не можем да ги идентифицираме. Но се съмнявам, че ще ни дадат повече информация.

— Жената не държи ли нещо в ръката си? — попита Питър.

— Мисля, че просто сочи лодката.

— Не зная — каза Питър. — Струва ми се, че държи нещо.

— Ще кажа на момчетата от техническия отдел да прегледат по-подробно картината. Май сте прав — съгласи се Уатанаби.

— Какво прави жената след това?

Записът продължи.

— Веднага се маха — отвърна Уатанаби. — Тръгва нагоре по склона и изчезва. Ето, виждате я. Бърза, сякаш отива да потърси помощ, но оттогава никой не я е виждал. И на деветстотин и единайсет няма записани позвънявания.

Секунди по-късно Ерик скочи от катера в океана. Трудно беше да се определи точно, но като че ли се намираше на трийсетина метра от скалите. Не се гмурна, а скочи с краката напред в бялата пяна.

Питър се взираше дали ще се появи отново, но Ерик не се виждаше никакъв. И беше направил нещо стъписващо, дори плашещо — не си беше сложил спасителна жилетка. Никога не би постъпил така в подобна ситуация.

— Брат ми беше без спасителна жилетка — посочи Питър.

— Забелязах — отвърна Уатанаби. — Може да е забравил да вземе. Случва се... знаете...

— Опитал ли е да се обади по радиото? — обърна се Питър към полицаия. Катерът със сигурност е имал радиостанция. Като опитен моряк Ерик би трябвало да подаде сигнал за тревога по канал 16, който се следеше непрекъснато от Бреговата охрана.

— Бреговата охрана не е засякла нищо.

Това беше изключително странно. Без спасителна жилетка, без сигнал за тревога. Да не би радиото също да се е повредило? Питър

продължаваше да се взира в ритмичните вълни на океана... океан, в който беше изчезнал брат му.

— Изключете го — каза той след минута.

Уатанаби спря камерата и рече:

— Изгубил се е в гробищата.

— Къде?

— В гробищата. Така наричаме обратното течение след разбиването на вълните. Там, където всичко е разпенено. Може да се е ударил в някой камък. Има подводни скали, които са само на метър и половина — два под повърхността. Просто не знаем. — Замълча за момент. — Искате ли да прегледате записа отново.

— Не — отвърна Питър. — Видях достатъчно.

Уатанаби затвори екрана и изключи камерата.

— Жената на хълма — е небрежен тон каза той. — Познавате ли я?

— Аз? Не. Може да е всяка.

— Стана ми чудно... Реагирахте много силно.

— Съжалявам. Просто се изненадах... появи се някак внезапно, това е. Нямам представа коя е.

Уатанаби стоеше абсолютно неподвижно.

— Щяхте да ми кажете, ако знаехте, нали? — рече той.

— Да, разбира се.

— Е, благодаря за отделеното време. — Уатанаби му даде визитката си. — Ще кажа на някой следовател да ви хвърли до хотела.

По пътя Питър не каза почти нищо. Не беше в настроение за разговори и следователят предпочете да не го притиска. Вярно беше, че образите, показващи как брат му изчезва в прибоя, бяха смущаващи. Но не толкова, колкото жената на хълма, жената в бяло, която сочеше към катера с нещо в ръката си. Защото това беше Алисън Бендър, главният изпълнителен директор на „Наниджен“, а присъствието ѝ на мястото на злополуката променяше всичко.

5.

Уайкики

27 октомври, 17:45 ч.

Питър Янсен лежеше на оправеното легло в хотелската си стая. Имаше чувството, че това не се случва на него. Не знаеше какво да прави. Защо не беше казал на Уатанаби коя е Алисън Бендър? Беше ужасно уморен, но не можеше да си почине. Кадрите от видеозаписа непрекъснато се сменяха пред очите му. Видя Алисън да държи нещо, докато наблюдаваше смъртта на Ерик, сякаш тя не означаваше нищо за нея. А после побърза да се махне. Защо?

Рик Хътър му беше споменал нещо във връзка с Ерика Мол. Как да провериш някого. Намери портфейла си и затършува из него, вадейки карти и пари. Най-накрая я намери — визитката, която Рик му бе дал в лабораторията преди повече от седмица. На нея беше изписано името ХОРХЕ и телефонен номер.

Човекът, който можеше да се добере до телефонни записи. Хакерът от МТИ.

Кодът беше на Масачузетс. Набра номера. Известно време даваше свободно. И продължи да дава свободно. Не се включи гласова поща, така че Питър просто продължи да чака. Накрая получи нещо като отговор.

— Ъ?

Питър се представи и обясни какво иска.

— Приятел съм на Рик Хътър. Можеш ли да ми дадеш списък на последните обаждания от и на определен телефонен номер?

— Ъ? Защо?

— Рик каза, че можеш да го направиш. Ще платя колкото поискаш.

— С пари не става. Правя нещо само ако е... интригуващо. — Слаб латиноамерикански акцент, тих глас.

Питър обясни положението.

— Една жена може би е замесена в... смъртта на брат ми.

Смърт. За първи път използваше тази дума във връзка с Ерик.
Последва доста дълго мълчание.

— Виж... Имам телефонния номер, от който ми се обади въпросната жена. Можеш ли да разбереш на кого още се е обаждала? Предполагам, че телефонът е неин. — Продиктува номера на Алисън.

Отново се възцари мълчание, което този път доста се проточи. Питър затаи дъх. Накрая Хорхе каза:

— Дай ми... няколко часа.

Питър се просна на леглото с разтуптяно сърце. Чуваше движението по Калакауа Авеню, стаята му гледаше към *маука* — към вътрешността, града и планините. Денят преваляше; слънцето започна да залязва и стаята се изпълни със сенки. Може би Ерик беше успял да се добере до брега. Може би страдаше от амнезия и се намираше в някоя болница. Може би всичко беше някаква ужасна грешка... Питър трябваше да се надява, трябваше да вярва, че Ерик може би ще се появи — някак, някъде. Винаги имаше шанс, колкото и малък да бе той. Или Ерик е бил... убит? Накрая вече не го свърташе и излезе навън.

Седна на плажа пред хотела и загледа как червеното сияние на залязващото слънце помръква над океана. Защо не каза на полиция, че я разпозна на видеото? Сякаш инстинктът го бе подтикнал да замълчи. Но защо? Какво го накара да постъпи така? Когато бяха малки, с Ерик държаха един на друг. Ерик го покриваше, той покриваше Ерик...

— Ето те и теб!

Обърна се. Алисън Бендър приближаваше във вечерната светлина. Носеше синя хавайска рокля и сандали и изглеждаше съвсем различна от първата им среща в Кеймбридж, когато беше с делови костюм и перли. Тук приличаше на невинно момиче.

— Защо не ми се обади? Помислих, че ще ми звъннеш веднага след като приключиш с полицията. Как мина?

— Добре — отвърна Питър. — Заведоха ме до онова място... Макапуу Пойнт... и ми показаха къде се е случило.

— Ясно. Има ли някакви новини за Ерик?

— Още не са го открили.

— А лодката?

— Какво за нея?

— Полицията проверила ли е лодката?

— О, не знам — сви рамене Питър. — Не споменаха нищо.

Тя седна на пясъка до него и постави ръка на рамото му. Дланта ѝ бе топла.

— Много съжалявам, че ти се наложи да минеш през всичко това, Питър. Сигурно е било ужасно.

— Трудно беше. Полицията разполага с видеозапис.

— Видеозапис? Сериозно? Видя ли го?

— Да.

— И какво? Помага ли с нещо?

Наистина ли не бе видяла камерата в ръцете на двойката, намираща се само на няколко метра под нея? Възможно ли бе да е гледала единствено към катера? Тя се взираше в лицето му в здрача.

— Видях Ерик да скача... но така и не се появи отново — каза той.

— Какъв ужас — тихо промълви тя.

Стисна рамото му и започна да го гали. На Питър му се прииска да ѝ каже да спре, но нямаше вяра на гласа си. Цялата работа изглеждаше страшно зловеща.

— И какво мислят от полицията? — попита тя.

— За кое?

— За случилото се.

— Мислят, че са се задръстили...

Телефонът му иззвъня. Питър го извади от джоба си.

— Ало.

— Хорхе се обажда.

— Момент. — Стана и се обърна към Алисън. — Извинявай, но трябва да се обадя.

Отдалечи се по плажа. В притъмняващото небе започваха да се появяват звезди.

— Слушам те, Хорхе.

— Намерих информация за онзи телефон. Номерът е регистриран на името на „Наниджен Майкротекнолъджис“ със седалище в Хонолулу. Името на служителя е Алисън Ф. Бендър.

Питър погледна назад. Алисън беше като тъмен силует на пясъка.

— Продължавай — каза той.

— В три четирийсет и седем вчера следобед, местно време, тя е звъняла на номер 646–673–2682. Три пъти последователно.

— Чий е номерът?

— Необявен номер за някой от онези боклуци, които купуваш и говориш, докато ти се изчерпа лимитът.

— И се е обаждала три пъти?

— Да, но за много кратко време — три секунди, после две, после още три.

— Добре... Това означава ли, че не е могла да се свърже?

— Не, със сигурност се е свързала. Няма отговарящо съобщение, получила е сигнал свободно. Знаела е, че е свързана. Възможностите са две. Или е продължавала да звъни, защото е очаквала някой да вдигне, или е задействала някакво устройство.

— Устройство...?

— Да. Връзваш телефона да включи нещо, когато получи обаждане.

— Добре, значи три позвънявания едно след друго. После?

— В три и петдесет и пет я е потърсил друг номер на „Наниджен“, записан на името на Винсент А. Дрейк. Искаш ли да го чуеш?

— Разбира се.

Свободно, после някой вдига.

Вин: Да?

Алисън (задъхана): Аз съм.

Вин: Да?

Алисън: Виж, разтревожена съм. Не зная дали се получи. Би трябвало да има пушек или нещо такова...

Вин: Извинявай.

Алисън: Но аз се тревожа...

Вин: Достатъчно.

Алисън: Не разбираш...

Вин: Напротив, много добре разбирам. А сега слушай. Обаждаш ми се по телефона. Искам да говориш... по-конкретно.

Алисън: О...

Вин: Разбираш ли какво искам да кажа?

Алисън: (пауза) Да.

Вин: Добре. Така. Къде е обектът?

Алисън: (пауза) Няма го. Изчезна.

Вин: Добре. В такъв случай не виждам проблем.

Алисън: Въпреки това се тревожа.

Вин: Обектът не се появи, нали?

Алисън: Не.

Вин: В такъв случай предполагам, че няма проблем. Ще обсъдим това по-подробно, но не сега. Прибираш ли се?

Алисън: Да.

Вин: Добре. До скоро.

Връзката прекъсна.

— Има още две обаждания — каза Хорхе. — Искаш ли да ги чуеш?

— Може би по-късно.

— Добре. Ще ти ги пусна на имейла като аудиофайлове. Би трябвало да можеш да ги отвориш на компютъра си.

— Благодаря. — Питър погледна назад към Алисън и потръпна. — Може ли да занеса това в полицията?

— Категорично не — отвърна Хорхе. — Трябва ти съдебна заповед, за да получиш достъп до подобни неща. Покажеш ли ги, ще пратиш по дяволите всички шансове за повдигане на обвинение. Заради незаконно издирване и придобиване на информация. Освен това ще натопиш здравата и мен.

— Тогава какво да правя?

— Хм... — изсумтя Хорхе. — Не знам... накарай ги да си признаят.

— Как?

— Съжалявам, но тук не мога да ти помогна — каза Хорхе. — Ако ти трябват още записи, обаждай се по всяко време.

И затвори.

Питър се върна при Алисън облян в студена пот. Вече се беше стъмнило и бе невъзможно да разчете изражението ѝ. Тя седеше абсолютно неподвижно на пясъка.

— Всичко наред ли е? — попита Алисън.

— Да, всичко е наред.

Всъщност Питър имаше чувството, че се дави, повлечен от бурния поток на събитията. През целия си живот се бе занимавал с учене и до този момент смяташе, че опитът му е дал ясна и дори

цинична представа за човешките същества и за това на какво са способни. През годините му се бе налагало да се сблъсква с преписвани, със студенти, предлагащи сексуални услуги срещу оценки, с такива, които фалшифицираха резултатите от изпитите си, и с професори, които присвояваха работата на подопечните си. Имаше дори един шантав случай, в който беше консултант на дипломна работа върху хероина. На двайсет и три години си мислеше, че е видял всичко.

Но вече не беше така. Идеята за убийство, за това, че някой най-хладнокръвно ще се опита да убие брат му, го остави потресен, плувнал в пот и смразен. Не смееше да разговаря с тази жена, която трябваше да е приятелка на Ерик, а явно бе заговорничила срещу него. Тази приятелка не беше проронила нито една сълза. Изобщо не изглеждаше разстроена.

— Ужасно се умълча, Питър — рече тя.

— Денят беше дълъг.

— Да те черпя едно?

— Не, благодаря.

— Тукашните коктейли са прочути.

— Мисля, че е по-добре да си легна.

— Вечеря ли вече?

— Не съм гладен.

Тя стана и изтупа пясъка от роклята си.

— Зная, че си разстроен. И с мен е така.

— Да.

— Защо се държиш така студено? Просто се опитвам да...

— Извинявай — бързо каза той. Не искаше тя да заподозре нещо.

Би било глупаво, дори опасно. — Просто шокът е много голям.

Тя протегна ръка и докосна бузата му.

— Обади ми се, ако мога да направя нещо за теб.

— Благодаря. Добре.

Върнаха се обратно в хотела.

— Приятелите ти пристигат утре — рече тя. — И те са разстроени заради случилото се с Ерик. Но обиколката е подготвена. Искаш ли да участваш?

— Абсолютно — отвърна той. — Не мога просто да седя... и да се измъчвам, без да правя нищо.

— Обиколката ще започне от ботаническа градина „Уайпака“ в долината Маноа, в планините — каза тя. — Оттам събираме повечето материали за проучванията. Утре в четири. Да мина ли да те взема?

— Не е необходимо — отвърна Питър. — Ще взема такси. — Криво-ляво успя да я целуне по бузата. — Благодаря, че намина, Алисън. Това означава много за мен.

— Просто искам да ти помогна. — Тя го погледна колебливо.

— И ми помагаш — рече той. — Повярвай. Наистина ми помагаш.

Питър Янсен стоеше на балкона на стаята си. Не можеше да мигне, нито да сложи зальк в устата си. Информацията от Хорхе не му даваше покой. Балконът гледаше към града и разхвърляните планински върхове, съвсем черни, без никакви светлини, очертани само от звездите в нощното небе. Алисън Бендър беше направила три кратки обаждания на някакъв номер. Времето на обажданията, 15:47, се беше запечатало в ума му. Късно следобед. Спомни си, че видеозаписът на двойката също беше с отбелязан час. Опита да си го спомни. Имаше добра памет за числа — използваше ги непрекъснато в проучванията си. Отбелязаният час се появи в съзнанието му: 15:50 и никакви секунди. Само три минути след обажданията на Алисън лодката на Ерик беше записана със спрял двигател.

Момент. Ами онзи есемес от Ерик? Кога беше пристигнал? Влезе вътре, взе телефона и прелисти списъка на съобщенията. Текстът (*не идвай*) беше пристигнал в 21:49 ч. източно време. Между Източния бряг и Хаваите имаше шест часа разлика. Това означаваше... означаваше, че Ерик е пратил текста в 15:49 ч. Само две минути след като Алисън бе позвънила три пъти на телефон за еднократна употреба. Съобщението беше само от две думи — „не идвай“. Положението е било напечено и Ерик не бе имал време да прати по-дълъг текст. Написал го е на лодката, докато се е мъчил да запали двигателя, а секунди по-късно е скочил зад борда. Ръцете на Питър бяха лепкави от потта и телефонът едва не се изплъзна от пръстите му. Впери поглед в екрана: *не идвай*. Последните думи на брат му.

6.

*Ала Уаи, Хонолулу
28 октомври, 08:00 ч.*

„Акамаи Боут Сървисис“ се намираше на булевард „Ала Моана“, до пристанището за яхти „Ала Уаи“ в края на Уайкики Бийч. Таксито остави Питър там в осем сутринта, но в сервиза вече кипеше работа. Не беше голям, на сушата бяха изтеглени само десетина-дванайсет съда и той за нула време успя да намери катера на брат си.

Беше тук заради въпроса, който му бе задала Алисън предишната вечер — дали полицията е проверила лодката.

Защо се интересуваше от това? Трябваше да е разтревожена за приятеля си, а сякаш бе по-загрижена за лодката. Той бавно обиколи катера, като го оглеждаше внимателно.

Предвид силното вълнение и прибоя, новият „Бостън Уейлър“ изглеждаше изненадващо непокътнат. Наистина, фибростъклото на корпуса бе цялото изподраскано, сякаш от ноктите на великан; по десния борд минаваше неравна бразда с дължина над метър и имаше отчупено парче на носа. Тези катери бяха прочути със способността си да се задържат на повърхността дори ако корпусът е съвсем натрошен. Брат му имаше дългогодишен опит с тях. Несъмнено е знаел, че няма опасност лодката да потъне. И пораженията определено не оправдаваха решението му да я изостави. Не е трябвало да скача през борда, щеше да е в по-голяма безопасност, ако беше останал на катера.

Тогава защо беше скочил? От паника? Объркал се е? Или е станало нещо друго?

От другата страна на лодката имаше дървена стълба и Питър се качи на кърмата. Всички лъкове и вратата на малката кабина бяха запечатани с жълта полицейска лепенка с надпис „Местопрестъпление“. Искаше му се да огледа външния двигател, но той също беше запечатан.

— Мога ли да ви помогна? — извика някой отдолу.

Там стоеше здравеняк с изцапани с грес работни дрехи и мръсен бейзболен каскет, нахлупен над очите.

— О, здравейте — каза Питър. — Името ми е Питър Янсен. Това е лодката на брат ми.

— Ясно. Какво правите тук?

— Ами исках да видя...

— Да не сте неграмотен? — попита мъжът.

— Не, аз...

— Ами явно сте, защото табелата ей там казва съвсем ясно, че всички посетители трябва да се регистрират в офиса. Вие посетител ли сте?

— Предполагам.

— Защо не сте се регистрирали?

— Просто си помислих, че мога...

— Грешка. Не можете. И какво правите горе, по дяволите?

— Това е лодката...

— Чух още първия път. Лодката на брат ви. Виждате ли всички онези жълти ленти? Знам, че ги виждате, и знам също, че можете да прочетете надписа по тях, защото ми казахте, че не сте неграмотен. Нали така?

— Да.

— Това се води местопрестъпление и нямате работа тук. А сега слизайте долу, отивайте в офиса да се регистрирате и покажете някакви документи. Имате ли документи?

— Да.

— Добре тогава. Слизайте и стига сте ми губили времето.

Мъжът се отдалечи.

Питър заслиза по стълбата. Беше почти в края ѝ, когато чу грубия глас да казва:

— Мога ли да ви помогна, госпожице?

И женски глас отвърна:

— Да, търся катера, докаран от Бреговата охрана.

Беше Алисън.

Питър спря, скрит зад корпуса на лодката.

— По дяволите — измърмори мъжът. — Какво ѝ има на проклетата лодка? Има повече посетители от някой богаташ на смъртното си ложе.

— В смисъл? — попита тя.

— Ами вчера се появи някакъв тип, твърдеше, че лодката била негова, само дето нямаше документи и му казах да се разкара. Какви неща само не опитват хората! Тази сутрин пък се появява някакъв младок и твърди, че лодката била на брат му, едва не ми се наложи да го изкарвам от кабината. А сега се появявате и вие. Какво толкова има на тая лодка?

— Не мога да ви кажа — отвърна Алисън. — Аз лично бях оставила нещо там и искам да си го взема.

— Никакъв шанс. Първо трябва да си извадите разрешително от полицията. Имате ли такова?

— Ами не...

— Съжалявам. Полицията води лодката като местопрестъпление, както обясних и на младока.

— Къде е той? — попита тя.

— Слизаше по стълбата. Сигурно още се мотае от другата страна. Ще се появи. Искате ли да идем в офиса?

— Защо?

— За да се обадим на полицията и да ги питаме дали ще разрешат да си вземете нещата от лодката.

— Няма смисъл да ви създавам толкова грижи. Става въпрос просто за... ами за часовника ми. Свалих го...

— Нямате грижи.

— Може просто да си купя друг. Вярно, струваше доста...

— Тъхъ.

— Помислих си, че ще бъде лесно.

— Е, както искате. Но все пак по-добре да се регистрирате.

— Не разбирам защо.

— Защото така трябва.

— Не мисля — рече тя. — Не искам да се забърквам с полицията.

Питър изчака още няколко минути, след което чу:

— Можеш да излезеш, синко.

Питър излезе иззад корпуса. Алисън не се виждаше никаква. Набитият мъж го гледаше въпросително, наклонил глава настрани.

— Не искаше да се натъкваш на нея, нали?

— Не се погаждаме особено — отвърна Питър.

— Така си и помислих.

— Искате ли да се регистрирам?

Мъжът бавно кимна.

— Да, ако обичаш.

Питър влезе в офиса и се регистрира. Не виждаше смисъл да се опъва. Алисън Бендър вече знаеше, че е идвал при лодката, и следователно знаеше, че подозира нещо. Налагаше се оттук нататък да действа бързо.

Реши, че до края на деня трябва да е приключил.

Върна се в хотелската стая, където го очакваше имейл без текст от Хорхе. Към него бяха прикачени три wav файла. Единият беше запис на разговора между Алисън Бендър и Вин Дрейк. Другите два бяха нови. Прослуша ги. Бяха обаждания на Алисън по мобилния ѝ телефон през часовете след изчезването на Ерик. И двете изглеждаха доста рутинни. В първото Алисън беше звъннала на някого, най-вероятно служител на „Наниджен“, и бе поискала нов анализ на бюджета. Във второто бе разговаряла кратко с друг човек, може би счетоводител, на тема разходи.

Алисън: „Омикрон“ изгуби още два... прототипа.

Непознат: Какво е станало?

Алисън: Не ми казаха. Вин Дрейк иска да го осчетоводите като обикновени изследователски разходи, а не като капиталово отчисление.

Непознат: Загубата на два „Хелсторм“? Но това са много пари... онези от „Даврос“...

Алисън: Просто го пишете проучвания, ясно?

Непознат: Разбира се.

Питър записа файловете, но те като че ли не разкриваха нищо, което би могъл да използва. Записа и телефонния разговор между Алисън и Вин, който определено му беше от полза. Прехвърли го на флашка, която прибра в джоба си, после го записа и на компактдиск. Свали диска в бизнес центъра на хотела и даде да му сложат професионален надпис ДАННИ НАНИДЖЕН 5.0 10/28. Когато приключи, погледна часовника си. Минаваше единайсет.

Излезе на терасата за късна закуска и да поседи на слънце. Докато се справяше с кафето и яйцата, си даде сметка, че прави твърде много предположения. Най-важното бе, че в „Наниджен“ имат

заседателна зала с обичайното електронно оборудване. Това предположение изглеждаше достатъчно разумно. Всички високотехнологични компании имаха подобни помещения.

Освен това бе приел, че обиколката ще включи всички специализанти заедно, вместо да ги раздели на по-малки групи или да мине индивидуално. Подозираше обаче, че водач ще бъде лично Вин Дрейк, а той обичаше публиката — колкото по-голяма, толкова по-добре. Освен това, ако всички бяха заедно, на онези от „Наниджен“ щеше да им е по-лесно да контролират каква точно информация дават.

За Питър беше важно специализантите да са заедно, тъй като смяташе, че ще се нуждае от колкото се може повече свидетели на онова, което беше намислил. Или трябваше да го направи само пред един или двама очевидци? Мислите му препускаха. Не... не, по-добре да хвърли бомбата пред много хора. Реши, че така е най-добре и вероятно ще успее да пропука лъскавата физиономия на Дрейк и дори да разкрие какво са направили с брат му. Освен това трябваше да се надява, че Дрейк ще изгуби хладнокръвието си — или поне, че Алисън ще го направи, особено ако бъдат провокирани по начин, който да ги изнерви. А той смяташе, че може да го направи. Ако успееше, Дрейк или Алисън щяха здравата да се издънят пред специализантите. Трябваше му точно това.

7.

Ботаническа градина „Уайпака“

28 октомври, 15:00 ч.

Таксито се отдалечаваше от океана и не след дълго започна да се изкачва по стръмните хълмове. Широко разперените клони на акациите засенчваха пътя.

— Това е университетът. И от двете страни на пътя. — Шофьорът посочи безличните сиви сгради, които приличаха на жилищни кооперации.

Питър не видя никакви студенти.

— Къде са всички?

— Това са общежитията. В момента студентите са на занятия.

Минаха покрай игрище за бейзбол и жилищен квартал с малки, подобни на бунгала домове. По-нататък обаче къщите се разрешиха, а дърветата започнаха да стават все по-големи. Пътуваха към зелена планинска стена, гъсто залесена и издигаща се на шестстотин метра пред тях.

— Това е Коолау Пали — каза шофьорът.

— Тук няма ли къщи?

— Не, не може да се строи на това място. Много е стръмно, навсякъде е ронлива вулканична скала, не може нито да се изкачва, нито нищо. Дойдеш ли тук, напускаш града и се озоваваш в пущинака. Твърде много вали откъм *маука*, близо до планината. Никой не живее тук.

— Ами ботаническата градина.

— На по-малко от километър нагоре — отвърна шофьорът. Пътят вече бе станал еднолентов и под високите, гъсто растящи дървета цареше сумрак. — И там никой не ходи. Хората предпочитат „Фостър“ или другите кокетни ботанически градини. Сигурен ли сте, че искате да идете там?

— Да — отвърна Питър.

Пътят се стесни още повече и се закатери на зигзаг по стръмния, погълнат от джунглата склон.

Някаква кола ги настигна, наду клаксона и ги изпревари с рев, пътниците вътре махаха и викаха. Питър примигна от изненада — специализантите от лабораторията се бяха натъпкали в тъмносиньо бентли седан кабриолет. Таксиметровият шофьор промърмори нещо за побъркани омари.

— Омари? — повтори Питър.

— Така наричаме туристите. Заради начина, по който изгарят от слънцето.

Не след дълго стигнаха до масивен и явно нов портал. Зад него се виждаше някакъв тунел. Имаше и табела, забраняваща влизането на външни лица.

Шофьорът намали и спря пред портала.

— Наскоро правиха някакви промени. Защо ви е да идвате на това място?

— По работа — отвърна Питър. Вярно беше, но докато гледаше зейналия отвор, изпита безпокойство. Със стоманения портал отпред той приличаше на тунел, от който няма връщане. Запита се дали целта на портала наистина е да държи външните настрана — или може би не позволяваше на онези вътре да излязат?

Шофьорът въздъхна, свали слънчевите си очила и подкара колата. Тунелът представляваше тесен проход, издълбан в планината. Излязоха в падина, покрита с гъста растителност и оградена от отвесните скали на Коолау Пали. От обвитите в мъгла стръмни склонове се спускаха потоци и водопади. Продължиха надолу и излязоха на поляна, доминирана от голям навес с прозрачен покрив. Пред него имаше няколко места за паркиране. Вин Дрейк и Алисън Бендър вече чакаха до червено спортно беемве. Носеха боти и туристически дрехи. Специализантите се измъкваха от бентлито, но приповдигнатото им настроение леко помръкна, когато Питър слезе от таксито.

— Съжалявам, Питър...

— Съжалявам за брат ти...

— Да, съжалявам...

— Някакви новини? — Ерика го целуна по бузата и го хвана за ръка. — Ужасно съжалявам.

— Полицията още разследва — каза Питър.

Вин Дрейк стисна здраво ръката му.

— Не е нужно да ти казвам, че това е огромна, огромна трагедия. Ако се окаже вярно, а аз се моля на Бог да не е така, това ще бъде огромна лична загуба за всички ни. Да не говорим за удара върху компанията, в която Ерик играеше толкова важна роля. Много съжалявам, Питър.

— Благодаря — отвърна Питър.

— Добре, че полицията разследва.

— Да — съгласи се Питър.

— Не са се отказали, не са изгубили надежда...

— Тъкмо обратното — рече Питър. — Като че ли проявяват особен интерес към лодката на Ерик. Май беше нещо за изгубен мобилен телефон, повреден някъде в машинното отделение. Не ги слушах много внимателно.

— Мобилен телефон в машинното отделение ли? — Вин се намръщи. — Какво общо би могло...

— Казах ви, че не ги слушах внимателно — рече Питър. — Не зная защо са решили, че е имало телефон. Може брат ми да е изпуснал своя... не знам. Но смятат да проверят и телефонните записи.

— Телефонни записи. А, да. Добре. Много добре. Всичко трябва да се провери.

Пребледнял ли беше Вин? Не можеше да се каже със сигурност.

Алисън нервно облиза устни.

— Успя ли да поспиш, Питър?

— Да, благодаря. Взех приспивателно.

— Е, добре.

— Така. — Вин Дрейк потърка ръце и се обърна към другите. — Във всеки случай добре дошли в долината Маноа. Какво ще кажете да започнем по същество? Елате насам, ще ви запозная накратко с работата на „Наниджен“.

Дрейк ги поведе към гората. Минаха покрай нисък навес със земекопна техника и Дрейк не пропусна да отбележи:

— Сигурно не сте виждали подобни машини. Обърнете внимание колко са малки.

Машините приличаха на малки колички за голф с миниатюрни кофи и стърчащи отгоре антени.

— Тези багери — продължи Дрейк — са произведени специално за нас от немската компания „Сименс Присижън“. Машината може да копае пръст с точност до милиметър. След това пръстта се поставя на подносите, които виждате под навеса. Площта им е трийсет квадратни сантиметра и са дълбоки три или шест сантиметра.

— А антената за какво е?

— Както виждате, антената се намира точно над кофата. С нейна помощ можем да определим точно къде да копаем и да отбелязваме точното място, откъдето е взета пробата. По-нататък ще стане по-ясно. А сега да огледаме.

Навлязоха в гората, теренът изведнъж стана неравен, пътеката се стесни и започна да се вие между гигантските дървета. По масивните стволове пълзяха увивни растения с широки листа; земята бе покрита с трева и храсти до коляното, можеха да се видят хиляди оттенъци на зеленото. Дори слънчевата светлина, филтрирана през балдахина над главите им, беше жълто-зелена.

— Това може да ви прилича на естествена джунгла... — започна Дрейк.

— Не прилича — обади се Рик Хътър. — И не е.

— Точно така. Не е. Тази район се обработва от двайсетте години на миналия век, когато е бил експериментална станция за фермерите от Оаху, а по-късно се е използвал за екологични проучвания на университета. През последните години обаче мястото било занемарено и земята отново се е върнала към по-естественото си състояние. Наричаме този район Папратово дърво.

Дрейк се обърна и тръгна по пътеката, следван от специализантите, които вървяха бавно и се оглеждаха, като от време на време спираха, за да обърнат по-голямо внимание на някое растение или цвете.

— По-нататък — продължи енергично Дрейк — ще видите огромно изобилие от папрати. Наоколо виждате гигантските дървовидни папрати циботиум и садлерия, а също и по-малките блехнум и ликоподиум. Разбира се — добави той и обгърна с широк жест склоновете, — да не забравяме и папратите улухе, които покриват по-голямата част от планините на Хаваите.

— Пропуснахте това улухе точно в краката ви — намеси се Рик Хътър. — Нарича се дикраноптерис, известен също като лъжлив

еленов рог.

— Май да — рече Вин Дрейк, като едва скри раздразнението си. Спря и приклезна. — Покрай пътеката ще видите папрати пеахи, а по-големите са макуе, по които паяците обичат да живеят. Ще забележите колко много паяци има тук. Само в този малък район са представени общо двайсет и три вида.

Спря на малка поляна, от която се откриваше изглед към планинските склонове около долината. Посочи един връх на хребета.

— Онзи връх се нарича Тантал. Представлява кратер на изгаснал вулкан. Провеждаме изследвания не само в долината, но и там.

Алисън Бендър забави крачка и се изравни с Питър Янсен.

— Днес търсиха ли те от полицията? — попита тя.

— Не — отвърна той. — Защо?

— Чудех се откъде си научил, че са претърсвали лодката... и за телефонните записи.

— О... Ами съобщиха го по новините.

— Така ли? Не съм чула. По кой канал?

— Не помня. Май пети.

Рик Хътър дойде при тях.

— Съжалявам, Питър. Наистина съжалявам, човече.

Джени Лин вървеше плътно зад Вин Дрейк.

— Но не разбирам каква всъщност е изследователската ви програма — каза тя. — Какво правите в тази гора?

Дрейк се усмихна.

— Защото още не съм ви я обяснил. Най-общо казано, планираме да съберем проби от едно сечение на хавайската екосистема, от кратера Тантал до долината Маноа, в която се намираме.

— Какви проби? — попита Рик и сложи ръце на хълбоците си. Беше облечен по обичайния си начин — джинси и плътна риза с навити ръкави, вече мокра от пот. Изглеждаше така, сякаш бе тръгнал на преход през дива джунгла. Имаше обичайното войнствено изражение — стиснати зъби и присвити очи.

Дрейк отново се усмихна.

— Общо взето, ще съберем проби от всеки вид в тази екосистема?

— За какво? — настояваше Рик, без да сваля поглед от него.

Дрейк го изгледа студено и отвърна:

— Джунглата е най-голямата съкровищница на активни химически съединения в природата. Намираме се наскред златна мина, пълна с потенциални нови лекарства. Лекарства, които биха могли да спасят безброй човешки същества. Лекарства на стойност милиарди. Тази джунгла, господин...

— Хътър — каза Рик.

— Тази джунгла, господин Хътър, съдържа ключа към здравето и добруването на всеки човек на планетата. А в същото време е почти непроучена. Нямаме представа какви съединения се срещат тук в растенията, в животните, в микроскопичните организми. Тази джунгла е *terra incognita*, абсолютно неизвестна територия. Тя е толкова огромна, така пълна с богатства и толкова неизследвана, колкото е бил Новият свят за Христофор Колумб. Нашата цел, господин Хътър, е проста — да откриваме лекарства. Ние търсим нови лекарства в огромен, невъобразим досега мащаб. Започнахме тотално преглеждане на цялата тази гора за биоактивни компоненти, като се започне от Тантал и се стигне до долината. Отплатата ще е огромна.

— „Отплата“ — повтори Рик. — „Златна мина.“ „Нов свят.“ Говорите за златна треска, нали, господин Дрейк? Става дума единствено за пари.

— Това е твърде грубо — отвърна Дрейк. — На първо място целта на медицината е спасяването на живот. Целта ѝ е да сложи край на страданията и да помогне на всеки човек да постигне своя потенциал.

Той насочи вниманието си към другите и тръгна по пътеката, възможно най-далеч от Рик Хътър.

Рик скръсти ръце на гърдите си.

— Този тип е съвременен испански конквистадор — промърмори той на Керън Кинг. — Граби екосистемата в търсене на злато.

Керън го изглежда презрително.

— А ти какво правиш с твоите екстракти, Рик? Вариш кори на дървета, за да търсиш нови лекарства. С какво твоята работа е по-различна?

— Разликата е в огромното количество пари, за които става дума — отвърна той. — А ти знаеш къде са парите във всичко това, нали? В патентите. „Наниджен“ ще се сдобие с хиляди патенти върху

съединенията, които ще открият тук. И гигантските компании ще ги използват, за да натрупат милиарди...

— Просто завиждаш, защото ти самият нямаш никакви патенти.

Керън му обърна гръб и Рик я изгледа свирепо.

— Не правя наука, за да забогатя — каза той след нея. — За разлика от теб, както излиза... — Тя не му обръщаше внимание. При това подчертано.

Дани Мино бързаше в края на групата. Поради някаква незначителна причина беше домъкнал на Хаваите самото си от туид и сега беше с него. Пот се лееше по врата му и се просмукваше в разкопчаната риза, а леките му мокасини непрекъснато се пързяха. Той попи потта с носната си кърпа, като се преструваше, че не обръща внимание на мизерното си положение.

— Господин Дрейк — каза той, — ако случайно сте запознат с теорията на постструктуралистите... ох... сигурно ви е известно, че... ух... уф!... че всъщност не можем да научим нищо за тази гора... Защото, разбирате ли, господин Дрейк, ние създаваме смисъл, докато в природата няма смисъл...

Дрейк го изгледа невъзмутимо.

— Според моя възглед за природата, господин Мино, не е нужно да знаем смисъла ѝ, за да се възползваме от нея.

— Да, но... — продължи Дани.

Междувременно Алисън Бендър беше изостанала с няколко крачки и Питър се озова до Рик, който кимна към Вин Дрейк и попита:

— Вярваш ли на този тип? На мен ми прилича на господин Биопиратство.

Дрейк внезапно се обърна.

— Чух забележката ви, господин Хътър. И трябва да ви кажа, че изобщо не сте прав. Под биопиратство се разбира вземане на местни растения без компенсиране на страната, от която те произхождат. Концепцията е привлекателна за зле информирани и добронамерени хора, но е пълна с практически трудности. Вземете например ценното кураре, което се използва в съвременната медицина. Нали някой трябва да бъде компенсиран? Съществуват обаче десетки различни рецепти за кураре, създадени от множество племенни групи от Централна и Южна Америка — а това е огромна територия. Курарето се различава по съставки и начини на приготвяне в зависимост от това с какви цели

се използва и според местните предпочитания. Добре, компенсирате ли местните знахари? Шаманите в Бразилия вършат ли по-ценна работа от шаманите в Панама или Колумбия? Има ли значение, че използваните в Колумбия дървета са се разпространили или са били внесени нарочно от Панама? А какво ще кажете за самата рецепта? Важно ли е добавянето на кора на стрихнос? Ами на ръждив нокът? А то не е ли обществено достояние? Ние позволяваме на фармацевтична компания да използва някое лекарство, а после го правим общодостъпно. Някои твърдят, че курарето е донесено в Европа през хиляда петстотин деветдесет и шеста от сър Уолтър Райли; със сигурност знаем, че през осемнайсети век вече е било добре известно. През осемдесетте години на деветнайсети век Бъроу Уелкъм е продавал таблетки кураре като лекарство. Така че откъдето и да го погледнете, курарето е обществено достояние. И накрая, съвременните хирурзи вече не използват кураре, добито от растения. А синтетично. Виждате ли колко е сложно?

— Всичко това са корпоративни увъртания — отвърна Рик.

— Господин Хътър, май ви харесва да играете ролята на адвокат на дявола срещу доводите ми — каза Дрейк. — Нямам нищо против. Така само ми помагате да засиля аргументите си. Истината е, че използването на природни съставки в медицината е напълно нормално. Откритията на всяка култура са ценни и всички култури заимстват една от друга. Понякога откритията се продават, но не винаги. Трябва ли да лицензираме стрепената, въведени от монголите? Или да плащаме на китайците за одомашняването на копринените буби? Или за опиума? Трябва ли да издирваме съвременните потомци на неолитните земеделци отпреди десет хиляди години, които първи са засадили житни растения в Плодородния полумесец, и да им плащаме? Ами онези британци, които са се научили как се топи желязо?

— Да продължаваме нататък — каза Ерика Мол. — Разбрахме доводите ви, дори това да не се отнася за Рик.

— Добре, искам да кажа, че твърденията за биопиратство на растения всъщност нямат основания за Хаваите, защото ако трябва да сме точни, тези растения не са местни. Островите са вулканични и са се издигнали от океана като голи и горещи скали и всичко, което расте по тях, е донесено отнякъде — от птици, от вятър, от теченията, от полинезийците с техните бойни канута. Нищо не е местно, макар че

някои видове са ендемични. Всъщност една от причините да разположим компанията тук е именно от съображения за законност.

— За заобикаляне на закона — промърмори Рик.

— За спазване на закона — възрази Дрейк. — Там е работата.

Приближаваха район с високи до гърдите зелени листа.

— Наричаме това място Джинджифиловата алея. Виждате бял, жълт и кахили джинджифил. Кахили са онези с трийсетсантиметровите червени стъбла. Дърветата са предимно сандалови, с типичните тъмночервени цветчета, но има също сапунено дърво, както и сорго, с онези големи тъмнозелени листа.

Специализантите се въртяха на място и се оглеждаха.

— Предполагам, че сте запознати, но ако случайно не сте, онова растение с дългите листа на ивици е олеандър, който е достатъчно отровен, за да убие човек. Един местен жител умрял от месо, което пекъл набучено на олеандрова пръчка. Случва се деца да ядат плодовете им и да умират. Онова голямо дърво е стрихниново дърво и произхожда от Индия. Всичките му части са силно отровни, най-вече семената. Високият храст до него с листата във формата на звезда е рицин, който също е смъртно отровен. В много малки дози обаче рициновите съставки имат приложение в медицината. Предполагам, че това ви е известно, господин Хътър?

— Разбира се — отвърна Рик. — Екстракти от рицин имат потенциал да подобрят паметта, а също и антибиотични свойства.

Стигнаха до едно разклонение и Дрейк тръгна надясно.

— И накрая стигаме до Алеята на бромелиите — обяви той. — Това семейство включва около осемдесет разновидности, сред които, както знаете, е ананасът. Около бромелиите живеят най-различни видове насекоми. Тук дърветата са предимно евкалипти и акации, но по-нататък имаме и по-типични за джунглите — охия и коа, както ще видите по извитите листа по пътеката.

— И защо ни показвате всичко това? — попита Джени Лин.

— И аз това питам — обади се Амар Сингх. — Интересува ме технологията, господин Дрейк. Как вземате проби от толкова много и различни организми? Особено като се има предвид, че почти всички те са много малки. Бактерии, червеи, насекоми и така нататък. Колко проби събирате и обработвате за един час? За един ден?

— Лабораторията ни изпраща всеки ден камион до това място, за да прибере пробите от земята, от растенията и от всичко друго, което интересува изследователите ни — отвърна Дрейк. — Така че можете да очаквате свежи материали всеки ден, както и всичко друго, което ви трябва.

— Значи идват всеки ден? — учуди се Рик.

— Точно така, около два следобед. Днес се разминахме.

Джени Лин приклекна.

— Какво е това? — попита тя, като сочеше земята. Приличаше на малка палатка, горе-долу с размерите на дланта ѝ, покриваща малко бетонно кубче. — Малко по-назад видях още едно такова.

— А, да — рече Дрейк. — Отлична наблюдателност, госпожице Лин. Тези навеси са пръснати из цялата джунгла. Това са снабдителни станции. По-късно ще ви обясня всичко. Впрочем, ако сте готови да продължим, вече е време да научите с какво всъщност се занимава „Наниджен“.

Тръгнаха обратно към паркинга, като минаха покрай малко кафеникаво езерце с надвиснали над него палми и малки бромелии.

— Това е езеро Пау Хана — каза Дрейк. — В превод — „работата е свършена“.

— Странно име за езерце за патици — отбеляза Дани. — Видях тук три или четири семейства патенца.

— А видяхте ли какво се случи? — попита Дрейк.

Дани поклати глава.

— Ще се разстроя ли, ако науча?

— Зависи. Погледнете палмовите листа на около метър над водата.

Групата спря и се загледа. Керън Кинг видя първа.

— Сив рибар — прошепна тя и кимна.

Там стоеше мръсносива птица, висока около метър, със заострена глава и очи без блясък. Изглеждаше опърпана и мързелива. Беше абсолютно неподвижна и се сливаше идеално със сенките на листата.

— Може да стои така с часове — каза Керън.

Наблюдаваха я няколко минути и се канеха да си тръгнат, когато едно семейство патици пое по края на езерото. Движеха се полускрити в тревата, но това не им помогна.

Чаплата мълниеносно полетя от клона, цопна сред патиците и се върна обратно на мястото си, като от човката ѝ стърчаха мънички крачета.

— О! — възкликна Дани.

— Ох! — стресна се Джени.

Чаплата вдигна глава нагоре и с едно рязко движение погълна патенцето, след което отново застана абсолютно неподвижно в сенките. Всичко бе станало за няколко секунди. Даже беше трудно да повярват, че са го видели.

— Това е отвратително — заяви Дани.

— Така е устроен светът — рече Дрейк. — Ще забележите, че ботаническата градина не е пренаселена с патици, и именно това е причината. Ако не се лъжа, колите вече ни чакат, за да ни върнат в цивилизацията.

8.

Индустриален парк „Каликимаки“

28 октомври, 18:00 ч.

На връщане към централата на „Наниджен“ Керън Кинг караше бентлито, в което се бяха натъпкали останалите специализанти, а Алисън Бендър и Вин Дрейк пътуваха със спортната кола. Не мина много време и Дани Мино, докторантът по научни изследвания, се прокашля и заяви, надвиквайки воя на вятъра в открития автомобил:

— Мисля, че аргументите на Дрейк относно отровните растения са обект на диспут.

„Обект на диспут“ беше една от любимите му фрази.

— Така ли? В какъв смисъл? — попита Амар. Той изобщо не харесваше Мино.

— Ами тази идея за отровата е доста хлъзгава, нали така — каза Мино. — Отрова наричаме всяко вещество, което ни причинява вреда. Или си мислим, че ни причинява вреда. Защото в действителност то може да не е чак толкова вредно. В края на краищата през деветнайсети век стрихнинът е бил патентовано лекарство. Смятало се, че възстановява силите. И се използва и до днес при тежки алкохолни отравяния, ако не се лъжа. А дървото няма да си направи труда да произвежда стрихнин, освен ако не е с някаква цел, най-вероятно самозащита. Други растения, беладоната например, също произвеждат стрихнин. За това трябва да има някаква причина.

— Има — каза Джени Лин. — За да не бъдат изядени.

— Това е от гледна точка на растението.

— Както и от наша, защото не го ядем.

— Да не би да твърдиш, че стрихнинът не е вреден за хората? — обърна се Амар към Мино. — Че не е отрова?

— Точно така. Концепцията като такава е хлъзгава. Дори съмнителна, бих казал. Терминът „отрова“ всъщност не се отнася ясно и конкретно за нищо.

Из колата се чуха стонове.

— Може ли да сменим темата? — обади се Ерика.

— Просто казвам, че идеята за това какво е отрова е обект на диспут.

— Дани, за теб всичко е обект на диспут.

— Всъщност да — важно кимна той. — Защото не съм възприел научния светоглед на категорични факти и неопровержими истини.

— Ние също — каза Ерика. — Но някои истини се потвърждават многократно и затова имаме основание да ги приемем.

— Приятно е да се мисли така, нали? Но това е само фантазия, която повечето учени имат за себе си. В действителност всичко опира до силата — каза Мино. — И вие много добре го знаете. Който има влияние в обществото, той определя какво може да се изучава, какво може да се наблюдава, какво може да се мисли. Учените играят по свирката на властимащите. Трябва да го правят, защото властимащите плащат сметките. Ако не играете по свирката им, не получавате пари за изследвания, нямате работа, не ви публикуват, иначе казано — вече не играете. Извън системата сте. Със същия успех може и да сте мъртви.

В колата се възцари мълчание.

— Знаете, че съм прав — каза Мино. — Просто не ви харесва.

— Като стана въпрос за игра по свирката на силните, вижте там — каза Рик Хътър. — Май пристигаме в индустриалния парк „Каликимаки“ и централата на „Наниджен“.

Джени Лин извади малка кутийка гортекс с размерите на дланта ѝ и внимателно я закачи на колана си.

— Какво е това, някаква презентация ли? — попита Керън Кинг.

— Да — отвърна Джени. — Ако наистина смятат да ни предлагат работа, помислих си... — Тя сви рамене. — Това са всичките ми пречистени екстракти. Ти какво носиш?

— Бензо, скъпа — каза Керън. — Бензоквинон на спрей. Образува мехури по кожата, изгаря очите. Може да идва от бръмбари, но е идеалният химикал за лична защита. Безопасен, с краткосрочно действие, органичен. От него ще стане чудесен продукт.

— Естествено, че ще донесеш някаква търговска стока — обади се Рик Хътър.

— Просто нямам твоите скрупули, Рик — каза Керън. — Ти да не би да не си донесъл нищо?

— Не съм.

— Лъжец.

— Е, добре. — Рик потупа джоба си. — Това е екстракт от смолата на моето дърво. Нанасяш го и убива всеки паразит, заврял се под кожата ти.

— Прилича ми на стока — заяви Керън, рязко завъртя волана и бентлитото взе острия завой със залепени за асфалта гуми. — Може да изкараш милиард долара от него, Рик. — Тя откъсна за миг очи от пътя и го дари с дяволита усмивка.

— Не, не, просто изучавам биохимичния механизъм...

— Кажи го на капиталистите. — Керън погледна Питър, който седеше до нея. — А ти? Имаш много идеи. Носиш ли нещо?

— Всъщност да — каза Питър.

Питър Янсен опипа компактдиска в джоба на якето си и го побиха нервни тръпки. Приближаваха сградата на „Наниджен“ и той осъзна, че не е разработил напълно плана си. Трябваше някак да накара Бендър и Дрейк да признаят пред цялата група и се надяваше, че пускането на записа на телефонния им разговор ще бъде достатъчна провокация. Ако всички специализанти чуеха признанието, Дрейк нямаше да може да отмъсти. Те бяха седем; не можеше да нападне всички едновременно.

Поне такава беше идеята.

Потънал в мисли, Питър влезе с останалите в сградата. Алисън Бендър ги водеше.

— Оттук, дами и господа...

Първо спряха в елегантното лоби с черни кожени мебели.

— Искам да извадите телефони, фотоапарати и други записващи устройства. Ще ги оставите тук и ще си ги вземете на тръгване. Също така ще ви помоля да подпишете декларациите за поверителност.

Предаде им документите. Питър се разписа разсеяно, без да си прави труда да прочете текста.

— Ако някой не иска да подписва, може да изчака тук до края на обиколката. Има ли такива? Не? Добре тогава. Последвайте ме.

Поведе ги по един коридор към серия биологични лаборатории, където ги чакаше Вин Дрейк. Помещенията със стъклени стени бяха разположени от двете страни на коридора и бяха оборудвани с най-модерна техника. Питър забеляза, че в някои има изненадващо

количество електроника, сякаш бяха инженерни лаборатории. Беше спокойно, работният ден бе към края си и повечето помещения бяха празни. Виждаха се само неколцина изследователи, които бяха останали да довършат работата си.

Докато вървеше по коридора, Вин Дрейк накратко ги запознаваше с всяка лаборатория.

— Протеомика и генетика... Химическа екология... Фитопатология и вируси по растенията... Стохастична биология... Електрически сигнали при растенията... Ултразвуци при насекомите... Фитоневрология, невротрансмисии при растенията... Питър, тук са отровите... Летливи вещества от арахниди и колеоптиди... Поведенческа психология, става въпрос за екзокринна секреция и социално регулиране, предимно мравки...

— За какво е цялата тази електроника? — попита някой.

— За роботите — отвърна Дрейк. — Трябва да бъдат препрограмирани или поправяни след всяко връщане от терен. — Спря и погледна групата. — Виждам много объркани физиономии. Заповядайте, влезте да разгледате по-добре.

Влязоха в лабораторията вдясно. Носеше се слаба миризма на пръст, гниеща растителност, сухи листа. Дрейк ги поведе към масата, на която бяха поставени четири подноса с пръст. Над всеки от тях висеше видеокамера, закрепена на подвижно рамо.

— Това са образци от материала, който носим от джунглата — каза той. — Всеки е за различен проект, но при всички се използват роботи.

— Къде са? — попита Ерика. — Не виждам никакви...

Дрейк нагласи светлината и видеокамерата. На един монитор отстрани се появи малък бял предмет в пръстта, увеличен многократно.

— Както виждате, това е сондираща и събираща машина с микроскопични размери — каза Дрейк. — И тя има много работа, защото една такава вана с пръст представлява огромен взаимосвързан свят, все още неизвестен на човека. Тук има трилиони микроорганизми, десетки хиляди видове бактерии и протозои, които почти не са каталогизирани. В такава количество пръст може да се открият хиляди километри нишки на гъбичен мицел. Милиони микроскопични артроподи и други насекоми, които са твърде малки, за

да се видят с просто око. Десетки земни червеи с различни размери. Всъщност в това малко количество пръст има повече малки живи организми, отколкото са големите по цялата повърхност на планетата. Помислете си само. Ние, хората, живеем на повърхността. Мислим си, че животът е именно там. Мислим за хора, слонове, акули и гори. Възприятията ни обаче са погрешни. Истината за живота на нашата планета е много по-различна. Неговата истинска основа — гъмжаща, ровеща се, размножаваща се, непрекъснато активна — е тук долу, на това ниво. И именно тук ще бъдат направени всички открития.

Речта беше впечатляваща; Дрейк я беше държал и преди, и публиката винаги слушаше в захлас. Но не и тази. Рик Хътър реагира незабавно:

— И какво открива този конкретен робот?

— Нематоди — отвърна Вин Дрейк. — Микроскопични кръгли червеи, които според нас имат важни биологични свойства. В един поднос пръст като този има около четири милиарда нематоди, но ние искаме да съберем само онези, които все още не са открити.

Дрейк се обърна към редицата прозорци, гледащи към лаборатория, в която неколцина изследователи работеха с някакви машини. Сложни машини.

— В онова помещение се извършва скрининг — каза той. — Преглеждаме хиляди съединения, при това много бързо, с помощта на високоскоростно фракциониране и спектрометрия на масата — става въпрос за онези машини, които виждате. Вече открихме десетки напълно нови кандидати за лекарства. При това неутрални. Най-доброто, което може да ни предложи Майката природа.

Амар Сингх беше доста впечатлен от технологията, но все още не разбираше някои неща. Едно от тях бяха роботите. Те бяха наистина малки. Твърде малки, за да има кой знае какъв компютър в тях.

— Как роботите успяват да сортират червеите и да подбират конкретни екземпляри?

— О, правят го с лекота — отвърна Дрейк.

— Как?

— Роботът е достатъчно интелигентен, за да го направи.

— Но как? — Амар посочи подноса, където миниатюрният робот се трудеше трескаво в пръстта. — Тази машина не може да е по-дълга

от осем-девет милиметра. Горедолу колкото нокътят на кутрето ми. Не можете да сложите никаква изчислителна мощ в такива малки размери.

— Всъщност можем.

— Как?

— Да идем в заседателната зала.

Зад Вин Дрейк светеха четири огромни плоски екрана, показващи изображения в тъмносиньо и пурпурно, които приличаха на океански вълни, снимани от самолет. Дрейк крачеше пред екраните и говореше, а гласът му бе усилен от малкия микрофон, закрепен за ревера му. Той посочи изображенията.

— Тук виждате конвекция в магнитни полета със сила около шейсет тесла. Това са най-силните магнитни полета, създавани от човек. За да получите известна представа, поле със сила шейсет тесла е два милиона пъти по-мощно от магнитното поле на планетата. Полетата се създават от криогенна свръхпроводимост с помощта на материали на основата на ниобия.

Замълча, за да подчертае думите си.

— От петдесет години е известно, че магнитните полета въздействат по различни начини върху живи тъкани. Всички знаете за ядрено-магнитния резонанс. Знаете също, че магнитните полета могат да ускорят зарастването на счупени кости, да държат настрана паразити, да влияят върху поведението на кръвните телца и така нататък. Оказва се обаче, че всичко това са незначителни ефекти от излагането на полета с нисък интензитет. Положението е напълно различно при изключително силни магнитни полета като онези, които успяхме да получим едва напоследък — и доскоро никой нямаше представа какво се случва в подобни условия. Наричаме тези магнитни полета тензорни полета, за да ги разграничим от обикновените. Тензорните полета имат изключително голяма сила. В тензорно поле може да се стигне до промяна в размерите на материята. Все пак имахме някаква идея — или намек, ако предпочитате. През шейсетте години компанията „Нюклиър Медикъл Дейта“ провела изследване върху здравословното състояние на работниците в ядрени обекти. Било установено, че служителите като цяло са в добро здраве, но било забелязано, че за десет години онези, които са излагани на силни магнитни полета, изгубили около шест милиметра от височината си. Резултатът бил взет за статистическа грешка и игнориран.

Дрейк отново замълча, за да види дали специализантите разбират накъде бие. Като че ли все още нямаха представа.

— Оказва се, че не става дума за статистическа грешка. Френско изследване от седемдесетте години установило, че френски работници в райони със силни магнитни полета губят около осем милиметра от ръста си. Но французите също подминали откритието и го нарекли „несъществуващо“. Днес обаче знаем, че изобщо не става въпрос за тривиални неща. Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната прояви интерес към тези изследвания и проведе опити върху дребни кучета в условията на силни магнитни полета — най-силните, които можели да създадат по онова време в една секретна лаборатория в Хънтсвил, Алабама. Няма официални документи за експериментите, с изключение на няколко избелели ксерокопия и факсове, в които се споменава за пекинез с размерите на острилка за моливи.

Това предизвика раздвижване. Специализантите се размърдаха по местата си и се спогледаха.

— Доколкото знаем — продължи Дрейк, — кучето скимтяло жално и умряло след няколко часа, изпускайки мъничка капчица кръв. Като цяло резултатите били нестабилни и неокончателни, поради което проектът бил прекратен по заповед на тогавашния министър на отбраната Мелвин Лейърд.

— Защо? — попита един от специализантите.

— Тревожел се от евентуално дестабилизиране на отношенията със Съветския съюз — отвърна Дрейк.

— Това пък защо?

— Ще стане ясно след малко — каза Дрейк. — Важното е, че сега можем да генерираме изключително силни магнитни полета, така наречените тензорни полета. И вече знаем, че под влиянието на тензорно поле органичната и неорганичната материя претърпяват нещо подобно на фазова промяна. В резултат материалът в полето е подложен на бърза компресия от порядъка на десет на минус първа до десет на минус трета степен. Квантовите взаимодействия остават симетрични и непроменени в по-голямата си част, така че свитата материя взаимодейства по нормален начин с обикновената, поне през повечето време. Трансформацията е метастабилна и обратима при наличието на поле с обратни стойности. Дотук всичко ли е ясно?

Специализантите слушаха внимателно, но на лицата им бяха изписани различни изразения — скептицизъм, категорично неприемане, жив интерес, дори известно объркване. Дрейк говореше за квантова физика, а не за биология.

Рик скръсти ръце и поклати глава.

— И накъде всъщност биете? — доста високо попита той.

Дрейк изобщо не се смути.

— Радвам се, че попитахте, господин Хътър. Време е да го видите с очите си.

Огромните екрани зад Дрейк потъмняха и централният панел светна. Наблюдаваха широкоекранно видео.

Камерата снимаше яйце.

То беше поставено върху равна черна повърхност. Зад него имаше жълт фон, подобен на завеса.

Яйцето помръдна. Излюпваше се. От черупката се подаде малка човка; пукнатината се удължи и горната част на яйцето се отчупи. Новоизлюпеното писукащо пиленце с мъка излезе навън. Изправи се несигурно и размаха мъничките си крилца.

Камерата започна да се отдръпва.

Сцената се разшири и показва средата, в която се намираше пиленцето. Оказа се, че жълтият фон всъщност е огромен крак на птица. Крак на кокошка. Новоизлюпеното щъкаше до чудовищно грамадния крайник. Камерата продължи да се отдалечава и показва цялата кокошка — изглеждаше гигантска. Но когато камерата се отдръпна напълно, пиленцето и черупката от яйцето му се превърнаха в пращинки под голямата птица.

— Стига бе... — започна Рик, но млъкна. Не можеше да откъсне очи от екрана.

— Това — каза Дрейк — е технологията на „Наниджен“.

— Трансформацията... — започна Амар.

— Може да се извършва с живи организми. Да, ние свихме това яйце в тензорно поле. Плодът в него не беше засегнат от промяната в мащаба. Той се излюпи нормално, както сами видяхте. Това доказва, че дори много сложните биологични системи могат да бъдат смалени в тензорно поле и да продължат да имат нормални жизнени функции.

— Какви са онези неща на картината? — попита Керън.

Земята под гигантската кокошка изглеждаше осеяна с мънички точици. Някои от тях се движеха, други — не.

— Това са другите пиленца. Смалихме цялото люпило — отвърна Дрейк. — За съжаление те са толкова малки, че майката настъпи и премаза няколко от децата си, без изобщо да забележи.

Настъпи кратко мълчание. Амар заговори пръв:

— Правили ли сте това с други организми?

— Разбира се — отвърна Дрейк.

— И... с хора ли? — попита Амар.

— Да.

— Малките земекопни роботи, които видяхме в ботаническата градина... — продължи Амар. — Искате да кажете, че всъщност не ги програмирате.

— Не е необходимо.

— Защото се управляват от човешки същества.

— Да.

— Човешки същества, подложени на смаляване.

— Да му се не види! — не издържа Дани Мино. — Поднасяте ли ни?

— Не — отвърна Дрейк.

Някой избухна в смях. Беше Рик Хътър.

— Пълна шарлатания — промърмори той. — Човекът продава боклуци на глупаци.

Керън Кинг също не вярваше.

— Това са пълни глупости — каза тя. — Няма начин. Всичко може да се направи с видеозапис.

— Това е реално съществуваща технология — спокойно рече Дрейк.

— Значи твърдите, че можете да смалите човешко същество до десет на минус трета — каза Амар Сингх.

— Да.

— Което означава, че човек, висок шест фута, ще стане... седемдесет и два инча... не, седем стотни от инча.

— Точно така — каза Дрейк. — Малко по-малко от две десети от милиметъра.

— Господи — промълви Рик Хътър.

— А при мащаб десет на минус втора — каза Дрейк — човекът ще бъде висок около половин инч. Дванайсет милиметра.

— Бих искал да го видя с очите си — обади се Дани Мино.

— Разбира се — каза Дрейк. — И ще го видите.

9.

„Наниджен“

28 октомври, 19:30 ч.

Докато Дрейк говореше на специалистите, Питър Янсен дръпна Алисън Бендър настрана.

— Някои от нас донесоха образци и материали, които да покажем на господин Дрейк.

— Много добре — отвърна Алисън.

— Аз имам компактдиск с някои мои... проучвания — каза Питър.

Тя кимна.

— Запис е. Свързан с брат ми — добави Питър.

Надяваше се това да я изнерви, но тя отново кимна и излезе от заседателната зала. Беше ли видял тревога в очите ѝ?

Дрейк продължаваше да говори. Питър се промъкна през служебната врата и отиде до аудиопанела. Трябваша му инструменти, нещо, което да усили гласа му — не искаше Дрейк или някой друг да му затвори устата. В помещението имаше няколко чекмеджета. Питър ги претърси и намери каквото му трябваше — безжичен микрофон, който можеше да предава гласа му на високоговорител. Беше същият като онзи, който Дрейк използваше за презентацията си. Устройството представляваше предавател и микрофон с кабел, който го свързваше с предавател. Питър пхна предавателя в джоба на панталоните си, след което прибра кабела и микрофона.

Дрейк завърши презентацията си и лампите в заседателната зала светнаха.

— Разбрах, че някои са донесли материали — каза той. — С нетърпение очаквам да ги видя. А сега... да, какво има?

Алисън Бендър се беше върнала в залата. Приблужи се до него и зашепна в ухото му. Дрейк слушаше, без да сваля поглед от Питър, след което се извърна. Кимна два пъти, но не каза нищо. Накрая отново се обърна към Питър.

— Питър, разбрах, че имаш запис?

— Компактдиск, да.

— Какво има на него? — Дрейк изобщо не изглеждаше разстроен.

— Нещо, което ще ви интересува. — Сърцето му биеше бясно.

— Свързано с брат ти?

— Да.

Дрейк остана напълно спокоен.

— Знам, че ти е тежко. — Постави ръка на рамото му и добави меко: — Няма ли да е по-добре да поговорим насаме?

Искаше да го отдели, да го изолира някъде, където никой да не чуе какво ще каже.

— Можем да говорим тук — каза Питър. — В заседателната зала, пред всички останали.

Дрейк го погледна загрижено.

— Ако нямаш нищо против, искам да поговорим насаме. Ерик ми беше приятел. Аз също съм дълбоко покрусен от загубата му. Нека идем в съседната стая.

Питър сви рамене и отиде с Вин Дрейк и Алисън Бендър в по-малкото съседно помещение. Дрейк затвори вратата и с едно плавно движение заключи. После се завъртя и за част от секундата лицето му се промени — вече беше изкривено от ярост. Той сграбчи свирепо Питър за гърлото, блъсна го в стената и изви ръката му.

— Не знам каква е играта ти, малко копеле такова...

— Няма игра...

— Полицията не търси никакъв телефон на лодката...

— Така ли?

— Така, ситен кучи сине. Защото през целия ден не са ходили там.

Питър мислеше трескаво.

— Не е нужно да ходят, защото могат да открият телефона благодарение на джипиес сигнала...

— Не, не могат. — Дрейк пусна ръката му и заби юмрук в стомаха му. Питър изпъшка и се преви, а Дрейк отново изви ръката му отзад и му приложи обездвижваща хватка. — Не ме лъжи. Не могат, защото изключих джипиеса, преди да сложа телефона в лодката.

— Вин... — нервно се обади Алисън.

— Млъквай.

— Значи си изключил джипиеса и си свързал телефона така, че да запуши маркучите? — попита Питър.

— Не. Да изключи бензиновата помпа, задник такъв... Изключих и радиото...

— Вин, чуй ме... — отново се обади Алисън.

— Алисън, не се меси...

— Защо го направи? — попита Питър и се закашля, мъчейки се да се освободи от пръстите на Дрейк, които стискаха гърлото му. — Защо?

— Брат ти беше глупак. Знаеш ли какво искаше? Искаше да продаде тази технология. Оказа се, че имало някакви проблеми около собствеността върху нея, и Ерик решил, че трябва да продаваме. Представи си само — да продаде тази технология. Ерик предаде „Наниджен“. Предаде лично мен.

— Вин, за Бога...

— Млъквай...

— Микрофонът ти! — Алисън посочи устройството на ревера на Дрейк. — Включен е.

— Ох, мамка му — изсъска Вин Дрейк. Нанесе силен удар в слънчевия сплит на Питър и той се стовари на пода, като се мъчеше да си поеме дъх. С показни движения Дрейк дръпна сакото си, разкривайки закачения на колана му предавател. Потупа превключвателя, лампичката не светеше. — Не съм чак такъв глупак.

Питър стоеше на четири крака на пода, давеше се и кашляше, без да може да си поеме дъх. Видя, че малкият микрофон е изпаднал от джоба му и се люлее на кабела. Хвана го и неумело се опита да го напъха обратно в джоба си. Ръката му напипа предавателя и от тонколониите в заседателната зала се чу силно пукане.

Дрейк също чу звука и погледна към залата. Обърна се и видя малкия микрофон в ръката на Питър. Отстъпи и го изрита в главата. Питър рухна на пода, а Дрейк издърпа устройството от джоба му, изключи микрофона и го захвърли настрани. Питър се претърколи и изстена.

— Какво ще правим сега? — попита Алисън. — Те чуха...

— Млъквай! — Дрейк закрачи напред-назад. — По дяволите! Никой от тях няма мобилен телефон, нали?

— Да, оставиха ги на влизане...

— Добре тогава.

— Какво ще правиш? — разтреперано попита тя.

— Не ми се пречкай.

Дрейк отвори един панел и натисна червен бутон с надпис „ОХРАНА“. Зави сирена. Той хвана Питър под мишниците и го изправи на крака. Специализантът се олюля замаян.

— Мърдай, боклук такъв — каза му Дрейк. — Време е за оправяне на кашата.

Дрейк отключи вратата и се втурна в заседателната зала, подкрепяйки Питър. Наложил се да вика, за да го чуят от сирената.

— Имаме пробив в сигурността! Питър пострада. Пуснати са охранителните роботи. Изключително опасни са. Хайде, бързо насам. Трябва да стигнем до защитената стая.

Поведе ги по коридора, като поддържаше Питър. Алисън Бендър го хвана от другата страна.

Неколцина изследователи тичаха към изхода.

— Излизайте навън! — извика някой, докато се разминаваше с тях в посока към рецепцията. Повечето служители вече си бяха тръгнали.

Дрейк обаче поведе специализантите навътре в комплекса.

— Къде ни водите, по дяволите? — попита го Рик Хътър.

— Вече е късно и няма да стигнем до изхода. Трябва да се доберем до защитената стая.

Специализантите бяха съвсем объркани. Каква защитена стая? Какво означаваше това?

Алисън се обърна към Дрейк и го попита:

— Какво правиш?

Дрейк не отговори.

Стигнаха до масивна врата с надпис „ТЕНЗОРНО ЯДРО“. Дрейк въведе някакъв код в панела и вратата се отвори.

— Насам, по-бързо...

Специализантите влязоха в голямо помещение с шестоъгълни плочи на пода. Самият под беше почти прозрачен; отдолу се виждаха сложни машини, разположени дълбоко под земята.

— Добре, искам да застанете в центъра на някой шестоъгълник — каза Дрейк. — Те са безопасни места, недостъпни за роботите.

Действайте... нямаме много време.

Дрейк въведе нещо на един панел и се чу щракане на резета. Бяха заключени в стаята.

Ерика Мол беше ужасно изплашена. От гърдите ѝ се изтръгна вик и тя се втурна към изхода.

— Недей! — изкрещя Дани Мино след нея.

Вратата беше заключена и Ерика не можеше да излезе.

Дрейк се беше заключил в някакво контролно помещение и гледаше специализантите през прозорец. Секунда по-късно изчезна. Вратата на помещението се отвори и някакъв мъж, напълно непознат, бе изхвърлен в голямата зала; беше служител на „Наниджен“.

— Отивай да им помогнеш! — изрева Дрейк след него.

Мъжът се подчини на заповедта. Шокиран, той застана в центъра на един шестоъгълник сред специализантите.

Всички бяха заели позиции; Ерика също се бе върнала. Питър Янсен залитна и рухна на колене. Рик Хътър го хвана и се опита да го вдигне, но Питър остана коленичил. Керън Кинг забеляза някакви раници на стената, изтича, грабна една и я метна на рамо. Междувременно Дрейк се появи отново и го видяха да натиска трескаво някакви копчета. Алисън стоеше до него.

— Вин, за Бога — промълви тя.

— Нямам друг избор — каза Вин Дрейк и натисна последния бутон.

За Питър Янсен, който все още беше замаян от побоя, всичко се случи много бързо. Шестоъгълникът под него потъна и той се спусна на около три метра в множеството челюсти на някакъв огромен електронен апарат, който беше навсякъде около него, при това съвсем близо. Челюстите всъщност представляваха котви, боядисани на червени и бели ивици. Миришеше на озон, чуваше се силно електрическо бръмчене. Косъмчетата на кожата му настръхнаха.

— Моля, не се движете — каза синтетичен глас. — Поемете дълбоко дъх... задръжте!

Чу се силно *бам!*, механично и изнервящо, след което електронното бръмчене зазвуча отново. За миг му се догади. Усети как някак се е преместил вътре в апарата.

— Вече можете да дишате. В готовност.

Питър пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Моля, не се движете. Поемете дълбоко дъх... задръжте!

Отново *бам!*, отново бръмчене. Вълна на гадене, този път по-силна.

Питър примигна.

Вече беше сигурен, че нещата са се променили. Преди гледаше към ивиците горе-долу на нивото на очите му. Сега те бяха много по-високо. Смаляваше се. Челюстите избръмчаха и се приближиха към него. Разбира се, помисли си той. Магнитното поле е по-силно на малки разстояния. Колкото по-малки, толкова по-добре.

Синтетичният глас отново каза:

— Поемете дълбоко дъх... задръжте!

Когато отново погледна нагоре, осъзна, че е станал още по-малък. Челюстите изглеждаха високо като тавана на катедрала. Колко ли беше голям сега?

— Моля, не се движете. Поемете дълбоко дъх... задръжте!

Едно последно бум, стържене, пристъп на гадене, от който остана замаян... след което челюстите се отдръпнаха от него и той усети как подът под краката му завибрира и започна да се издига. Отгоре се появи светлина, повя прохладен вятрец.

В следващия момент се озова с останалите на пода и вибрирането престана. Намираше се на полирана черна повърхност, продължаваща във всички посоки. В далечината видя Ерика и Джени, които се оглеждаха замаяно. Още по-нататък пък бяха Амар, Рик и Керън. Но колко далеч всъщност се намираха? Питър не можеше да е сигурен, защото той самият едва ли беше по-висок от сантиметър и два-три милиметра. По пода се търкаляха пращинки и парченца мъртва кожа; някои се удариха в коленете му и спряха като търкалящи се бурени.

Питър ги погледна слисано. Чувстваше се бавен, с муден ум, тъп. Постепенно започна да си дава сметка за положението. Погледна към Ерика и Джени. Изглеждаха толкова шокирани, колкото беше и той. Един сантиметър високи!

Някакво хрущене го накара да се обърне. Озова се пред носа на огромна обувка, беше висок колкото подметката. Погледна нагоре и видя Вин Дрейк да се отпуска на коляно, извисявайки се над него. Лицето му бе огромно, а дъхът — силен, зловонен вятър. И тогава дълбоко буботене отекна в помещението като гръм.

Вин Дрейк се смееше.

Екотът от двамата великани беше силен и ушите го заболяха. Гигантите се движеха и говореха мудро, сякаш на забавен кадър. Алисън Бендър приклепна до Дрейк и двамата се загледаха в Питър.

— Какво... правиш... Вин? — попита тя. Думите кънтяха и сякаш се сливаха в миш-маш от звуци, твърде дълбоки, за да се различат без усилие.

В отговор Вин Дрейк се разсмя. Явно намираше ситуацията за много смешна. Смехът му обаче достигаше до Питър като пориви вонящ вятър и той се сви от гадната миризма на чесън, червено вино и пури.

Дрейк си погледна часовника.

— Работното... време... свърши — каза той и се усмихна. — Пау... хана... както... казват... на... Хаваите... Работата... е... свършена...

Алисън Бендър впери поглед в него.

Дрейк тръсна глава, сякаш нещо му беше влязло в ухото; явно му беше навик. Специализантите отново чуха гръмовния му глас:

— А... след... работата... идва... ред... на... забавленията.

10.

Вивариум на „Наниджен“

28 октомври, 21:00 ч.

Вин Дрейк извади прозрачен плик, взе изненадващо внимателно Питър Янсен и го пусна вътре. Питър се плъзна по найлоновата повърхност и падна на дъното. Изправи се и загледа как Вин върви из стаята, взима специализантите един по един и ги пуска в плика. Последен взе служителя на „Наниджен“ от контролното помещение, който извика:

— Господин Дрейк! Какво правите, сър?

Дрейк като че ли не го чу и май изобщо не му пукаше.

Всеки се търкулна и тупна сред останалите, но никой не пострада. Явно бяха твърде леки, за да се наранят.

— Почти безтегловни сме — отбеляза Амар. — Сигурно тежим не повече от един грам. Като перца.

Гласът му беше спокоен и овладян, но на Питър му се стори, че долавя лек трепет в него.

— Е, не ми пука кой ще научи, но ужасно ме е страх — изтърси Рик Хътър.

— Всички се страхуваме — призна Керън Кинг.

— Мисля, че сме в шок — каза Джени Лин. — Погледнете се само. Околоустна бледност. — Бледата кожа около устните беше класически признак за страх.

— Станала е някаква грешка — непрекъснато повтаряше служителят на „Наниджен“. Явно не можеше да повярва какво е направил Дрейк.

— Кой сте вие? — попита го някой.

— Казвам се Джаръл Кински. Инженер съм. Аз управлявам тензорния генератор. Ако господин Дрейк просто... просто ми даде възможност да говоря с него...

— Видяхте прекалено много — безцеремонно го прекъсна Рик Хътър. — Каквото и да стори Дрейк с нас, същото ще сполети и вас.

— Да прегледаме инвентара — рязко рече Керън Кинг. — Бързо. С какви оръжия разполагаме?

В този миг пликът се разлюля и всички се скупчиха един върху друг.

— Ох — изпъшка Амар, като опитваше да се надигне. — Сега пък какво става?

Алисън Бендър беше приближила лице до плика; взираше се внимателно в хората вътре и явно се тревожеше за тях. Миглите ѝ изпърхаха до найлона. Порите на носа ѝ изглеждаха страшно големи, като някакви грамадни розови кратери.

— Вин... не... искам... да... пострадат.

Думите ѝ накараха Вин Дрейк да се ухили.

— Не... бих... и... помислил... да... ги... наранявам — бавно изрече той.

— Нали виждате, че този тип е психопат — каза Керън Кинг. — Способен е на всичко.

— Аз го виждам — отвърна Питър.

— Това изобщо не е вярно — заяви Джаръл Кински. — Господин Дрейк не е такъв. Трябва да има някаква причина.

Керън не му обърна внимание.

— Не бива да си правим илюзии относно това какво е намислил Дрейк. Станахме свидетели на признанието му, че е убил брат ти. Сега ще убие всички ни.

— Така ли мислиш? — проплака Дани Мино. — Не биваше да се...

— Да, Дани, точно така мисля. Ти може да си първият.

— Просто не мога да си представя...

— Питай брата на Питър...

Точно тогава Вин взе плика и бързо излезе в коридора. Спореше нещо с Алисън Бендър, но думите им не можеха да се различат — бяха като грохот на гръмотевица.

Минаха покрай няколко лаборатории и Дрейк влезе в една от тях. Макар да бяха в плика, всички незабавно доловиха, че това място е различно.

Носеше се остра, кисела воня.

На дървени стърготини и фекалии.

Животни.

— Животинска лаборатория — каза Амар. И наистина, въпреки изкривения от найлона образ успяха да различат плъхове, хамстери, гущери и други влечуги.

Вин Дрейк остави плика върху стъклена кутия. Отново говореше — явно на тях, но не разбираха какво казва. Спогледаха се.

— Какво беше това?

— Нищо не разбирам.

— Този е побъркан.

— Не мога да различа думите му.

Джени Лин стоеше с гръб към останалите и беше насочила цялото си внимание към Дрейк. Обърна се към Питър.

— Ти си — рече тя.

— Какво?

— Ще убие първо теб. Чакай малко.

— Какво...?

Тя разкопча пакета на колана си, разкривайки дузина тънки стъклени епруветки с гумени запушалки.

— Летливите ми вещества.

Това беше голяма жертва — тези епруветки бяха резултат от дълги години труд. Джени извади една от тях и каза:

— Боя се, че само това мога да направя.

Питър поклати неразбиращо глава. Джени отвори една епруветка и изля съдържанието ѝ върху главата му. Разнесе се остра миризма, която бързо изчезна.

— Какво беше това? — попита той.

Преди Джени да отговори, Вин Дрейк бръкна в плика, хвана Питър за крака и го вдигна. Питър извика и размаха ръце.

— Хексенол — извика му Джени. — От оси. Успех.

— Виж... ти... младия... господин... Питър... — избумтя гласът на Дрейк. — Причини... ми... ужасни... главоболия. — Той вдигна Питър пред лицето си и присви очи. — Уплаши... ли... се? Обзалагам... се... че... си.

Дрейк се завъртя на пети и бързото движение замая Питър. Дрейк отвори съвсем леко стъклени похлупак на кутията и пусна Питър през тесния процеп. После затвори капака, оставяйки плика с хората отгоре.

Питър полетя надолу и се приземи сред дървени стърготини.

— Вин, не съм се съгласявала с такова нещо, не сме се разбирали за...

— Виждаш, че положението се промени.

— Но това е безсъвестно.

— Точно ти не ми говори за съвест — презрително отвърна Дрейк.

Беше се съгласила да му помогне да премахне Ерик, когато той заплаши да унищожи „Наниджен“. Алисън си мислеше, че обича Вин Дрейк, и може би все още го обичаше. Вин беше невероятно добър с нея, помогна в кариерата ѝ, плащаше ѝ безумни пари, докато Ерик действаше толкова нечестно... Беше предал Вин. Но тези тук бяха просто студенти специализанти... Положението излизаше от контрол, а тя се чувстваше като парализирана. Ситуацията се развиваше прекалено бързо. Не знаеше как да спре Дрейк.

— В един хищник няма нищо жестоко — каза Дрейк, докато стоеше до кутията със змията. — Всичко е абсолютно хуманно. Онова създание на черни и бели ивици в другия край е малайски крайт. Ухапването му означава моментална смърт за същество с размерите на Питър. Няма да почувства нищо. Завален говор, трудност в преглъщането, парализа на очите и пълна парализа на тялото — всичко това само за няколко мига. Възможно да е още е жив, докато змията го поглъща, но най-вероятно няма да го е грижа...

Дрейк опря показалец в палеца си и перна плика. Микрохората се запремятаха вътре, като викаха и ругаеха. Дрейк се вгледа в тях и отбеляза:

— Доста са жизнени. Предполагам, че крайтът няма да се откаже от тях. Ако ли не, имаме си кобра и коралова змия.

Алисън се извърна.

— Важно е, Алисън — рече той. — Телата им трябва да бъдат погълнати. Не бива да оставяме никакви... улики.

— Но нещата не опират само до тях — отвърна тя. — Какво ще правим с колата им, с хотелските стаи, със самолетните билети...

— Имам план за всичко това.

— Нима?

— Повярвай ми. Имам. — Той я погледна и продължи след дълга пауза: — Алисън, да не искаш да кажеш, че не ми вярваш?

— Не, разбира се — бързо отвърна тя.

— Надявам се, защото без доверие с нас е свършено. Заедно сме в това.

— Зная.

— Да, знаеш. — Той потупа ръката ѝ. — А, виждам, че младият Питър се е изтупал от прахта. Ето го и крайтът, идва да види вечерята си.

Черните и бели ивици се плъзнаха наполовина скрити в стърготините. Черният раздвоен език се подаваше за миг и изчезваше.

— А сега гледай внимателно — каза ѝ Дрейк. — Става много бързо.

Алисън се извърна, не можеше да гледа.

Питър се изправи и се изтупа. Падането не го бе наранило, но още усещаше последиците от ударите и ритниците на Дрейк; ризата беше залепнала за гърдите му от засъхващата кръв. Беше потънал до кръста в дървени стърготини. В стъклената кутия имаше само малка клонка с няколко листа и нищо друго. Като изключим змията.

От мястото си Питър виждаше само някакви тъмносиви и бели ивици. Вероятно беше крайт, *Bungarus candidus*. От Малайзия или Виетнам. Като правило крайтите ядяха други змии, но Питър не можеше да разчита, че тази ще бъде придирчива към менюто си. Видя как навитите пръстени се раздвижват и изчезват с тихо съскане. Змията се плъзгаше напред.

Не можеше да види главата ѝ, нито дори по-голямата част от тялото. Беше прекалено малък, за да схване разположението на кутията — за целта трябваше да се изкатери по клонката, а това не му изглеждаше добра идея. Оставаше му само да чака. Безпомощен, беззащитен. Потупа джобовете си, но те бяха празни. Тялото му започна да трепери неконтролируемо — може би шок от побоя? Или от страх? Може би и двете. Отстъпи в един ъгъл, притиснат към стъклените стени. Може би отражението му щеше да обърка змията. Може би щеше...

Видя главата. Появи се от стърготините, езикът се подаваше и скриваше бързо. Змията се доближи толкова много до него, че почти го докосваше с език. Той затвори очи, трепереше силно, струваше му се, че ще припадне от ужас.

Пое дъх, задържа го и опита да спре треперенето. Накрая събра кураж и се осмели да отвори леко едното си око.

Крайтът още си беше там, на сантиметри от тялото му, черният език продължаваше да се стрелка напред-назад, но змията изглеждаше объркана или разколебана — и тогава, за негово пълно изумление, тя вдигна глава и се плъзна назад.

Скри се в дървените стърготини.

И изчезна.

Питър се свлече на земята, като се тресеше от страх и изтощение, неспособен да контролира тялото си. Една мисъл не напускаше ума му — какво се бе случило, по дяволите?

— Мътните да го вземат — изруга Вин Дрейк, загледан надолу през стъклото. — Какво беше това? Какво стана?

— Може змията да не е гладна.

— О, съвсем гладна си беше. По дяволите! Ама че гаф! Не мога да повярвам. Имам график. Натоварен график.

Интеркомът избръмча.

— Господин Дрейк, имате посетител. Господин Дрейк, посетител на рецепцията.

— Ох, за Бога, днес не очаквам никого! — размаха ръце той и се свърза с рецепцията. — Какво има, Мирасол?

— Съжалявам, господин Дрейк, но след тревогата бях на паркинга и човек от полицията в Хонолулу дойде да се срещне с вас. Казах му да влезе.

— О, добре. — Дрейк прекъсна връзката. — Страхотно. Полицията.

— Ще ида да видя какво искат — каза Алисън.

— Не, аз ще се оправя с ченгетата. Връщай се в кабинета си и не се показвай, докато не се разкарат.

— Добре, щом искаш...

— Да, искам.

— Добре, Вин.

Джени Лин гледаше как Вин Дрейк и Алисън Бендър излизат от вивариума, като Дрейк не забрави да заключи. Найлоновият плик лежеше върху кутията със змията. Горният му край беше леко увит, но свободен. Джени се добра дотам, забута и успя да го отвори.

— Елате — рече тя. — Най-сетне можем да се измъкнем.

Останалите последваха примера ѝ, излязоха навън и се озоваха на прозрачния стъклен похлупак на кутията.

Джени погледна надолу. Питър се изправяше, явно потресен.

— Чуваш ли ме? — извика тя.

Той поклати глава: не чувам.

— Защо змията не го нападна? — попита Рик Хътър.

Джени застана на четири крака и сложи длани около устата си.

— Питър, сега чуваш ли ме?

Той отново поклати глава.

— Опитай с костна проводимост — посъветва я Амар.

Джени легна по корем и опря скула в стъклото.

— Питър?

— Да — отвърна той. — Какво стана?

— Полях те с летливи екстракти от оса — каза тя. — Най-вече хексенол. Реших, че малко неща могат да пропъдят една отровна змия, но ужилването от оса определено е сред тях.

— Адски хитро — отбеляза Амар. — Пък и змиите разчитат повече на обонянието си, отколкото на зрението. А крайтът е нощна змия...

— Подейства. Помисли ме за оса.

— Да, но веществото е много летливо, Питър.

— Което означава, че ще се изпари.

— И се изпарява в момента.

— Страхотно. Значи вече не съм оса.

— Скоро няма да бъдеш.

— Колко време остава според теб? — попита той.

— Не знам. Минути.

— Можем ли да направим нещо?

— Как са рефлексите ти? — попита Керън Кинг.

— Познай. — Той протегна ръка; тя трепереше.

— Какво си намислила? — попита Амар.

— Носиш ли от паяжините, върху които работехме?

В продължение на около половин година Амар и Керън бяха синтезирали паяжини с различни свойства — някои лепкави, други здрави, имаше и разтегателни като въже за бърнджи. Някои можеха да стават лепкави с добавянето на химикал в единия край.

— Да, няколко — отвърна Амар.

— Добре, виждаш ли онази пластмасова тръба до кутията, дето е затворена в единия край?

— Прилича ми на част от малък воден разпределител.

— Да. Точно нея имам предвид. Можеш ли да я хванеш с лепкава нишка и да я вдигнеш?

— Не знам — колебливо рече Амар. — Сигурно тежи между трийсет и петдесет грама. Ще ни трябва много помощ, за да я вдигнем...

— Чудесно, защото всички ще помогнем да отворим кутията.

— Да отворим кутията. — Похлупакът беше от двойно стъкло.

— Не знам, Керън, това означава да преместим стъклото.

— Само два-три сантиметра. Колкото...

— Да спуснем тръбата.

— Именно.

— Питър, следиш ли това? — извика Амар.

— Да. И ми се струва невъзможно.

— Не виждам алтернатива — каза Керън. — Имаме право само на един опит и няма място за грешки.

Амар беше отворил пластмасовата кутийка, която държеше в джоба си, и развиваше лепкавата нишка до арматурата на кутията. Спусна нишката през ръба и закачи тръбата. Оказа се изненадващо лека. Амар и Рик Хътър я вдигнаха без проблеми.

Опитаха да преместят стъклото, но това се оказа далеч по-голямо предизвикателство.

— Трябва да действаме координирано — каза Керън. — Всички, на три. Едно... две... три!

Стъклото се плъзна, но само няколко милиметра.

— Добре, отново! По-бързо!

Крайтът също стана по-активен. Дали защото виждаше дребните хора горе, или защото летливите вещества се изпаряваха, но змията започна да се извива и запълзя към Питър, готова за втори опит.

— Смъквайте това нещо — извика Питър с треперещ глас.

— Спускаме го — отвърна Амар.

Нишката се затърка в стъкления ръб, издавайки странен скърцащ звук.

— Добре ли върви? — попита Керън. — Това нещо ще издържи ли?

— Ще издържи, здраво е — отвърна Амар.

— Смъквайте, още малко — насочваше ги Питър. — Добре... Задръжте.

Тръбата стигаше до гърдите му. Той стоеше зад нея, обгърнал я с две ръце, но дланите му се потяха и хватката му беше несигурна.

Змията се движеше със съскане през листа и стърготини.

— Ами ако атакува отстрани? — попита Питър.

— Намести тръбата — каза Керън. — Защото май...

— Да, май...

— Идва, по дяволите...

— Ох, мамка му — промълви Питър.

Змията атакува мълниеносно, с невъобразима скорост... Без да мисли, Питър завъртя тръбата към нея... усети удара с гърдите си... нишката се скъса и той падна назад, като змията се гърчеше гневно и го притискаше към земята. Главата ѝ обаче беше заклещена здраво в тръбата и нямаше лесно да се освободи.

— Как го направи? — слисано попита Керън. — Змията атакува ужасно бързо.

— Не знам — отвърна Питър. — Просто... реагирах.

Всичко се беше случило по-бързо и от мисъл. Питър се мъчеше да се измъкне. Миризмата на влечугото караше стомаха му да се преобръща. Накрая успя да се освободи и с мъка се изправи на крака.

Змията го гледаше кръвнишки. Разтресе силно тръбата и я заблъска в стъклото, но не можеше да я махне. Свирепото ѝ съскане се усиляваше от тръбата като от мегафон.

— Страхотно — каза Рик. — А сега трябва да те извадим оттам.

Вин Дрейк изскърца със зъби. Рецепционистката Мирасол беше красавица, но пълен идиот. Мускулестият мъж пред него не беше ченге, а мичман от Бреговата охрана; искаше единствено да научи чий е катерът, защото от сервиза искаха да го преместят на друго място и им трябваше разрешение от собственика.

— Мислех, че полицията още оглежда лодката — раздразнено рече Вин. Като едното нищо можеше да изкопчи малко информация от този тъпак.

— Не ми е известно такова нещо — каза мичманът и обясни, че го е потърсил собственикът на сервиза, а не полицаите.

— Чух, че издирвали някакъв телефон.

— Нямам представа. Мисля, че полицията е приключила с разследването.

Дрейк затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Господи.

— Или ще приключат, след като инспектират кабинета — добави мичманът.

Дрейк рязко отвори очи.

— Чий кабинет?

— На Янсен. Кабинетът му е тук, в тази сграда. Бил е вицепрезидент на компанията, нали? Знам, че днес са били в апартамента му и ще дойдат да огледат кабинета му. — Мичманът си погледна часовника. — Всъщност би трябвало да пристигнат всеки момент. Даже съм изненадан, че още ги няма.

— Господи! — повтори Вин Дрейк.

Обърна се към Мирасол и каза:

— От полицията ще дойдат всеки момент и някой трябва да ги разведе.

— Да се свържа ли с госпожица Бендър?

— Не — отвърна Вин. — Госпожица Бендър ще е... заета с мен. Имаме лабораторни занимания за довършване. Работата е неотложна.

— Тогава на кого да се обадя?

— На Дон Макеле, началника на охраната — каза той. — Нека посрещне полицаите. Ще искат да огледат кабинета на господин Янсен.

— И другите места, на които е работил — добави мичманът, който не откъсваше поглед от рецепционистката.

— И другите места, на които работеше — повтори Дрейк.

Отвън спираха коли. Дрейк потисна желанието си да побегне и спокойно се ръкува с мичмана.

— Ако искате, можете да обиколите с полицаите — каза той. — Мирасол, посрещни ги, предложи им кафе и каквото желаят.

— Добре, господин Дрейк.

— Мисля, че ще остана — каза мичманът.

— В такъв случай ме извинете за момент — рече Дрейк.

Обърна се и тръгна по коридора. Щом се скри от погледа им, се затича.

Алисън Бендър седеше в кабинета си и хапеше устни. Мониторът на бюрото ѝ показваше рецепцията; виждаше Дрейк да говори с някакъв униформен младеж; Мирасол флиртуваше, като кокетно наместваше цветето в косите си.

Както обикновено Дрейк беше нетърпелив, бърз, с агресивни движения. Почти враждебен. Разбира се, намираше се под напрежение, но езикът на тялото му ясно показваше колко е ядосан. Много, ама наистина много ядосан.

И щеше да убие всички онези хлапета.

Беше съвсем ясно какво възнамерява да прави. Питър Янсен го беше хванал в капана си и Вин смяташе да се измъкне по единствения възможен начин — като не остави свидетели. Седем хлапета, блестящи специализанти с обещаващо бъдеще... Като че ли не му пукаше. Като че ли нямаше никакво значение за него.

Просто се бяха изпречили на пътя му.

Това я плашеше. Ръцете ѝ трепереха, въпреки че ги беше притиснала върху бюрото. Страхуваше се от него, изпитваше ужас от положението, в което се бе озовала. Разбира се, не можеше да му се противопостави директно. Щеше да я убие.

Но трябваше да му попречи да убие хлапетата. По някакъв начин трябваше да го направи. Знаеше какво е извършила.

Много добре знаеше, че е съучастник в смъртта на Ерик Янсен. Тя бе задействала онзи телефон. Но не беше сигурна, че е в състояние да участва в убийството на още седем души... не, осем, със служителя на фирмата, който беше изкарал лошия късмет да бъде в контролната стая, когато Дрейк влезе там. Това вече беше масово убийство. Но може би щеше да ѝ се наложи да го направи... за да спаси себе си.

На монитора Дрейк казваше на рецепционистката какво да прави. Мичманът се беше ухилил. Дрейк скоро щеше да се махне оттам.

Алисън стана и излезе забързано от кабинета. Нямаше много време. Дрейк всеки момент щеше да се върне в лабораторията да търси хлапетата.

Специализантиите се бяха измъкнали от плика и стояха на прозрачния капак на кутията с крайта, загледани в Питър Янсен. Алисън Бендър се втурна в залата, наведе се и лицето ѝ се извиси над тях.

— Няма... да... ви... нараня — каза тя. Очите ѝ бяха широко отворени и уплашени. Пресегна се, вдигна много внимателно Джени и я постави в отворената си длан. Направи знак на другите.

— Побързайте... не... знам... къде... е... той.

— Госпожице Бендър! Искам да говоря с господин Дрейк! — извика Джаръл Кински, като размахваше ръце.

Тя като че ли не го чу или не го разбра.

Останалите нямаха избор и се качиха на дланта ѝ. Тя ги вдигна и стаята се завъртя около тях, задуха вятър, който едва не ги събори. Алисън ги отнесе бързо до едно бюро и ги остави там. После се върна при кутията на змията, отвори я, извади Питър и го занесе при другите. Впери поглед в тях, сякаш не знаеше какво да ги прави. Дишането ѝ бе накъсано и шумно.

— Трябва да опитаме да говорим с нея — каза Керън Кинг.

— Не зная дали ще е от полза — отвърна Питър.

Алисън прекоси помещението, отвори някакъв шкаф и затършува в него. Извади кафяв хартиен плик и забърза обратно към бюрото.

— Скрийте... се... вътре... — бавно изрече тя. — Ще... можете... да... дишате.

Отвори плика, постави го на бюрото с отвора към тях и им направи знак да влизат. Всички забързаха вътре. Последен беше служителят на „Наниджен“, който сякаш не можеше да приеме реалността на отчаяното положение, в което се намираха.

— Госпожице Бендър! — продължаваше да крещи той. — Госпожице Бендър, моля ви!

Алисън затвори плътно отвора на плика и забърза към изхода. Отнесе плика в кабинета си и го прибра внимателно в чантата си, която лежеше на пода. Затвори я, избута я с крак под бюрото и изтича обратно към вивариума. Миг по-късно в залата влезе Вин Дрейк.

— Какво правиш, по дяволите? — попита той.

— Търсех те.

— Казах ти да стоиш в кабинета си.

Дрейк отиде при кутията на змията и видя празния найлонов плик.

— Избягали са — рече той. Обърна се, изруга и се хвърли към една лавица с различни химикали. С едно движение помете всичко на пода. Разлетя се счупено стъкло, разляха се течности. — Къде са?

— Вин, моля те, не знам...

— Не знаеш, как ли пък не — озъби се той и впери поглед в стъклената кутия. Видя змията, заклещила глава в пластмасовата тръба. От Питър нямаше и следа. — Какво, по...? Както и да е, онова хлапе Янсен е мъртво. Змията му е видяла сметката. — Изглежда свирепо Алисън. — А сега ще намерим останалите. И се кълна в Бог, Алисън, ако ми въртиш някакви номера, това ще е последното нещо, за което някога ще съжаляваш.

Тя се сви уплашено.

— Разбирам.

— Надявам се.

В същия момент в коридора се появиха двама полицаи, водени от Дон Макеле. Бяха млади и без униформи, което означаваше, че са детективи.

Дрейк се изправи и моментално се овладя; промяната беше ужасно бърза, почти зловеща.

— Здравсти, Дон — каза той, прекоси помещението и излезе с топла усмивка. — Запознай ме с гостите ни. Рядко имаме посетители в „Наниджен“. Полицаи, аз съм Вин Дрейк, президент на тази компания. С какво мога да ви служа?

В хартиения плик в чантата на Алисън цареше непрогледен мрак. Специализантите и служителят на „Наниджен“ седяха сгущени един до друг.

— Не знам дали наистина смята да ни помогне — каза Керън Кинг.

— Личи, че е ужасно изплашена от Дрейк — рече Питър.

— Че кой не би се уплашил от него? — обади се Амар.

Рик Хътър въздъхна.

— Казах ви, че Дрейк е корпоративна гадина. Никой не ме послуша.

— Млъквай, мътните да те вземат! — викна му Керън.

— Хей, стига — спокойно каза Амар. — Не сега.

— Извинявай — каза Керън и добави: — Но в случая си имаме работа не с обикновена гадина, а с много побъркан човек.

Тя опипа ножа си. Беше безполезен като средство за защита; сигурно нямаше дори да пробие кожата на Дрейк.

Последва блъскане, оглушителен трясък, пликът се разтресе и внезапно в него нахлу светлина. Чантата беше отворена. После пак се чу трясък и всичко отново помръкна. Всички затаиха дъх, питаха се какво ги чака.

Алисън Бендър знаеше, че трябва да върне специализантите в генератора и да ги уголеми, при това колкото се може по-бързо. Но не знаеше как да работи с генератора. Работният ден отдавна беше приключил и почти всички служители си бяха тръгнали, сградата на „Наниджен“ беше пуста.

Откри Дрейк във вивариума. Той беше приключил разговора с полицаите и сега претърсваше внимателно помещението, като надничаше във всеки ъгъл, шкаф и кутия.

Изглежда я свирепю.

— Ти ли ги пусна?

— Не. Кълна се, Вин.

— Утре ще наредя лабораторията да бъде почистена. Животните ще бъдат умъртвени, цялото помещение ще бъде стерилизирано с газ и третирано с белина.

— Много... много добре, Вин.

— Нямаме друг избор. — Той докосна ръката ѝ. — Прибери се и си почини. Ще остана още малко.

Тя го погледна с благодарност. Забърза към кабинета си, взе чантата и тръгна към изхода. Мирасол си беше отишла. Пълната луна се рееше сред звездите; нощта щеше да е прекрасна, ако мислите ѝ не бяха в пълен безпорядък. Качи се във фирменото беемве, остави чантата на съседната седалка и потегли.

Вин Дрейк влезе в пустото лоби, като се придържаше към сенките. Когато чу колата на Алисън да се отдалечава по улицата, изтича при бентлито и го запали. Къде бяха стоповете ѝ? Излезе на магистрала „Фарингтън“. Наляво или надясно? Зави наляво — най-вероятно беше тръгнала към Хонолулу. Излезе в скоростното платно и натисна газта. Тялото му се залепи за седалката от рязкото ускорение.

След малко видя червеното беемве, което се движеше с висока скорост. Дрейк изостана, като следеше светлините му. Колата зави по пустото отклонение към магистрала Н-1. Тъмносиньото бентли се сливаше с нощта и беше само поредният чифт фарове в рехавия трафик зад беемвето.

Дрейк не беше успял да открие специализантите. Имаше само едно обяснение — Алисън ги бе взела със себе си. Не можеше да е сигурен, но инстинктът му шепнеше точно това.

Май и тя трябваше да си отиде. Определено не можеше да ѝ се довери. Беше изгубила кураж. Но положението ставаше сложно с толкова изчезнали хора. Алисън Бендър беше главен финансов служител на „Наниджен“ и ако изчезнеше сега, това щеше да предизвика много подробно разследване.

Не искаше подобно нещо. Едно разследване на „Наниджен“ рано или късно щеше да разкрие какво е направил. Това беше неизбежно. С достатъчно време и проверки... щяха да научат.

Не, не, никакви разследвания.

Започна да осъзнава, че е направил ужасна грешка. Не можеше да я убие. Не можеше да си позволи да я убие, не и сега. Трябваше да я задържи на своя страна още известно време.

Но как?

Алисън караше по магистралата около Пърл Харбър, като се мъчеше да не поглежда към чантата на съседната седалка. Може би Вин беше прав. Може би нямаха избор. Влезе в центъра на Хонолулу, без да е сигурна накъде да тръгне. Зави към Уайкики и продължи бавно по натовареното Калакауа Авеню. Навсякъде имаше тъпни туристи, тръгнали на вечерни забавления. Зави по Даймънд Хед и излезе на кръговото около фара. Щеше да отнесе плика на някой плаж от наветрената страна на Оаху или може би до Северния бряг. Щеше да го хвърли в приборя... без доказателства... без оцелели...

Дрейк я следваше, без да изпуска от поглед колата. Алисън мина покрай Макапуу Пойнт, прекоси Уайманало и Кайлуа, но после излезе на магистралата и пое обратно към Хонолулу. Дрейк се зачуди накъде се е запътила.

След като обиколи източния край на Оаху и се върна в Хонолулу, Алисън най-сетне се озова на пътя към долината Маноа, който се виеше през джунглата между възвишенията.

Стигна до металния портал и тунела. Порталът беше заключен. Алисън въведе кода и продължи напред. Тунелът я отведе до потъналата в кадифен мрак долина.

Мястото беше пусто, парниците леко проблясваха под лунните лъчи. Алисън отвори чантата, извади плика и слезе от автомобила. Не

смееше да отвори плика. Сигурно всички вътре вече бяха мъртви, смазани или задушени. Но ако бяха живи, ако започнеха да я умоляват? Това щеше да е още по-лошо. Алисън спря неуверено на паркинга.

Фарове. Откъм тунела.

Някой я беше проследил.

Алисън стоеше с плик в ръка, замръзнала от ужас, заслепена от светлините на фирменото бентли.

11.

Ботаническа градина „Уайнака“

28 октомври, 22:45 ч.

— Какво правиш тук, Алисън? — попита Дрейк, докато слизаше от бентлито. Беше оставил фаровете запалени.

Тя примигна от ярката им светлина.

— Защо ме следиш?

— Тревожа се за теб, Алисън. Много се тревожа.

— Добре съм.

— Имаме много работа за вършене. — Каза той, докато я приближаваше.

— Какво? — Тя отстъпи назад.

— Трябва да се защитим.

Рязко поемане на дъх.

— Какво си намислил?

Дрейк не можеше да позволи вината да се стовари върху него. Върху нея — да, но не и върху него. Планът беше започнал да се оформя в главата му. Имаше начин да се справи с това.

— Нали знаеш, за изчезването им има причина — каза той.

— За какво говориш, Вин?

— Основателна причина да ги няма. Причина, различна от теб и мен.

— Каква?

— Алкохолът.

— Какво?

Той я хвана за ръката и я помъкна към парника.

— Те са бедни студенти. Без пукната пара. Винаги се опитват да спестят центовете. Искат да си направят купон, да се насвяткат, но нямат пари. И къде ще идат бедните студенти, когато искат да се насвяткат безплатно?

— Къде?

— В лабораторията, естествено.

Дрейк отключи вратата и запали осветлението. Редиците лампи светнаха една след друга в дългото помещение, осветявайки маси с екзотични растения и орхидеи в саксии зад висящи напоителни уреди; в ъгъла имаше множество лавици с бутилки и стъкленици с различни реагенти. Дрейк взе пластмасова туба с надпис „Етанол 98%“.

— Какво е това? — попита тя.

— Медицински спирт — отвърна той.

— Това ли е идеята ти?

— Да — каза той. — Ако си купиш водка или текила от магазина, получаваш между трийсет и четирийсет и пет градуса алкохол. Това тук е над два пъти по-силно. Почти чист алкохол.

— И какво?

Вин взе пластмасови чаши и ѝ ги подаде.

— Алкохолът предизвиква пътни произшествия. Особено сред младите.

Тя изстена.

— Вин...

Той се взираше в нея.

— Добре, да говорим направо — рече след малко. — Не ти стиска да го направиш.

— Ами да...

— На мен също. Това е положението.

Тя примигна объркано.

— И на теб?

— Да, и на мен. Не мога да го понеса, Алисън. Не искам да преминавам през всичко това. Не искам да ми тежи на съвестта.

— Тогава... Какво ще правим? — попита тя.

Дрейк се престори на разколебан.

— Не зная — каза и тъжно поклати глава. — Може би изобщо не трябваше да започваме всичко това, а сега... просто не зная. — Надяваше се неувереността му да е убедителна. Знаеше, че може да бъде убедителен. Замълча, хвана ръката ѝ и я вдигна към светлината; Алисън държеше хартиен плик със завит отвор. — Те са вътре, нали?

— Какво искаш да направя? — Ръката ѝ трепереше.

— Излез навън и ме чакай — рече той. — Остави ме да помисля няколко минути. Трябва да намерим решение, Алисън. Без повече убийства.

Нека тя ги убие. Дори да не осъзнава, че го прави.

Алисън кимна мълчаливо.

— Нуждая се от помощта ти, Алисън.

— Ще го направя — рече тя. — Ще ти помогна. Обещавам.

— Благодаря ти — прочувствено каза той.

Алисън излезе.

Дрейк отиде до шкафа и намери кутия лабораторни ръкавици от нитрил — здрави, много по-издръжливи от гумените. Извади две и ги напъха в джоба си. Забърза към съседния кабинет и включи монитора, наблюдаващ паркинга. Беше свързан с камера за нощно виждане, която предаваше в зелено и черно. Разбира се, всичко се записваше. Видя как Алисън излиза навън и застава при колите.

Тя закрачи напред-назад, надничайки в плика.

Дрейк почти виждаше как идеята се оформя в главата ѝ.

— Направи го — прошепна той.

Полевите екипи се бяха сблъскали с огромни проблеми. Само в Папратово дърво бяха загинали четирима служители. При това тежковъоръжени... Тези хлапета нямаше да оцелеят и час в онзи биологичен ад. След това оставаше да привлече Алисън на своя страна... временно.

Тя се отдалечи от колите.

Да.

Към гората.

Да.

Тръгна по пътеката към Папратово дърво.

Добре. Продължавай.

На монитора фигурата ѝ изчезна в мрака, надолу по склона, навътре в джунглата. Дрейк я изгуби от поглед.

После се появи светеща точка, досущ като звезда.

Имаше фенерче и го беше включила. Сега Дрейк гледаше как светлината се отдалечава и става все по-слаба. Алисън вървеше на зигзаг по стръмната пътека.

Колкото по-дълбоко в биологичния ад, толкова по-добре.

Изведнъж чу писък. Уплашени крясъци от тъмната гора.

— Господи!

Изключи монитора и изтича навън.

Макар че луната беше изгряла, в гъстата джунгла бе толкова тъмно, че му бе трудно да види Алисън. Забърза надолу по пътеката, като се препъваше и подхлъзваше, ориентирайки се по светлината на фенерчето.

— Не знам, не знам — повтаряше тихо тя в мрака. Лъчът на фенерчето шареше насам-натам.

— Алисън. — Дрейк спря и зачака очите му да свикнат с тъмното. — Какво не знаеш?

— Не знам какво стана.

Тя бе тъмен силует. Държеше плика пред себе си, сякаш беше дар от някакъв мрачен бог.

— Не зная как са излезли. Ето, виж.

Тя насочи лъча към плика. Дрейк видя неравен срез по дъното му. Съвсем тънък.

— Някой е имал нож — каза той.

— Най-вероятно.

— И са скочили. Или са паднали.

— Да, сигурно така е станало.

— Но къде?

— Някъде тук. Тук забелязах. Оттогава не съм мърдала. Не исках да ги настъпя.

— Не бих се безпокоил за това. Вероятно и без това са мъртви.

Той взе фенерчето, приклепна и освети върховете на папратите. Търсеше някакви следи по проблясващата роса на листата. Не видя нищо.

Тя се разплака.

— Вината не е твоя, Алисън.

— Знам — изхлипа тя. — Смятах да ги пусна.

— Досетих се.

— Съжалявам, но щях да го направя.

Вин я прегърна през рамо.

— Вината не е твоя, Алисън. Това е важното.

— Намери ли някаква следа от тях?

— Не. — Той поклати глава. — Паднали са отвисоко, а те са много леки. Може да са били отнесени на значително разстояние.

— В такъв случай може би още са...

— Да, възможно е. Но не ми се вярва.

— Трябва да ги потърсим!

— Алисън, тъмно е и има опасност да ги настъпим...

— Не можем да ги оставим тук.

— Знаеш ли, падането почти със сигурност ги е убило. Виж, Алисън, вярвам ти, че не си разрязала плика и не си ги изтърсила...

— Какво говориш...?

— Но полицията може да не повярва с такава готовност на разказа ти. Може би вече си заподозряна за смъртта на Ерик, а сега и това — да изхвърлиш нарочно хлапетата на такова опасно място. Това е убийство, Алисън.

— Ти ще кажеш на полицията истината!

— Разбира се, но защо мислиш, че ще ми повярват? Има само един изход — да продължим започнатото. Изчезването им трябва да бъде обяснено като инцидент. А ако се случи някакво чудо и се появят по-късно... какво пък, Хаваите са магическо, вълшебно място. Тук стават чудеса.

Тя замръзна в мрака.

— Значи просто да ги оставим?

— Можем да ги потърсим утре, на светло. — Той стисна рамото ѝ и я придърпа при себе си. Насочи фенерчето към земята. — Хайде. Да тръгнем по пътеката, така ще виждаме къде стъпваме. Утре ще се върнем. Но сега трябва да се погрижим за колата. Нали? Всяко нещо с времето си.

Все така хлипайки, тя се остави да я изведе на паркинга. Вин Дрейк погледна часовника си — 23:14. Време беше за следващия етап от плана.

12.

Ботаническа градина „Уайпака“

28 октомври, 23:00 ч.

Специализантите се премятаха в плика, всяко движение на Алисън се усилваше и съпровождаше от шумно драскане, докато се търкаляха напред-назад. Питър не си бе давал сметка, че обикновената опаковъчна хартия е толкова груба — усещаше я като шкурка по кожата си. Видя, че останалите са се изхитрили да се обърнат навътре, за да не издраскат лицата си при премиянето. Бяха ги закарали някъде и пътуването бе дълго, но къде се намираха сега? И какво щяха да правят с тях? Трудно беше да разговарят, докато падаха насам-натам; трудно бе да измислят план, когато всички говореха едновременно. Човекът от „Наниджен“, Джаръл Кински, непрекъснато повтаряше, че е станала някаква грешка.

— Само да имаше начин да поговоря с господин Дрейк... — нареждаше той.

— Млъквай вече и го приеми! — озъби му се Керън Кинг.

— Не мога да повярвам, че господин Дрейк просто ще... ще ни убие — промълви Кински.

— О, нима? — изненада се Керън.

Кински не отговори.

По-големият проблем беше, че не знаеха какво са намислили Вин и Алисън. Пътуваха в кола, но къде точно бяха пристигнали? Нищо не можеха да разберат. После Вин и Алисън като че ли постигнаха някакво съгласие (беше невъзможно да проследят разговора им) и Алисън изнесе плика навън. В тъмното.

— Какво е това? — разтревожено попита Керън Кинг, докато ги мъкнеха нанякъде. — Какво става?

Чуха тътен — подсмърчане. Алисън Бендър.

— Имам чувството, че иска да ни спаси — рече Питър Янсен.

— Вин никога не би го позволил — каза Керън.

— Знам.

— Мисля, че ще е по-добре да вземем нещата в свои ръце — заяви Керън. Извади ножа си и го отвори.

— Чакай малко — обади се Дани Мино. — Това е решение, което трябва да вземем заедно.

— Не знам за какво говориш — отвърна Керън. — Защото ножът си е мой.

— Не се дръж като дете — сопна й се Мино.

— А ти не бъди страхливец. Трябва да действаме или ще ни убият. Кое избираш? — Не изчака отговора му и се обърна към Питър. — Как мислиш, на какво разстояние сме от земята?

— Не знам, може би на около метър и трийсет...

— А колко тежим? — попита Ерика Мол.

Питър се разсмя.

— Не много.

— Смейте се — изумено промълви Дани Мино. — Вие сте абсолютно побъркани. Сравнено с нормалната ни височина, едно падане от метър и трийсет се равнява на... ъъ...

— Сто трийсет и метра — каза Ерика. — Горедолу височината на четирийсет и пет етажна сграда. Но не е равносилно на падане от такава височина.

— Разбира се, че е равносилно — възрази Дани.

— Не е ли страхотно, когато изучаващите науката нямат никаква представа от наука? — отбеляза Ерика.

— Има известен момент с въздушното съпротивление — обясни Питър.

— Не, въздушното съпротивление няма значение — процеди през зъби Дани, явно жегнат от критиките. — Защото телата падат в гравитационно поле с еднаква скорост, независимо от масата им. Монетата и пианото падат еднакво бързо и се озовават на земята едновременно.

— Неспасяем е — отбеляза Керън. — Трябва да решаваме веднага.

— Не мисля, че височината, от която падаме, има голямо значение — каза Питър Янсен. Вече се бе опитал да проумее физиката на това да си много малък.

Всичко беше свързано с гравитацията. И ускорението.

— Според уравнението на Нютон за... — започна той.

— Достатъчно! Аз казвам да скачаме — прекъсна го Керън.
— Скачаме — подкрепи я Джени.
— Скачаме — обади се Амар.
— Господи — простена Дани. — Дори не знаем къде се намираме!
— Скачаме — каза Ерика.
— Това е единственият ни шанс — отбеляза Рик Хътър. — Скачаме.
— Скачаме — присъедини се и Питър.
— Добре — каза Керън. — Ще изтичам покрай този шев и ще го срежа. Опитайте да се държите заедно. Представете си, че сте парашутисти. Разперете широко ръце и крака. Почна сеее...
— Чакайте малко... — започна Дани.
— Късно е! — извика Керън. — Успех!

Питър усети как тя минава покрай него, миг по-късно хартията хлътна под краката му и той полетя в мрака.

Въздухът беше изненадващо прохладен и влажен. И нощта беше по-светла след мрака в плика — виждаше дърветата наоколо и земята, която летеше към него. Падаше бързо — опасно бързо — и за момент се запита дали не са направили колективна грешка в изчисленията заради общата си неприязън към Дани.

Разбира се, знаеха, че въздушното съпротивление винаги е фактор в скоростта на падащите тела. В ежедневието не се замисляш за това, защото повечето неща изпитват почти едно и също съпротивление. Двукилограмова и четирикилограмова гира ще падат с една и съща скорост. Същото се отнася за човека и слона. Скоростта на падане беше горе-долу една и съща.

Специализантите обаче бяха толкова малки, че въздушното съпротивление наистина имаше значение, и те колективно се, бяха досетили, че въздействието му ще преодолее въздействието на масата. Иначе казано, нямаше да падат със скоростта, с която биха падали, ако бяха с нормалните си размери.

Или поне така се надяваха.

Сега, докато вятърът свиреше в ушите му и земята летеше към него, Питър стисна зъби, изтри сълзите в очите си и се опита да види накъде пада. Огледа се, но не забеляза останалите, макар че чу тих стон в мрака. Погледна отново надолу и видя, че се носи към някакво

растение с широко листо, подобно на гигантско слонско ухо. Опита се да разпери широко ръце и да се измести така, че да улучи листото в центъра.

Справи се перфектно. Плъсна върху слонското ухо — студено, мокро, хлъзгаво — и усети как то се огъва под него, после се изправя рязко и го подмята обратно във въздуха като батут. Питър извика от изненада, полетя отново надолу и тупна при ръба на листото. Завъртя се и се плъзна по мократа повърхност към отсрещния край.

И падна.

В тъмното улучи друго листо отдолу, но тук не се виждаше нищо и той се затъркаля към ръба му. Заби нокти в зелената повърхност, мъчейки се да забави неудържимото спускане. Нямаше полза — полетя надолу, улучи трето листо, отново полетя и най-сетне се приземи по гръб върху мокър мъх, където остана да лежи, задъхан и уплашен, вперил поглед във високия балдахин от листа, който скриваше небето.

— Докога ще се излежаваш?

Погледна нагоре. Керън стоеше над него.

— Удари ли се? — попита тя.

— Не — отвърна той.

— Тогава ставай.

Питър се изправи с мъка, но тя не му помогна. Трудно му беше да запази равновесие на мокрия мъх, който жвакаше под гуменките му. Краката му бяха студени и мокри.

— Застани тук — каза тя. Сякаш говореше на малко дете.

Той застана до нея на участък суха земя.

— Къде са останалите?

— Някъде наоколо. Може да отнеме известно време да ги намерим.

Питър кимна и се огледа. От новата гледна точка на същество, високо само сантиметър, земята на джунглата беше невероятно пресечена. Покрити с мъх пънове на гниеци растения се издигаха като небостъргачи, паднали клони — всъщност клонки — образуваха неравни арки, извисяващи се на двацет или трийсет стъпки над главата му. Дори мъртвите листа по земята бяха по-големи от него и при всяка крачка се движеха под краката му. Все едно вървеше през склад за гниеци органични отпадъци. И естествено всичко беше мокро, хлъзгаво, често лигаво. Къде всъщност се бяха приземили?

Бяха прекарвали в колата доста време. Можеха да са навсякъде на Оаху — или поне навсякъде, където имаше гора.

Керън скочи на една голяма клонка, като едва запази равновесие, седна и провеси крака. Пъхна пръсти в устата си и изсвири пронизително.

— Би трябвало всички да чуят това.

Изсвири отново.

Точно тогава нещо едро и тъмно на цвят изникна от шубрака. Отначало не можаха да видят какво е, но после лунната светлина разкри гигантски, черен като въглен бръмбар, който се движеше уверено. Съставните му очи леко проблясваха. Беше покрит с черна броня, а по краката му стърчаха остри власинки.

Керън сви крака нагоре, когато бръмбарът пропълзя под клонката, на която бе седнала.

Ерика Мол се появи от гъсталака, цялата вир-вода.

— Е, това най-вероятно е метромен — каза тя. — Пълзящ вид, не летят. Не го дразнете — хищник е, има челюсти и съм сигурна, че пръска всякакви гадости.

Нямаха намерение да бъдат наквасени в химикали или да се превърнат в следващата гощавка на бръмбара. Млъкнаха и останаха абсолютно неподвижни, докато насекомото щъкаше наоколо и явно ловуваше. Внезапно бръмбарът се втурна напред със зрелищна скорост и хвана в челюстите си нещо дребно, което се замята диво. В тъмното не можеха да видят какво е, но чуха хрущене, докато хищникът разкъсваше жертвата си. Лъхна ги остра и изключително гадна миризма.

— Това са защитните химикали — отбеляза Ерика Мол. — Ацетична киселина — иначе казано оцет — и може би децилацетат. Мисля, че горчивата миризма е бензоквинон. Веществата се съдържат в торбички в коремчето на бръмбара, но е възможно да циркулират и в кръвта му.

Гледаха как бръмбарът се отдалечава, влачейки жертвата си.

— Това е по-висш еволюционен дизайн. По-добър от нашия, поне за това място — добави Ерика.

— Броня, челюсти, химическо оръжие и много крака — рече Питър.

— Да. Много повече крака.

— Повечето животни на планетата имат най-малко шест крака — каза Ерика.

Както ѝ беше известно, тези допълнителни крайници правеха движението по неравния терен далеч по-лесно. Всички насекоми имаха шест крака, а известните видове приближаваха един милион. Мнозина учени предполагаха, че още трийсет милиона насекоми чакат да бъдат открити, което ги правеше най-разнообразната форма на живот на Земята, ако не се броят микроскопичните организми като вируси и бактерии.

— Насекомите — каза Ерика на останалите — са постигнали невероятен успех в колонизирането на сушата на планетата.

— А ние си мислим, че изглеждат примитивни — каза Питър. — Смятаме, че по-малкото крака са признак на интелигентност.

Мислим си, че ходенето на два крака ни прави по-умни и по-добри от животното, което се движи на четири или шест крака.

Керън посочи към гъсталаците.

— Докато не се сблъскаме с това. И тогава искаме повече крака.

Чу се шумолене и изпод едно листо се появи дундеста фигура. Приличаше на къртица и търкаше енергично носа си с две ръце.

— Ама че гадост — каза фигурата, плюейки пръст. Още беше облечена в сако от туид.

— Дани?

— Никога не съм се съгласявал да ме правят един сантиметър висок. Добре, размерът има значение. И без това го знаех. Какво ще правим сега?

— Като начало можеш да спреш да скимтиш — каза му Керън. — Трябва да съставим план. И да направим инвентаризация.

— Каква инвентаризация?

— На оръжията ни.

— Оръжия? Какво ви става? Нямаме никакви оръжия! — Дани вече започваше да крещи. — Нищо нямаме.

— Това не е вярно — спокойно отвърна Керън и се обърна към Питър. — Имам раница. — Тя скочи от клонката и вдигна раницата от земята. — Взех я точно преди Дрейк да ни смали.

— Рик дали се е справил? — попита някой.

— И още как — разнесе се глас в мрака, някъде отляво. — Подобно нещо не може да ме смути. Нито пък джунглата нощем.

Когато правих теренно проучване в Коста Рика...

— Това е Рик — рече Питър. — Някой друг?

Някъде отгоре се чу тупване и се изсипа миниатюрен дъжд. Джени Лин се плъзна по едно листо и се приземи в краката им.

— Доста се забави — каза ѝ Керън.

— Закачих се за един клон. На около три метра над земята. Едва успях да се освободя. — Джени седна по турски и моментално скочи на крака. — Ужас. Всичко е мокро.

— Другото название на джунглата е дъждовна гора — каза Рик Хътър, появявайки се от гъсталака зад тях. Джинсите му бяха мокри. — Всички ли са добре? — Ухили се на Дани. — Как я караш, момко?

— Я се разкарай — измърмори Дани, като още търкаше носа си.

— Стига де, потопи се в изживяването — каза Рик и посочи лунната светлина, процеждаща се през балдахина на дърветата. — Та това е научно изследване! Не е ли идеално? Точно в духа на Конрад? Екзистенциална конфронтация между човека и суровата природа, истинското сърце на мрака, освободено от неверни схващания и литературни приумици...

— Някой да му каже да млъкне.

— Рик, остави човека на мира — каза Питър.

— Това е важно — възрази Рик. — Какво в природата така ужасява съвременния ум? Това, че тя е фундаментално безразлична. Тя е безмилостна, безпристрастна. Дали живееш или умираш, успяваш или се сгромолясваш, изпитваш удоволствие или болка — за нея няма значение. Това е непоносимо за нас. Как е възможно да живеем в свят, който е така безразличен към нас. Затова създаваме нови определения на природата. Наричаме я Майка природа, макар тя да не ни е родител в реалния смисъл на думата. Слагаме богове в дърветата, във въздуха и в океана, слагаме ги и в домовете си, за да ни закрилят. Нуждаем се от тези човекоподобни богове за много неща — за късмет, за здраве, за свобода. Но едно е най-важно от всичко — нуждаем се от боговете, за да ни защитават от самотата. Но защо самотата е толкова непоносима? Не можем да издържаме да сме сами. Защо? Защото човешките същества са деца, затова. Но всичко това са маски, които създаваме за природата. Дани много обича да казва, че научната литература привилегирова баланса на силата, че няма обективна истина, а само истината на силните. Силата разказва историята и всички я приемат

като истина, защото силата е на власт. — Рик си пое дъх. — Но сега кой държи баланса на силата, Дани? Можеш ли да го усетиш? Поеми дъх. Усещаш ли? Не? Тогава аз ще ти кажа. Балансът на силата се намира там, където винаги е бил — в ръцете на природата. На природата, Дани. Не в нашите. Ние можем само да я следваме и да се опитаме да не изпаднем.

Питър прегърна Рик през раменете и го дръпна настрана.

— Достатъчно засега.

— Мразя шибаното копеле — каза Рик.

— Всички сме малко уплашени.

— Не и аз — заяви Рик. — Аз съм добре. Харесва ми да съм висок сантиметър и нещо. Това е хапка за някоя птица и аз съм точно това. Проклет ордъовър за някоя сладкопйна птичка и шансовете ми за оцеляване през следващите шест часа са около едно към четири или едно към пет...

— Трябва да съставим план — спокойно се обади Керън. Амар Сингх се появи зад един дънер отляво целият в кал и с раздрана риза. Изглеждаше забележително спокоен.

— Всички ли са добре? — попита Питър.

Останалите отговориха положително.

— Човекът от „Наниджен“ — сети се Питър. — Хей, Кински! Тук ли сте?

— От самото начало — тихо отвърна Джаръл Кински някъде отблизо. Седеше под едно листо с прибрани към гърдите крака, напълно неподвижен и мълчалив. Наблюдаваше и слушаше.

— Добре ли сте? — попита го Питър.

— Говорете тихо — каза Кински. — Те чуват по-добре от нас.

— Те? — повтори Джени.

— Насекомите.

Възцари се тишина.

— Така е по-добре — отбеляза Кински.

Заговориха шепнешком. Питър се обърна към Кински.

— Имате ли представа къде сме?

— Мисля, че да — отвърна Кински. — Погледнете натам. Всички се обърнаха. В далечината между дърветата се виждаше светлина, която осветяваше ъгъла на дървена постройка, едва видима през листата. Светлината се отразяваше от стъклени панели.

— Това е парникът — продължи Кински. — Намираме се в ботаническата градина „Уайпака“.

— Ох, Господи — изстена Джени Лин. — Значи сме на километри от „Наниджен“.

Седна на едно листо и усети как нещо непрекъснато бута и блъска крака ѝ. После то изпълзя нагоре по него, Джени го хвана и го захвърли. Беше земен кърлеж, осмокрако същество, напълно безобидно. Джени осъзна, че пръстта е пълна с малки организми, които се занимаваха със своите си дела.

— Земята под краката ни е жива — каза тя.

Питър Янсен коленичи, махна малко червейче от коляното си и погледна Джаръл Кински.

— Какво знаеш за това смаяване?

— Терминът е „промяна в размерите“ — отвърна Кински. — Никога досега не съм бил смаяван. Разбира се, разговарял съм с полевите екипи.

— Не бих повярвал и на една дума на този тип — намеси се Рик Хътър. — Той е човек на Дрейк.

— Чакай малко — спокойно го спря Питър и се обърна към Кински. — Какви „полеви екипи“?

— „Наниджен“ изпраща екипи в микросвета. По трима души в екип — шепнешком отвърна Кински. Изглежда, много се страхуваше да не вдига шум. — Те са с променени размери, високи по сантиметър и два-три милиметра. Могат да управляват земекопните машини и да събират проби. Живеят в снабдителните станции.

— Имате предвид онези малки палатки, които видяхме? — попита Джени Лин.

— Да. Екипите никога не остават на терен повече от четирийсет и осем часа. Ако остане по-дълго, човек се разболява.

— Разболява? В какъв смисъл? — попита Питър.

— Появява се микрокесонна болест — каза Кински.

— Микрокесонна болест ли?

— Заболяване, което се развива у хора с променени размери. Първите симптоми се проявяват след около три до четири дни.

— Какво се случва?

— Ами... имаме известни сведения за болестта, но не са много. Отделът по безопасност започна опити с животни в тензорния

генератор. Отначало смаляваха мишки. Държаха ги в миниатюрни стъкленици и ги наблюдаваха с микроскоп. След няколко дни мишките умряха. От кръвоизливи. След това смалиха зайци и накрая кучета. Животните отново умряха от кръвоизливи. Аутопсията след връщането на трупове в нормалните им размери показва кръвене на местата на нараняване. Малките порязвания кървяха обилно, имаше и вътрешни кръвоизливи. Беше установено, че кръвта на животните не се съсирва. По същество те умират от хемофилия. Смятаме, че промяната на размера прекъсва ензимните пътища на процеса на съсирване, но не знаем точно как става това. Открихме също, че животното може да оцелее известно време с намалени размери, стига да бъде уголемено отново след два-три дни. Започнахме да наричаме заболяването микрокесонна болест, защото ни приличаше на кесонната болест у водолазите. Ако животното прекара в смалено състояние малко време, не му се случва нищо. После дойде ред на неколцина доброволци, сред които бе и създателят на тензорния генератор. Мисля, че се казваше Рурк. Изглеждаше, че хората могат да живеят няколко дни в микросвета без нежелани ефекти. Но тогава се случи... инцидент. Генераторът се повреди и изгубихме трима учени. Останаха в микросвета и не можеха да бъдат върнати в нормални размери. Сред жертвите бе създателят на генератора. Оттогава имаме и други... проблеми. Ако човек е подложен на стрес или бъде сериозно ранен, микрокесонната болест може да се развие внезапно и по-рано от обичайното. Така че изгубихме... още... служители. Затова господин Дрейк прекрати работата, докато не научим как да предпазим хората в микросвета. Разбирате ли, господин Дрейк наистина е загрижен за безопасността...

— Как се проявява болестта при хората? — прекъсна го Рик.

— Започва със синини, особено по ръцете и краката — отвърна Кински. — Ако се порежете, кръвите обилно. Също като при хемофилията — цялата ви кръв може да изтече от съвсем леко порязване. Поне така съм чувал. Подробностите не се разгласяват — каза Кински. — Аз само управлявам генератора.

— Има ли някакво лечение? — попита Питър.

— Единственото лечение е декомпресията. Връщането на човека в нормални размери колкото се може по-скоро.

— Загазили сме... — промърмори Дани.

— Трябва веднага да прегледаме с какво разполагаме — решително заяви Керън.

Тя постави върху едно мъртво листо раницата, която бе грабнала от помещението на генератора. Отвори я и започна да подрежда неща върху листото като на маса. Всички се събраха и заразглеждаха внимателно съдържанието на раницата. Имаше аптечка с антибиотици и средства за първа помощ, нож, въже, нещо като рибарска макара, закрепена за колан, ветроупорна запалка, сребристо космическо одеяло, тънка водонепроницаема палатка и закрепяща се за главата лампа. Имаше и два чифта слушалки с микрофони.

— Това са радиостанции — каза Кински. — За връзка с главната квартира.

Имаше също въжена стълба от много фини нишки и ключове за някаква машина. Керън прибра обратно всичко, освен лампата и дръпна ципа на раницата.

— Безполезни неща — каза тя, докато се изправяше и си слагаше лампата. Включи я и лъчът ѝ заигра по растения и листа. — Нужни са ни оръжия.

— Светлината... моля ви, изключете я... — промърмори Кински. — Привлича разни неща...

— Какви оръжия ни трябва? — попита Амар.

— Кажете — намеси се Дани, сякаш току-що му бе хрумнало нещо. — На Хаваите има ли отровни змии?

— Не — отвърна Питър. — Няма никакви змии.

— Няма и много скорпиони, особено в джунглата. Тук е твърде влажно за тях — добави Керън Кинг. — Има хавайска стоножка, която може да те ужили гадно и със сигурност да ни убие при сегашните ни размери. Всъщност много животни могат да ни убият. Птици, жаби, всякакви насекоми, мравки, оси и стършели...

— Говореше за оръжия, Керън — напомни ѝ Питър.

— Трябва ни някакво метателно оръжие — каза тя. — Нещо, което убива от разстояние...

— Духателна тръба — предложи Рик.

Керън поклати глава.

— Не става. Ще бъде дълга едва два милиметра. Не ни върши работа.

— Чакай малко, Керън. Мога да използвам кух бамбук. И тръбата да бъде дълга колкото мен.

— И дървена стрела, която да се побира в нея — каза Питър.

— Разбира се — съгласи се Рик. — Стрела, заострена с...

— Огън, за закаляване — каза Амар. — Но за отрова...

— Кураре — каза Питър, стана и се огледа. — Обзалагам се, че много растения наоколо имат...

— Това е моята специалност — прекъсна го Рик. — Ако успеем да запалим огън, бихме могли да сварим кора и растителни материали и да извлечем отровата. И ако успеем да намерим някакъв метал, желязо... за върха на стрелата...

— Шипа на катарамата ми? — предложи Амар.

— После какво?

— Сваряваме бъркоча и го тестваме.

— Ще отнеме много време.

— Няма друг начин.

— А защо не използваме кожа на жаба? — предложи Ерика Мол. В нощта се чуваше крякане.

Питър поклати глава.

— Тук няма подходящи видове. Това, което чуваме, са крастави жаби. Те са с големината на юмрук. Добре де, на нормален юмрук. Сиви са, нямат ярки цветове. Вярно, произвеждат неприятни кожни токсини, известни като буфотенини, но не и основаващите се на кураре съединения на централноамериканските...

— Добре, за Бога! — озъби се Дани.

— Просто обяснявам...

— Добихме представа.

Ерика прегърна Питър през рамо и кимна към Дани. Той още сумтеше и търкаше нос с двете си ръце, свил длани, сякаш бяха някакви малки лапи.

Или сякаш беше станал къртица.

— Изперква ли? — уплашено попита Ерика.

Питър кимна.

— Да продължим — рече Амар. — Отровата, която препоръчваш...

Питър отговори, без да сваля поглед от Дани:

— Кора от стрихниново дърво, олеандър, но не листа, а стъбло, хондродендрон томентозум, стига да има. Варим сместа най-малко двайсет и четири часа.

— Да започваме — каза Керън Кинг.

— Можем да намерим тези растения много по-лесно през деня — обади се Джени Лин. — Защо е това бързане?

— Бързането е заради онези фарове при входа — каза Керън. — Точно в момента Вин Дрейк може би идва да ни убие. — Тя метна раницата на гръб и стегна ремъците. — Така че да започваме.

13.

Алапуна

29 октомври, 02:00 ч.

Нямаха много прикритие под ярката лунна светлина. Гъстите храсти хау, които пълзяха по скалата, свършваха на нивото на черния път и изобщо не бе трудно да се видят двете коли, движещи се по тесния вулканичен хребет. Отляво теренът се спускаше полегато към обработваемите земи. Отдясно отвесната скала стигаше до прибоя на северния бряг на Оаху.

Алисън караше първата кола, бентлито. Всеки път, когато се колебаеше, Вин Дрейк ѝ махаше от беembeто. Имаха още път до занемарения мост. Накрая го различи на лунната светлина — кремав бетон от двайсетте години на миналия век. Беше истинско чудо, че е оцелял толкова време.

Алисън спря и понечи да слезе от колата.

— Не, не. — Дрейк ѝ направи знак да се качи обратно. — Трябва да я украсиш.

— Да я украся ли?

— Да. Всички са били натъпкани в бентлито, нали така? Купонясвали са.

Дрейк носеше торба с дрехи и други вещи, оставени от специализантите в лобито и в паркираната пред „Наниджен“ кола — няколко телефона, шорти, тениски, бански костюми, кърпа, навити на руло броеве на „Нейчър“ и „Сайънс“, таблет — обичайните неща, които се захвърлят в колата.

— Не, не — повтори той. — Алисън, моля те. Трябва да решим къде е седал всеки.

— Притеснена съм.

— Добре, но все пак трябва да го направим.

— Всичко ще се разбърка, когато я бутнеш от скалата.

— Въпреки това трябва да го направим.

— Но полицията... няма да открие тела. Няма да са в колата...

— Долу има какви ли не течения. И акули. Морето поглъща мъртвите. Затова го правим, Алисън.

— Добре, добре — отвърна уморено тя. — Кой е отзад?

— Дани.

Тя извади пуловер и оръфан роман на Конрад — „Шанс“.

— Сигурен ли си, Вин? Прилича на нагласено.

— Подписал го е.

— Добре. Кой е до него?

— Джени. Тя го съжалява.

Деликатен щампован шал, колан от кожата на бял питон.

— Доста е скъп. Не е ли незаконно?

— Коланът от питон ли? Само в Калифорния.

Последваха очилата на Питър Янсен, които той винаги губеше някъде, банските на Ерика и сърфистки шорти.

Продължиха с предните седалки, с Керън Кинг зад волана. После Вин Дрейк разля медицинския спирт отзад, смачка бутилката и я хвърли отпред, където щеше да се заклеци под панела.

— Не бива да прекаляваме.

Огледа се — пухкави облаци на тъмносиньото небе, бял прибор далече долу.

— Прекрасна нощ — поклати глава той. — Живеем в прекрасен свят. — Отиде отляво на колата и я загледа от разстояние. — Точно пред нас има наклон. Карай няколко метра, докато не стигнеш до него, после ще слезеш и ще я избутаме.

— Хей. — Алисън вдигна ръце. — Аз, такова... не искам да се качвам отново, Вин.

— Стига глупости. Става въпрос за три метра. Само някакви си три метра.

— Но ако нещо...

— Нищо няма да се случи.

— Защо ти не я откараш до склона?

— Алисън. — Погледна я твърдо в мрака. — Аз съм по-висок и ще трябва да преместя седалката назад, а това може да се стори подозрително на полицаите.

— Но...

— Разбрахме се. — Той й отвори вратата. — Хайде, качвай се.

Тя се поколеба.

— Разбрахме се, Алисън.

Тя седна зад волана. Трепереше, въпреки че нощта бе топла.

— А сега вдигни гюрука — каза той.

— Гюрукът? Защо? — попита тя.

— За да може всичко да остане в колата.

Тя запали двигателя, натисна един бутон и гюрукът на бентлитото се вдигна. Вин се дръпна на известно разстояние и ѝ даде знак да потегли. Колата се наклони напред, плъзна се няколко стъпки — Алисън изписка — и спря.

— Добре, идеално — каза Вин, докато бъркаше в джоба си за ръкавиците. — Дръж така. На ръчна спирачка, със запален двигател.

Тръгна напред, а Алисън започна да излиза. Не чу пляска, когато той сложи ръкавиците. С едно бързо движение Дрейк затръшна вратата, заключи я, пресегна се през прозореца и сграбчи главата на Алисън с двете си ръце. Удари я в металната рамка на предното стъкло. Алисън закрещя, но той продължи да я блъска. После за всеки случай удари няколко пъти челото ѝ във волана. Тя още беше в съзнание, но това вече нямаше значение. Дрейк се пресегна зад нея и превключи на скорост. Беше заел неудобна поза и падна назад, когато бентлитото мина покрай него, прекатури се през разрушения мост и полетя в дълбоката сто и осемдесет метра пропаст към реката и океана долу.

Дрейк се изправи, но беше твърде късно да види падането. Все пак чу стърженето на метал върху камък. Колата бе паднала наопаки и той я гледа известно време, за да види дали има някакво движение отдолу. Едното колело се въртеше, но нищо друго не помръдваше.

— Доверието е всичко, Алисън — тихо рече той и се обърна, като сваляше ръкавиците.

Беше оставил колата си на стотина метра назад; черният път бе твърд като скала, съвсем сух и нямаше да останат следи от гумите. Дрейк се качи и бавно пое на задна по тясната пътека — нямаше място за грешки! — докато не намери достатъчно широко място, за да обърне. Продължи на юг, обратно към Хонолулу. Щяха да минат няколко дни, преди полицията да открие падналата кола, така че вероятно трябваше да ускори нещата. Сутринта щеше да се обади и да съобщи, че специализантите не са се появили и се тревожи за тях.

Били отведени да се повеселят от красивата госпожица Алисън Бендър.

Колкото до отзвука от това в Кеймбридж и Бостън, Вин Дрейк нямаше особени опасения. Хаваите бяха туристическа дестинация и по принцип не обичаха да разгласяват колко посетители са загинали от високите вълни, силния прибой, изронващите се планински пътеки и другите атракции на райското кътче. Кеймбриджката история щеше да се върти няколко дни най-вече защото някои от хлапетата доста хващаха око, но неизбежно щеше да бъде заместена от някаква попикантна новина — австрийска принцеса умира в хеликоптер на Маунт Райниер, изчезнали водолази в Танзания, тексаски милионер, умрял в базовия лагер под Кхумбу, шантава катастрофа в Италия, турист, изяден от грамаден комодски дракон.

Винаги имаше по-сочни новини. Случката щеше да се забрави.

Разбира се, щеше да има трудности и в самата компания. Целта на посещението беше да се намерят попълнения в екипа на „Наниджен“ — при това много нужни попълнения поради загубата на персонал. И затова специализантите щяха да допринесат много за фирмата. В това отношение трябваше да действа фино и умело.

Колелата на спортната кола хрущяха и поднасяха по черния път; Дрейк държеше здраво волана. Пътуваше на юг към Каена Пойнт („там, където душите напускат света“) и прибоят бушуваше от двете му страни. Мислено си отбеляза да измие солената вода от колата и гумите. Най-добре да я закара на автомивка в Пърл Сити.

Погледна си часовника. Три и половина сутринта.

Странно, но не изпитваше никаква тревога и безпокойство. Разполагаше с достатъчно време да стигне до Уайкики в другия край на острова, недалеч от Даймънд Хед. И достатъчно време да огледа хотелските стаи на хлапетата за научни *произведения*, които бяха донесли със себе си.

Както и предостатъчно време да се върне в луксозния си апартамент в Кахала и да се пъхне в леглото. Така щеше да се събуди шокиран от абсурдното поведение на финансовия си директор, повела по кривия път талантливите млади учени.

ВТОРА ЧАСТ

БАНДА ЧОВЕЦИ

14.

Долината Маноа

29 октомври, 04:00 ч.

Седемте специализанти и Кински вървяха през гората в колона, като се заслушваха и оглеждаха, потопени в мрак и плътни сенки и обгърнати от нечувани досега звуци. Рик Хътър, с импровизирано копие от сламка на рамо, си проправяше път между листата, като се препъваше и промушваше под паднали клонки, шито изглеждаха по-големи от рухнали секвои. Керън Кинг носеше раницата на гръб и държеше ножа в ръка. Питър Янсен водеше групата, като се взираше напред и се опитваше да подбере път. Някак, по типичния за него тих начин, беше успял да стане лидер на групата. Не използваша лампата, за да не привличат хищници. Питър не виждаше много от терена пред себе си.

— Луната е залязла — каза той.

— Утрото сигурно ще... — започна Джени Лин.

Ужасен рев заглуши думите ѝ. Започна като тих вой и премина в серия гърлени писъци, идващи от мрака някъде над тях — зловещ, изпълнен с жестокост.

Рик рязко се завъртя, вдигнал копието си.

— Какво беше това, по дяволите?

— Пеене на птица, предполагам — отвърна Питър. — Чуваме звуци с по-ниска честота.

Погледна си часовника — 04:15. Часовникът му бе електронен и работеше нормално дори след като беше смален.

— Утрото приближава — рече той.

— Ако успеем да намерим някоя от снабдителните станции, можем да се опитаме да се свържем с „Наниджен“ по радиото — предложи Джаръл Кински. — Ако чуят сигнала ни, ще ни се притекат на помощ.

— По-скоро Дрейк ще ни убие — отвърна Питър.

Кински не възрази, но беше ясно, че не споделя мнението му.

— Трябва да се доберем до тензорния генератор и да се върнем до нормални размери — продължи Питър. — За целта трябва да се върнем в „Наниджен“ по някакъв начин. Но мисля, че ще е грешка да молим Дрейк за помощ.

— А не можем ли да се обадим на деветстотин и единайсет? — изтърси Дани.

— Страхотна идея, Дани. Само ни кажи как точно ще стане — презрително изсумтя Рик.

Джаръл Кински обясни, че радиостанциите в снабдителните бази имат обхват от около трийсет метра.

— Ако някой от „Наниджен“ е наблизо и слуша съответната честота, би могъл да се свърже с нас. Иначе никой няма да улови сигнала ни. Освен това радиостанциите не работят на честотите на полицията и другите служби. Микроскопичните предаватели на „Наниджен“ предават на около седемдесет гигахерца — обясни Кински. — Това е много висока честота. Вършат добра работа на полевите екипи на къси разстояния, но извън това са безполезни.

— Когато ни показваше ботаническата градина, Дрейк спомена, че имало редовен курс между „Наниджен“ и долината Маноя — каза Джени Лин. — Бихме могли да се промъкнем в камиона.

Всички замълчаха. Предложението на Джени изглеждаше добро. Вин Дрейк наистина беше споменал за редовен транспорт между ботаническата градина и „Наниджен“. Но камионът щеше ли да дойде, ако полевите екипи бяха изтеглени от микросвета? Питър се обърна към Джаръл Кински.

— Знаете ли дали камионът продължава да прави курсове до „Наниджен“?

— Не зная.

— Обикновено по кое време пристига в ботаническата градина?

— В два часа — отвърна Кински.

— Къде спира?

— На паркинга. До парника.

Всички се умислиха.

— Джен е права. Трябва да опитаме да се качим в камиона — каза Питър. — Така ще стигнем до „Наниджен“ и ще се помъчим да се доберем до тензорния генератор...

— Момент... А как ще се качим в проклетия камион, като сме толкова малки? — попита Рик Хътър и се обърна към Питър. — Този план е безумен. Ами ако няма камион? „Наниджен“ е на дваайсет и пет километра оттук. Ние сме сто пъти по-малки от нормалните си размери. Помислете си само. Това означава, че за нас един километър се равнява на сто. Иначе казано, *две хиляди и петстотин* километра до „Наниджен“. Трябва да изминем горе-долу разстоянието, което са изминали Луис и Кларк. При това трябва да го направим за по-малко от четири дни, в противен случай ще умрем от кесонна болест. Лично аз не бих заложил на шансовете ни, момчета и момичета.

— Предложението на Рик е да закършим ръце и да се предадем — преведе Керън.

Рик ядосано се завъртя към нея.

— Трябва да сме практични...

— Ти не си практичен, а хленчиш — заяви Керън.

Питър се опита да уталожи страстите. Застана между Рик и Керън; предпочиташе да стане мишена на гнева им, отколкото да ги остави да се карат.

— Моля ви — рече той и постави ръка на рамото на Рик. — Разпращаите няма да помогнат. Хайде да действваме стъпка по стъпка.

Групата продължи мълчаливо напред.

Високи малко повече от сантиметър, специализантите не виждаха почти нищо в гората, дори след като слънцето изгря. Буйните папрати растяха нагъсто във всички посоки и представляваха особен проблем, тъй като блокираха изгледа и създаваха дълбоки сенки. Изгубиха от поглед парника и не можеха да открият познати ориентири. Въпреки това продължиха напред. Слънцето се издигна в небето и косите му лъчи пробиваха тук-там зеления балдахин.

Сега виждаха почвата по-ясно. Тя гъмжеше от малки организми — нематодни червеи, почвени кърлежи и други дребни създания. Именно тяхното гърчене бе усетила под краката си Джени Лин в тъмното. Почвените кърлежи бяха мънички, подобни на паяци организми от най-различни видове, които пълзяха навсякъде или се криеха в пукнатините в почвата. Бяха почти невидими за нормален човек, но в сравнение с микрочовеците изглеждаха доста по-едри. За смалените хора кърлежите бяха с размерите на оризови зърна, имаше и такива колкото топки за голф. Повечето имаха малки яйцевидни телца,

покрити с дебела броня и подобни на шипове власинки. Бяха паякообразни; арахнологът Керън Кинг непрекъснато спираше да ги зяпа. Не разпозна нито един; огромно количество неизвестни видове. Беше поразена от богатството на природата — тук разнообразието беше невъобразимо. Организмите бяха навсякъде. Приличаха ѝ на рачета по каменист бряг — мънички и безвредни, вечно заети с нещо и щъкащи насам-натам, всяко водеше своя малък, скрит живот. Взе един кърлеж и го постави на разтворената си длан.

Създанието изглеждаше тъй деликатно, така съвършено. Керън усети как духът ѝ се повдига. За своя изненада осъзна, че се чувства щастлива в този странен нов свят.

— Не знам защо, но сякаш цял живот съм се опитвала да открия подобно място — рече тя. — Все едно се прибирам у дома.

— Не бих казал същото за себе си — промърмори Дани.

Кърлежчето изследваше дланта на Керън.

— Внимавай, може да те ухапе — обади се Джени Лин.

— Не и този дребосък — отвърна Керън. — Виждаш ли устата му? Пригодена е да всмуква отпадъци, мъртва материя. Той яде боклук.

— Откъде разбра, че е „той“?

Керън посочи коремчето му.

— Това е пенисът му.

— Мъжле, колкото и дребно да е — отбеляза Джени.

Докато вървяха, Керън се въодушевяваше все повече.

— Кърлежите са невероятни. Те са изключително тясно специализирани. Повечето от тях са паразити, при това много придиричиви относно гостоприемниците си. Има един вид, който живее само по очните ябълки на определен вид прилеп и никъде другаде. Друг вид пък се среща единствено в ануса на ленивец...

— Керън, моля те! — избухна Дани.

— Преживей го, Дани, това е природа. Около половината хора на планетата имат кърлежи в миглите. Много насекоми също имат кърлежи по себе си. Има дори кърлежи, които живеят върху други кърлежи — дори кърлежите си имат кърлежи.

Дани седна и махна един кърлеж от глезена си.

— Ситното чудовище ми прояде чорапа.

— Явно яде отпадъци — каза Джени.

— Много смешно.

— Някой иска ли да опита природния ми крем от смола? — обади се Рик Хътър. — Държи кърлежите настрана.

Спряха и Рик извади пластмасова лабораторна бутилка. Всички намазаха с мъничко крем лицата, ръцете и китките си. Миризмата беше противна. И действаше. Като че ли наистина пъдеше кърлежите.

Реалността на микросвета атакуваше всички сетива на Амар. Той забеляза, че малкият размер променя дори усещанията на кожата му. Първото му впечатление от микросвета включваше чувството, че въздухът тече по лицето и ръцете му, дърпа ризата му и разрошва косата му. Беше сякаш по-гъст, почти като сироп, Амар долавяше всеки полъх на вентилатора, когато въздухът се охлаждаше и течеше около тялото му. Махна с ръка и усети как въздухът се плъзга между пръстите му. Движението в микросвета приличаше донякъде на плуване. Телата им бяха много малки и триенето на въздуха се усещаше много по-силно. Амар леко се олюля, когато някакъв полъх го бутна настрана.

— Трябва да овладеем моряшката походка на това място — каза той. — Все едно отново се уча да ходя.

Останалите имаха подобни проблеми — залитаха, въздухът ги дърпаше, понякога не преценяваха стъпките си. Когато се опитваха да скочат на нещо, скачаха твърде далеч. Телата им явно бяха по-силни в микросвета, но още не се бяха научили да контролират движенията си.

Все едно вървяха по лунната повърхност.

— Не знаем собствената си сила — каза Джени. Приклезна, подскочи високо и се хвана за ръба на едно листо. Увисна за момент на двете си ръце, после само на едната — никакъв проблем. Пусна се и скочи на земята.

Рик Хътър беше поел раницата от Керън. Макар да бе пълна догоре, той откри, че се движи с лекота с нея и дори успява да скача доста високо.

— Телата ни са по-силни и по-леки в този свят, защото гравитацията тук не играе толкова голяма роля.

— Малките размери си имат своите преимущества — отбеляза Питър.

— Не виждам никакви преимущества — заяви Дани Мино.

Сърцето на Амар Сингх пък се изпълваше с ужас. Какви същества живееха сред тези листа? Хищници. Многокраки животни

със съставна броня и необичайни начини да убиват жертвите си. Амар беше израснал в набожно индуистко семейство — родителите му, които бяха емигрирали от Индия в Ню Джърси, не ядяха месо. Баща му предпочиташе да отвори прозореца и да изпъди досадната муха, вместо да я убие. Самият Амар също беше вегетарианец; така и не можеше да яде животни, за да си набави необходимите протеини. Вярваше, че всички животни, дори насекомите могат да изпитват страдание. Сега, в джунглата, той се питаше дали няма да му се наложи да убие животно и да яде месото му, за да оцелее. И дали някое животно няма да изяде него.

— Ние сме протеин — каза той. — Нищо друго. Просто протеин.

— Какво трябва да означава това? — попита го Рик.

— Ние сме месо, ходещо на два крака.

— Звучиш доста мрачно, Амар.

— Просто съм реалист.

— Поне е... интересно — отбеляза Джени Лин.

Джени бе забелязала миризмата на микросвета — той миришеше по свой собствен начин. Фин аромат на почва изпълваше носа ѝ; не беше лош, даже обратното, макар да ѝ се струваше малко странен. Миризма на почва, примесена с хиляди непознати миризми — някои сладки, други мускусни, носещи се в течния въздух. Много от тях бяха приятни, дори чудесни, подобно на екзотични парфюми.

— Надушваме феромони, сигналните вещества, които растенията и животните отделят, за да общуват помежду си — каза тя. — Това е невидимият език на природата. — Беше невероятно въодушевена, за първи път можеше да долови пълния спектър аромати на природата. Това я изпълваше с трепет и същевременно я плашеше.

Джени доближи бучка пръст до носа си и я подуши. Бучката гъмжеше от мънички нематодни червеи, множество кърлежи и няколко дундести създания, известни като водни мечки. Миришеше смътно на антибиотик. Джени знаеше защо — пръстта бе пълна с бактерии, много от които бяха различни видове стрептомици.

— Можете да надушите стрептомици — каза тя на останалите. — Това са бактериите, които произвеждат антибиотици. Съвременните лекарства се получават от тях.

Пръстта бе пронизана от нишки на гъби, известни като хифи. Джени издърпа една нишка — беше твърда, но малко разтеглива.

Десетина кубически сантиметра пръст можеха да съдържат няколко километра от тях.

Нещо се спусна плавно пред очите ѝ в гъстия въздух. Беше мъничка златна бучка с размерите на зърно пипер, цялото в къси израстъци.

— Какво е това, за Бога? — каза тя и спря, за да го разгледа.

Бучката падна в краката ѝ. Наблизо бавно се спусна друга.

Джени протегна ръка и я улови, след което я затъркаля между палеца и показалеца си. Беше здрава и твърда, като малък орех.

— Това е полен — промълви тя.

Погледна нагоре. Недалеч растеше грамаден хибискус, отрупан с бели цветчета, досущ като облак. Поради някаква необяснима причина сърцето ѝ подскочи от гледката. За миг се почувства щастлива, че е толкова мъничка.

— Тук е като... в страната на чудесата — каза тя, като бавно се обръщаше и гледаше цветчетата, които ръсеха дъжд от полени върху нея. — Не съм си представяла подобно нещо.

— Джени, трябва да продължим. — Питър Янсен беше спрял да я изчака и подкарваше останалите като овчар.

Колкото до ентомоложката Ерика Мол, тя изобщо не се чувстваше щастлива. Страхът ѝ нарастваше. Знаеше достатъчно за насекомите, за да бъде ужасно уплашена от тях точно сега. Те имат броня, а ние нямаме, помисли си Ерика. Бронята им е от хитин. Биопластична, лека и изключително здрава. Тя прокара пръсти по ръката си, усещайки нежната си кожа с деликатния мъх по нея. Ние сме меки, помисли си тя. Ставаме за ядене. Не сподели страховете си с останалите, но ужасът започваше да я задушават под привидното спокойствие. Страхуваше се, че ще изгуби контрол над себе си и ще изпадне в паника. Стисна устни, сви юмруци и продължи напред, като се мъчеше да се овладее.

Питър Янсен обяви почивка и всички насядаха по краищата на листата. Питър искаше да се възползва от Джаръл Кински. Той знаеше много за тензорния генератор — нали все пак работеше с него. Ако успееш да се върнат в „Наниджен“ и да се доберат до помещението на генератора, щяха ли да са в състояние да задействат машината? Как биха могли да го направят, щом са толкова дребни?

— Ще ни е нужна ли помощ от човек с нормални размери, който да пусне машината? — попита той.

Кински изглеждаше разколебан.

— Не съм сигурен — рече той, докато ровеше земята със сламка. — Чувал съм слухове, че създателят на тензорния генератор е инсталирал миниатюрно контролно табло за непредвидени обстоятелства, което може да се използва от микрочовеци. Предполагам, че се намира някъде в контролната стая. Търсих го неведнъж, но така и не го открих. На чертежите също няма нищо. Но ако успеем да го открием, бих могъл да го използвам.

— Ще ни трябва помощта ви — каза Питър.

Кински вдигна копието си и се загледа в кърлежа, който пълзеше по него и размахваше предните си крачета.

— Искam само да се прибера у дома при семейството си — тихо рече той и тръсна сламката, запращайки кърлежа на земята.

— На шефа ви не му пука за семейството ви — рязко му каза Рик Хътър.

— Рик няма семейство — прошепна Дани Мино на Джени Лин. — Няма си дори прия...

Рик се хвърли към него и Дани се дръпна уплашено.

— Насилието не решава проблеми, Рик! — извика той.

— Но би решило теб — промърмори Рик.

Питър стисна рамото му, сякаш казваше „спокойно“. Обърна се към Кински.

— Има ли някакъв друг начин да се върнем в „Наниджен“? Камионът може и да не дойде.

Кински сведе глава и се замисли. След известно време каза:

— Ами... можем да опитаме да стигнем до базата „Тантал“.

— Каква е тази база?

— Намира се в кратера Тантал, на планинския хребет над тази долина. — Кински посочи неопределено към планината, която беше само зелен силует, едва видим през пролуките между листата. — Някъде там.

— Вин Дрейк спомена Тантал по време на обиколката — каза Джени Лин.

— Спомням си — обади се Керън.

— Базата отворена ли е? — обърна се Питър към Кински.

— Не мисля. Там загинаха хора. В Тантал има хищници.

— Какви хищници? — попита Керън.

— Оси, доколкото чух. Обаче — продължи замислено Кински — в базата *имаше* микросамолети.

— Микросамолети ли?

— Да. Като за нашите размери.

— Бихме ли могли да долетим с тях до „Наниджен“?

— Не зная какъв е обхватът им — отвърна Кински. — И не зная дали са още в базата.

— На каква височина се намира тя?

— На шестстотин метра над долината — отвърна Кински.

— Шестстотин метра нагоре! — избухна Рик Хътър. — Това е... невъзможно за хора с нашите размери.

Кински сви рамене. Останалите мълчаха.

Питър Янсен взе нещата в свои ръце.

— Добре, ето какво трябва да направим според мен. Първо, да опитаме да намерим снабдителна станция и да вземем необходимата екипировка. После ще се помъчим да стигнем до паркинга. Ще чакаме там камиона. Трябва да се върнем колкото се може по-скоро.

— Ясно е, че ще умрем — с треперещ глас се обади Дани Мино.

— Не можем просто да седим и да бездействаме, Дани — каза Питър, като се мъчеше да говори спокойно. Усещаше, че Дани може да изпадне в паника и ако някоя капка му капне на главата, а това щеше да е опасно за цялата група.

Останалите се съгласиха с плана на Питър; някои замърмориха, но никой не предложи по-добра идея. Пиха вода от една капка роса и продължиха нататък, търсейки пътека, палатка или някакъв друг признак за човешко присъствие. Малките растения по тревата се извисяваха над тях, като понякога образуваха тунели. Специализантите вървяха през тях и заобикаляха стволите на поразителни дървета. Никъде нямаше и помен от снабдителна станция.

— Добре, значи ще ни изтече кръвта, ако не се махнем по-бързо оттук — каза Рик Хътър, докато вървяха напред. — И не можем да намерим проклетите станции. Освен това някакъв гигант психопат ни търси, за да ни убие. И имам пришка. Има ли нещо, за което трябва да се безпокоя? — саркастично попита той.

— Мравките — спокойно отвърна Кински.

— Мравки ли? — с треперещ глас се обади Дани Мино. — Какво за мравките?

— Мравките са проблем, доколкото знам — каза Кински.

Рик Хътър спря пред някакъв голям жълт плод на земята. Огледа го от всички страни.

— Да! — възкликна той. — Това е сапунено дърво. Мелия азедемах. Плодовете му са силно отровни, особено за насекомите и техните ларви. Съдържа около двацет и пет различни летливи вещества, най-вече съединения на 1-цинамоил. Абсолютната смърт за насекомите. Може да се използва като съставна част за моето кураре.

Рик свали раницата и напъха плода в нея. Той я изпълни и остана да стърчи отгоре като яркожълто яйце или гигантски пъпеш.

Керън го изгледа кръвнишки.

— Ще оплеска всичко с отрова.

— Няма. — Рик се ухили и потупа плода. — Кожата му е здрава.

Керън го погледна скептично.

— Животът си е твой — отсечено каза тя.

Групата продължи напред.

Дани Мино изоставаше. Лицето му се бе зачервило и той непрекъснато бършеше чело с длани. Накрая свали спортното си сако и го захвърли на земята. Мокасините му бяха целите в кал. Седна на едно листо, занеса се под ризата, извади поленово зърно и го завъртя между пръстите си.

— Някой случайно да знае, че имам сериозни алергии? Ако някоя от тези гадости ми влезе в носа, мога да изпадна в шок.

Керън се изсмя презрително.

— Не си чак толкова алергичен! Ако беше, вече да си мъртъв.

Дани изстреля полена и той полетя плавно, като се въртеше във въздуха.

Амар Сингх беше изумен от изобилието на живот, от всички малки същества, които сякаш се срещаха на всяка крачка в микросвета.

— Господи! Искан ми се да имах фотоапарат или камера.

Те бяха млади учени, а микросветът беше истинско чудо, нов, неизвестен живот. Вероятно виждаха същества, които никога не са били забелязвани и категоризирани.

— Човек може да напише дисертация от всяка квадратна педя на това място — отбеляза Амар. Помисли си, че ще направи тъкмо това.

От това приключение можеше да се получи невероятен докторат. Стига да оцелея, напомни си той.

По земята пълзяха малки създания с формата на торпедо, с разчленени телца и шест крака. Бяха съвсем дребни и се виждаха навсякъде. Някои всмукваха гъбични нишки като спагети. Понякога се подплашваха от минаващите хора, издаваха висок щракащ звук и подскачаха във въздуха, като се въртяха презглава.

Ерика Мол спря да ги разгледа. Взе едно и го задържа, а то се мъчеше да се освободи и щракаше енергично с опашка.

— Какви са тези неща? — попита Рик, докато вадеше друго от косата си.

— Наричат ги вилоскарки или колембола — отвърна Ерика Мол. Обясни, че в нормалния свят били изключително малки. — Колкото точка в разпечатан текст — каза тя. Създанието имало пружинен механизъм в телцето, който го изстрелвал на големи разстояния и му помагал да се спаси от хищниците. Сякаш за да демонстрира думите ѝ, съществото скочи от дланта ѝ и полетя, изчезвайки зад една папрат.

Колемболите продължаваха да скачат около тях, подплашени от стъпките им. Питър Янсен водеше групата. Целият беше плувнал в пот. Осъзна, че телата им бързо се обезводняват.

— Трябва да пием достатъчно вода — каза той на останалите. — Можем да пресъхнем за нула време.

Събраха се около парче мъх с капки роса по него и пиха, като загребваха водата с шепи. Повърхността на капките беше лепкава и трябваше да удрят, за да преодолеят напрежението ѝ. Когато Питър поднесе шепи към устата си, водата се събра на голямо топче в ръцете му.

Стигнаха до масивен ствол на дърво, което се издигаше от разпълзелите се корени, приличащи на контрафорси. Докато си проправяха път напред, доловиха остра миризма. Започна някакво трополене, сякаш валеше дъжд. Питър, който вървеше начело, се покатери на един корен и се озова пред две ниски стени, които се виеха по земята и изчезваха в далечината. Бяха изградени от парченца пръст, слепени с някакво изсъхнало вещество.

Между тях в двете посоки се движеше колона мравки. Стените защитаваха същинска мравешка магистрала и на едно място преминаваха в тунел.

Питър приклепна и даде знак на останалите да спрат. Те се приближиха предпазливо, легнаха по корем и се загледаха в колоната. Опасни ли бяха мравките? Всяка от тях бе голяма колкото ръката му от лакътя до китката. Не са чак *толкова* грамадни, помисли си Питър; изпитваше облекчение, тъй като незнайно защо бе очаквал да са много по-едри. Но определено бяха много. Носеха се бързо, със стотици, по пътя си и изчезваха в малкия тунел, който бяха построили.

Телцата им бяха червеникавокафяви, целите във власинки, а главите — блестящо черни, като антрацитни въглища. Миризмата им се носеше откъм пътекката, подобно на миризмата на отработени газове по магистралата. Беше тръпчива и кисела, но в същото време съдържаше деликатно благоухание.

— Острата миризма е мравчена киселина. Използват я за защита — обясни Ерика Мол, коленичи и съсредоточено заразглежда насекомите.

— А сладникавата са феромони — каза Джени Лин. — Вероятно това е миризмата на колонията. Мравките я използват, за да се идентифицират като членове на една и съща група.

— Всички са женски — продължи Ерика. — Дъщери са на една и съща царица.

Някои от мравките носеха мъртви насекоми или части от тях. Носачите на храна пътуваха в една и съща посока — наляво.

— Натам е входът на мравуняка. Складират храна — добави Ерика.

— Знаеш ли от кой вид са? — попита я Питър.

Ерика се помъчи да си спомни името.

— Ами... На Хаваите няма местни мравки. Всички са пристигнали тук с хората. Смятам, че тези са Феидоле мегацефала.

— Имат ли си нормално име? — попита Рик. — Като за невежи етноботаници?

— Едроглава мравка — преведе Ерика. — Първоначално е открита на остров Мавриций в Индийския океан, но сега е разпространена из целия свят. Това е най-често срещаният вид на Хаваите.

Едроглавата мравка била един от най-разрушителните видове насекоми на планетата, обясни Ерика.

— Нанесли са големи поражения на екосистемата на островите. Атакуют и избиват местни хавайски насекоми и почти са унищожили някои видове. Освен това убиват новоизлюпени птичета.

— Това не е добре за нас — каза Керън. Даваше си сметка, че едно новоизлюпено птиче е доста по-голямо от тях самите.

— Главите им изобщо не ми изглеждат големи — отбеляза Дани.

— Това са дребни работници — каза Ерика. — Едрите са с големи глави.

— Едри ли? — нервно попита Дани. — Какви са те?

— Войници — продължи Ерика. — Едроглавите мравки са разделени на две касти — дребни и едри. Дребните са работници. Те са малки и многобройни. Едрите са воините, пазачите. Срещат се доста по-рядко.

— И как изглеждат тези войници?

Ерика сви рамене.

— С големи глави.

Мравките бяха ужасно много и сякаш всяка бе изпълнена с нечовешка енергия. Една определено не представляваше опасност, но хиляди... възбудени... гладни... Въпреки опасността младите учени гледаха като омагьосани. Две мравки спряха и докоснаха антени, после едната започна да върти задната част на коремчето си и да издава тракащ звук. Другата послушно повърна капка течност в устата ѝ. Ерика обясни какво става:

— Едната молеше за храна сестра си. Въртеше коремчето си и издаваше звук, за да каже, че е гладна. Мравешка версия на кучешкото скимтене...

— Не виждам нищо хубаво в това да гледам как една мравка драйфа в устата на друга — прекъсна я Дани. — Моля ви, да се махаме.

Мравешката магистрала не беше много широка. Можеха лесно да я прескочат, но решиха да заобиколят и да си спестят евентуални неприятности. Както се изрази Питър, „едва ли някой иска мравка да го ухапе по глезена“.

Джаръл Кински беше спрял и се взираше в клоните на голямото дърво с контрафорсите, което се издигаше над главите им.

— Това дърво ми е познато — каза той. — Това е гигантска албизия. От другата му страна има снабдителна станция, сигурен съм.

— Покатери се на един корен, повървя по него и скочи долу. — Да, мисля, че приближаваме.

Кински пое водачеството от Питър и тръгна да заобикаля албизията отляво, като се провираше през мъртвите папратови листа, удряше със сламката копие и си разчистваше пътя.

Питър Янсен изостана. Искаше да държи мравките под око, докато групата продължава нататък. Рик Хътър беше последен и се движеше бавно с големия плод в раницата и със сламката в ръце.

— Рик, ще ми дадеш ли копието си? Аз ще поема ариергарда — каза Питър.

Рик кимна, подаде му сламката и продължи напред.

Междувременно Кински издърпа едно листо настрани и каза високо:

— Ако успеем да се доберем до „Наниджен“, ще трябва да намерим скритата конзола, за да можем да управляваме генератора, дори ако господин Дрейк не иска...

Млъкна наред изречението. В далечината, отвъд корените на дървото, се виждаше върхът на палатка.

— Станция! Станция! — извика Кински и се затича напред.

Не видя входа на мравуняка — тунел, изграден от буци слепена пръст, който започваше от основата на една палма. Кински изтича пред отвора, а около него на пост стояха десетки мравки войници, два до три пъти по-едри от работниците. Имаха мътночервени тела, покрити с редки, настръхнали власинки. Главите им бяха лъскави и черни, несъразмерно големи и покрити с броня, а челюстите им бяха пригодени за бой. Очите им приличаха на черни топчета за игра.

Забелязаха тичащия към палатката Кински и атакуваха моментално.

Кински забеляза устремения към него гигантски мравки и рязко зави. Войниците обаче се бяха разгърнали. Приближаваха го от различни посоки и стратегията им откъсна пътищата му за бягство. Кински спря наред затварящия се кръг войници, вдигнал копието над главата си.

— Не! — извика той. Замахна към един войник, но той стисна сламата с челюсти и отчупи върха ѝ. Няколко мравки се хвърлиха напред и започнаха да дърпат Кински на земята, а една склочи челюсти около китката му. Кински изкрещя и заразмахва ръка, за да се

освободи, но мравката го бе стиснала здраво и тръскаше глава като куче, убиващо плъх. Китката се откъсна и мравката политна назад, падна и побягна с плячката си. Кински изрева и рухна на колене, стиснал осакатената си ръка, от която шуртеше кръв. Друг войник се покатери по гърба му, захапа го зад ухото и започна да разкъсва скалпа му. Кински падна и се загърчи. За миг войниците го приковаха към земята и задърпаха ръцете и краката му, мъчейки се да го разкъсат. Една мравка склочи челюсти под брадичката му и писъците се замениха с гъргорене, когато кръвта бликна и оплиска главата на войника. По-малките работници се включиха в атаката и Кински изчезна под купчината полудели мравки.

Питър Янсен се втурна с крясъци напред и заразмахва копието си, за да пропъди мравките от Кински, но вече бе твърде късно. Той спря пред гъмжилото разгневени войници, стиснал сламката и вперил поглед в ужасната сцена. Реши, че може да спечели време за останалите, и тръгна напред. Едва тогава забеляза, че Керън Кинг е до него с нож в ръка.

— Махай се! — нареди й Питър.

— Няма — отвърна тя. Приклекна, загледана в мравките, и протегна ножа. Може би щеше да ги забави, да даде време на другите да избягат. Междувременно от мравуняка се изсипаха още войници и зацъкаха наоколо в търсене на врагове. Един от тях се втурна към Питър и Керън с широко разтворени челюсти.

Питър мушна с копието към мравката, тя се извъртя и се хвърли към него с огромна скорост.

— Остави на мен, Питър! — извика Керън Кинг.

Тя отстъпи назад, скочи, издигайки се по-високо, отколкото би могъл нормален човек, и се приземи като котка по-далеч от мравките. В същото време извади от колана си спрея със защитни вещества, които бе взела за своята презентация. Бензо. Мравките не го обичаха, беше сигурна в това. Пръсна към приближаващата мравка. Тя моментално спря, обърна се... и побягна.

— Да! — тържествуващо извика Керън. Спреят действаше. Караше ги да бягат като зайци.

С периферното си зрение видя, че останалите от групата се отдалечават. Добре. Беше им осигурила малко време. Продължи да пръска и спреят задържаше атаката на мравките. Бутилката обаче

съдържаше ограничено количество течност, а от мравуняка продължаваха да излизат войници. Цялата колония бе вдигната по тревога. Една мравка скочи към Керън, кацна на гърдите ѝ, разкъса ризата и започна да щрака с челюсти към врата ѝ.

Керън изкрещя, сграбчи мравката зад главата, вдигна я във въздуха и заби ножа в главата ѝ. Острието проби бронята и потече бистра течност — хемолимфа, кръвта на насекомите. Керън моментално запрати мравката настрани и тя се загърчи на земята. Мозъкът ѝ бе унищожен. Но мравките не изпитваха страх, нямаха инстинкт за самосъхранение и като че ли бяха безброй. Когато я приближиха, Керън скочи назад, направи кълбо във въздуха и се приземи на крака като цирков акробат.

И побягна.

Пред нея останалите тичаха с все сили, подгонени от страха, прескачаха листа и стъбла на папрати, заобикаляха препятствия. „Как тичам толкова бързо? Никога не съм развивала такива скорости...“ — помисли си Керън. Явно телата им бяха много по-силни и бързи в микросвета. Чувстваше се като супергерой и усещането я изпълни с ликуване. Прескачаше препятствия като олимпийски състезател, преодоляваше разстояния с невероятни скокове. Даде си сметка, че спринтира с около осемдесет километра в час според мащабите на микросвета. „Убих мравка. С нож и с голи ръце.“

Не след дълго се озоваха извън видимостта на мравките. Пред тях в далечината се издигаше палатката.

Мравките работници продължаваха да разфасоват тялото на Кински. Отхапаха ръцете и краката му и разкъсаха торса на парчета, раздробяваха с хрущене ребра и гръбнак, изкормваха го. Пиеха кръвта с мляскащи звуци. Навсякъде се въргаляха разкъсани окървавени дрехи и вътрешности. Мравките започнаха да пренасят месото под земята.

Керън Кинг спря за момент да погледне назад и видя как мравките отнасят главата на Кински към отвора. Очите се взираха назад, докато работниците я пъхаха в дупката. Изражението ѝ бе някак изненадано.

15.

„Наниджен“

29 октомври, 10:00 ч.

В централната част на Оаху бе слънчево и от стаята се откриваше широк панорамен изглед към острова. Прозорците гледаха към полетата със захарна тръстика до магистрала „Фарингтън“, Пърл Харбър, където военните кораби се полюшваха като сиви призраци, и към белите кули на Хонолулу. Оттатък града по хоризонта вървеше назъбена редица върхове, потънали в мъгливи зелени и сини нюанси. Това бяха планините Коолау Пали на Оаху. Над хребета бяха започнали да се трупат облаци.

— Ще вали към Пали. Както обикновено — промърмори Винсент Дрейк, без да се обръща конкретно към някого. „Дъждът ще реши проблема — мислеше си той. — Ако мравките вече не са го решили.“ Разбира се, ако имаше оцелели, сигурно бяха намерили убежище в някоя снабдителна станция. Напомни си да не пренебрегва тази подробност.

Обърна гръб на прозореца и седна на дългата маса от полирано дърво, където го чакаха останалите. Срещу него бе Дон Макеле, вицепрезидентът по охраната. Присъстваше и медийният директор на „Наниджен“ Линда Велгроен, помощничката ѝ и представители на различни отдели.

В другия край на масата, отделно от всички останали, седеше слаб мъж с очила без рамки. Д-р Едуард Кател беше главният представител на консорциума „Даврос“, групата фармацевтични компании, които осигуряваха капитала на „Наниджен“. „Даврос“ бяха налели един милиард в „Наниджен“ и Едуард Кател следеше събитията в компанията от името на инвеститорите.

— ... седем специализанти — казваше Дрейк. — Смятахме да ги привлечем за полева работа в микросвета. Изчезнаха. Главният ни изпълнителен директор Алисън Бендър също изчезна.

— Може да са отишли да гледат прибоа на северния бряг.

Дрейк си погледна часовника.

— Досега трябваше да са се обадили.

— Май трябва да съобщя за изчезването им — обади се Дон Макеле.

— Добра идея — съгласи се Дрейк.

Запита се кога ли полицията ще открие фирмената кола с тялото на Алисън и дрехите на студентите. Автомобилът бе паднал в заливче, което се пълнеше по време на прилив. Не му се вярваше полицията да заподозре нещо около катастрофата. Ченгетата са местни, помисли си той. А местните жители приемат живота по-леко, предпочитат простите обяснения, тъй като те означават най-малко работа. Въпреки това не му се искаше полицията да прояви прекалено голям интерес.

— Точно сега „Наниджен“ не може да си позволи медиен интерес — каза той на Дон Макеле и медийния отдел. — Намираме се на критичен етап от експлозивното си разрастване. Трябва да работим без много шум, докато не изгладим несъвършенствата около тензорния генератор, особено проблема с микрокесонната болест. — Обърна се към Линда Велгроен. — Твоята задача е да не допускаш разгласяването на този инцидент.

— Разбрано — кимна Велгроен.

— Ако от медиите започнат да се интересуват, бъди любезна и отзивчива, но не давай никаква информация — продължи Дрейк. — Работата ти е да бъдеш скучна.

— Има го в характеристиката ми — с усмивка каза Велгроен.

— „Опит в многословни безсъдържателни медийни изявления в критични ситуации“. Това означава, че когато се размирише, мога да бъда толкова вълнуваща за медиите, колкото епископален викарий, обсъждащ как се пече тиква.

— Хлапетата не са влизали в тензорния генератор, нали? — попита Дон Макеле.

— Разбира се, че не — твърдо рече Дрейк.

Линда Велгроен надраска нещо в бележника си.

— Някаква представа какво се е случило с госпожица Бендър?

Дрейк я погледна загрижено.

— Честно казано, напоследък се тревожихме за Алисън. Известно е, че беше много потисната, а вероятно и объркана. Имаше

връзка с Ерик Янсен, а когато стана онази трагедия с него... ами... да кажем просто, че Алисън страда от собствени демони.

— Да не мислите, че госпожица Бендър е посегнала на живота си? — попита Линда Велгроен.

Дрейк поклати глава.

— Не знам. — Обърна се към Дон Макеле. — Разкажи на полицията за душевното състояние на Алисън.

Срещата приключи. Линда Велгроен пхна бележника си под мишница и излезе; останалите последваха примера ѝ, но Вин Дрейк докосна лакътя на Дон Макеле и му каза да изчака.

Шефът на охраната остана и Дрейк затвори вратата. Сега в стаята бяха само те двамата и съветника на „Даврос“ д-р Едуард Кател, който още седеше в края на масата. През цялата среща не бе казал и дума.

Дрейк и Кател се познаваха от години. Бяха направили доста пари от съвместна работа. Според Дрейк най-голямата сила на Ед Кател бе способността му да не показва никакви емоции. Той сякаш просто нямаше такива. Кател бе медик, но от много години не беше лекувал пациенти. Интересуваха го единствено пари, сделки и печалби. Д-р Кател бе топъл като шиста през януари.

— Положението е различно от онова, което описах на хората от медийния отдел — каза Дрейк след кратка пауза. — Хлапетата наистина отидоха в микросвета.

— Какво се е случило, сър? — попита Макеле.

— Те са корпоративни шпиони — отвърна Дрейк.

Кател за първи път наруши мълчанието си.

— Защо мислиш така, Вин? — с мек, безпристрастен глас попита той.

— Пипнах Питър Янсен на територията на проект „Омикрон“. Тази зона е забранена за достъп. Държеше флашка. Когато тръгнах към него, изглеждаше адски гузен. Наложих се да го измъкна по възможно най-бързия начин. Ботовете можеха да го убият.

Кател вдигна вежда; той беше от хората, които можеха да контролират лицевите си мускули по-добре и от йога.

— Зоната „Омикрон“ явно не е толкова сигурна, щом някакъв специалист може да се озове там.

Дрейк се подразни.

— Зоната е много добре охранявана. Не можем обаче да оставим охранителните ботове активни през цялото време — тогава никой не би могъл да влезе в нея. Ед, би трябвало да попитам теб за сигурността. Ти плати доста пари на професор Рей Хох, за да ни позволи да наемем специализантите му.

— Не съм му платил нито цент, Вин. Той е на хранилка при нас. Под масата, естествено.

— И какво от това? Ти си отговорен за поведението на младоците! Ти манипулира положението в Кеймбридж, за да ги домъкнеш тук.

— Не си решил проблема с кесонната болест — безизразно отвърна д-р Кател. — Планирал си да ги изпратиш в микросвета, излагайки живота им на значителен риск. Или това са просто догадки?

Дрейк пусна думите му покрай ушите си и закрачи напред-назад.

— Лидерът им е Питър Янсен — енергично продължи той.

— Брат на покойния ни вицепрезидент Ерик Янсен. Изглежда, Питър ирационално обвинява „Наниджен“ за смъртта на брат си. Търси отмъщение. Опитва се да открадне фирмените ни тайни. Може би възнамерява да продаде технологията ни...

— На кого? — остро попита Кател.

— Има ли значение?

Кател присви очи.

— Всичко има значение.

Дрейк сякаш не го чу.

— В шпионажа е въввлечен и служител на „Наниджен“ — продължи той. — Оператор от контролната стая на име Джаръл Кински.

— Защо мислиш така? — попита Кател.

Дрейк сви рамене.

— Той също изчезна. Мисля, че е в микросвета, в ботаническата градина „Уайпака“. И играе ролята на платен екскурзовод на специализантите. Мисля, че се опитват да разберат как работим на терен и какво откриваме.

Д-р Кател сви устни, но не каза нищо.

— Искате ли да предприема спасителна...? — започна Дон Макеле.

— Късно е — отсече Дрейк. — Най-вероятно вече са мъртви. — Той изгледа остро шефа на охраната. — „Наниджен“ бе атакувана, докато ти беше на пост, Дон. Имаш ли обяснение за това?

Дон Макеле стисна зъби. Беше облечен с хавайска риза и имаше обемисто шкембе, но по жилавите му голи ръце нямаше и грам сланина. Дрейк видя как мускулите по тях се стегнаха като камък. Дон Макеле беше бивш разузнавач от морската пехота. Подобен пробив в сигурността — шпиони, действащи под носа му — беше непростим.

— Предлагам оставката си, сър — каза той. — Още от този момент.

Дрейк се усмихна, стана и постави ръка на рамото му. Усети, че изкуствената коприна е подгизнала. Испита удоволствие, че няколко добре подбрани думи могат да накарат един бивш морски пехотинец да плувне в пот.

— Не я приемам. — Очите му се присвиха и той се вгледа изпитателно в Макеле. Беше унизил шефа на охраната си и сега той изгаряше от желание да му се хареса. — Иди в ботаническата градина и събери снабдителните станции, Дон. Всички. Донеси ги тук. Трябва да бъдат почистени и поправени.

Така евентуалните оцелели нямаше да намерят убежище в някоя от тях.

Д-р Кател взе дипломатическото си куфарче и тръгна към изхода. Погледна към Дрейк, кимна и излезе, без да каже нито дума.

Вин Дрейк отлично разбираше какво означава това кимане. Оправи бързо кашата и „Даврос“ няма да научи за това.

Отиде до прозореца и погледна навън. Както винаги пасатите брулеха планините, които вечно тънеха в мъгла и дъждовни облаци. Нямаше за какво да се тревожи. За хора без оръжия и защитно снаряжение оцеляването в микросвета се измерваше в минути, най-много в часове.

— Природата ще направи своето — тихо промърмори той.

16.

Станция „Ехо“

29 октомври, 10:40 ч.

Седемте специализанти се скупчиха пред входа на палатката. Над него имаше табела с надпис „Снабдителна станция «Ехо». Собственост на «Наниджен Майкротекнолъджис»“. Всички бяха в шок, изпълнени с ужас от бруталната смърт на Кински. Освен това бяха изключително изненадани от скоростта, която бяха развили при бягството си. Дани Мино бе изгубил мокасините си. Те отлетяха от краката му, когато си плю на петите и побягна така, че можеше да посрами и най-големите олимпийски спринтьори. Сега стоеше бос и изкалян и клатеше невярващо глава. Освен това бяха видели как Керън Кинг се сражава с мравките — извъртанятията и подскоците ѝ, полета ѝ във въздуха.

Ясно беше, че в микросвета са способни на неща, за които не бяха ѝ сънували.

Разучиха снабдителната станция бързо, тъй като колоната мравки можеше да се появи всеки момент. Палатката, пълна с различни сандъци, се издигаше върху бетонна площадка. В центъра ѝ имаше кръгъл стоманен люк на шахта, който се отваряше и затваряше с колело, подобно на херметичните врати на подводниците. Питър Янсен завъртя колелото и отвори люка. Под него имаше стълба, водеща надолу в мрака.

— Ще проверя — каза той. Сложи лампата на главата си, включи я и се спусна.

Озова се наред тъмно помещение. Лъчът освети нарове и маси. Питър забеляза редица превключватели по стената, завъртя ги и лампите светнаха.

Помещението беше бетонен бункер със спартански условия за живот. Покрай две от стените бяха наредени двуетажни нарове. Имаше работна маса с основни лабораторни пособия, трапезария с маса, пейки и готварска печка. Източникът на енергия на бункера се

намираше в съседно помещение и представляваше две батерии с размер О, издигащи се високо над главата му. Друга врата водеше към тоалетна и душ. В един шкаф бяха подредени пакети суха храна. Бункерът бе недостъпен за хищници — нещо като бомбоубежище в опасна биологична среда.

— Не се намираме в Дисниленд — каза Питър Янсен. Седеше прегърбен на масата, напълно изтощен. Не можеше да мисли ясно. Картините от смъртта на Кински не напускаха съзнанието му нито за миг.

Керън Кинг се облегна на стената. Беше изцапана с мравешка кръв — лепкава и прозрачна, с леко жълтеникав оттенък. Съхнеше бързо.

Дани Мино също се беше свил до масата и отново драпаше лицето и носа си с нокти.

На работната маса имаше компютър.

— Можем да научим нещо от това — каза Джени Лин и го включи. Компютърът се стартира, но се появи екран за въвеждане на парола. Естествено, не я знаеха, а Джаръл Кински вече не можеше да им помогне.

— Тук не сме в безопасност — отбеляза Рик Хътър. — Дрейк може да дойде всеки момент.

Амар Сингх беше на същото мнение.

— Предлагам да се заредим с храна и екипировка и веднага да се махаме — каза той.

— Не искам да излизам — с треперещ глас рече Ерика Мол и се отпусна на един нар. Защо ѝ трябваше да напуска Мюнхен — Микроския университет? Копнееше за сигурността на европейските проучвания. Тези американци си играеха с огъня. Водородни бомби, свръхмощни лазери, роботи убийци, смалени хора... Американците призоваваха демони. Събуждаха технологични чудовища, които не можеха да контролират, но въпреки това като че ли се наслаждаваха на силата си.

— Не можем да останем тук — меко ѝ каза Керън. Виждаше колко е уплашена. — Най-опасното същество, пред което сме изправени, не е насекомо. А човек.

Питър Янсен предложи да се придържат към първоначалния план — да идат на паркинга, да се опитат да се качат на камиона до

„Наниджен“ и някак да се доберат до тензорния генератор.

— Трябва да се върнем в нормални размери възможно най-скоро. Не разполагаме с много време.

— Не знаем как да работим с генератора — възрази Джени Лин.

— После ще мислим за това.

— Разполагаме с нелоши средства да се качим в камиона, в това число въжената стълба, която намерихме в раницата — каза Рик. Той беше претърсил сандъците и бе попаднал на още две радиостанции. Това означаваше, че вече разполагат с четири средства за комуникация.

— Трябва да направим само едно нещо — промърмори Дани Мино. — Да се обадим за помощ.

Той вдигна една радиостанция.

— Обадиш ли се в „Наниджен“, Вин Дрейк ще дойде да ни търси, при това не с лупа в ръка — каза му Рик. — А с кубинки с подебели подметки.

Питър предложи да използват радиото само в краен случай, за да не може Дрейк да ги подслуша.

— Не виждам смисъл — каза Дани. — Трябва да повикаме помощ.

Джени Лин не участваше в разговора. Отваряше всички шкафове и внимателно ги преглеждаше. Намери лабораторен бележник и го запрелиства. Някой си беше водил бележки — най-вече за атмосферните условия и отчети за събраните проби. Стори й се безполезно, докато не попадна на карта.

— Вижте това — каза тя и остави отворения бележник на масата.

Някой беше скицирал груба карта на долината Маноа. На нея се виждаха местата на десет снабдителни станции, пръснати из Папратово дърво и нагоре по склоновете към Тантал, на все по-голямо разстояние от парниците и паркинга. Снабдителните станции бяха означени в стила на НАТО — от Алфа, Браво и Чарли до Кило. Имаше стрелка с надпис: КЪМ БАЗА ТАНТАЛ — ГОЛЯМАТА КАНАРА. Самият кратер не беше показан на картата. Същото се отнасяше и за базата.

Макар груба и непълна, картата съдържаше ценна информация. Тя показваше най-общото разположение на снабдителните станции. Местоположението на всяка една бе отбелязано с характерни особености около нея — дървета, камъни, папрати — и правеше

възможно откриването на станциите, стига да намериш ориентириите. Една от станциите се намираше непосредствено до паркинга — станция „Алфа“, разположена под група джинджифилови растения според бележката на картата.

— Можем да тръгнем към станция „Алфа“ — каза Питър Янсен. — Дори да не останем там, можем поне да я претърсим за още продоволствия и информация.

— Защо ни е да отиваме където и да било? — попита Дани. — Кински беше прав. Трябва да преговаряме с Вин.

— Дори не си го помисляй! — развика се Рик.

— Моля ви, престанете! — обади се Амар Сингх. Не можеше да търпи конфликтите им. — Рик, хората имат различен подход. Трябва да бъдеш по-толерантен към Дани...

— Стига глупости, Амар. Този тип ще ни погуби с тъпите си...

Питър Янсен усещаше, че положението е на път да излезе от контрол. Едно нещо можеше да ги унищожи със сигурност и това бе конфликт в групата. Ако не действаха като екип, скоро щяха да са мъртви. Трябваше да намери начин да накара тези сприхави, дебнещи се учени да разберат, че оцеляването изисква сътрудничество. Изправи се, застана начело на масата и зачака. Накрая всички утихнаха.

— Приключихте ли с караниците? — рече той. — А сега искам да кажа нещо. Вече не се намираме в Кеймбридж. В академичния свят излизате начело, като прегазвате съперниците си и доказвате, че сте по-добри от всички други. В тази джунгла не става въпрос за излизане начело, а за оцеляване. Трябва да си сътрудничим, за да оцелеем. И трябва да убием всичко, което ни заплашва. В противен случай ще бъдем убити.

— О, принципът „убий или ще бъдеш убит“ — пренебрежително рече Дани. — Старомодна псевдодарвинистка философия от Викторианската епоха.

— Дани, трябва да правим онова, което е нужно, за да оцелеем — каза Питър. — Но оцеляването не означава само убиване. Помислете си какво сме ние като човешки същества. Преди милион години предците ни са оцелявали в саваните на Африка, като са действали в екип. Или по-правилно ще бъде да кажа банда — по онова време ние сме били банди човеци. Преди милион години не сме се намирали на върха на хранителната верига. Ловували са ни какви ли не

животни — лъвове, леопарди, хиени, диви кучета, крокодили. Но ние отдавна си имаме вземане-даване с хищници. Оцелели сме благодарение на мозъците си, на оръжията и на сътрудничеството — на съвместната работа. Мисля, че сме създадени за това пътешествие. Нека да мислим за него като за единствения шанс да видим невероятни неща в природата, каквито никой досега не е виждал. Но каквото и да решим да правим, ще трябва да работим заедно, в противен случай с нас е свършено. Силни сме толкова, колкото е силен най-слабият в групата.

Питър млъкна и се запита дали не е стигнал прекалено далеч, дали не се е показал като проповедник пред специализантите.

Последва кратко мълчание, останалите смилах речта му.

Дани Мино заговори пръв:

— Предполагам, че под „най-слабия“ имаш предвид мен.

— Не съм казвал такова нещо... — отвърна Питър.

— Извинявай, Питър — прекъсна го Дани. — Не съм никакъв тъпоумен хоминид с изпъкнали вежди, стиснал очукан камък в юмрук и разбиващ радостно черепи на леопарди. Ако трябва да сме точни, аз съм образован човек, свикнал с градска среда. Онова навън не е Харвард Скуеър. А зелен ад, в който пълзят мравки с големината на питбули. Ще остана в този бункер и ще чакам помощ. — Той почука по стената. — Това място е устойчиво на мравки.

— Никой няма да ти дойде на помощ — каза му Керън.

— Ще видим. — Дани млъкна и седна нацупен.

— Питър е прав — каза Амар и се обърна към Питър. — Аз съм в екипа.

Облегна се и затвори очи, сякаш мислеше за нещо.

— Аз също — рече Керън.

— Питър е прав — най-сетне се съгласи и Ерика Мол.

— Мисля, че ни трябва водач — рече Джени Лин. — Според мен Питър трябва да е начело.

— Питър е единственият, който се погажда с всички в групата — каза Рик и се обърна към него. — Само ти можеш да ни водиш.

Предложението бързо беше прието с гласуване; Дани отказа да участва.

Сега въпросът беше да накара екипа да заработи.

— Първо трябва да се нахраним. Направо умирам от глад — каза Рик.

И наистина, всички бяха здравата прегладнели. Бяха будували цялата нощ, без да сложат и хапка в устата си. А после дойде ред на онова лудо бягане от мравките.

— Сигурно сме изгорили много калории — каза Питър.

— През целия си живот не съм била толкова гладна — призна Ерика Мол.

— Телата ни са съвсем малки. Вероятно горим калории много по-бързо. Също като колибрита, нали се сецате? — каза Керън.

Извадиха пакетите готова храна, отвориха ги и изгълтаха съдържанието им, седнали на масата или проснали се из помещението. Храната не беше много и изчезна за секунди. Намериха гигантски блок шоколад и Керън го насече на седем части с ножа си. Лакомството също се стопи бързо.

Докато претърсваха бункера за нещо, което би могло да им бъде от полза в пътя до паркинга, попаднаха на множество пластмасови лабораторни бутилки със завиващи се капачки и ги натрупаха на масата. Можеха да ги използват за вода и да държат в тях полезни химически вещества.

— Ще ни трябват химически оръжия, каквито използват насекомите и растенията — каза Джени Лин.

— Да, а на мен ще ми трябва нещо, в което да държа курарето — добави Рик.

— Кураре — промърмори Керън. — Да бе.

— Гадна работа е — каза Рик.

— Стига да знаеш как се прави.

— Знам! — надменно заяви Рик.

— Кой те научи, Рик? Някой ловец от джунглата ли?

— Чел съм статии...

— Статии за кураре. — Керън се обърна и се зае с нещо друго, а Рик кипеше безмълвно.

В един сандък тя намери три мачетета. Всяко вървеше с колан с ножница и диамантено точило, пхнато в специален джоб на колана. Питър Янсен извади едното и опита острието му с палец.

— Еха, остро е.

Опита за проба мачетето на ръба на масата. Острието потъна в дървото като в масло. Беше по-остро и от скалпел.

— Остро е като микротом — каза той. — Като онзи, който използваме в лабораторията за разрязване на тъкани.

Питър прокара диамантеното точило по ръба на острието. Явно точилото беше предназначено да поддържа мачетето в отлична форма.

— Острието е много фино и вероятно се затъпява бързо. При нужда можем да го наточим. — Дългите ножове щяха да им помогнат да си проправят път през растителността.

Керън Кинг замахна с едно мачете над главата си.

— Добър баланс — рече тя. — Прилично оръжие.

Рик Хътър се дръпна уплашено назад, докато тя размахваше острието.

— Можеш да отрежеш нечия глава — възкликна той, а Керън се усмихна презрително.

— Знам какво правя. Ти си гледай плодчетата и стреличките.

— Стига си се заяжда! — избухна Рик. — Какъв ти е проблемът?

Питър Янсен се намеси. Въпреки обещанията им да работят като екип думите явно бяха по-лесни от делата.

— Рик, Керън, моля ви. Всички ще бъдем благодарни, ако престанете да се карате. Опасно е за всички ни.

Джени Лин тупна Рик по рамото.

— Керън просто показва страха си.

Това никак не се хареса на Керън, но тя премълча, защото Джени беше права. Керън много добре знаеше, че мачетето няма да спре някои хищници — като птиците, например. Заяждаше се е Рик, защото се страхуваше. Беше разкрила страха си пред другите и това я смущаваше. Качи се по стълбата, отвори люка и излезе навън да се успокои. Започна да преглежда сандъците, наредени в палатката. В един намери пакети с храна, а в друг — множество епруветки и научни проби, вероятно събрани от последния екип. Попадна и на стоманен прът, скрит под импрегнирана хартия. Беше по-дълъг от нея. Единият му край беше заострен, а другият бе по-широк и затъпен. За момент не можа да разбере какво представлява това огромно метално чудо. Но после се сети за мащабите. Слезе в бункера и съобщи на останалите за находката си.

— Карфица!

Не беше ясно какво търси карфицата в палатката. Вероятно я бяха използвали, за да приковат нещо към земята. Така или иначе беше стоманена. Можеше да бъде използвана като оръжие.

— Можем да я подострим с диамантените точила и да я направим наистина опасна — каза Керън. — Можем да направим зъбец на върха, за да убива по-ефективно. Зъбецът ще се заклепва в жертвата. Също като харпун.

Наложи се да обработят карфицата в палатката, тъй като бе твърде дълга, за да я свалят долу. Хванаха точилата и започнаха да режат и оформят стоманата. Първо срязаха главичката ѝ, като по този начин я скъсиха и получиха по-добър баланс, така че човек можеше да я държи и да я мята. Редуваха се в оформянето на зъбеца; диамантените точила се справяха добре със стоманата. След като приключиха, Питър взе харпуна и го претегли на ръка. Беше тежък, блестящ и балансиран, а той го държеше, сякаш беше лек като перце. В микросвета парче стомана с подобни размери беше достатъчно тежко, за да нанесе сериозни поражения на насекомо, стига да е достатъчно остро и да го хвърлиш с необходимата сила.

Дани Мино отказа да участва в подготовките, седеше на един нар в бункера със скръстени ръце и свити крака. Питър го съжали и отиде при него.

— Моля те, ела с нас — тихо му каза той. — Тук не си в безопасност.

— Каза, че съм най-слабият — отвърна Дани.

— Нуждаем се от помощта ти, Дани.

— Да бе. Да ви помагам в самоубийството — горчиво рече Дани и отказа да мръдне от мястото си.

Рик Хътър се беше заел да прави стрелички. Излезе на няколко крачки извън палатката, въоръжен с мачете, за да се пази от евентуални мравки, и отрязва няколко стъбла трева. Занесе ги в бункера, сряза ги по дължина и започна да бели по-твърдите нишки, подобни на дървесина. Тревата изглеждаше здрава като бамбук. Рик направи две дузини стрелички от две трески. Трябваше да ги закали по някакъв начин, затова отиде при печката и включи един котлон. Внимателно загрея и кали върха на една стреличка, като я държеше над горещия реотан. Когато приключи, разряза един дюшек и извади малко от пълнежа му.

Трябваше да закрепим меко „пухче“ в края на стреличката, за да може да я изстрелва с духване през тръбата. За целта му беше нужен конец.

— Амар, остана ли ти още от онази паяжина?

Амар поклати глава.

— Отиде за измъкването на Питър от кутията на змията.

Рик затършува из бункера и намери навито въже. Отрязва малко от него и го разприда, получавайки куп много здрави нишки. Сложи малко от пълнежа в края на стреличката и го завърза здраво с една нишка. Вече разполагаше с истинско оръжие — стреличка със закален връх и пухче в края, готова да бъде потопена в отрова.

Никой учен обаче не приемаше, че изобретението му ще работи, преди да го е изпробвал. Едно от стъблата влезе в ролята на тръба. Рик пхна стреличката в нея, прицели се в дървената рамка на два нара и стреля. Стреличката профуча през стаята, улучи рамката... и отскочи.

— По дяволите — промърмори той. Върхът не можеше да пробие дървото. Това означаваше, че няма да пробие и екзоскелета на насекомо.

— Провал — отбеляза Керън.

— Трябва ми метален връх — реши Рик.

Откъде да вземе метал?

Прибори. Прибори за хранене. Взе метална вилица от кухнята и огъна един от зъбите ѝ. Отрязва го с помощта на диамантеното точило и го заостри хубаво. Закрепи стоманения връх към стреличката и отново стреля. Този път стреличката се заби в дървото със задоволително *дрън* и остана там, трептейки.

— Това вече ще се заби в бръмбар — заяви Рик, след това отрязва зъбите на всички вилици в бункера и се сдобил с повече от две дузини стрелички и няколко тръби. Постави тръбичките в пластмасова кутия, която намери в лабораторията. Така щеше да ги запази сухи и защитени от повреда.

Оставаше да приготви кураре, но за целта му бяха нужни още съставки. Подобно на финия сос, доброто кураре съдържаше различни съставки, които трябваше да бъдат сварени заедно — същинска химия на ужасите. Засега разполагаше единствено с плода на сапуненото дърво, който бе оставил горе в палатката. Никой не искаше отрова в бункера. Плодът щеше да отдели летливи вещества. Поради същата

причина Рик не можеше да свари курарето на печката. Така или иначе не разполагаше със съставките, а дори и да бяха налице, щеше да изтрови всички, ако се опиташе да приготви кураре на закрито. Парите сигурно щяха да ги убият.

Налагаше се да действа навън, на открит огън.

Намериха също бинокъл и още два челника и ги прибраха в торбите. Амар Сингх изрови отнякъде руло тиксо.

— Не можем да оцелеем в суперджунгла без тиксо — пошегува се той.

Рик Хътър отвори един сандък.

— Златна мина! — извика той и извади лабораторна престилка, гумени ръкавици и предпазни очила. — Точно това ми трябва за курарето. Отлично, отлично!

Напъха нещата в един чувал. Трябваше да свари отварата в някакъв съд. В малкия кухненски бокс на бункера откри алуминиева тенджерата, прибрана в края на най-долния рафт. Сложи и нея в чувала и го метна на рамо, за да провери тежестта му. Остана изненадан. Макар и огромен, чувалът беше съвсем лек.

— Силен съм като мравка — промълви Рик.

Джени Лин затършува в друг сандък и намери военен компас. Беше доста очукан и от типа, който се използваше в армията от времето на войната в Корея. Щеше да им е от полза. Така и не успяха да открият джиписес в станцията.

— Защото джиписесът не може да ни каже къде сме — обясни Питър. — Той работи с точност до десетина метра. При нашите размери това е равносилно на точност един километър. Иначе казано, не ни върши никаква работа. За нас компасът е много по-точен от джиписеса.

Изведнъж, след храната и толкова работа, им се приспа. Часовникът на Питър показваше малко след пладне.

— Да продължим по-късно — предложи Керън Кинг.

Предишната нощ не бяха спали, но по принцип имаха опит с нощните бдения в лабораторията. Керън се гордееше с издръжливостта си, но дори и за нея беше трудно да си държи очите отворени. Зачуди се защо ли така изведнъж се беше изморила. Може би бе свързано с малките им тела и многото изгорени калории... но не можеше да се

съсредоточи... Не се сдържа, изпълзя на най-близкия нар и заспа моментално.

Всички заспаха.

17.

Долината Маноа
29 октомври, 13:00 ч.

Пред парниците в ботаническата градина „Уайпака“ спря нов черен пикап. Началникът на охраната на „Наниджен“ слезе от автомобила, метна раница на гръб и затъкна нож в колана си. Коленичи до белия джинджифил, растящ по края на паркинга, и извади ножа. Беше КАБАР, военен модел с черно острие. Макеле внимателно отмести стъблата на растенията с плоското на ножа и намери малката палатка — снабдителна станция „Алфа“ — скрита в сумрака под листата. Наведе се, за да вижда по-добре, и с върха на ножа отвори палатката.

— Има ли някой вкъщи? — попита той.

Знаеше, че няма да чуе отговор, дори микрочовеците да отговореха. А и без това не видя такива. Станция „Алфа“ бе опразнена преди месец, след като беше напусната от последния полеви екип.

Макеле заби ножа в пръстта до станцията и изрови кръг около нея, като движеше острието напред-назад. Извади бункера от земята и от него се посипа пръст, а палатката се разтресе отгоре му. Макеле се изправи и чукна бункера в обувката си, за да го изчисти от пръстта, след което го прибра в раницата си.

После извади карта и я разгледа. Следващата му цел бе станция „Браво“. Тръгна бързо по пътеката към Папратово дърво. След около петнайсетина метра кривна и продължи през гората, без да забавя ход. Движеше се с лекота през джунглата. Според картата станция „Браво“ се намираше от южната страна на едно дърво коа, чийто ствол беше отбелязан, за да бъде намерена по-лесно. След няколко минути лутане го откри; на стъблото беше закрепен отражателен оранжев знак. Коленичи на нужното място, намери палатката и надникна вътре. Празна. Ами бункерът?

Изправи се, извика „Хей!“ и тупна с крак по земята до палатката. Ако бяха вътре, щяха моментално да изскочат навън. Не видя нищо —

никакво движение, никакви бягащи фигурки. Изрови пръстта, извади бункера и го прибра при станция „Алфа“. Отново направи справка с картата и погледна към склона, който се издигаше към отвесните скали и кратера Тантал. Струваше му се загуба на време да мъкне всички станции в „Наниджен“. Микросветът беше погълнал специализантите без следа. Трябваше обаче да изпълни заповедта на Дрейк. Не се тормозеше, че отнема единствената надежда за оцеляване на младите учени, тъй като те така или иначе със сигурност вече бяха мъртви. Не правеше нищо лошо, просто разчистваше.

Докато вървеше напречно на склона, той изрови станции „Фокстрот“, „Голф“ и „Хотел“. Движеше се бързо и с лекота през джунглата. По-нагоре откри станция „Индия“ и я прибра. Още по-нагоре намери „Джулиет“ и изтръска калта от нея. Станция „Кило“ обаче сякаш беше изчезнала. Трябваше да се намира в подножието на отвесна скала, сред пълзящи растения до малък водопад. Така и не успя да я открие; накрая реши, че най-вероятно е била отнесена от някоя буря. Това се случваше понякога. Времето беше сурово към станциите, защото те бяха твърде малки.

Тръгна обратно, насочвайки се към Папратово дърво. Оставаше му станция „Ехо“, която се криеше дълбоко в дърето сред група албизии.

— Хеей!

Звукът отекна като гръм в бункера и събуди специализантите. Помещението се разтресе, всички изпопадаха и се запремятаха из стаята като при силно земетресение. Светлините угаснаха. Тъмнината се изпълни с трясък на съборени сандъци, кутии и лабораторно оборудване. Питър Янсен се сети какво става.

— Навън има някой! — извика той. — Излизайте! Бързо! — Затърси пипнешком лампата си, намери я и я запали.

Осветлението отново се включи. Батериите бяха дали контакт.

Рик Хътър грабна стреличките си и се втурна към стълбата, следван от Керън Кинг. Останалите трескаво започнаха да събират чували, мачетета, кой каквото намери.

Рик стигна върха на стълбата и хвана колелото на люка, но някой сякаш издигна помещението във въздуха. Рик падна и всички се запремятаха из бункера, а помещението се килна и се разтресе от оглушително блъскане.

— Тъпо... нещо... — Думите разтърсваха бункера като взривяващи се артилерийски снаряди.

Дон Макеле разрови земята около станция „Ехо“, извади я от пръстта и надникна в палатката. Всички сандъци бяха пръснати. Това му се стори необичайно и той реши да отвори люка и да надникне вътре. Хвана колелото с два пръста, но то се счупи. Сега не можеше да отвори бункера.

— Мамка му!

Постави станцията странично, коленичи и опита да отвори люка с върха на ножа си, но не успя. Люкът беше затворен така плътно, че върхът не можеше да се пхне в цепнатината. Макеле вдигна ножа над главата си, щеше да разсече бункера.

Острието на ножа, високо колкото десететажна сграда за микрочовеците, се заби в бункера с трясък, пръскайки разбит бетон из помещението, продължи надолу и отвори широка дупка в земята. След това започна да разрязва бункера, като го разтърсваше напред-назад.

Рик се вкопчи в колелото на люка и се опита да го завърти.

Успя и хвърли навън чувала си, но точно тогава бункерът започна да се издига във въздуха и Рик видя земята под себе си. Бункерът се обърна настрани и Рик се озова легнал на стълбата. Останалите се стълпиха зад него. Той опита да им помогне, хвана Амар, избута го през отвора и го видя да пада. Бункерът продължаваше да се издига и да се накланя. Питър Янсен се озова до Рик и извика:

— Помогни ми да изкараме останалите!

Двамата успяха да изкарат Дани през люка. Чуха писъка му, докато летеше надолу. Ерика бе след него.

Джени Лин беше прикована от гигантския нож — ръката ѝ се бе озовала между острието и бетона. Керън Кинг се мъчеше да я освободи, докато ножът се движеше странично и заплашваше да ги премаже.

— Ръката ми — изплака Джени. — Не мога да я движа.

Някаква маса се плъзна към Джени, после парче бетон се блъсна в масата и удари Керън. Керън го изрита, за миг се изненада от собствената си сила и трескаво продължи да се опитва да освободи Джени.

Бункерът отново се понесе надолу, тресна се в земята и ножът го разреза на две, разделяйки Джени и Керън и разкривайки небето горе.

На фона му се извисяваше някакъв мъж. Мъж, когото не познавах. Той отвори уста и избоботи. Вдигна високо ножа си.

Керън вдигна Джени на крака и се изправи, гледайки размахания над тях нож. Ръката на Джен беше извита под неестествен ъгъл.

— Бягай! — изкрещя Керън, когато огромното острие се понесе към тях.

18.

Папратово дере

29 октомври, 14:00 ч.

Керън я подхвана, метна я на гръб и хукна с всички сили. Ножът отново полетя надолу, но този път Керън се метна под някакви папрати, все така носейки Джени на гръб.

Земята изтътна и подскочи, след което тътенът заглъхна. Мъжът се отдалечаваше, взел в ръце натрошените половини на станцията. Видяха го да мята парчетата в раница. Продължи по пътя си и след миг изчезна.

Възцари се тишина. Джени плачеше.

— Ръката ми — изскимтя тя. — Боли... ужасно боли.

Ръката ѝ беше счупена, при това лошо.

— Спокойно, ще те оправим — рече Керън, като се мъчеше да звучи оптимистично. Ръката на Джен изглеждаше ужасно, най-вероятно имаше съставно счупване на раменната кост. Керън намери захвърлен недалеч чувал, отвори го и извади радиостанция. — Хей? Има ли някой? С Джени съм. Тя е със счупена ръка. Чувате ли ме?

— Добре сме — отвърна гласът на Питър. — Всички са налице.

Събраха се под папратите и поставиха Джени на едно листо.

Никой от тях нямаше медицински опит. Керън отвори аптекката и намери спринцовка морфин. Вдигна я така, че Джени да я вижда.

— Искаш ли това нещо?

Джени поклати глава.

— Не. Ще се кача на черешата. — Трябваше да запази ума си бистър въпреки болката. Предпочете две таблетки тилол, а Керън раздра парче плат и направи клуп за ръката ѝ. Помогнаха ѝ да се надигне. Тя се олюляваше, лицето ѝ бе с цвят на пепел, а устните ѝ бяха побелели. — Ще се оправя.

Но не изглеждаше никак добре. Ръката ѝ се подуваше ужасно и кожата потъмняваше.

Вътрешен кръвоизлив.

Керън се спогледа с Питър и разбра, че той също си спомня какво бе казал Джаръл Кински за микрокесонната болест. Кръвта ти може да изтече и от съвсем малко порязване. А това не беше малко порязване.

Питър си погледна часовника. Беше два следобед. Бяха спали два часа.

Земята беше отрупана с отломки като при корабокрушение. Чувалите и раницата бяха пръснати наоколо. Много други неща бяха изпопадали от бункера, когато ножът го разцепи. Намериха трите мачетета и харпуна. Гроздът от сапуненото дърво бе паднал недалеч. Разполагаха със средства за оцеляване, но къде можеха да отидат? Щом станция „Ехо“ беше изтръгната от мястото си, какво ли се бе случило с останалите? Дали онзи човек ги беше видял? За Вин Дрейк ли работеше?

Трябваше да предположат най-лошото.

Бяха открити. Станциите бяха взети. Къде да се скрият? Къде да идат? Как да се върнат в „Наниджен“?

Докато се чудеха какво да правят, небето започна да притъмнява. Порив на вятъра задърпа листата на едно растение наблизо, разкривайки мъхнатите им долни страни. Питър погледна нагоре и видя как вятърът обръща листата над главите им...

После се разнесе странен звук, дълбоко *плас*, последвано от второ *плас*. Специализантите гледаха като парализирани как сплескана водна сфера с огромни размери пада на земята до тях и експлодира в стотици по-малки капчици, които полетяха във всички посоки. Беше дошло времето на следобедните дъждове.

— Идете на високо! — извика Питър. — Насам!

Затичаха нагоре по склона, помъкнали кой каквото свари. Керън носеше Джени на гръб, а дъждовните капки експлодираха около тях като бомби.

Вин Дрейк се извърна от компютърния екран. Беше наблюдавал метеорологичния радар на Коолау Пали. Пасатите бяха толкова надеждни. Когато се натъкваха на наветрената страна на Оаху, ветровете изсипваха влагата си върху планините. Върховете на Коолау Пали бяха едни от най-влажните места на планетата.

Дон Макеле почука на вратата, влезе и остави парчетата от станция „Ехо“ на бюрото на Дрейк.

— Леглата са разхвърляни, тоалетната е била използвана. И видях двама да се спасяват. Наредих им да спрат. Опитах се да ги спра с ножа, но се разбягаха като хлебарки.

— Това е обезпокоително — рече Дрейк. — Много обезпокоително, Дон. Казах ти да оправиш нещата.

— Какво искате да направя, сър?

Вин Дрейк се облегна и почука по зъбите си със златния си автоматичен молив. На стената отзад висеше негов портрет, нарисуван от многообещаващ художник от Бруклин. На него лицето му сякаш се разчупваше на парчета в дръзки цветове; това беше образ на силата и Дрейк го харесваше.

— Искам да затвориш портала на входа на Маноа. Спри камиона. Долината трябва да бъде изолирана. И ми доведи двама от най-добрите си хора.

— Ще са Телиъс и Джонстън. Обучавах ги в Кабул.

— Имат ли опит в микросвета?

— Богат — отвърна Макеле. — Какво искате да направят?

— Да спасят специализантите.

— Но вие изолирате долината...

— Прави каквото ти казвам, Дон.

— Да, разбира се.

— Ще се срещна с хората ти отвън. На паркинг Б, след дваисет минути.

Дъждовните капки се сипеха и експлодираха, запращайки във всички посоки вода, смесена с пръст. Питър изчезна в облак пръски, когато една капка го улучи. Тя го запрати във въздуха и той се просна на земята, кашляйки. Останалите тичаха и се хлъзгаха по склона, мъчеха се да отидат на по-високо. После се чу звук като от приближаващ товарен влак.

По една цепнатина в Папратово дърво се стичаше поток. Той се пръсна в един камък, заобиколи стъблото на папратово дърво и удари хората със стена от кафява вода, принуждавайки ги да се спасяват с плуване. Керън носеше Джени, когато дъждовният поток ги връхлетя и Джени се откъсна от гърба ѝ с вик.

— Джени!

Водата повлече Керън надолу и тя не можеше да види Джени. Вкопчи се в някакво листо, което се въртеше бясно в течението. Рик

беше коленичил на листото пред нея.

— Хвани ръката ми! — извика й той.

Успя да я хване и я издърпа нагоре. Керън кашляше и се мъчеше да си поеме дъх. Листото се въртеше и се носеше по течението.

— Изгубих Джени! — извика тя и се огледа отчаяно. Джени не можеше да плува със счупена ръка.

Дани Мино се бе покатерил на камък, който стърчеше над развилнелия се поток.

Някакъв удавен червей се понесе покрай тях, като се въртеше във водата. Джени Лин се бореше с течението, опитваше се да плува, но превръзката й пречеше и счупената й ръка се мятеше по плашещ начин. Главата й изчезна под водата. И се появи отново.

Рик легна по корем на листото.

— Джени! — извика той. — Подай ми ръка! Джени!

— Дръж се, Рик! — извика Керън, сграбчи го за краката и го задържа, като се мъчеше да не се плъзне от листото.

Джени се обърна и се пресегна със здравата си ръка, но мина покрай Рик. Пръстите им само се докоснаха; той не успя да я задържи и изкрещя отчаяно.

Джени приближаваше камъка, на който се бе сгушил Дани.

— Дани, моля те! — изкрещя тя, протягайки ръка. Течението заплашваше да я повлече под водата.

Дани Мино се пресегна. Стигна ръката й и пръстите й се вкопчиха в неговите. Той протегна другата си ръка и успя да пхне пръсти под клупа. Задърпа я към себе си, но в следващия миг се подхлъзна.

Джени изкрещя от болка, когато той изви счупената й ръка, но въпреки това извика:

— Не ме пускай, моля те! — Пресегна се със здравата си ръка... и го хвана за ризата.

Давещият се ще те завлече със себе си. Дани знаеше, че давящите се хора са много опасни.

Озърна се. Гледаше ли го някой? Погледна Джени Лин в очите.

— Съжалявам — каза той. Отвори пръсти и я пусна. Тя щеше да го завлече във водата и да го удави, нямаше съмнение...

Извърна се. Не можеше да понесе изражението й. Беше направил всичко, за да я спаси. Ако не я беше пуснал, тя със сигурност щеше да

го повлече във водата... и двамата щяха да умрат... А Джени така или иначе беше обречена. Аз съм добър човек... Сгуши се на камъка, а водата ревеше около него. Никой не го беше видял. С изключение на Джени. Онова изражение в очите й...

Керън изкрещя, когато видя, че Дани пуска Джени.

— Не! Джени! Не!

Зърнаха как главата й се подаде още веднъж в течението, после потъна и повече не я видяха.

19.

„Наниджен“

29 октомври, 14:30 ч.

Вин Дрейк тръгна към Телиъс и Джонстън, които го чакаха между две коли в края на паркинга. По-добре беше да говорят навън. Всичко казано можеше да бъде чуто, записано, запазено. Трябваше да се грижи за всяка подробност. Подробностите са улики. Уликите могат да изтекат. Могат да станат публично достояние; можеш да изгубиш контрол върху тях.

— Имахме пробив в сигурността — каза Дрейк на двамата мъже.

Телиъс слушаше, навел бръснатата си глава; беше дребен жилав човек със свирепи неспокойни очи, които се стрелкаха наляво-надясно, сякаш търсеше нещо, което е изпуснал на земята. Джонстън, който бе много по-висок от колегата си, носеше слънчеви очила и стоеше спокойно с ръце зад гърба. Татуировката на главата му прозираше през късата му коса.

— Става въпрос за корпоративни шпиони — продължи Дрейк. — Те могат да унищожат „Наниджен“. Смятаме, че работят за чужди правителства. Както може би знаете, „Наниджен“ има засекретени разработки, които представляват особен интерес за нашите неприятели.

— Не знаем нищо такова — каза Телиъс.

— Точно така — съгласи се Дрейк. — Не знаете.

Една кола приближи и спря. Дрейк млъкна и тръгна с двамата мъже по края на паркинга, докато новодошлият не влезе в сградата. Шушулките на акациите наоколо тракаха под напора на вятъра.

Дрейк се обърна и се загледа в металната сграда.

— Тази постройка не изглежда особено впечатляваща. Но в близко бъдеще бизнесът в нея ще струва най-малко сто милиарда долара. Сто милиарда. — Замълча, за да им даде време да проумеят за каква сума става въпрос. — Това е невероятно богатство за щастливците, притежаващи привилегирани акции, наравно с

основателите на „Наниджен“. — Присви очи към яркото слънце и погледна косо двамата мъже. — Знаете какво означава да притежаваш привилегировани акции, нали? Собствениците им могат да ги продадат с отлична печалба, когато компанията излезе на свободния пазар.

Дали разбираха накъде бие? Лицата им оставаха абсолютно безизразни. Не можеше да разчете никаква мисъл, никаква емоция, абсолютно нищо.

Лица на професионалисти, помисли си той.

— Искам да отидете на спасителна мисия в микросвета и да откриете шпионите. Ще ви дам пълен комплект за придвижване. Хексапод, оръжия, всичко необходимо. Шпионите бяха изпуснати... смята се, че са се изгубили в район с радиус двайсетина метра около снабдителна станция „Ехо“. Възможно е да следват микропътеките и да търсят други станции, в които да намерят убежище. Всички станции бяха прибрани — с изключение на станция „Кило“. Не успяхме да я открием. Трябва да следвате мрежата от пътеки, да се движите от станция на станция и да търсите шпионите. И... — Как да се изрази ясно и недвусмислено? — Ще намерите изчезналите. Но следва най-важното — спасителната мисия ще се провали. Разбрахте ли? Въпреки вашите усилия шпионите няма да бъдат открити. Изобщо не искам да знам как ще го направите. Шпионите трябва да изчезнат, но не искам да чувам никакви слухове за това какво им се е случило. Ако от тях не бъде открита нито следа, ще има... награда.

— Дрейк пхна ръце в джобовете си. Вятърът целуна лицето му.

— Провалът — добави той — е единствената възможност.

Обърна се и погледна двамата мъже. Не прочете нищо на лицата им. Бяха абсолютно безизразни. Малка птичка изпърха покрай тях и кацна на една акация.

— Ако спасителната операция се провали, наградата за всеки от вас ще бъде една привилегирована акция на „Наниджен“. Когато компанията излезе на пазара, тя ще струва най-малко един милион долара. Разбрахте ли?

Двамата го гледаха с празни очи.

Но бяха разбрали. Нямаше съмнение в това.

— Е, вече сте кандидат-акционери — каза Дрейк, тупна Телиъс по рамото и се отдалечи.

Дъждът спря така внезапно, както беше започнал. Облаците се разкъсаха и джунглата потъна в златисто сияние; дъждовната вода бързо се оттече в потока, който отводняваше долината. Бяха изгубили голяма част от екипировката си. А Джени беше изчезнала. Специализантите се събраха, след като се увериха, че всички са живи и здрави, се пръснаха да търсят багажа и най-вече Джени. Тръгнаха надолу по склона, следвайки течението на водата, като поддържаха връзка по двете радиостанции.

— Джени! Къде си? Джени! — викаха те, но без резултат. От Джени нямаше и следа.

— Намерих харпуна — каза Рик. Не беше завлечен надалеч. Стреличките се намираха в пластмасова кутия в чувала му, а самият чувал се беше закачил за един камък. Откриха дори яркожълтия отровен грозд под едно листо.

Керън Кинг вървеше изпълнена с ужас, докато издирваха Джени Лин. Трепереше; беше видяла изражението ѝ, когато потъна за последен път под водата.

Най-лошите ужаси бяха свързани с хора. Какво беше видяла Джени?

Точно тогава Керън забеляза нещо бледо и меко, стърчащо изпод някаква клонка. Човешка ръка. Беше открила Джени. Тялото ѝ бе заклещено под клонката, смазано и странно извито, цялото оплескано с кал, с измъчения израз на удавник. Счупената ръка стърчеше настрани и беше усукана като мокър парцал. Очите на Джен бяха отворени и пусли. Тялото ѝ бе покрито с подобни на спагети нишки, които се кръстосваха и я покриваха като воал. Това бяха нишки на гъби, които вече започваха да растат.

Керън коленичи до тялото, махна една нишка от лицето на Джени, затвори очите ѝ и заплака.

Останалите се събраха около нея. Рик откри, че също плаче, и това го смути. Опита да се овладее, но не можа. Питър го прегърна през рамо, но той се освободи.

— Направих всичко по силите си — каза Дани и също заплака. — Не успях да я спася.

Ерика го прегърна.

— Ти си смел човек, Дани. Едва сега го разбирам.

Чу се пукане. Воалът от нишки, покриващ тялото на Джени, като че ли се размърда.

— Какво е това? — обади се Ерика... и очите ѝ се разшириха от ужас, когато видя как една нишка се огъва и движи като крив пръст. Върхът ѝ докосна кожата на Джен и потъна в нея с леко драскане, пронизвайки тялото, търсейки хранителни вещества. Гъбичният воал вече започваше да я поглъща. Ерика потръпна и се изправи.

— Трябва да я погребем — каза Питър. — Възможно най-бързо.

Започнаха да ровят пръстта с помощта на харпуна и трите мачетета. Почвата бе мека и плътна, гъмжаща от малки създания, които пъплеха и се гърчеха. Земята беше като жив организъм. Единственото неживо нещо наоколо като че ли беше Джени. Спуснаха я в изкопания гроб и скръстиха ръцете ѝ на гърдите. Опитаха се да махнат гъбите, но нишките се бяха стегнали и прилепваха плътно по тялото, пронизваха го на много места.

Ерика Мол плачеше неудържимо. Питър откъсна цветче от паднал хибискус и го постави върху Джени като саван. Поне скриваше работата на гъбите.

Ерика предложи да кажат молитва. Самата тя не беше религиозна или смяташе, че не е, но беше възпитана като католичка в детската градина в Мюнхен. Монахините там я бяха научили да рецитира двайсет и втори псалм от Псалтира на немски.

— *Der Herr ist mein Hirte* — започна тя неуверено, като се опитваше да си спомни думите.

Питър също се включи:

Господ е Пастир мой, от нищо не ще се нуждая:

Той ме настанява на златни пасбища...

— Магически заклинания — отбеляза Дани. — Думите нямат никакво отношение към така наречената „реалност“, а просто ни помагат психологически. Подозирам, че молитвата стимулира примитивните части на мозъка. Всъщност ме кара да се чувствам малко по-добре.

Засипаха Джени с пръст. Тялото скоро щеше да бъде погълнато от гъбите и нематодните червеи, смляно от бактериите и почвените кърлежи, които пълзяха навсякъде. Скоро от Джени Лин нямаше да остане нито следа, останките ѝ щяха да бъдат рециклирани, тялото ѝ

щеше да стане част от телата на други създания. В микросвета животът свършваше, за да започне отново почти веднага.

След погребението Питър събра специализантите и опита да повдигне духа им.

— Джени не би искала да се отказваме. Тя се държа храбро. Можем да я почетом, като се погрижим за собственото си оцеляване.

Събраха нещата си в раницата и в двата чувала. Не можеха да се застояват при гроба на Джени; трябваше да продължат към паркинга.

Лабораторният бележник с картата не беше изгубен — Керън го беше прибрала в раницата. Извадиха го; беше в окаяно състояние от водата, но картата още личеше. На нея беше показана пътека, която свързваше станция „Ехо“ със станция „Делта“ и продължаваше нататък до станция „Алфа“ и паркинга. Очакваше ги дълъг път.

— Не знаем дали някоя от станциите е останала, но въпреки това можем да следваме пътеката.

— Стига да я намерим — каза Керън.

Не можаха да намерят никаква пътека. Дъждът бе променил района, бе разместил отпадъци и прорязал нови канали в почвата. Питър извади компаса и с помощта на картата определи посоката на паркинга. Тръгнаха нататък. Той вървеше начело и разчистваше пътя с мачете, а Керън го следваше плътно с харпуна на рамо. Рик Хътър беше последен, мълчалив и нащрек, готов да използва мачетето си.

Дани непрекъснато спираше да си почива.

— Краката ли те болят? — попита го Питър.

— Ти как мислиш? — промърмори Дани.

— Можем да ти направим някакви обувки.

— Безнадеждно е — отвърна Дани.

— Трябва да опитаме — каза Ерика.

— Направих всичко по силите си, за да спася Джени.

Питър отрязва ивици мъртва трева и Ерика уви с тях краката на Дани. Получи се грубо подобие на мокасини. Амар си спомни за тиксото, което беше намерил в станцията. Изрови го от чувала и започна да облепва мокасините от трева, за да не се разпаднат. Дани стана и направи няколко крачки. Новите му обувки се оказаха изненадващо здрави и много удобни.

Някъде отгоре се чу бръмчене, което странно наподобяваше шума на хеликоптер. Появи се комар. Спускаше се от дърветата,

заобикаляйки клонки и други препятствия. Въпреки големите си размери комарът се рееше безпроблемно във въздуха благодарение на непрекъснато работещите криле и сякаш ги изучаваше. Тялото и краката му бяха на черни и бели ивици. От главата му висеше дълго хоботче. Специализантите видяха зъбците в края му, които бяха покрити със засъхнала кръв, но не изглеждаха достатъчно остри, за да пронижат тялото на микрочовек.

Дани Мино изгуби самообладание.

— Махай се! — извика той на комара и побягна, размахвайки ръце и тътрейки растителните си мокасини.

Привлечен от движението, а може би от миризмата му, комарът го погна, реейки се точно над врата му. Изведнъж пикира надолу и едва не го прониза между лопатките с хоботчето си. Дани се хвърли на земята и се претърколи по гръб, като риташе.

— Разкарай се от мен!

Комарът бръмчеше над него и атакува отново — но Керън Кинг скочи върху Дани, яхна го и размаха мачетето, за да пропъди насекомото.

То не се плашеше лесно.

— Подредете се! — извика Питър. — Направете отбранителен кръг.

Хората се събраха около Дани, който лежеше на земята, обхванат от ужас. Всички бяха с готови за действие оръжия, а комарът кръжеше около тях. Явно беше надушил кръвта им или бе доловил въглеродния двуокис, който издишаха. Стрелкаше се напред-назад и сякаш ги наблюдаваше с изцъклените си очи.

— Опа — промълви Ерика Мол.

— Какво?

— Това е женски Едес албопиктус.

— В превод? — попита Дани, докато се надигаше на колене.

— Азиатски тигров комар. Женските са агресивни и пренасят болести.

Рик Хътър сграбчи Керън Кинг за ръката.

— Дай ми този харпун...

— Хей! — извика тя и се опита да се отскубне, но той ѝ отне харпуна и тръгна към комара.

— Търпение, Рик — обади се Питър. — Изчакай удобен момент.

Комарът се стрелна към Рик и той видя шанса си. Завъртя харпуна като сопа и цапардоса насекомото по главата.

— Иди да досаждаш на някой по-голям от теб! — извика Рик.

Комарът се запремята във въздуха.

Керън Кинг избухна в смях.

— Какво е толкова смешно? — настръхна Рик.

— Комарите са те прогонили обратно в хотела в Коста Рика. Изминал си дълъг път, Рик.

— Изобщо не е смешно — заяви той.

— Дай ми го — каза тя и грабна харпуна от ръцете му. Последва кратка борба, но Керън спечели и издърпа харпуна, а Рик я наруга.

Керън не понесе това. Изгуби самообладание. Пристъпи към Рик и насочи харпуна към лицето му.

— Да не си посмял да използваш подобни думи по мой адрес.

— Хей, по-леко. — Рик отстъпи назад, вдигайки ръце.

Керън хвърли харпуна в краката му.

— Вземи го.

Питър застана между тях.

— Хей, нали сме екип? Трябва да престанете да се нападате.

Керън беше кипнала.

— Не го нападам. Ако го бях направила, сега щеше да се държи за слабните и да си повръща червата.

Питър Янсен вървеше отпред и избираше пътя, като неуморно сечеше препятствията с мачетето и час по час спираше, за да го наточи с диамантеното точило. Мачетето можеше да пререже всичко, стига да се поддържаше в добра форма. Питър се опитваше да повдига духа на останалите.

— Знаете ли какво е казал Робърт Луис Стивънсън за пътуването? — извика той на другарите си. — „По-добре да пътуваш с надежда, отколкото да пристигнеш.“

— Майната ѝ на надеждата, аз предпочитам пристигането — отбеляза Дани Мино.

Рик Хътър вървеше последен и наблюдаваше внимателно останалите. Погледът му спря върху Керън Кинг. Наистина не можеше да я понася. Беше ужасно самоуверена, арогантна и агресивна, смяташе се за ненадминат експерт по паяци, паякообразни и ръкопашен бой. Определено хващаше око, но красотата не бе всичко.

Въпреки това той донякъде бе доволен, че тя е с тях. Керън беше боец, това поне не можеше да ѝ се отрече. Точно сега изглеждаше леденостудена, нащрек, настръхнала, преценяваща всяко движение. Сякаш се бореше за живота си... всъщност точно това правеше. Презираше я и в същото време... се радваше, че е наблизо.

След това се загледа в Ерика Мол. Тя вървеше пребледняла и уплашена. Държеше се криво-ляво, но бе на ръба на някакво емоционално пречупване. Гъбите, поглъщащи тялото на Джен... това я беше потресло. Ако не се вземеше в ръце, беше обречена. Но кой би могъл да каже кой от тях притежава нужната сила и ловкост, за да се измъкне от това царство на миниатюрни ужаси?

Колкото до Амар Сингх, той изглеждаше примирен със съдбата си и сякаш вече беше решил, че ще умре.

Дани Мино се влачеше с облепените си в тиксо мокасини. Този тип е по-як, отколкото изглежда, помисли си Рик. Той можеше да оцелее.

Погледна към Питър Янсен. Как го правеше? Изглеждаше толкова спокоен, почти нежен, в мир със себе си по някакъв дълбок начин, който Рик не можеше да проумее. Питър Янсен бе станал истински лидер и това му подходеше идеално. Сякаш се беше озовал по собствена воля в микросвета.

Оставаше самият той.

Рик не беше от съзercателните. Рядко се замисляше за себе си. Но сега го направи. Нещо странно се бе случило с него и той не го разбираше съвсем. Чувстваше се *добре*. Защо? „Би трябвало да се чувствам ужасно. Джени е мъртва. Кински беше разкъсан от мравки. Кой е следващият?“, но това бе експедицията, за която винаги беше мечтал, но никога не бе и помислял, че е възможна. Пътешествие в скритото сърце на природата, в свят на невиджани чудеса.

По всяка вероятност щеше да умре по време на това пътешествие. Природата не беше нито нежна, нито мила. Тук нямаше такива неща като милост. Не получавааш червени точки за опитите. Или оцеляваш, или не. Може би никой нямаше да оцелее. Рик се запита дали ще изчезне тук, в тази малка долина в покрайнините на Хонолулу, погълнат от лабиринт, пълен с невъобразими заплахи.

Трябва да продължа напред, помисли си той. Бъди умен. Бъди изобретателен. Мини през игленото ухо.

Сякаш бяха изминали много километри, когато Рик долови странна горчиво-сладка миризма. Какво беше това? Погледна нагоре и видя малки бели цветчета, пръснати като звезди по едно дърво с извити като змии клони и гладка, сребристосива кора. Миризмата им напомняше миризмата на сперма, но с гаден привкус на нещо опасно.

Да.

Нукс вомика.

Рик извика на останалите да спрат.

— Чакайте за момент. Открих нещо.

Коленичи до един извит корен, който се подаваше от земята.

— Това е стрихниново дърво.

Започна да сече корена с мачетето, обели ивица кора и я отдели внимателно.

— Тази кора съдържа бруцин — обясни Рик. — Това е вещество, което предизвиква парализа. Бих предпочел семената, защото са невероятно отровни, но и кората ще свърши работа.

Бавно, като внимаваше по ръцете му да не попада сок, той завърза кората с въже и я помъкна след себе си.

— Не можем да я сложим в раницата. Ще отрови всичко.

— Тази кора е опасна — обади се Керън.

— Тя ще ни осигури храна, а аз съм гладен.

Ерика се дръпна настрани и подуши въздуха, мъчейки се да долови издайническата миризма на мравки. Въздухът ѝ се стори някак тежък, докато влизаше и излизаше от дробовете ѝ. Накъдето и да погледнеше, всяка неравност и цепнатина в земята, всяка тревичка, всяко притиснало се в земята растение гъмжаха от малки живи същества — насекоми, кърлежи, червеи. Виждаше дори бактериите като малки точки, събрани на буци. Всичко беше живо. Всичко се хранеше от нещо. Това ѝ напомняше... че и тя самата изпитва сериозен глад.

Бяха прегладнели, а нямаха нищо за ядене. Пиха вода от вдлъбнатина в един корен и продължиха нататък. Рик все така мъкнеше кората след себе си.

— Имаме стрихнин и цинамоил — каза той. — Но това не е достатъчно. Трябва ни най-малко още една съставка.

Продължаваше да се оглежда за познати растения, за нещо отровно. И накрая намери каквото му трябваше. Откри го по

миризмата — остра, струяща от плътна маса растения.

— Олеандър — каза Рик и тръгна към храстите с дълги, изострени и лъскави листа. — Сокът му е гадно нещо.

Газейки мъртвите листа, той стигна до ствола на хроста. Извади мачетето, наточи го и го заби в стъблото. От разреза бликна полупрозрачен, подобен на мляко сок и Рик бързо се дръпна назад.

— Тази течност ще ви убие за нула време, ако попадне върху кожата ви. Съдържа смъртоносна смес от карденолиди. Сърцето ви спира и край. Не бива да вдишвате и изпаренията. Могат да ви докарат инфаркт.

Докато сокът се стичаше по кората, Рик затършува в чувала и извади лабораторната престилка, гумените ръкавици и предпазните очила, които бе намерил в станция „Ехо“.

Амар се ухили.

— Рик, приличаш на побъркан учен.

— Лудостта е моят стил — отвърна Рик.

Той отвори пластмасова бутилка и пристъпи към течащия сок. Задържа дъх и напълни бутилката, като сокът се стичаше по ръкавиците му. После завъртя капачката и изплакна бутилката в капка роса. Напълни по същия начин втора бутилка и вдигна двете с тържествуваща усмивка.

— Сега ни остава само да сварим всичко на паста. За целта ни е нужен огън.

Но гората беше мокра от дъжда. Нищо нямаше да се запали.

— Няма проблем — заяви Рик. — Трябва ни Алевритес молукана.

— Това пък какво е, по дяволите? — попита Керън Кинг.

— Маслодайно дърво — отвърна той. — Хавайците го наричат кукуи. Растат навсякъде из гората. — Завъртя се на място, като се оглеждаше нагоре. — Да! Ето онова там е кукуи. — Посочи едно дърво с големи сребристи листа. Издигаше се като някакъв преbledнял гигант на десетина метра от тях. Беше окичено със зеленикави плодове.

Тръгнаха към дървото и когато приближиха, видяха, че много от плодовете са изпадали по земята.

— Дайте ми едно мачете — каза Рик. — А сега гледайте.

Започна да сече един плод, отделяйки меката част. Не след дълго стигна до твърдата сърцевина, която се оказа орех.

— Това е кукуи орех — рече той. — Пълен е с масло. Древните хавайци са го използвали за лампите си. Гори чудесно. Освен това са закрепвали орехи за пръчки и са ги използвали като факли. Черупките също горят.

Лъскавата черупка се оказа доста здрава и трудна за чупене. Започнаха да се редуват с мачетето. Оръжието имаше тежка и извънредно остра работна част и лека-полека се справяше с предизвикателството. След няколко минути труд разкриха мазната сърцевина. Започнаха да я кълцат и я натрупаха на купчина на земята. Добавиха суха трева, която не беше успяла да се намокри под гъстите листа. Рик постави тенджерата върху купчината и си сложи предпазното облекло. Нагласи очилата и изсипа в тенджерата двете бутилки сок от олеандър, като добави кората от корена на стрихниновото дърво, парченца от грозда и вода от върха на едно листо.

След това запали огъня с ветроупорната запалка.

Скоро съчките се запалиха и сърцевината на кукуи ореха загоря с ярки жълти пламъци. По стандартите на нормалния свят огънят беше съвсем мъничък, подобен на горяща свещ, но на тях им изглеждаше като голям лагерен огън. Пламъкът сгорещи лицата им и ги накара да се извърнат, а водата в тенджерата завря за секунди. Две минути бяха достатъчни съдържанието на тенджерата да се превърне в гъста лепкава смес.

— Прясно кураре — обяви Рик. — Поне да се надяваме, че е кураре.

Като работеше внимателно с една треска, с ръкавици на ръцете и затаен дъх, Рик събра курарето в пластмасова бутилка. Гърлото ѝ беше достатъчно широко, за да може да потапя върховете на стреличките в отровата. Надяваше се сместа да е отровна, но нямаше как да е сигурен, преди да я е използвал по време на лов. Завинти капачката и вдигна очилата на челото си.

Питър се взираше в пластмасовата бутилка с кафеникавата смес.

— Значи мислиш, че това ще повали дивеч? Нещо с големината на скакалец?

Рик се ухили накриво.

— Още не е готово.

— Така ли?

— Трябва ни още една съставка.

— Която е...?

— Цианид.

— Какво? — учуди се Питър, докато останалите се събираха около тях.

— Чу ме. Цианид — каза Рик. — И аз знам къде да го намерим?

— Къде?

В отговор Рик бавно завъртя глава.

— Надушвам го. Водороден цианид. Известен също като пруска киселина. Онази миризма на горчиви бадеми... усещате ли я? Цианидът е универсална отрова, която убива на практика всичко, при това бързо. Любимото вещество на шпионите от Студената война. И само си представете — наоколо има животно, което го произвежда. Вероятно се крие под някое листо. Може би спи.

Останалите впериха поглед в Рик, който тръгна през джунглата, като от време на време спираше, за да подуши въздуха. Започна да обръща листата и миризмата се засили. След като им беше обърнал внимание, тя вече гъделичкаше носовете им. Рик пъкна глава под едно листо.

— Пипнах го! — прошепна той.

Под листото блестеше кафеникава, лъскава съставна черупка с множество мънички закривени крачета.

— Това е хилядоножка — каза Рик. — Аз съм просто един невеж ботаник, но зная, че тези приятели произвеждат цианид.

Ерика изстена.

— Недей! Това е много голямо животно. И е опасно.

Рик се изкиска.

— Хилядоножката ли? — Обърна се към Керън. — Хей, Керън! Какво е поведението на това животно, ако се окаже в опасност?

Керън Кинг се усмихна.

— На хилядоножките ли? Абсолютни бързливици са.

— Чакай! Сигурен ли си, че не е *стоножка*? — с треперещ глас попита Дани. Беше си спомнил думите на Питър, че стоножката може да те ужили много гадно.

— Не, това бебче не е никаква стоножка — рече Керън, която бе коленичила, за да погледне под листото. — Стоножките са хищници. Хилядоножката не яде месо, а гнили листа — обясни тя. — Кротко животно. Дори жило си няма.

— Както и предполагам.

Рик издърпа листото от хилядоножката, която лежеше свита на кълбо, сякаш спеше. Беше създание с цилиндрично тяло, съчленена черупка и най-малко сто крака. В сравнение с микрочовеците изглеждаше дълга около четири и половина метра, колкото едра боа. Дишаше леко и с тихо свистене през отворите в черупката — това бе нейният еквивалент на хъркане.

Рик извади мачетето си.

— Събуди се! — извика той и перна хилядоножката с плоското на острието.

Животното рязко се раздвижи и хората се дръпнаха назад. Миризмата се засили. Хилядоножката сви тялото си в спирала, заемайки отбранителна позиция. Запушил нос, Рик се втурна напред и отново я удари. Не искаше да я наранява, а само да я подплаши. Номерът проработи. Въздухът се изпълни със силната миризма на бадеми, смесена с някаква гадна горчива воня. От порите на бронята бликна мазна лепкава течност. Рик отвори чиста бутилка и бързо надяна ръкавиците, престилката и очилата.

Хилядоножката нямаше намерение да бяга. Остана свита на място, явно беше много уплашена.

Екипиран, Рик приближи и събра част от течността.

— Това е масло, пълно с цианид — обясни той.

Изсипа течността в бутилката с курарето и разбърка сместа с клечка.

— Направо ѝ изкарах цианида — каза той и вдигна бутилката кураре, която вонеше ужасно на смъртоносни химикали. — А сега — добави той — е време да тръгнем на лов.

20.

„Наниджен“

29 октомври, 16:00 ч.

Вин Дрейк стоеше до прозореца, гледащ към тензорното ядро. Стъклото беше бронирано и създаваше впечатление, че е стена на аквариум. От другата страна шестоъгълниците с тръбите за промяна на размерите светеха в пастелни цветове. Около ядрото вървяха двама мъже — Телиъс и Джонстън.

Те се подготвяха. Слагаха си леки бронежилетки от кевлар, налакътници и наколенници. Бронята беше достатъчно яка, за да счупи челюстите на мравка войник. Всеки носеше газова пушка калибър 600, заредена със сгъстен газ, който изстрелваше тежка стоманена игла с широкоспектрна свръхотрова. Голям обхват, абсолютна възпираща сила. Свръхотровата действаше еднакво добре на насекоми, птици и бозайници. Пушката беше специално проектирана за защита на хората в микросвета.

— Изчакайте хексапода — каза Дрейк.

Телиъс кимна и заби поглед в земята, сякаш търсеше изпусната монета. Определено не беше от многословните.

Дрейк отиде до една врата с надпис „Влизането забранено“, под който имаше знак, смътно напоянящ този за биологична опасност, и една-единствена дума: МИКРООПАСНОСТ.

През тази врата се отиваше от тензорното ядро направо към проект „Омикрон“. Естествено името не фигурираше на никакви надписи.

Дрейк взе ръчния контролер, който приличаше на геймпад, и въведе някакъв код. Това изключи ботовете в зоната „Омикрон“ и той влезе сред малките, лишени от прозорци лаборатории, които имаха собствен достъп до тензорното ядро. Никой освен шепа инженери нямаше право да влиза в „Омикрон“. Всъщност малцина от служителите на „Наниджен“ знаеха за съществуването на зоната. В

помещенията имаше няколко лабораторни маси, върху които бяха поставени серия предмети, покрити с черен плат.

Каквото и да представляваха, предметите бяха секретни. Дори допусканите в зона „Омикрон“ нямаха право да ги виждат.

Дрейк свали едно покривало. Под него имаше робот с шест крака, който донякъде напомняше на роботите, предназначени за кацане на Марс, или може би на метално насекомо. Не беше голям, дължината му не надхвърляше трийсетина сантиметра.

Дрейк отнесе шесткракия робот в тензорното ядро и го подаде на Джонстън.

— Това е превозното ви средство. Напълно зареден е. Четири микролитиеви батерии.

— Бива — измънка Джонстън. Дъвчеше нещо.

— По дяволите — излая Дрейк. — Какво има в устата ти?

— Шоколадов десерт, сър. Там така огладняваш...

— Знаеш правилото. Никакво ядене в ядрото. Може да замърсиш генератора.

— Съжалявам, сър.

— Няма нищо. Просто го глътни по-бързо. — Дрейк тупна приятелски мъжа по рамото. Малко великодушие към подчинените обикновено върши чудеса.

Телиъс постави шесткракото устройство в шестоъгълник 3. Двата мъже застанаха в шестоъгълници 2 и 1. Дрейк отиде в контролната стая. Лично щеше да управлява генератора. Беше наредил на всички служители да напуснат ядрото. Никой нямаше да го види как смалява тези мъже и оборудването.

Програмира шестоъгълник 3, за да смали робота по-малко от хората. Точно когато въведе показателите и се канеше да стартира последователността, в контролната кабина влезе Дон Макеле.

Дрейк и Макеле наблюдаваха заедно как генераторът заработи, машините под пода се събудиха и шестоъгълниците се спуснаха надолу. След като мъжете бяха смалени, Дрейк ги постави в транспортна кутия, а хексапода прибра отделно. Подаде кутиите на Дон Макеле.

— Да се надяваме, че спасителната операция ще успее.

— Да се надяваме — отвърна Макеле.

Достатъчно опасно бе, че Питър и останалите знаеха, че е убил Ерик. Но Дрейк се безпокоеше и че Ерик може да е разкрил пред брат си една много деликатна подробност относно дейностите му, която не биваше да се оповестява. А Питър можеше да я е споделил с другите специализанти. Ако се разчуеше, този факт можеше да унищожи бизнеса на „Наниджен“.

Всичко беше само бизнес. Нищо лично, единствено логика. Просто правеше онова, което трябваше да се направи, за да продължи напред. Дали Дон Макеле се беше сетил за това? Дрейк не можеше да е съвсем сигурен какво си мисли или знае шефът на охраната. Изглежда го косо.

— Колко привилегировани акции притежаваш?

— Две, сър.

— Давам ти още две.

Изречението на Макеле изобщо не се промени.

— Благодаря, сър.

Дон Макеле току-що бе направил два милиона долара с този кратък разговор. Със сигурност щеше да си държи устата затворена.

21.

*Папратово дере
29 октомври, 16:00 ч.*

— Тихо, не се движете. Зрението и слухът им са много остри — прошепна Ерика Мол.

Тя гледаше нагоре към клоните на едно мамаки, което се издигаше над главите им и простираше надалеч големите си заоблени листа. На едно от листата бе кацнало огромно крилато насекомо. Беше в яркозелени оттенъци и тялото му бе скрито от чифт големи зелени криле, приличащи на листа. Имаше дълги антени, изпъкнали очи, съчленени крака и издут корем, видимо пълен с тлъстина. Специализантите чуваха слабото *с-с-с, у-у-у, с-с-с* на дишането му през редицата дупки по тялото.

Това беше голям зелен скакалец.

Рик взе една от тръбите си и я намести на рамо. Пъхна в нея стреличка. Металният връх беше намазан с воняща смес, която миришеше на горчиви бадеми и гадост — курарето на Рик. Към задната част бе закрепено пухче от пълнежа на дюшека от станция „Ехо“.

Рик коленичи и поднесе тръбата към устните си, като много внимаваше курарето да не попадне в устата му. От цианида очите му се насълзиха, а гърлото му се стегна.

— Къде е сърцето? — прошепна той на Ерика Мол, която бе приклепнала до него и трябваше да насочва стрелбата му, тъй като най-добре познаваше анатомията на насекомите.

— Сърцето? Дорзално, зад метаторакса — каза тя.

— Ъ? — намръщи се Рик.

Ерика се усмихна.

— Непосредствено под горната част на гърба му.

Рик поклати глава.

— Не мога да улуча. Крилете скриват тази част.

Направи няколко опита да нагласи тръбата и накрая реши да опита в корема. Прицели се в долната част на телцето, пое дълбоко дъх и стреля.

Стреличката се заби дълбоко в скакалеца. Създанието изпъшка и крилете му потръпнаха. За момент специализантите си помислиха, че насекомото ще отлети, но не стана така. То нададе оглушителен писък — от уплаха или от болка? Дишането му се ускори и съществото се отпусна, подхлъзна се и увисна от ръба на листото.

Амар потръпна от гледката. Никога не си бе помислял, че страданието на някакво насекомо може да му въздейства така силно. Курарето на Рик бе наистина свирепа отрова.

Зачакаха. Скакалецът вече висеше с главата надолу. Дишането му се забави и стана неравно. След това спря. Малко по-късно скакалецът падна на земята.

— Добра работа, Рик!

— Рик Ловеца!

Отначало мъртвият скакалец не изглеждаше примамлив за никого, с изключение на Ерика Мол.

— Веднъж ядох термити в Танзания. Бяха много вкусни — каза тя. — Хората в Африка смятат насекомите за деликатес.

Дани Мино седна на една клонка. Гадеше му се. Само от вида на мъртвата буболечка му се искаше да си изповръща червата.

— Може някъде наоколо да намерим заведение за бързо хранене — опита да се пошегува той.

— Месото на насекомо не е толкова лошо, колкото един хамбургер — каза Амар Сингх. — Смлени мускули, кръв и съединителна тъкан на говедо — това определено ме отвращава. Никога не бих ял крава. Но скакалец... какво пък... може би.

Докато се взираха в мъртвото насекомо, гладът им се изостряше все повече. Малките им тела изгаряха калориите много бързо. Просто трябваше да ядат. Налагаше се. Гладът се оказа по-силен от погнусата им.

Нарязаха скакалеца с мачете под вещото ръководство на Ерика. След като извадиха месото и органите, Ерика настоя всичко годно за ядене да бъде изплакнато с вода. Кръвта на насекомото, известна като хемолимфа, беше бистра, жълтеникавозелена течност, която потече, след като пробиха бронята му. Отделиха краката, разрезаха здравия

хитин и се добраха до месото в тях. В задните крака имаше тънки бели мускули. Отрязаха си парчета от най-големите части. Кръвта на животното можеше да съдържа токсини от стреличката, затова трябваше да мият месото в роса, но след това то миришеше превъзходно. Ядоха го сурово. Имаше мек, приятен вкус.

— Не е зле — отбеляза Рик. — Прилича ми на суши.

— Много е свежо — каза Керън.

Дори Дани започна да яде — отначало предпазливо, но с все по-голям апетит, докато накрая си натъпка съвсем устата.

— Трябва му сол — измънка той.

Меката жълтеникава тлъстина се процеждаше от корема.

— Хубава е, сигурна съм — каза Ерика.

Когато никой не се пристраши, тя загреба малко в шепа и я опита.

— Добра е — рече. — Има вкус на орех.

Телата им жадуваха за мазнина и не след дълго всички ровеха в корема на скакалеца, загребваха мазнината и я гълтаха, облизвайки пръсти.

— Като лъвове около плячка сме — рече Питър.

В скакалеца имаше много повече месо, отколкото можеха да погълнат. Не искаха да отиде на вятъра, затова събраха влажен мъх, увиха част от месото в него и го прибраха в чувалите, за да го държат на хладно. Вече разполагаха с достатъчно запаси, за да продължат напред.

След като се заситиха, направиха справка с нарисуваната на ръка карта. Питър я носеше и водеше групата с помощта на компаса. Посочи отличителните знаци.

— Мисля, че се намираме тук — каза той и махна към три папратови растения. — Доста близо сме до станция „Браво“. Бихме могли да стигнем до нея привечер. — Погледна към небето. Светлината отслабваше — беше късен следобед. — Да се надяваме, че още си е на мястото.

Питър засече с компаса ствола на една далечна палма и тръгна напред, като мъкнеха чувалите и от време на време спираха, за да подушат въздуха и да се послушат за мравки. Знаеха, че попаднели ли са на една, трябва да очакват и други. Стига да се движеха достатъчно бързо, зловещите насекоми не се дразнеха прекалено много. Голямата

опасност дебнеше близо до входовете на мравуняци. Слънцето клонеше към хоризонта, сенките започнаха да се сгъстяват и Питър, който вървеше пръв, стана по-предпазлив и все повече се опасяваше да не се натъкне на някой мравуняк. Но засега всичко беше наред.

— Спрете! — каза той.

Огледа някакъв знак върху една илихия, растяща от земята като миниатюрно дърво. На стъблото имаше три У-образни резки, а над тях с оранжева боя беше нанесен знак Х.

Маркировка.

Бяха попаднали на пътека.

Питър продължи нататък и откри друг оранжев Х върху речен камък. Пътеката продължаваше напред, едва различима в пръстта и с маркировки тук-там.

Няколко минути по-късно спряха на ръба на голяма безформена яма. Пръстта беше изкопана и преобърната. Около дупката имаше гигантски следи. Бяха се напълнили с вода и приличаха на плувни басейни. Питър се консултира с картата.

— Намираме се при станция „Браво“, само дето станцията липсва — каза той.

Отпечатъците бяха достатъчно красноречиви. Някой беше извадил станцията от земята и я бе отнесъл.

— Трябва да приемем най-лошото — каза Керън Кинг, докато сваляше раницата си и сядаше край ямата. Избърса потта от челото си. — Това е работа на Вин Дрейк и означава, че знае или подозира, че още сме живи. Отнема ни всякакви средства за оцеляване.

— Значи Дрейк може да е тръгнал на лов за нас — каза Питър.

— Но как би могъл да ни намери? — зачуди се Рик.

Въпросът бе основателен. Телата им бяха по-малки от сантиметър и половина и трудно можеха да се забележат от човек с нормални размери.

— Вече е много важно да не използваме радиото — каза Питър.

Изчезването на станция „Браво“ означаваше, че няма къде да се скрият през нощта. Слънцето залязваше и мракът приближаваше бързо, както беше характерно за тропиците.

Ерика следеше с растяща тревога как слънцето се спуска към хоризонта.

— Само да спомена — каза тя, — че огромното мнозинство насекоми са активни нощем, а не през деня. И много от тях са хищници.

— Трябва да направим бивак — реши Питър. — Ще си построим форт.

Не много далеч един хексапод вървеше бързо през гората, катереше речни камъни и избутваше настрани листа. Шестте му крака работеха неуморно, двигателите в тях тихо виеха.

Джонстън управляваше. Беше пхнал ръка в подобен на ръкавица контролер и следеше показанията на уредите. Те му показваха количеството енергия, осигурявана от сервомоторите. Телиъс седеше до него в откритата кабина и се оглеждаше във всички посоки. И двамата бяха в пълно бойно снаряжение.

Ходещата машина се хранеше от микролитиеви батерии, състоящи се от нанопластове. Имаше голям обхват на действие и предостатъчно енергия. Обикновените превозни средства не се справяха добре в микросвета — засядаха, колелата им се въртяха безполезно. Не можеха да преодоляват и препятствия. Затова инженерите на „Наниджен“ бяха копирали устройството на насекомо. Дизайнът се оказа изключително успешен.

Машината стигна до голяма яма.

— Спри — каза Телиъс.

Джонстън спря превозното средство и се загледа в ямата.

— Това е „Ехо“.

— Беше — поправи го Телиъс.

Двамата скочиха от хексапода и бронята им задрънча. Приземиха се на крака. Имаха богат опит в движението в микросвета и знаеха как да използват силата си. Обиколиха ямата, като оглеждаха мъха и буците пръст. Дъждът беше заличил повечето следи на специализантите, но Джонстън знаеше, че все нещо е останало. Можеше да проследи всекиго и навсякъде. Растящият върху един камък мъх привлече вниманието му. Отиде при него и го огледа. Мъхът стигаше до кръста му. Телиъс докосна тънко стъбло, което стърчеше над останалите — имаше разпукана капсула за спори в края си. Стъблото беше пречупено и спорите се бяха изсипали наоколо. В лепкавия мъх на гранулите Телиъс откри отпечатък на човешка длан. Някой беше хванал стъблото, беше го прекършил, разпилявайки

полена, след което беше докоснал спорите. По-нататък, под едно широко листо, което бе запазило земята от дъжда, имаше объркани отпечатъци от обувки.

Джонстън коленичи и ги огледа.

— Петима са... не, шестима. Движат се в колона. — Той вдигна глава. — Тръгнали са на югоизток.

— Какво има на югоизток? — попита Телиъс.

— Паркинг. — Джонстън присви очи и се усмихна.

Телиъс го погледна озадачено.

Джонстън хвана някакъв изпълзъл по бронята му кърлеж, смачка го и го изхвърли.

— Шибани кърлежи. Вече знаем плана им.

— Какъв план?

— Търсят начин да се върнат в „Наниджен“.

Прав беше, разбира се. Телиъс кимна и тръгна по следата.

Джонстън скочи обратно в хексапода и го подкара след Телиъс, който се движеше бързо, като често прескачаше препятствия и поддържаше темпо между кучешки тръс и спринт. От време на време спираше, за да разгледа отпечатъците в меката почва. Мишените им не си бяха направили труда да прикриват следите си. Изобщо не подозираха, че някой ще тръгне след тях.

Започваше да се стъмва. Телиъс и Джонстън познаваха микросвета достатъчно добре, за да знаят, че ще трябва да спрат за през нощта. На това място не бива да се движиш по тъмно. Никога.

Спряха хексапода. Джонстън заби пръти около превозното средство и прокара по тях електрошоков кабел на нивото на гърдите, докато Телиъс изкопа дупка под хексапода. Вързаха кабела за кондензатора (всяко животно, което го докоснеше, щеше да получи токов удар) и седнаха в дупката, опрели гръб в гръб, със заредени и готови за стрелба пушки.

Телиъс се облегна и лапна тютюн за дъвчене. Джонстън извади радиолокатора — беше го взел, за да следят за евентуални трансмисии през нощта. Беше спокоен. Това бе десетото му излизане в микросвета и знаеше какво прави. Включи локатора и се загледа в екрана, търсейки сигнал на седемдесет гигахерца — честотата, която използваша радиостанциите на „Наниджен“. Ефирът мълчеше.

— Може дори да нямат радиостанции — каза той на Телиъс.

Телиъс изсумтя в отговор и изплю кафява слюнка.

Ядоха пакетирана храна. Излязоха да пикаят поотделно — единият се отдалечаваше на няколко крачки, докато другият го прикриваше с газовата си пушка, в случай че нещо се опита да ги нападне през електрическата ограда. Някои гадини можеха да те надушат, докато изпразваш мехура.

След това се редуваха с почивките — единият дремеше, а другият стоеше на пост. Будуващият носеше очила за нощно виждане и очите му бяха малко над нивото на земята.

Джонстън още се изумяваше колко жив е този свят нощем. Малките създания пъплеха непрекъснато и се занимаваха с проклетите си работи. Навсякъде пълзяха буболечки, милиони буболечки. Дори не знаеше какви са. Видиш ли една, все едно си видял всички. Стига да не са някакви хищници. Оглеждаше се за топлата форма на мишка. Искаше му се да повали едър дивеч. Свалянето на мишка с газовата пушка бе равносилно на убиването на кафърски бивол. Беше го правил няколко пъти в Африка.

— С огромно удоволствие бих гръмнал мишка — каза той. — Голям кеф ще бъде.

Телиъс изсумтя.

— Само да не попаднем на някое шибано сколо — добави Джонстън.

22.

Недалеч от станция „Браво“

29 октомври, 18:00 ч.

Шестимата оцелели специализанти си избраха едно възвишение в основата на малко дърво. На това място нямаше да бъдат отнесени от водата, ако през нощта завалеше. Дървото беше охия, покрита с червени цветчета, които блестяха на вечерната светлина.

— Трябва да направим палисада — каза Питър.

Събраха сухи съчки и сламки. Нацепиха ги на дълги трески и ги забиха в земята една до друга. Получи се стена от заострени колове около лагера, с насочени навън остриета. Оставиха отвор колкото да се провере човек, като около него издигнаха прегради, принуждаващи евентуалните натрапници да се движат на зигзаг. Продължиха да работят върху подсилването на укреплението, докато не се стъмни съвсем. Домъкнаха сухи листа и направиха от тях навес, който да ги защитава от дъжда и да ги скрива от летящи хищници.

Постлаха листа и под навеса, за да се отделят от земята, която непрекъснато се гърчеше от малки червейчета. Срязаха леката палатка от раницата и постлаха импрегнираната материя върху листата, за да останат на сухо и да спят по-удобно.

Имаха си истинска крепост.

Керън извади спрея си. Беше почти празен — бе изразходвала по-голямата част в битката с мравките.

— Вътре има бензоквинон. Ако нещо ни нападне, останало е за едно-две пръскания.

— Вече се чувствам далеч по-спокоен — саркастично каза Дани.

Рик Хътър взе харпуна и потопа върха му в курарето, след което подпря оръжието на палисадата, готово за действие.

— Трябва да оставим постове — напомни им Питър. — Ще се редуваме на всеки два часа.

Но не знаеха дали да запалят огън. Ако в нормалния свят нощта те завари насред пущинака, човек би запалил огън, за да се топли и да

държи настрана хищниците. Положението в микросвета беше различно. Ерика Мол го обобщи:

— Светлината привлича насекомите. Ако запалим огън, ще привлечем хищници от стотици метри наоколо. Предлагам да не използваме и лампите.

Това означаваше, че ще прекарат нощта в пълен мрак.

Здрачът премина в нощ, светът се лиши от цветовете си и потъна в оттенъци на сивото и черното. Чуха топуркане, което приближаваше — звук на много крака, стъпващи по земята.

— Какво е това? — с треперещ глас попита Дани.

Появи се стадо призрачни, деликатни животни, които минаха през лагера. Наричаха се сенокосци — осмокраки създания с тънки, невъзможно дълги крака. Според тукашните мащаби краката им бяха по четири и половина метра. Тялото на всеки сенокосец представляваше овално топче с две ярки очи. Създанията се носеха над земята, като потропваха с крака и търсеха нещо за ядене.

— Гигантски паяци — изсъска през зъби Дани.

— Не са паяци — отвърна Керън. — А опилиони.

— Тоест?

— Братовчеди на паяците. Безобидни са.

— Сенокосците са отровни — заяви Дани.

— Не са! — озъби му се Керън. — Не произвеждат никаква отрова. Повечето ядат гъби и гниещи отпадъци. Намирам ги за прекрасни. За мен те са жирафите на микросвета.

— Само арахнолог може да каже такова нещо — обади се Рик Хътър.

Стадото сенокосци се отдалечи и шумът от стъпките им заглъхна. Мракът се сгъсти и изпълни гората като прилив. Звуците се промениха. Това означаваше, че съвсем нови създания са изпълзели навън.

— Застъпва нова смяна. Гладна смяна — разнесе се в тъмното гласът на Керън Кинг. Вече не се различаваха един друг.

С напредъка на нощта звуците се засилиха, станаха по-настоятелни, идваха от всички посоки. Отблизо и отдалеч се чуваше скърцане, бумтене, вой, тропане, свирене, сумтене, ръмжене и туптене. Човеците усещаха и вибриране — някои насекоми общуваха на незнаен език, като удряха по земята.

Свиха се един до друг, а Амар Сингх застана пръв на пост. Той взе харпуна и се покатери на навеса, където седна като глътнал бастун и започна да се ослушва и да души. Въздухът бе наситен с феромони.

— Нямам представа какво надушвам — призна той. — Всичко е толкова непознато.

Запита се как изобщо успяват да надушат каквото и да било. Телата им бяха смалени стократно. Това означаваше, че атомите, които ги изграждаха, също са сто пъти по-малки. Тогава как техните миниатюрни атоми взаимодействаха с гигантските атоми на средата? Не би трябвало да подушват нищо. Всъщност не би трябвало да усещат и вкус. А как стоеше въпросът с дишането? Как мъничките молекули на хемоглобина в червените им кръвни телца улавяха огромните кислородни молекули във въздуха?

— Имаме парадокс — каза Амар на останалите. — Как малките атоми в телата ни взаимодействат с нормалните атоми на света около нас? Как така надушваме нещо? Как усещаме вкуса му? Как кръвта ни успява да задържи кислород? Би трябвало да сме мъртви.

Никой не можа да се сети.

— Може би Кински знаеше отговора — предположи Рик.

— А може и да не го е знаел — отвърна Питър. — Имам чувството, че „Наниджен“ не разбира много добре собствената си технология.

Рик си беше мислил за микрокесонната болест. Тайно бе оглеждал ръцете и дланите си, търсейки синини. Засега не беше забелязал нищо.

— Може би микрокесонната болест се причинява от този миш-маш с размерите на атомите — каза той. — Може би нещо се обърква във взаимодействията между малките атоми на телата ни и големите около нас.

Един кърлеж запълзя по Амар. Той го махна от ризата си и го пусна, като внимаваше да не го нарани.

— Ами чревните бактерии? Имаме трилиони чревни бактерии в себе си. И те ли се смаляват?

Никой нямаше представа.

— Какво ще стане, ако нашите свръхмалки бактерии излязат навън в тази екосистема? — продължаваше Амар.

— Може би ще умрат от микрокесонна болест — предположи Рик.

Слабо сребристо сияние озари гората. Луната беше изгряла и се издигаше в небето. Заедно с нея из джунглата се разнесе зловещ, бумтящ писък: *Пууу... еее... ооо... о-о-о...*

— Боже мой, какво беше това? — попита някой.

— Мисля, че е бухал. Чуваме го на по-ниска честота.

Бухането се повтори отново от върха на едно дърво и звучеше като смъртна заплаха, скрита в стон. Усетиха смъртоносното присъствие на бухала някъде над тях.

— Започвам да разбирам какво е да си мишка — каза Ерика.

Бухането престана и чифт зловещи криле прелетяха в пълна тишина през балдахина от листа. Птицата имаше по-едра плячка за ловене; дребосъци като микрочовеците не я интересуваха.

Разтърси ги внезапен грохот. Земята се надигна.

— Под нас има нещо! — извика Дани и скочи на крака. Изгуби равновесие, когато земята започна да се разделя, и залитна, като моряк на палубата на люлеещ се кораб.

Останалите също наскочаха от листата и извадиха мачетета, докато земята под краката им стенеше и се тресеше. С бясно разтуптяно сърце Амар сграбчи харпуна и го вдигна над главата си. Беше готов да убива. Специализантите се пръснаха и изтичаха до палисадата, като се чудеха дали да избягат навън, или да изчакат и да видят материализирането на заплахата.

И тогава тя се появи — розов цилиндър със зашеметяващи размери, който се издигна от недрата на земята. Дани изпищя. Амар едва не хвърли харпуна, но се спря в последния момент.

— Това е просто земен червей, народе — каза той и свали оръжието си. Нямаше намерение да пронизва червей, ако не се налага; безобидното животно просто се опитваше да оцелее в пръстта и не представляваше заплаха за никого.

Червеят не хареса онова, на което беше попаднал. Плъзна се обратно в земята и продължи нататък като булдозер, докато палисадата се тресеше над него.

Луната се изкачи още по-високо в небето и се появиха прилепите. Специализантите започнаха да чуват накъсаш те им писъци и резове, които кръстосваха върховете на дърветата над главите им —

сонарът на летящите бозайници. Звуците бяха зловещи, летящите хищници използваха ултразвук, за да открият плячката си. Сонарът беше с прекалено висока честота, за да се чува от хората. В микросвета обаче звучеше като ехолот на подводница.

Специализантите чува как един прилеп открива нощна пеперуда и я убива.

Ловът започна с ленива поредица писъци. Прилепът насочваше звука към пеперудата, за да я различи и определи разстоянието до нея и посоката, в която лети. След това звуците зачестиха и станаха по-силни. Ерика Мол обясняваше какво се случва:

— Прилепът „рисува“ пеперудата със сонара си. Той излъчва ултразвук към жертвата и чува връщащото се ехо. То му казва къде се намира пеперудата, колко е голяма, каква форма има и накъде лети. Сигналите стават по-чести, когато прилепът се насочи към пеперудата.

Често жертвите се опитваха да се защитят, като издаваха силен барабанен звук.

— Нощните пеперуди имат много добър слух — обясни Ерика.

Пеперудата беше доловила сонара на хищника и вземаше предпазни мерки. Звуците идваха от мембрани по коремчето на насекомото. Те бяха в състояние да заглушат сонара, да объркат прилепа и да направят пеперудата невидима за него. Докато прилепът приближаваше, сигналите се усилиха в кресчендо, примесени с барабаненето на пеперудата. *Пит, пит, пит* — пискаше прилепът. *Пом-пом-пом-пом* — отвърщаше пеперудата, мъчейки се да се скрие. Понякога барабаненето внезапно прекъсваше.

— Прилепът изяде пеперудата — съобщи Ерика.

Слушаха като хипнотизирани лова над главите си. После един прилеп прелетя право над укреплението им с шепот на кадифени криле. Звукът на сонара му едва не ги оглуши и ушите им писнаха.

— Този свят ми изкарва акъла — каза Керън Кинг. — Но въпреки това се радвам, че съм тук. Сигурно съм побъркана.

— Поне е интересно — отбеляза Рик.

— Искат ми се да имаше огън — промърмори Ерика.

— Не може. Така ще съобщим на всеки хищник, че сме тук — рече Питър.

Ерика Мол ги беше посъветвала да не палят огън, но въпреки това първобитният човек в нея копнееше за него. Най-обикновен огън,

топъл, светъл и успокояващ. Огънят означаваше безопасност, храна, дом. А сега я заобикаляха единствено мрак, студ и шантави звуци. Забеляза, че долавя туптенето на сърцето си в гърлото. Устата ѝ беше пресъхнала и тя осъзна, че е ужасена, много по-уплашена от когато и да било. Примитивната част от ума ѝ искаше да изпищи и да побегне, въпреки че здравият разум ѝ казваше, че бягството слепешком през тъмната джунгла означава сигурна смърт. Най-разумно бе да стои мълчаливо и да не мърда, но първобитният страх от тъмното заплашваше да я залее напълно.

Мракът сякаш се увиваше около човеците и ги наблюдаваше.

— Какво ли не бих дала за светлина — прошепна Ерика. — Съвсем мъничко светлина. Бих се почувствала много по-добре.

Ръката на Питър легна върху нейната.

— Не се бой, Ерика.

Ерика безмълвно заплака и стисна ръката му.

Амар Сингх седеше с харпуна в скута си. Намаза върха с още кураре, работеше пипнешком и се надяваше да не се убоде. Питър започна да точи мачетето си. Диамантеното точило се плъзгаше по острието, издавайки мелодични звуци. Останалите спяха или се опитваха да заспят.

Звуците се промениха, а после внезапно се възцари тишина. Смълчаването събуди спящите. Всички напрегнаха слух. Тишината изглеждаше по-лоша от всеки шум.

— Какво става? — попита Рик Хътър.

— Пригответе оръжията — тревожно прошепна Питър.

Чу се звън — човеците грабнаха мачететата и ги вдигнаха в готовност.

Тогава се чу странен, тих свирещ звук. Сякаш идваше от няколко места едновременно. Свиренето се усилваше. Нещо приближаваше към тях.

— Какво е това?

— Прилича ми на дишане.

— Може да е мишка.

— Не е мишка.

— Както и да е, има бели дробове.

— Да... твърде много бели дробове.

— Пригответе лампите — каза Питър. — Включете ги по мой сигнал.

— Каква е тази миризма?

Остра миризма на мухъл изпълни въздуха. Засили се и стана поплътна, докато не започна да им се струва, че покрива кожата им като олио.

— Отрова — каза Питър Янсен.

— Каква отрова? — остро полита Керън.

Питър се опита да извика от паметта си миризмите на различните отрови, но не успя да я разпознае.

— Не знам как...

Някакво много голямо и тежко животно се понесе с трясък към тях.

— Светлини! — извика Питър.

Няколкото лампи се включиха и лъчите им се кръстосаха над огромна стоножка, пълзяща към тях. Имаше кървавочервена глава с четири очи. Под главата се виждаха две червени челюсти с черни върхове около сложна по форма уста. Стоножката имаше четирийсет крака, които се движеха на вълни, а тялото ѝ бе покрито с броня с цвета на махагон. Това бе гигантска хавайска сколопендра, една от най-големите стоножки на планетата.

23.

*Папратово дере
30 октомври, 02:00 ч.*

Сколопендрата помете дървената палисада и треските се разлетяха във всички посоки. Човеците наскочаха и се хвърляха настрани с писъци. Стоножката имаше остро обоняние и миризмата на хората я беше накарала да устрои засадата си. Хищникът сбърка едно листо за жертва и заби зъби в него, докато специалистите се разбягваха. С изумителна скорост съществото се уви около постелката. Литри отрова бликнаха от зъбите му и изпълниха въздуха с ужасна воня.

Краката на гиганта завършваха с остри шипове — ногочелюсти. Всеки от тях бе пълен с отрова и можеше да жили. Четирийсетте крака на сколото блъскаха земята като чукове и от тях капеше смъртоносна течност.

Амар седеше на покрива на навеса, но стоножката го събори и той падна отгоре ѝ. Хвърли се веднага по очи на земята в опит да се защити.

Керън имаше познания върху анатомията на стоножките.

— Пази се от краката! — извика тя на Амар. — Всеки има отровен шип!

Амар се претърколи и се загърчи между развилнелите се крака. Някой от тях неминуемо щеше да го проние.

— Амар! — извика Питър. Пристъпи напред и започна да сече стоножката с мачетето, за да я накара да отстъпи, но дългият нож се оказа безполезен и отскачаше от твърдата броня. С викове и включени лампи всички заудряха натрапника с надеждата да отвлекат вниманието му и да дадат на Амар шанс да се измъкне. Керън използва спрея си, но животното изобщо не му обърна внимание.

Стоножката внезапно пусна постелката, замята глава насам-натам и защрака с челюсти, търсейки плячка. Имаше лошо зрение, но

можеше да долавя миризма с антените си, които се движеха трескаво. Една антена шибна Керън и я запрати към палисадата.

Стоножката се извъртя към нея.

Докато сколопендрата се обръщаше, лежащият по гръб Амар се претърколи настрани и се изправи с мъка. Все още държеше харпуна.

— Хей!

Викът му нямаше ефект и Амар скочи върху гърба на стоножката. Запази равновесие върху вълнуващата се бронирана черупка, но не знаеше къде да удари.

— Цели се в сърцето! — извика Керън.

Амар нямаше представа къде се намира сърцето; тялото на създанието беше разделено на много сегменти.

— Къде? — извика той.

— Четвърти сегмент!

Амар преброи четири сегмента от главата и вдигна харпуна, но се поколеба. В създанието имаше някакво великолепие. В мига на колебание стоножката надигна гърба си. Амар заби дълбоко харпуна, но беше отхвърлен назад. Тупна на земята, а харпунът си остана забит в гърба на стоножката. Тя се загърчи и запремята, челюстите ѝ рязко се затвориха и едната едва не разсече Амар, раздра ризата му и го оплиска с отрова.

Амар се сви, стенойки от болка. Имаше чувството, че гърдите му са в пламъци. Стоножката беснееше, а харпунът се мяташе във всички посоки. Рик и Керън се втурнаха и измъкнаха Амар настрана. Стоножката се разви и отново се нави, като съскаше. Харпунът си оставаше на гърба ѝ.

— Нагоре! — извика Керън. — Стоножките не се катерят по дървета!

Бяха разположили лагера си под едно дърво, което беше покрито с мъх. Всички се втурнаха към ствола, вкопчиха се в мъха и се закатериха. Гравитацията в микросвета бе по-слаба и катеренето бе по-бързо и лесно. Амар също се опита, но пронизващата болка минаваше на вълни по тялото му и той не можеше да се хване за нищо. Питър го помъкна нагоре, като го държеше под мишниците и се опитваше да не докосва раната на гърдите му. Бързо се изкачиха на шейсет сантиметра над земята, спряха при нещо като пещера от мъх и загледаха надолу, мъчейки се да различат стоножката.

Сколопендрата напускаше разрушената крепост, а харпунът още беше забит в гърба ѝ. Чуваха съскането ѝ. Съществото не стигна далеч. Замря неподвижно и съскането спря. Амар беше нанесъл смъртоносен удар с харпуна. Курарето на Рик беше действало.

Свиха се в пещерата от мъх на шейсет сантиметра над земята, далеч от всяка стоножка. Бяха угасили лампите си. Амар Сингх сякаш полудяваше. Питър и Керън го държаха, говореха му, мъчеха се да го успокоят. Амар беше в шок и се потеше обилно, но температурата му падаше и кожата му беше студена и лепкава. Увиха го в едно одеяло.

Успяха да го прегледат под лъча на лампата. Челюстта на стоножката беше разсякла гърдите му до кокал и Амар беше изгубил много кръв. Беше оплискан и с голямо количество отрова, която бе проникнала в раната. Нямаше начин да разберат колко отрова е поел, нито как ще му действа тя.

Амар не беше на себе си и се съпротивляваше. Дишането му бе бързо и плитко.

— Гори...

— Амар, чуй ме. Натровен си — каза Питър.

— Трябва да се махнем оттук!

— Трябва да стоиш неподвижно.

— Не! — Амар се съпротивляваше, а другите го държаха и се опитваха да го успокоят. — Идва! Почти тук е! — изстена той.

— Какво идва?

— Ще умрем! — изкрещя Амар и се помъчи да се отскубне.

Държаха го здраво и се мъчеха да го укротят.

Питър знаеше, че отровата на стоножките не е добре изследвана от учените. Не съществуваха никакви противоотрови. Боеше се, че дишането на Амар може да спре. Някои от симптомите на отравяне от стоножка напомняха бяс. Амар имаше пристъпи на хиперестезия и усещаше всичко много по-силно от нормалното. Звуците бяха прекалено силни, най-малкото докосване по кожата го караше да подскача. Продължаваше да се опитва да махне одеялото от себе си и непрекъснато повтаряше, че го изгаря.

Питър включи лампата за момент, за да го огледа.

— Изключи я! — закрещя Амар и размаха ръце. Светлината го заслепяваше. Очите му се напълниха със сълзи, които потекоха по

лицето му. А над всичко това бе неизразимото чувство за обреченост. Сякаш беше уверен, че всеки момент ще се случи нещо ужасно.

— Трябва да се махнем оттук — изстена той. — Идва! Приближава!

Но не можеше да каже какво идва.

— Бягайте! — изкряска Амар. Опита се да изпълзи от пещерата и да скочи, но Питър и останалите успяха да го хванат за ръцете и краката и не му позволиха да се хвърли в нощта.

Амар Сингх дълго се съпротивляваше и говореше несвързано, но през ранните часове на утрото се поуспокои и като че ли се стабилизира. Или пък беше останал без сили. Питър прие укротяването му за добър знак. Надяваше се, че Амар е прескочил трапа.

— Ще умра — прошепна Амар.

— Не, няма. Дръж се.

— Изгубих вярата си. Когато бях малък, вярвах в прераждането. А сега знам, че след смъртта няма нищо.

— Не си на себе си от отровата, Амар.

— Нараних толкова много хора през живота си. Сега няма как да се реванширам.

— Стига, Амар. Не си наранил никого. — Питър се надяваше, че звучи убедително.

Всичко това се случваше в пълен мрак, защото не смееха да включат лампите. Ерика Мол се страхуваше от тъмното като малко дете и страхът ѝ се усилваше още повече от уплашените брътвежи на Амар. Неговото страдание ѝ действаше по-силно, отколкото на останалите и тя започна да плаче толкова неудържимо, че не можеше да спре.

— Някой ще бъде ли така добър да накара тази жена да млъкне? — обади се Дани Мино. — Не стига, че Амар полудява, ами и това хлипане наистина ще ми скъса нервите. — Той започна отново да си чеше носа и да търка лицето си.

Питър виждаше, че Дани не се справя добре, но насочи вниманието си към Ерика. Прегърна я и приглади косата ѝ. Бяха любовници, но сега това не беше любов, а оцеляване. Просто се опитваше ги да запази живи.

— Всичко ще се оправи — каза той и стисна ръката ѝ.

Ерика започна да речитира Господнята молитва:

— *Vater unser im Himmel...*

— Обръща се към Бог, когато науката се оказва безсилна —
отбеляза Дани.

— Ти пък какво знаеш за Бог? — озъби му се Рик.

— Знам толкова, колкото и ти.

Останалите се опитаха да поспят. Мъхът бе мек и топъл, всички
бяха изтощени от мъчителната нощ. Никой не искаше да заспива, но
сънят така или иначе ги взе в обятията си.

24.

*Чайнатаун, Хонолулу
30 октомври, 11:30 ч.*

Лейтенант Дан Уатанаби седеше на маса в закусвалня „Делукс Плейт“ в центъра на Хонолулу и държеше суши със „Спам“ между пръстите си. Сушито представляваше топче пържен ориз, увито във водорасли, с парченце месо в центъра. Отхапа. Водораслото, оризът и соленото свинско се съчетаха в устата му във вкус, който можеше да се открие единствено на Хаваите.

Наслади му се и задъвка бавно. По време на Втората световна война на Хаваите бяха пристигнали цели кораби със „Спам“ за изхранване на войската. Американските войници в общи линии бяха изкарвали войната на „Спам“; „Спам“ и атомната бомба бяха гарантирали победата. В същото време жителите на Хаваите се бяха пристрастили към консервата свинско и тази новопоявила се любов като че ли никога нямаше да умре. Дан Уатанаби вярваше, че „Спам“ е храна за мозъка. Сигурен бе, че тя му помага да мисли по-ясно за случая.

Точно в този момент мислеше за изчезналия директор на „Наниджен“. По всичко изглеждаше, че Ерик Янсен се е удавил при Макапуу Пойнт, когато двигателят на лодката му е отказал в прибоя. Тялото му обаче не беше открито. В пролива Молокай между Макапуу Пойнт и остров Молокай имаше много бели акули, които може би се бяха погрижили за него. По-вероятно беше обаче трупът да бъде изхвърлен някъде при Коко Хед, тъй като ветровете и теченията трябваше да го отнесат натам. Вместо това тялото беше изчезнало. А после, малко след инцидента с Ерик, на Хаваите се появи брат му Питър Янсен.

Който също изчезва.

Полицията в Хонолулу бе получила сигнал от шефа на охраната на „Наниджен“ Доналд Макеле, който съобщил, че седем специализанти от Масачузетс изчезнали заедно с Алисън Ф. Бендър,

изпълнителния директор на компанията. Един от специализантите бил Питър Янсен. Младите учени били потенциални кандидати за работа в „Наниджен“. Всички излезли една вечер и не се върнали.

Обаждането на Дон Макеле било прието от отдел „Изчезнали“ в полицейското управление на Хонолулу. Написаният доклад се бе появил в бюлетина, който всяка сутрин циркулираше в управлението, и Уатанаби го бе забелязал. Значи изчезналите директори на „Наниджен“ бяха вече двама — Ерик Янсен и Алисън Бендър. Плюс седем специализанти.

Девет души, свързани с „Наниджен“. Изчезнали.

Естествено на Хаваите изчезваха хора, особено млади туристи. Сърфът можеше да бъде много опасно забавление. Освен това се отдаваха на запои или дотолкова прекаляваха с местната трева пуна, че забравяха имената си, вземаха самолет до Кауаи или тръгваха на излет по крайбрежието На Пали, без да кажат на никого. Но да изчезнат девет души, свързани с „Наниджен“, дошли от различни места и занимаващи се с различни работи?

Дан Уатанаби отпи от кафето си и дояде сушито. Имаше неприятно чувство, смесено с професионално любопитство. Почти го надушваше. Намек за вероятен мотив. Подозрение за неразкрито престъпление.

— Още? — попита сервитьорката Мисти и вдигна каната с кафе.

— Благодаря. — Кафето беше „Кона“, достатъчно силно, за да те държи на нокти целия следобед.

— Десерт, Дан? Имаме пай хаупия.

Уатанаби потупа корема си.

— Ох, не, Мисти, благодаря ти. Току-що си погълнах дажбата „Спам“.

Мисти остави сметката на масата и той се загледа през прозореца. По улицата мина възрастна китайка, мъкнеща количка с покупки, сред които и увита във вестник риба; опашката стърчеше от вестника. Пробяга сянка и всичко се смрачи, след това блесна ослепително слънце, за да бъде сменено отново с преминаващ облак. Както обикновено пасатите гонеха дъжд и слънце през Оаху. Дъждът и слънцето неуморно се редуваха над острова, а когато погледнеш към планините, често се случва да видиш дъга.

Уатанаби сложи слънчевите очила и тръгна към полицейското управление. Вървеше, без да бърза, като се мъчеше да избута с език парченце свинско, пъхнало се между кътниците му. Когато стигна до кабинета си, вече беше взел решение.

Щеше да започне разследване на „Наниджен“.

Без много шум.

Въпросът бе деликатен. „Наниджен“ беше богата компания с много важен шеф. Като едното нищо можеха да имат и връзки в политиката. Щеше да отдели от времето за разследване на шантавия случай с тримата мъртъвци — адвоката Уили Фонг, частния детектив Маркос Родригес и неидентифицирания азиатец. Кръвта на жертвите беше изтекла от множество порезни рани, докато са се намирали в заключения кабинет на Фонг. Кашата Уили Фонг, както обичаше да я нарича, щеше да почака. Така или иначе нямаше особени изгледи да разплете случая.

Отби се в кабинета на шефа си Марти Калама.

— Искам да прегледам онези изчезвания в „Наниджен“.

— Защо, Дан? — попита Калама, облегна се назад и замига бързо.

Уатанаби знаеше, че Калама не поставя под съмнение методите му, просто искаше да чуе какво е намислил, какъв е ходът на разсъжденията му.

— Първо ще изчакам малко, да видя дали изчезналите няма да се появят — каза Уатанаби. — Ако не се появят, ще събера екип. Но засега искам просто да поогледам сам. Без да се набивам на очи.

— Имаш подозрения за престъпление ли?

— Нямам вероятен мотив, но нещата не се връзват.

— Добре, обясни — рече Калама.

— Питър Янсен. Когато му показах видеозаписа с брат му Ерик, той като че ли разпозна жената, която е била свидетел на удавянето. Но я покри, каза, че не я е виждал преди. Мисля, че излъга. После пратих двама от хората ми да посетят „Наниджен“ и да съберат информация за Ерик Янсен. Момчетата се срещнали с шефа на компанията Дрейк. Той бил любезен, но това не било всичко. Хората ми казват, че било като при проверка на кола, когато човекът е видимо нервен, без да има причина за това.

— Може би господин...

— Дрейк.
— ... Дрейк е бил разстроен от загубата на служителя си.
— По-скоро се държал така, сякаш има труп в багажника си — каза Уатанаби.

Марти Калама присви очи зад очилата.

— Дан, не чувам за никакви улики.

Уатанаби потупа корема си.

— Предчувствие. Спамът ми говори.

Калама кимна.

— Внимавай.

— За какво?

— Знаеш с какво се занимават „Наниджен“, нали?

Уатанаби се ухили. Опа. Още не се беше интересувал от бизнеса на „Наниджен“.

— Произвеждат малки роботи — продължи Калама. — Много малки.

— Добре, и какво от това?

— Подобна компания може да работи за правителството. А това означава неприятности.

— Знаеш ли нещо за „Наниджен“? — попита Уатанаби.

— Аз съм просто ченге. А ченгетата не знаят абсолютно нищо.

Уатанаби се ухили.

— Ще те държа настрана от това.

— Как ли пък не — озъби му се Калама. — А сега изчезвай.

Той свали очилата си и започна да ги бърше с кърпичка, гледайки как Дан Уатанаби излиза от стаята. Този тип беше тих и умен, един от най-добрите му детективи. А точно те създаваха най-големите неприятности. От онези, по които Марти Калама донякъде си падаше.

25.

*Папратово дере
30 октомври, 07:00 ч.*

Утрото настъпи и шестимата оцелели се размърдаха в джоба от мъх по ствола на едно дърво някъде из покритите с джунгла склонове на Коолау Пали. Птиците пееха бавно и ниско. Звучаха като китове, зовящи се един друг в дълбините на океана.

Питър Янсен подаде глава от скривалището в мъха и се огледа. Долу се виждаха останките от укреплението, разпердушинено от сколопендрата. Мъртвата стоножка лежеше недалеч. Мравките вече бяха започнали да я насичат и бяха отнесли големи части от тялото ѝ.

Сякаш се намираме над морското дъно, помисли си Питър. Тази джунгла беше дълбока като океан.

Проточи врат и погледна нагоре по ствола. Охията беше млада и малка, а короната ѝ бе отрупана с червени цветчета, сякаш дървото бе избухнало в пламъци.

— Мисля, че трябва да се изкатерим до върха — рече той.

— Защо? — попита Рик.

Питър си погледна часовника.

— Искам да видя паркинга. Да проверя дали вървим в правилната посока. И да видя какво става там.

— Изглежда разумно — съгласи се Рик.

Двамата прибраха глави. Останалите седяха сгушени в мъха. Амар най-сетне беше заспал, увит в сребристото одеяло. Отстрани на главата му имаше синина, която покриваше лявото му слепоочие. Можеше да е просто синина, но можеше и да е симптом на кесонната болест. Решиха Рик да остане да се грижи за него, докато останалите се опитат да изкатерят дървото. Имаха общо четири радиостанции. Рик щеше да задържи едната, а другите три щяха да вземат катерачите.

— Трябва да ги използваме само в краен случай — каза Питър.

— Мислиш, че някой от „Наниджен“ може да ни подслушва? — попита Керън.

— Обхватът на радиостанцията е само трийсетина метра. Но ако Дрейк подозира, че сме живи, може да ни подслушва. Способен е на всичко — отвърна Питър.

Закатериха се нагоре. Питър водеше. Беше си сложил колана с макарата и въжето и носеше въжената стълба от раницата. Керън Кинг взе една от тръбите на Рик, кутията със стрелички и бутилката кураре, защото щеше да играе ролята на ловеца на експедицията.

Изкачването на дървото се оказа изключително лесно. Мъхът, лишеите и грубата кора им осигуряваха предостатъчно опорни точки. В микросвета бяха достатъчно силни, за да висят от нещо на една ръка, държейки се само с върха на пръстите си. Пък и дори да паднеха, това нямаше да е проблем. Нямаше да се пребият. Щяха да се приземят невредими.

Редуваха се кой да е начело. Един от специализантите, осигуряван от друг с макарата и колана, се изкачваше с въжената стълба и я закрепваше някъде, след което я пускаше на останалите.

Дървото беше покрито с неравна кора, по която растяха мъхове и гълъбови очички — малки растения, някои с почти микроскопични размери, макар че за микрочовеците бяха големи като храсталаци. Срещаха се и много видове накъдрени, подобни на дантели и топчести лишеи. Листата бяха заоблени и плътни като стара кожа, а клоните се извиваха като змии.

Накрая Дани Мино се предаде.

— Не мога — заяви той и се намести на слънце върху един лишей.

— Искаш ли да ни изчакаш тук, докато стигнем горе? — попита го Питър.

— Всъщност бих предпочел да съм в кафене „Алжирс“ на Харвард Скуеър, да пия еспreso и да чета Витгенщайн — отвърна Дани и се усмихна измъчено.

Питър му даде едната радиостанция.

— Обаждай се само ако е крайно наложително.

— Добре.

Питър постави ръка на рамото му.

— Всичко ще се оправи.

— Естествено, че няма да се оправи — каза Дани и се намести по-удобно върху лишея.

— Не можем просто да се предадем, Дани.

Дани се намръщи, облегна се и си сложи слушалките.

— Проба, проба — каза той в микрофона. Гласът му изпраща в ушите на другите.

— Хей, пази радиомълчание — предупреди го Питър.

— Вин Дрейк! Помощ! S.O.S. Загазихме на едно дърво! — извика Дани в микрофона.

— Изключи това нещо.

— Просто се шегувах.

— Улавям сигнал. — Джонстън се наведе над радиолокатора в кабината на хексапода със слушалки на главата. Започна да се смее. — Тъпи копелета. Викат Дрейк на помощ. — Погледът му се насочи към балдахина от листа. — Качили са се на някое гнездо.

Телиъс изсумтя. На врата му беше окачен бинокъл. Изправи се и започна да оглежда короните на дърветата, като се вслушваше и се мъчеше да засече някакво движение. Шпионите бяха някъде там. Нямаше лесно да ги открият.

Не видя нищо. Накрая мълчаливо посочи с пръст — тръгни натам.

Джонстън натисна лоста за управление. Хексаподът бързо и плавно тръгна през джунглата, без да издава почти никакъв звук; единствено моторите в краката му тихо виеха.

Телиъс сочеше едно дърво. Пандан.

— Качи ни — каза той.

Джонстън натисна няколко бутона и шиповете на краката на превозното средство се прибраха, разкривайки меки възглавнички, покрити с изключително фини власинки. Бяха с наноразмерни, приличаха на власинките по лапите на гекон и можеха да се закрепят за всякаква повърхност, дори за стъкло. Хексаподът тръгна право нагоре по ствола. Закрепени с колани в кабината, двамата мъже сякаш не забелязваха, че се движат отвесно. Почти не усещаха гравитацията.

Катерачите стигнаха горните клони на дървото и Керън Кинг поведе на последната отсечка. Тя се изкачи на един клон и тръгна по него към групата листа, осветени от слънцето. От това място се разкриваше великолепна гледка. Останалите я последваха. Клонът леко се полюшваше от вятъра. Червените, подобни на пръски цветчета на

охията приличаха на фойерверки — сияйни експлозии от червени тичинки, от които се носеше упойващо сладък аромат.

Гледката обхващаше долината Маноа и околните хребети. Гънките на планинските склонове, покрити със зеленина и завършващи с отвесни скали, бяха обвити в облаци. По дълбоките цепнатини се виждаха сребристи водопади. Извитият ръб на кратера Тантал гледаше към долината от север. На югозапад, зад тесния вход на долината, се издигаха сградите на Хонолулу. Градът беше съвсем близо, но централата на „Наниджен“, разположена от другата страна на Пърл Харбър, спокойно можеше да се намира и на милиард километра оттук.

На югоизток се намираха парниците и паркингът — гол терен, по който проблясваха локви. Беше съвсем пуст, не се виждаха никакви хора и автомобили. В тясната част на долината зееше отворът на тунела в отвесните скали. Порталът беше затворен.

Питър засече с компаса посоката на паркинга.

— Намира се на сто и седемдесет градуса на юг-югоизток — каза той на останалите и погледна часовника си. Беше девет и половина сутринта. Камionenът щеше да пристигне следобед, ако изобщо пристигнеше. В момента в долината нямаше никаква следа от човешка дейност.

Откъм листата над тях се чу гръмовен тътен. Всички инстинктивно се снишиха и се вкопчиха кой където свари. Питър се просна върху клона.

— Пазете се! — извика той.

Една пеперуда прелетя покрай тях. Крилете ѝ, оцветени в оранжево, златно и черно, издаваха гръмовните звуци, докато пърхаха под слънчевите лъчи. Насекомото сякаш си играеше. Накрая увисна във въздуха, размахвайки криле, и кацна върху едно цветче.

В чашката на цветчето блестяха капчици нектар. Пеперудата разви хоботчето си, потопа го в цветето и докосна една капчица. Чуха се сучещи звуци; пеперудата помпаше цели литри нектар в корема си.

Питър бавно вдигна глава.

Керън се смееше.

— Само да можеше да се видиш отстрани. Уплашен от пеперуда.

— Доста е... впечатляваща — смутено отвърна Питър.

Ерика им обясни, че това е камехамеха, характерен за Хаваите вид. Насекомото продължи да се храни от цветчето и по едно време вятърът довя горчива воня. Пеперудата може и да изглеждаше добре, но смърдеше ужасно.

— Това е химическа защита — каза Ерика Мол. — Феноли, ако не се лъжа. Съставките са достатъчно горчиви, за да накарат една птица да повърне.

Пеперудата не обръщаше внимание на хората. Тя се отдели от цветчето и с мощни махове на крилете се понесе в синия въздушен океан.

Пеперудата научи хората на нещо. Цветчетата бяха препълнени с течна захар. Точно това им трябваше, за да заредят телата си с енергия. Керън Кинг изпълзя с главата напред в едно цветче. Посегна към капка нектар и загреба с шепи.

— Трябва да опитате това — каза тя с пълна уста. Усети как в тялото ѝ се влива енергия още след първата глътка нектар.

Останалите последваха примера ѝ и пиха колкото успяха да поберат.

Докато се тъпчеха, някакво движение в далечината привлече вниманието на Питър.

— Някой идва — каза той.

Всички спряха да пият и се загледаха натам. По виещия се път от Хонолулу приближаваше кола. Черен пикап. Автомобилът стигна до скалите и спря пред портала при входа на тунела. Шофьорът слезе. Питър гледеше през бинокъла и видя как мъжът вади жълт знак от багажника и го поставя върху портала.

— Сложи знак — каза той.

— Какво пише на него? — попита Керън.

— Не мога да видя — поклати глава Питър.

— Това редовният камион ли е?

— Чакай малко.

Мъжът вкара пикапа през портала, който се затвори зад него. Секунди по-късно пикапът се появи от тунела, спусна се в долината и спря на паркинга. Мъжът отново слезе.

Питър продължаваше да гледа през бинокъла.

— Мисля, че е същият, който изрови снабдителните станции. Мускулест тип с хавайска риза. На пикапа пише „Отдел сигурност на

«Наниджен»“.

— Не ми прилича на редовен камион — отбеляза Керън.

— И на мен.

Мъжът вървеше по паркинга, като се взираше в земята и подритваше камъчета. После приклезна и прокара ръка под листата на един бял джинджирил.

— Търси нещо по края на паркинга — каза Питър.

— Нас ли? — попита Керън.

— Май да.

— Това не е добре.

— А сега говори по радиостанция с някого. Опа.

— Какво?

— Гледа право към нас.

— Не може да ни види — изсумтя Керън.

— Сочи към нас. И говори по радиостанцията. Сякаш знае къде сме.

— Това е невъзможно — възрази Керън.

Мъжът се върна при пикапа и извади нещо като пръскачка. Метна ремъка ѝ през рамо и тръгна по края на паркинга, като пръскаше растенията. После напръска и самия паркинг.

— Това пък какво е? — попита Ерика.

— Обзалагам се, че е някаква отрова — отвърна Керън. — Знаят, че сме живи. Досетили са се, че ще се опитаме да се качим на камиона, затова минират паркинга. Вече съм сигурна, че камион няма да има. Опитват се да ни хванат в капан в долината. Смятат, че ще умрем тук.

— Да им покажем, че грешат — рече Питър.

Керън го изгледа скептично.

— Как?

— Като променим плана си — каза Питър.

— И какво ще правим? — попита Керън.

— Ще тръгнем към Тантал — отвърна Питър.

— Но защо? — не разбра Ерика.

— Там има база на „Наниджен“ — каза Питър. — И вероятно хора. Кой знае, може да ни помогнат. Джаръл Кински спомена и за самолети на Тантал. Микросамолети.

— Микросамолети ли? — повтори Керън.

— Аз вече видях един много малък самолет на „Наниджен“. Вие също сте го виждали, спомняте ли си? Намерих го в колата на брат ми. Двата с Амар го разглеждахме под микроскоп. Имаше уреди за управление и кабина. Може да успеем да откраднем такива самолети и да отлетим.

Керън впери поглед в него.

— Това е пълна лудост. Не знаеш абсолютно нищо за базата на Тантал.

— Е, поне няма да очакват да се появим там, така че ще можем да ги изненадаме.

— Виж само планината — каза му Керън и посочи вулканичния конус на Тантал, който доминираше над всичко, почти вертикалните му склонове бяха покрити с джунгла. — Кратерът е висок шестстотин метра, Питър. — Тя се замисли за момент. — За нас това ще е равносилно да изкачим връх, който е седем пъти по-висок от Еверест.

— Да, но гравитацията няма да ни забавя — спокойно отвърна Питър. Той отново вдигна бинокъла и го насочи към Тантал. Откри масивна канара, кацнала на един открит участък на ръба на кратера.

— Това вероятно е Голямата канара. Според картата база „Тантал“ се намира в подножието ѝ.

Не виждаше базата — възможно бе да е съвсем малка и да не се различава от това разстояние. Питър извади компаса и засече ъгъла.

— Намира се на триста и трийсет градуса. Просто ще вървим по компаса...

— Ще ни отнеме седмици — каза Керън. — А ние имаме максимум два дни, преди да ни пипне кесонната болест.

— Войниците могат да изминават по петдесет километра на ден — каза Питър.

— Но ние не сме войници — изстена Ерика.

— Какво пък, може да опитаме — рече Керън. — Ами Амар? Той не може да ходи.

— Ще го носим — каза Питър.

— А какво ще правим с Дани? Той е същински трън в задника — продължи Керън.

— Дани е един от нас. Ще се грижим за него — твърдо заяви Питър.

Точно тогава радиостанцията му оживя и се чу трескав глас. Беше Дани.

— Говорим за вълка... — промърмори Керън.

Питър си сложи слушалките.

— Помощ! — крещеше Дани Мино. — Ох, Господи! Помощ!

Дани Мино беше заспал на слънце, на един по-нисък клон. Устата му беше отворена и той хъркаше; бе изтощен след най-дългата и ужасяваща нощ в живота му. Не чу бръмченето, което приближаваше отгоре. Увиснала във въздуха, осата го гледаше с безизразните си очи.

Насекомото кацна и приближи предпазливо. Докосна лявата му ръка с антената си, после потупа леко гърлото му и бузите, опитвайки вкуса на кожата му. Беше толкова бледа и мека, че напомняше на гъсеница. От края на коремчето ѝ стърчеше дълга тръба, подобна на градински маркуч, която завършваше с нещо като шило.

Осата внимателно взе Дани в предните си крака, опря шилото в рамото му и го заби, инжектирайки обезболяващо вещество. След това задълба още повече и вкара маркуча в дупката.

Започна да пъшка, издавайки звуци, които зловещо напомняха стоновете на родилка.

Дани сънуваше. Сънят се менеше. Държеше прекрасно момиче в обятията си. Беше гола и пъшкаше от възбуда. Целунаха се. Усети как езикът ѝ се спуска в гърлото му... погледна я, а очите ѝ бяха съставни, изпъкнали на нежното лице... беше се вкопчила в него, не го пускаше... той се събуди със стряскане...

— Ааах!

Взираше се в очите на гигантска оса. Тя го държеше здраво с краката си и бе забила жилото си в рамото му. А той не усещаше нищо. Ръката му бе абсолютно безчувствена.

— Не! — изпищя Дани, сграбчи с две ръце жилото и се опита да го измъкне. Но осата сама го извади, пусна го и отлетя.

Дани се претърколи и се хвана за рамото.

— Ааа! Помощ!

Ръката му беше като чуждо тяло, висящо от рамото, мъртва тежест, абсолютно безчувствена, сякаш беше наблъскана с новокаин. Забеляза малка дупка в ризата си и тъмно петно, което се разпълзяваше по плата — кръв. Бързо се разкопча и впери поглед в дупката в рамото

си. Беше равна и кръгла като дупка на сонда и от нея се процеждаше кръв. А той не усещаше никаква болка.

Грабна радиостанцията.

— Помощ! Ох, Господи! Помощ!

— Дани? — разнесе се гласът на Питър.

— Нещо ме ужили... Ох, Боже мой.

— Какво те ужили?

— Не я усещам. Мъртва е.

— Коя е мъртва?

— Ръката ми. Беше толкова голяма... — Дани заскимтя от ужас.

— Какво става? — обади се Рик Хътър. Беше останал с Амар Сингх в пещерата от мъх по-надолу по ствола на дървото.

— Дани е бил ужилен — каза Питър. — Дани, остани на място. Слизам при теб.

— Пропъдих я.

— Добре.

Дани се сви. Не искаше да поглежда рамото си. Кръвта напояваше ризата. Докосна челото си. Имаше ли треска? Изпадаше ли в несвяст?

— Не съм отровен... — замърмори той. — Добре съм... Не съм отровен. Не съм отровен, не съм...

Питър взе аптекката със себе си. Спускаше се бързо и лесно, като често увисваше на една ръка. Намери Дани свит в зародишна позиция с напълно побеляло лице. Лявата му ръка беше отпусната.

— Не си чувствам ръката — изхленчи Дани.

Питър разкопча ризата му и огледа раната на рамото. Беше малка дупка. Почисти я с йод, очаквайки Дани да усети щипането, но той изобщо не реагира.

Питър потърси признаци на отравяне. Вгледа се в очите му, за да види дали зениците са свити или разширени. Изглеждаха нормални. Премери пулса му, вслуша се в дишането, провери за промени в цвета на кожата или в умственото му състояние. Дани беше много уплашен. Питър огледа ръката му. Кожата беше с нормален цвят, но ръката висеше отпусната. Ощипа я.

— Усети ли това?

Дани поклати глава.

— Гадене? Болка?

— Не съм отровен... Не съм отровен...

— Не мисля, че си отровен. — Ако жилото беше отровно, Дани вече щеше да е много зле, да изпитва ужасна болка или дори да е мъртъв. Жизнените му показатели обаче оставаха стабилни.

— Мисля, че си просто ужасно уплашен. Какво беше?

— Пчела или оса — промърмори Дани. — Не знам.

Осите се срещаха много по-често от пчелите. На Хаваите сигурно имаше хиляди видове оси, много от които все още неидентифицирани. Нямаше начин да се разбере каква точно е ужилила Дани — ако изобщо ставаше въпрос за оса. Питър сложи лейкопласт на дупката в рамото. Отпра ръкава на собствената си риза и направи от него импровизиран клуп. Зачуди се как Дани ще слезе до земята.

— Мислиш ли, че ще успееш да скочиш?

— Не. Може би.

— Няма да се нараним. — Питър се свърза по радиото с Керън Кинг и Ерика Мол, които още бяха на върха на дървото. — С Дани ще скочим на земята. Можете да направите същото.

Керън и Ерика погледнаха от гъстите листа. Не виждаха земята. Керън погледна Ерика и тя кимна.

— Става — каза Керън по радиото и провери дали тръбата е закрепена здраво на гърба ѝ. — Едно, две, три...

Ерика скочи първа. Керън я последва миг по-късно.

Докато летеше в бездната, Керън разпери ръце и крака и започна да се плъзга.

— Иииха! — изкрещя тя.

Ерика падаше под нея и също крещеше. Двете се плъзгаха и можеха да контролират полета си. Керън раздвижи ръце и крака и се спусна косо надолу. Усещаше как въздухът тече около нея плътен и мек, поддържащ тялото ѝ. Беше досущ като бодисърф, но във въздух вместо във вода. Удари се в един клон и се запремята невредима, разпери отново ръце и се понесе в течния вятър, спускайки се надолу. Видя Ерика да пикира под ъгъл под нея. Беше я изпреварила и падаше по-бързо.

Керън поиска да намали скоростта си. Обърна се наляво и надясно, като улавяше въздуха и използваше ръце и крака, за да забави

падането. Отново извика с пълно гърло. Приближаваха листа. Керън изгуби Ерика от поглед... чу писъка й...

Понесе се през листата... и точно под себе си видя паяжина. Ерика беше уловена в нея, подскачаше нагоре-надолу, мятеше ръце и крака, мъчеше се да се освободи. Светлозелен паяк дебнеше в края на паяжината... Ракообразен паяк... много отровен...

Керън обърна тялото си странично. Знанията й за този вид паяци преминаха мълниеносно през ума й. Трябваше да падне в паяжината. Това бе единственият начин да спаси Ерика. Като улучи мрежата. Не се страхуваше. Можеше да се справи с паяка... Блъсна се в края на паяжината и увисна, люлеейки се във въздуха.

За Керън паяжината изглеждаше широка петнайсет-двайсет метра, много повече от предпазните мрежи на акробатите в цирка. За разлика от предпазната мрежа, паяжината бе лепкава и по радиалните й нишки имаше блестящи капчици лепило. Керън усети как лепилото се просмуква в дрехите й и я приковава към паяжината, а Ерика се мятеше в сляпа паника и крещеше за помощ, уловена в нишки извън обхвата на Керън. Паякът сякаш се поколеба. Може би не разпознава хората като плячка, помисли си Керън. Но въпреки това щеше да атакува, при това всеки момент. И бързо.

— Не мърдай! — извика тя на Ерика.

Претърколи се, озова се срещу паяка и изтегли мачетето си.

— Я! — извика тя на създанието. Погледът й се стрелкаше по паяжината. Търсеше основната нишка и я откри — започваше от единия крак на паяка и минаваше през спиралата към центъра. Керън се метна към нея и я преряза с мачетето.

Паякът използваше нишката, за да долови присъствието на плячка в паяжината. Прерязването й бе като прерязване на нерв. И сигнал за тревога.

Паякът внезапно побягна и се скри в едно навито листо — в дома си.

— Повечето се плашат лесно — каза Керън на Ерика.

Тя разсече още една нишка и двете полетяха отново.

— Съжалявам, скъпи! — извика Керън на паяка.

Паднаха заедно на земята след лепкави нишки. Ерика беше доста потресена.

— Помислих си, че с мен е свършено.

Керън започна да я чисти от нишките.

— Няма от какво да се страхуваш, стига да познаваш структурата на паяжината.

— Аз съм по бръмбарите — отвърна Ерика.

Питър и Дани бухнаха в купчина листа наблизко. Накрая се появи и Рик, който спусна Амар с помощта на въжето. Събраха се при ствола на дървото и Питър обясни промяната в плана. Щяха да тръгнат към Тантал.

Рик и Питър понесоха Амар и след десет минути навлязоха в папратова гора, приличаща на безкраен лабиринт от остри листа, високи и пропити с влага, образуващи тунели, които вървяха във всички посоки. Сред папратите растяха коа, олопуа и бял кокио хибискус, които се извисяваха към горния етаж на джунглата.

Питър погледна компаса.

— Натам — каза той и тръгнаха по дълъг лъкатушеш проход сред папратите. Листата се извиваха високо, потапяйки света в различни оттенъци на зеленото.

Дани се препъваше до тях, но внезапно спря и се загледа в Амар Сингх. Очите му се разшириха.

— Той... той кърви.

Никой не беше забелязал. Рик свали Амар от гърба си и той се отпусна на колене. Кръв бликна от носа му, потече по горната му устна и закапа бързо по земята.

— Оставете ме — прошепна Амар. — Имам кесонна болест.

26.

*Под зеления балдахин
30 октомври, 12:00 ч.*

— Крийт се някъде там — каза Телиъс на Джонстън, докато гледаше през бинокъла към гъсталака мечови папрати. Двамата мъже висяха надолу с главите, придържани от ремъците на хексапода. Самият хексапод пък се беше вкопчил с краката си в долната страна на едно листо на панданово дърво. Бяха успели да определят местоположението им по радиостанциите.

Телиъс гледа известно време, след което мълчаливо даде знак с пръст — свали ни.

Джонстън натисна бутон, възглавничките на краката се освободиха от листото и хексаподът мина в свободно падане. Джонстън заработи с уредите за управление и стъгна краката под машината. Тя се преметна няколко пъти, удари се в земята, отскочи и кацна преобърната. Здравата метална рамка предпази хората в кабината.

Джонстън изкара краката. Те рязко се разгънаха, хексаподът се изправи и продължи напред към папратите. Телиъс обърна глава настрани и се заслуша. Беше ги чул да говорят. Посочи с пръст къде се намират специализантите и направи знак на Джонстън да се изкатери по една папрат.

Хексаподът запълзя по стъблото, провря се между листата и спря. Телиъс се загледа през бинокъла. Беше засякъл мишените. Общо шест, под тях. Единият беше зле, от носа му течеше кръв. Може би кесонна болест. Останалите се бяха събрали около жертвата — индиец, ако се съдеше по външния му вид. Кръвта бликаше от носа му и течеше по устните и брадичката. Точно така — това бе кесонната болест. С този беше свършено.

— На шибания нещастник му изтича кръвта — промърмори той на Джонстън, който изсумтя.

Докато изучаваше групата, Телиъс разпозна лидера — строен тип със светлокафява вълниста коса, който стоеше малко настрана и говореше на останалите. Явно беше, че е успял да се наложи и да застане начело на групата. Естествено, първата работа е да премахнеш водача.

Моментът беше добър. Телиъс кимна на Джонстън, вдигна газовата пушка и я насочи към лидера на групата; Джонстън пък пое ролята на мерач, като гледаше през бинокъла и го напътстваше. Телиъс погледна през оптичния мерник и се прицели в главата на лидера. Разстоянието бе голямо, около четири метра. Лек ветрец полюшваше папратовото листо и хексапода. Телиъс поклати глава. Не бяха стабилни. Изстрелът бе малко несигурен, а Телиъс не оставяше нищо на случайността. Трябваше да направи няколко бързи последователни попадения, защото веднага щом свалеше лидера, останалите щяха да се пръснат като подплашени зайци. Направи знак на Джонстън да слязат по-надолу.

Джонстън обърна хексапода и той запълзя по листото в търсене на по-стабилна позиция. Телиъс му направи знак да спре. Откопча колана и падна от хексапода, завъртя се веднъж във въздуха и се приземи на четири крака като котка, с пушката на гръб. Запромъква се към целите.

Питър отвори аптекката, приклепна до Амар и притисна компреса към носа му. Не знаеше какво да прави. Кръвотечението не спираше.

— Безполезен съм. Моля ви, продължавайте — рече Амар.

— Няма да те оставим.

— Аз съм само протеин. Оставете ме.

— Амар е прав — каза Дани, докосвайки превързаната си ръка.
— Трябва да го оставим. Иначе всички ще умрем.

Без да му обръща внимание, Питър махна компреса от носа на Амар — беше подгизнал. Амар беше изгубил много кръв и бе станал анемичен. И тези синини по ръцете му... отровата на стоножката като че ли беше ускорила кесонната болест. Единственото лечение на кесонната болест бе декомпресията, а те бяха далеч от „Наниджен“.

— Трябва да се обадим за помощ по радиото — каза Дани, плъосна се на земята и изгледа свирепо останалите.

— Дани може и да е прав — обади се Ерика. — Ами ако в „Наниджен“ се намери някой свестен човек...

— Може би наистина не е зле да се обадим — съгласи се Керън. — Това вероятно е единственият ни шанс да спасим Амар.

Питър се изправи и извади радиостанцията.

— Добре.

Телиъс се прицели. Лидерът беше на мушката му, но сега се навеждаше над онзи с кесонната болест и се опитваше да му помогне. Хм. Може би щеше да успее да свали и двамата с един изстрел. Лидера и аутсайдера. Промени прицела си, дръпна спусъка и газовата пушка изрита свиреп.

Чу се внезапно съскане. Дълга стоманена игла профуча покрай врата на Питър, разкъсвайки ризата му, заби се в Амар Сингх и експлодира. Във всички посоки полетяха метални фрагменти и кръв. Амар полетя във въздуха, отнесен от попадението, и сякаш се пръсна. Питър замръзна с объркано изражение, докато късове от тялото на Амар падаха около него.

Изправи се, оплискан в кръв.

— Какво...?

Останалите гледаха така, сякаш случилото се не беше реално.

Керън се озърна.

— Снайперист! — изкрещя тя. — Прикрийте се!

Понечи да се втурне към най-близката папрат, но видя, че Питър не помръдва — беше като парализиран, сякаш не можеше да проумее какво се е случило. Вторият изстрел на снайпериста улучи едно листо над главата му и експлодира. Ударната вълна събори Питър на земята и Керън осъзна, че стрелецът се цели в него. Втурна се и го сграбчи.

— Сниши се и бягай на зигзаг! — изкрещя му тя. Той трябваше да се махне, но без да прави предсказуеми движения — снайперистът можеше да ги предвиди и да го застреля в движение. — Бягай! — викна Керън.

Питър я разбра. Побягна — наляво, надясно, наляво, наляво... стоп. И отново напред. Все в посока към папратите. Керън също побягна на зигзаг, като гледаше да е около Питър, но без да го приближава твърде много...

Питър се препъна, залитна и се просна на земята.

— Питър! — изкрещя тя. — Не!

Питър беше спрял и сега представляваше лесна мишена.

— Керън... бягай... — каза той и скочи на крака.

Това бяха последните му думи. В следващия миг една игла прониза гърдите му и експлодира. Той се преметна.

Питър Янсен бе мъртъв, преди да рухне на земята.

ТРЕТА ЧАСТ

ТАНТАЛ

Папратово дере
30 октомври, 12:15 ч.

Рик Хътър усети как Керън Кинг го вдига за ризата и го измъква от доброто му — според него — скривалище.

— Ставай!

Забеляза лежащата до него тръба, взе я, грабна кутията със стреличките и спринтира към най-близкото прикритие. Изгуби от поглед Керън; нямаше представа къде е изчезнала. Изтича под една клонка, хвърли се през някакви листа и побягна сред издигащите се около него папратови стъбла. Точно тогава видя подобното на насекомо превозно средство. Шестокрака машина, пълзяща по листото на една папрат с едва доловимо бръмчене, управлявана от мъж в бойна броня. Той също беше микрочовек, но изглеждаше опитен и уверен.

Мъжът спря машината и вдигна странна едрокалибрена на вид пушка. Зареди метална игла в затвора, прицели се през оптичния мерник и стреля. Оръжието изсъска и изрита.

Рик се бе метнал зад един камък, лежеше задъхан по гръб и гледаше как непознатият стреля. Мъжът изглеждаше спокоен. Свикнал е да убива, осъзна Рик и гореща ярост се надигна в гърдите му. Този тип беше убил най-хладнокръвно Питър и Амар. Рик все още държеше тръбата си. Щеше да застреля проклетото копеле, Керън току-що му бе спасила живота и беше тъпо той да клечи на едно място. *Тя му спаси задника.*

Отвори кутията и извади една стреличка. Погледна я безнадеждно. Тя бе просто треска с метален връх от вилица. Никога нямаше да пробие бронята на кучия син. Отвори бутилката кураре, навря в нея върха на стреличката и го завъртя, като сподави желанието да се закашля от противната воня. Върхът беше добре омазан.

Пъхна стреличката в тръбата, претърколи се и надникна зад камъка.

Машината я нямаше. Беше се преместила някъде.

Но къде?

Рик изпълзя иззад камъка, като се заслушваше и оглеждаше. Чу тих вой отляво. Механичната буболечка. Стана и се затича към звука; когато той се усили, Рик се метна в туфа мъх и зачака. Звукът приближаваше. Рик внимателно се надигна да погледне.

Механичната буболечка беше изпълзяла по мъха и спря почти върху него. Рик гледаше към долната ѝ част. Оттук не можеше да види мъжа.

Чу се съскане. Копелето бе стреляло отново.

Рик нямаше представа дали някой от групата бе останал жив. Керън можеше да е мъртва. Ерика — също. Всички се бяха превърнали в дивеч.

Тази мисъл го накара да побеснее.

Изпълни го с жажда да убива, дори това да му струваше живота.

Мъжът беше спрял да стреля и машината отново се задвижи. Тя спря недалеч и Рик чу мъжа да говори по радиостанцията си.

— Има една жена от твое дясно. Кучката е въоръжена с нож.

Кучката.

Керън.

Не! Всеки момент щяха да я убият. Рик запълзя трескаво през мъха и се пхна под едно паднало листо. Гледаше право нагоре към мъжа. Онзи беше с шлем, нагръдник и броня по ръцете. Брадичката му беше гола. Вратът също.

Рик се прицели във врата. Трябваше да улучи югуларната вена. Бавно пое дъх, като се стараеше да не издава нито звук, след което издуха с цялата си сила.

Стреличката пропусна вената, но улучи мекото под брадичката и се заби дълбоко, до опашката. Беше влязла точно над адамовата ябълка и бе продължила нагоре. Рик чу задавен вик; мъжът се катурна и изчезна от погледа му. Чу се влажно кашляне и нещо се загърчи и заблъска. Мъжът се задушаваше и се мятеше като риба на сухо. После настъпи тишина.

Рик зареди втора стреличка и скочи на машината. Надникна вътре, готов да стреля отново. Мъжът лежеше с червено като череша лице и изцъклени очи, на устата му беше избила пяна — цианидно отравяне. От стреличката се виждаше само мъхчето под брадичката. Острието бе пронизало езика и небцето и бе достигнало до мозъка.

— Това беше за Питър — каза той. Ръцете му трепереха. Цялото му тяло започна да се тресе. Никога досега не беше убивал човек. Не беше и помислял, че е в състояние да го направи.

Отдясно се чу друго съскане.

Мамка му, наоколо имаше друг снайперист, който стреляше по приятелите му. Рик скочи от машината и се втурна към звука със заредена тръба. Докато тичаше, изведнъж отпред притъмня и той видя... сянка, движеща се сред папратите. Закова на място. Изведнъж се почувства много, много мъничък и абсолютно безсилен. Не можеше да повярва колко грамадно е проклетото нещо.

Керън видя мъжа да се изправя между две стъбла. Беше малък, пъргав, с котешки движения. Носеше камуфлажна броня и ръкавица на дясната си ръка. Лявата му ръка беше гола и единият пръст беше на спусъка на пушката. Оръжието бе насочено към нея. Делеше ги само около метър.

Тя беше извадила ножа си, но той не можеше да се сравнява с пушката. Огледа се. Наоколо нямаше никакво прикритие.

Мъжът излезе между папратовите стъбла, като продължаваше да я държи на прицел. Като че ли си играеше с нея — нищо не му пречеше да я застреля.

— Намерих я — каза той в микрофона си. След кратка пауза добави: — Чуваш ли?

Явно не получи отговор.

— Чуваш ли?

Отново не получи отговор. Пристъпи напред.

Точно тогава Керън видя сянката зад мъжа. Отначало не разбра какво е — нещо кафяво и покрито с козина, скрито сред папратовите листа. Помръдна леко и спря. Тя си помисли, че сигурно е бозайник, може би плъх заради кафявата козина и огромните размери. Но тогава се появи крак — дълъг, изтънен, съчленен крак. Екзоскелет, покрит с настръхнали кафяви косми. Едно папратово листо бе бутнато настрани и Керън видя очите. Всичките осем.

Беше огромен паяк, голям като къща. Беше толкова грамаден, че почти не можеше да се определи като паяк. Керън обаче позна вида. Кафяв ловец, често срещан в тропиците. Месояден. Паяците ловци не плетяха мрежи. Устройваха засади и ловуваха на земята. Този се беше снишил — знак, че дебне. Тялото му беше плоско, защитено от

козината, с остри като сърпове челюсти, сгънати под изпъкналите израстъци над устата му. Беше женски. Това означаваше, че жадува за протеин, тъй като произвеждаше яйца.

Керън бе поразена от неподвижността на паяка. Тъй като беше наземен хищник, това не беше добър знак. Женската дебнеше.

Мъжът стоеше с гръб към паяка, без да подозира за присъствието му. Съзвездие от очи се взираше в него, подобно на капчици черно стъкло. Керън чу тихото, подобно на стон вдишване и издишване на белите дробове, разположени по корема на съществото.

— Джонстън. Чуваш ли? — каза мъжът.

Млъкна и зачака отговора на партньора си.

— Какво е станало с приятеля ти? — прошепна Керън. Трябваше да го накара да говори.

Онзи просто я изгледа. Не беше от приказливите.

Тя стоеше абсолютно неподвижно. Не биваше да прави резки движения. Знаеше, че паякът не вижда добре въпреки многото си очи, но за сметка на това има превъзходен слух. Десет „уши“ бяха пръснати по всеки крак — дупки в бронята, които улавяха звуците. Общо осемдесет уши. Освен това хилядите косъмчета по краката също бяха устройства за слушане и сензори за вибрации. Слуховите органи по краката даваха на паяка триизмерна картина на света около него.

Ако тя издадеше някакъв звук или вибрация, паякът щеше да я долови. Щеше да я разпознае като плячка. Керън знаеше, че атаката ще бъде мълниеносна.

Тя коленичи бавно и взе един камък. Вдигна полека ръка.

Мъжът се усмихна.

— Давай. Щом ще те накара да се почувстваш по-добре.

Керън хвърли камъка. Той удари нагръдника му, издумка и отскочи.

Мъжът вдигна пушката си, прицели се през оптичния мерник и се изкиска точно когато челюстите се сключиха около него и го вдигнаха във въздуха, смазвайки оръжието. Мъжът изкрещя.

Паякът направи няколко крачки напред и най-изненадващо се претърколи по гръб, докато Керън тичаше през глава. Легнал по гръб, паякът вдигна мъжа във въздуха и заби още по-дълбоко челюстите си в него. Острите като бръснач кухи върхове пробиха бронята и започнаха да инжектират отрова.

Тялото на мъжа се наду, докато бронята не започна да се разцепва и от пукнатините запръска смесена с отрова кръв. Когато отровата започна да действа, гръбнакът се изви назад и главата се замята. Невротоксините предизвикваха истинска буря в централната нервна система. Мъжът се загърчи конвулсивно и започна да се задушава. Очите му се обърнаха в черепа, скривайки напълно зениците. Изведнъж бялото стана яркочервено. Кръвоносните съдове в очите се бяха пръснали, както се пръскаха в цялото тяло — отровата съдържаше храносмилателни ензими, които втечняваха плътта. Вътрешните кръвоизливи изпълниха тялото му, докато сърцето не спря.

Отровата на паяка беше като Ебола, развиваща се за трийсет секунди.

Паякът продължаваше да изпомпва отрова в тялото, докато бронята не започна да се пръска. Нагръдникът отлетя и червата на мъжа се изсипаха навън, пръскайки отрова.

Керън бе потърсила убежище зад една папрат, където откри Рик — приклепнал с готова за стрелба тръба.

Двамата гледаха как паякът се храни.

След като уби жертвата си, паякът се преобърна, отново застана на осемте си крака и започна да разкъсва плячката. Държеше мъжа в предните си крака, намиращи се от двете страни на устата. Челюстите се отваряха като сгъваеми ножове; вътрешните им остриета бяха назъбени. Започнаха да кълцат тялото, превръщайки го в кървава каша от месо, натрошени кости и вътрешности, смесена с парчета кевлар и пластмаса. С помощта на предните си крака паякът сръчно обработваше масата, превръщайки я в топка, като в същото време вкарваше в нея храносмилателни течности от върха на челюстите. За една-две минути човешките останки се превърнаха в топчеста полутечна маса, примесена с фрагменти от кост и натрошена броня.

— Интересно — прошепна Керън и се обърна към Рик. — Паяците смилат храната извън телата си.

— Не го знаех.

След като смели храната си, паякът сложи кашата в устата си и започна да изсмуква течностите; стомахът му издаваше равномерен шум като на помпа. На Керън й се стори, че очите му заблестяха някак отнесено или може би доволно.

— Трябва ли да се безпокоим? — попита Рик.

— Не, в момента е заета. Но трябва да се махаме, преди отново да е тръгнала на лов.

Започнаха да търсят Ерика и Дани. Ерика се бе скрила под един хибискус, а Дани се бе пъхнал под корена на някакво дърво.

Оцелелите бяха четирима — Рик, Керън, Ерика и Дани. Събраха се, грабнаха нещата си и забързаха в храстите, изоставяйки телата на Питър и Амар. Беше ги обзело ужасно чувство за празнота. Внимателният Амар Сингх, който обичаше растенията, вече го нямаше. Питър Янсен също го нямаше. Струваше им се невъзможно точно Питър да загине.

Загубата ги беше съсипала.

— Беше толкова уверен — промълви Рик. — Наистина си мислех, че може да ни изкара от това положение.

— Питър беше надеждата ни — рече Ерика и заплака. — Вярвах, че някак ще ни спаси.

— Точно това очаквах да се случи — обади се Дани.

Той седна и нагласи клупа на ръката си, после със здравата си ръка отлепи малко тиксото от импровизираната си обувка и го залепи отново, мъчейки се да я стегне. Накрая отпусна глава върху коленете си.

— Случи се неизбежното... — разнесе се приглушеният му глас. — Катастрофата... Ние сме напълно, тотално, абсолютно... мъртви.

— Всъщност още сме живи — поправи го Рик.

— Не за дълго — промърмори Дани.

— Всички имаме вяра в Питър — рече Керън. — Той бе толкова... спокоен. Нито за миг не изгуби кураж.

Тя избърса потта от челото си, нагласи раницата и тръгна напред. Трудно ѝ бе да го признае и пред себе си, но за първи път напълно беше изгубила кураж. Беше вцепенена от ужас. Не виждаше как ще успеят да стигнат до „Наниджен“.

— Питър беше единственият, който можеше да ни води. Сега сме без водач.

— Да. И вече е ясно, че Дрейк знае, че сме живи, и се опитва да ни види сметката — изпрати ни наемни убийци — каза Рик. — Отървахме се от две мутри, но кой ли още се спотайва наоколо със заповед да ни очисти.

— Две мутри? — повтори Керън.

— Погледни право напред — с мрачна усмивка отвърна Рик.

Хексаподът стоеше килнат върху могилката от мъх. Рик скочи в превозното средство. Миг по-късно нечие тяло полетя във въздуха и се сгромоляса в краката на Керън. Тя видя бронята, забитата под брадичката стрела, изцъклените очи... пяната на устата, изплезения език...

Пое дъх. Значи снайперистите са били двама. Рик не го беше споменал.

— Ти... ти си го убил...

— Качвайте се — каза Рик, докато седнаше пред пулта за управление. — Ще караме към Тантал. Освен това си имаме пушка.

28.

Долината Маиоа
30 октомври, 13:45 ч.

Пикапът се движеше нагоре по еднолентовия път към долината Маноа. Беше очукана тойота, боядисана със спрей в няколко различни цвята, с багажник за сърфове и дебели гуми, сякаш страдащи от елефантиаза. Колата стигна до отвора на тунела и спря. От нея слезе човек, който отиде при портала и прочете знака на него: ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО.

— Мамка му. — Ерик Янсен разтърси портала и погледна ключалката. Беше с код. Опита някои от фирмените комбинации, но безуспешно. Шибаният Вин със сигурност беше променил кодовете.

Върна се до една отбивка и вкара колата в храсталаците. Дори някой от „Наниджен“ да я забележеше, щеше да помисли, че принадлежи на някой, който отглежда марихуана в планината и е дошъл да види насажденията си. А не на вицепрезидента на компанията, дошъл да търси брат си.

Метна раницата на гръб и забърза по пътя. Провря се под портала и тичешком влезе в тунела. Щом се озова в долината, излезе от пътя и продължи през гората. Отвори раницата и извади лаптоп и някакво сложно на вид електронно устройство. Изглеждаше скалъпено на ръка — запоени платки, антена. Ерик си сложи слушалки и започна да претърсва ефира на седемдесет гигахерца. Не чу нищо. Превключи на честотата на безжичната мрежа на „Наниджен“ и чу неразбираемо съскане. Винаги го чуваше. Вътрешнофирмено бърборене. Проблемът беше да го дешифрира.

Слуша три часа, докато батерията започна да пада. Събра си нещата и забърза обратно през тунела, качи се в пикапа и потегли. Никой не го забеляза; мястото така или иначе си беше пусто. Щеше да се върне отново утре. Просто в случай, че Питър и останалите са някъде в долината. Знаеше само, че са изчезнали.

29.

Хонолулу

30 октомври, 13:00 ч.

В своя кабинет без прозорци Дон Уатанаби се обади на служител от отдел „Изчезнали“.

— Уведомете ме, ако се появи нова информация за онези студенти.

— Странно, че питаш. Обади се на Нанси Харфийлд. В момента се намира в Осми район.

Сержант Нанси Харфийлд беше от пътна полиция; Осми район заемаше югозападната част на Оаху.

— Намирам се на Каена — каза му тя. — Намерихме луксозна кола в заливчето под разрушения мост. Автомобилът е регистриран на някоя си Алисън Ф. Бендър от „Наниджен Майкротекнолъджис“. Отдолу има труп. Изглежда на жена. Не се виждат други тела.

— Искам да огледам — каза Уатанаби.

Качи се в кафявия си необозначен форд „Краун Виктория“ и пое с безгрижните 140 км/ч по магистралата около Пърл Харбър. Оттам продължи през градчето Уайанае на югозападния бряг на Оаху. Това беше подветрената страна на острова, суха и слънчева, плажовете се милваха от нежни вълни и дори най-малките *кейки* можеха да си играят и да цамбуркат във водата. От гледна точка на реда обаче това бе по-неприятната страна на острова. Много кражби на коли и дребни обири, но все пак малко насилие. През деветнайсети век, по времето на Кралство Хавай, подветрената страна на Оаху била злоещо място, убежище на бандити, които обирали и убивали всеки, осмелил се да стъпи тук. Днес престъпленията бяха предимно имуществени.

При Каена Пойнт една кола лежеше преобърната в плиткото. На пътя бе паркиран най-тежкият кран на полицията. Стоманеното въже се спускаше през плетеницата хау; прокарването му през храсталаците несъмнено е било гадна работа. Колата се килна, когато въжето я задърпа, обърна се и падна на лявата си страна. Тъмносиньо бентли

кабриолет. С разкъсан и смачкан мек покрив. От колата течеше пясък и вода, а мъртвата жена седеше зад волана в зловещо изправено положение.

Уатанаби се спусна с мъка по склона. Раздра панталоните си, като непрекъснато се пързеляше и проклинаше, че е с градски обувки.

Когато стигна колата, тя вече беше на скалите. Мъртвата жена бе облечена с тъмен делови костюм, косата ѝ беше разпиляна по лицето и се бе напъхала в устата ѝ. Очите ѝ ги нямаше — рибите ги бяха изяли.

Уатанаби се наведе над трупа и огледа колата. Из цялото купе имаше разхвърляни дрехи, залепнали за седалките и закачени за огънатия метал на покрива. Сърфистки шорти, колан от змийска кожа, прояден от рибите, бледозелени женски гащета, втори чифт шорти, току-що купени и все още с етикета, хавайска риза и чифт джинси с широки крачоли и дупка на дясното коляно.

— Дамата да не е отивала да пере? — подметна Уатанаби на стоящия наблизо полицаи. Дрехите бяха младежки. Под панела имаше пластмасова туба и той я извади и прочете етикета. Етанол. Хм.

На задната седалка откри портфейл. В него имаше издадена в Масачузетс шофьорска книжка на името на някоя си Джени Х. Лин. От липсващите специализанти. В колата обаче беше само тялото на жената — която можеше да е Алисън Бендър, но можеше и да не е. Това щеше да определи медицинската експертиза.

Изкачи се обратно горе. Нанси Харфийлд и още един полицаи фотографираха и мереха следите от гумите в чакъла, започващи от завоя на пътя.

Уатанаби погледна Харфийлд.

— Е, какво мислиш?

— Колата май е спряла, преди да падне в пропастта. После е продължила право напред. — Харфийлд беше претърсила внимателно за отпечатъци от обувки по чакъла. Камъчетата бяха разритани, но нямаше ясни следи. — Изглежда, жената е спряла точно тук — продължи тя. — После колата е продължила и е паднала. Ако беше набила спирачки, щеше да има следи. Такива обаче няма, така че не се е опитвала да спре. Може да е спряла да помисли и после да е дала газ.

— Самоубийство? — рече Уатанаби.

— Възможно е. Отговаря на следите.

Криминалистите снимаха с фотоапарати и видеокамери. Прибраха тялото в чувал и го натовариха в линейка, която потегли без сирена, само с пуснати светлини. Смачканото бентли я последва, качено на полицейския влекач. От колата още капеше вода.

Уатанаби седеше на бюрото си в управлението и се взираше в издрасканата метална стена. Правеше го понякога, за да подреди мислите си. Не можеше да се освободи от чувството, че някой е сложил дрехите в колата. И най-вече портфейла. Решилите да скачат от скали не оставят портфейлите си. Ако Джени Лин се бе хвърлила доброволно, щеше да го вземе със себе си. Ами ако не е било по нейна воля? Може би е била отвлечена? Дали пък не е имало коработушение? Изгубена лодка би обяснила едновременното изчезване на толкова много хора.

Обади се на отдел „Имуществени престъпления“ и попита дали няма сигнали за изчезнали лодки. Нямаше. Отново заразглежда стената. Май беше време за спешно суши със „Спам“.

Телефонът му иззвъня. Обаждаше се човек от отдел „Изчезнали“.

— Има още един случай.

— Така ли? Кой?

— Жена на име Джоан Кински се обади да съобщи, че снощи съпругът ѝ не се върнал от работа. Той е инженер в „Наниджен“.

— Пак от „Наниджен“? А стига бе...

— Госпожа Кински каза, че е звъняла в компанията. Никой не е виждал съпруга ѝ от вчера следобед.

Шефът на охраната на „Наниджен“ не беше съобщил за този. Прекалено много хора на „Наниджен“ изчезваха в такова тихо градче като Хонолулу.

Телефонът отново иззвъня. Този път беше Дороти Гърт, съдебен лекар от отдел „Научни разследвания“.

— Дан, би ли слязъл да погледнеш? Става въпрос за случая Фонг. Намерих нещо.

Мамка му. Кашата Уили Фонг. Само тя му липсваше.

Дон Макеле влезе в кабинета на Вин Дрейк със смутено изражение.

— Телиъс и Джонстън са мъртви.

Дрейк изскърца със зъби.

— Какво е станало?

— Изгубих връзка с тях. Бяха открили оцелелите. Започнаха... спасителната операция — каза Макеле. Отново се потеше. — Точно в разгара ѝ бяха нападнати от нещо. Чух писъци, после... Телиъс... ами... беше изяден.

— Изяден?

— Чух го. Някакъв хищник. Радиостанцията му замлъкна. Дълго се опитвах да се свържа с него. Предаванията прекъснаха.

— Какво мислиш?

— Мисля, че всички са мъртви.

— Защо?

— Хората ми бяха най-добрите. Нещо се е справило с оръжията и бронята им.

— Значи специализантите...

Макеле поклати глава.

— Никакъв шанс.

Дрейк се облегна назад в креслото си.

— Значи е имало инцидент с хищник.

Макеле задъвка устна.

— Когато бях в Афганистан, забелязах нещо за инцидентите.

— И какво по-точно? — попита Дрейк.

— Случват се по-често на задниците.

Дрейк се изкиска.

— Така е.

— Спасителната мисия... се провали, сър.

Дрейк осъзна, че Дон Макеле разбира много добре какво се има предвид под спасителна мисия. Самият Вин обаче си имаше своите съмнения.

— Дон, откъде си сигурен, че спасителната мисия се е... провалила?

— Няма оцелели. Сигурен съм.

— Покажи ми труповете.

— Но няма...

— Няма да повярвам, че специализантите са мъртви, докато не видя доказателства за смъртта им. — Дрейк се облегна. — Докато има надежда, ще направим всичко по силите си, за да ги спасим. Всичко. Ясно ли се изразих?

Макеле излезе от кабинета, без да каже нито дума. Нямахте какво да казва.

Колкото до Вин Дрейк, той имаше основателни причини да се радва на случилото се с Телиъс и Джонстън. Това означаваше, че няма да му се наложи да им плаща бонуси в ценни книжа. Въпреки това не можеше да приеме, че всички специализанти са мъртви. Те бяха показали умения да оцеляват и изненадваща издръжливост, така че трябваше да продължи с опитите да се добере до онези, които може би още бяха живи.

30.

Пали

30 октомври, 16:00 ч.

— Това нещо ще бъде трепач за трафика в Бостън — отбеляза Керън Кинг. Тя караше хексапода нагоре по стръмния склон, проправяйки си път през камънаци и треви. Машината непрекъснато се люшкеше.

— Внимавай с ръката ми, ако обичаш! — Дани седеше до нея, хванал лявата си ръка, която висеше като кренвирш на клупа. Беше се подула много и изпълваше ръкава на ризата му. Хексаподът напредваше уверено, краката му виеха и той се катереше през огромния вертикален свят, сияещ в безброй оттенъци на зеленото. Ерика седеше свита в багажния отсек, привързана с въже. Рик вървеше до превозното средство с газова пушка в ръка и се оглеждаше, винаги нащрек за хищници. През рамото му беше праметнат патрондаш със стрели-куршуми.

Теренът бе станал много стръмен. Почвата отстъпи на трошачи се камъни, пясък и застинали потоци лава; всичко това бе покрито с треви и малки папрати. Отгоре преплитаха клони коа и гуава, сред които се извисяваха и правите стъбла на палми лулу. По много от дърветата пълзяха увивни растения. Клоните се люлееха от постоянния вятър по планинските склонове, който от време на време блъскаше и машината с човеците. През гората се носеше стена от мъгла — облак, следван от ослепително ярко слънце.

Смъртта на Питър Янсен и Амар Сингх тежеше на специализантите. От осмината запратени в микросвета бяха оцелели само четирима. Броят им бе намален наполовина. Петдесет процента смъртност. Ужасна статистика, помисли си Рик Хътър. По-лоша от вероятността за оцеляване на войниците, провели десанта в Нормандия. Рик знаеше, че предстоят още смъртни случаи — освен ако по някакво чудо не бъдат спасени. Но сега не можеха да се

разкрийт на никого от „Наниджен“ — Вин Дрейк бе мобилизирал ресурсите си, за да ги намери и унищожи.

— Дрейк още ни търси — отбеляза той. — Сигурен съм.

— Достатъчно — отвърна Керън. Нямаше смисъл да говорят за Вин Дрейк, това само ги караше да се чувстват още по-безпомощни. — Питър нямаше да се откаже — каза тя малко по-спокойно, докато водеше машината право нагоре по една голяма скала. Рик скочи да се повози на хексапода.

Вече бяха навлезли в планинска растителност. Случайните пролуки в зеления балдахин разкриваха поразителни гледки. Отвесните скали на Пали се издигаха навсякъде около тях, недалеч ревеше водопад. Някъде нагоре се виждаше заобленият ръб на кратера Тантал. Машината продължаваше напред и краката ѝ смущаваха живите създания. Подплашени вилоскачки подскачаха и се превъртаха във въздуха, червеи се гърчеха в земята; кърлежи щъкаха насам-натам и понякога изпълзяваха по краката на хексапода. Непрекъснато трябваше да ги махат от машината, защото щяха да плъзнат навсякъде по оборудването и да изпоцапат всичко с течните си изпражнения. Във въздуха летяха хиляди насекоми, бръмчаха, изпълняваха сложни фигури и проблясваха на слънцето.

— Не издържам целия този *живот* — оплака се Дани Беше се навел над подутата си ръка и изглеждаше абсолютно нещастен.

— Ако батериите издържат, привечер може да стигнем до Тантал — каза Рик.

— И после какво? — попита Керън зад панела за управление.

— Ще разузнаем. Ще наблюдаваме базата, след което ще решим какъв да бъде следващият ни ход.

— Ами ако базата я няма? Ако е изтръгната като станциите?

— Нужно ли е да бъдеш такъв песимист?

— Просто се опитвам да бъда реалист, Рик.

— Добре тогава, кажи ми твоят план какъв е.

Керън нямаше план и не каза нищо. Най-добре беше да стигнат до Тантал и да се надяват, че ще се получи нещо. Това не беше никакъв план, а просто упование. Докато пътуваха напред, тя се замисли за положението им. Трябваше да си признае, че е много уплашена, но страхът ѝ в същото време я караше да се чувства изпълнена с живот. Запита се и колко ли ѝ остава. Може би ден, може би само часове. Каза

си, че е по-добре да използва времето максимално; животът ѝ можеше да се окаже толкова къс, колкото и на насекомите.

Погледна към Рик Хътър. Как го правеше? Ето го — вървеше до машината с пушка през рамо, с леко наперена походка, сякаш нямаше никакви грижи на този свят. За момент му завидя, макар да не го харесваше.

Чу стон. Ерика, която седеше отзад, бе обвила коленете си с ръце.

— Добре ли си? — попита я Керън.

— Да.

— А... страх ли те е?

— Разбира се, че ме е страх.

— Опитай да не се страхуваш. Всичко ще се оправи — рече Керън.

Ерика не отговори. Като че ли не можеше да издържи напрежението на това пътуване. Керън я съжаляваше и се безпокоеше за нея.

Дон Макеле се отби в комуникационния център на „Наниджен“ — малък офис с кодирана радиоапаратура и корпоративно безжично мрежово оборудване. Обърна се към младата жена, която наблюдаваше всички фирмени канали.

— Искам да намеря сигнала на едно устройство, което изгубихме в долината Маноа — каза той и ѝ даде серийния номер на апарата.

— За какво устройство става въпрос? — попита тя.

— Експериментално. — Нямаше намерение да ѝ разкрива подробности за високотехнологичния хексапод от проект „Омикрон“.

Младата жена въведе нужните команди и включи мощния седемдесет и два гигагерцов предавател на покрива на парника в ботаническата градина „Уайпака“. Той предаваше и приемаше сигнали само при наличието на пряка видимост.

— Накъде да го насоча?

— На северозапад. Към снабдителна станция „Ехо“.

— Разбрано. — Тя затрака на клавиатурата и ориентира предавателя.

— А сега подайте сигнал.

Младата жена въведе команда и се загледа в екрана.

— Нищо — рече тя.

— Започнете претърсване на района около станцията.

Известно време жената въвеждаше команди, но не получи никакъв резултат.

— А сега насочете предавателя нагоре по склона.

След малко лицето ѝ грейна.

— Засякох го. Отговори ми.

— Къде се намира устройството?

— Господи! На скалите. На половината път към Тантал. — Жената извика картина на екрана и посочи едно място по планинския склон, високо над долината Маноа. — Как се е озовало там?

— Не зная — отвърна Макеле.

Значи някой беше оцелял и сега караше хексапода нагоре по планината. Интересно.

Макеле се върна в кабинета на Дрейк.

— Просто за всеки случай реших да засека хексапода. Получих отговорен сигнал. Познайте. Хексаподът е на половината път до Тантал.

Дрейк присви очи. Ама че работа. Някой се беше измъкнал от хищника, който бе изял Телиъс и Джонстън.

— Можем ли да намерим хексапода и да го приберем?

— Скалите са много стръмни. Не мисля, че в момента бихме могли да стигнем до него. Можем да разберем приблизителното му местоположение. С точност стотина метра.

Устните на Дрейк бавно се разтеглиха в широка усмивка.

— Интересно... може би са се насочили към базата „Тантал“.

— Да, възможно е.

Дрейк избухна в смях.

— Базата „Тантал“! Ха! Искане ми се да видя физиономията им, когато стигнат там. Очаква ги гадна изненада — ако изобщо се доберат до базата. — Изражението му стана сериозно. — Качи се при кратера и се погрижи да бъдат изненадани. Аз ще следя движението им.

Рик караше, когато се чу звън и комуникационният панел на хексапода оживя. На един екран светна надпис: ОТГОВОР 23094–451.

— Какво е това, по дяволите? — изуми се Рик.

Дани седеше оклюмал до него.

— Изключи това чудо.

— Не мога. Само се задейства.

Дали някой се опитваше да се свърже с тях? Може би Дрейк. Панелът отново притихна, но Рик имаше чувството, че Дрейк може би знае къде се намират. Ако наистина беше така, какво щяха да правят, ако ги намери? Газовата пушка беше безполезна срещу човек с нормални размери.

— Радиото се държи странно — каза той на Керън, която вървеше до машината.

Тя сви рамене.

Теренът продължаваше да се изкачва стръмно нагоре. Стигнаха до една ниска скала и хексаподът я изкатери. Горе заобиколиха туфа острица и стигнаха до един камък.

— Стоп! — каза Рик.

Приблужи камъка — под него имаше нещо черно и лъскаво.

— Долу се крие някакъв бръмбар — каза той. — Ерика, от кой вид е?

Ерика се вгледа в бръмбара. Беше метромен, от същия вид, който бяха видели малко след пристигането си в микросвета.

— Внимавай — каза тя. — Пръска гадости.

— Точно това исках да чуя — рече Рик.

— Какво си намислил? — попита го Керън.

— Тук се води химическа война. На нас също ни трябва химически оръжия.

— Не ни трябва — отвърна Керън. — Имаме си бензо спрей.

Тя извади спрея от джоба си — веществото, което беше приготвила в лабораторията и се надяваше да покаже на Вин Дрейк. Натисна помпата, но от бутилката не излезе нищо. Беше го изразходвала срещу стоножката.

Рик беше твърдо решен да напълни бутилката отново. Промъкна се напред с пушката, прицели се и стреля по бръмбара. Иглата проби бронята, насекомото потръпна и запръска химикали около себе си в предсмъртни гърчове. Завоня на киселини.

Ерика ги увери, че в самия бръмбар са останали предостатъчно защитни вещества. Рик надяна премяната си на смахнат учен — гумената престилка, очилата и ръкавиците — и се захвана за работа.

Първо обърна мъртвия бръмбар по гръб. След това с мачетето започна да почуква бронираните сегменти на корема, търсейки отвор.

— Пробвай между шестия и седмия сегмент — посъветва го Ерика. — И махни склеритните плочи. Внимателно.

Рик пхна острието между сегментите и използва мачетето като лост, за да вдигне броните. Те се отделиха с хрущене. Под тях имаше мазнина. Рик внимателно започна да я реже.

— Трябва да намериш две торбички в основата на корема — обясни Ерика, която беше коленичила до него. — Гледай да не спускаш някоя, че ще съжаляваш.

Рик извади един орган с формата на топка за ръгби, после втори. Това бяха въпросните торбички. Бяха затворени — мускулите им бяха стегнати. Следвайки инструкциите на Ерика, той срязва мускулите и от торбичката потече воняща течност.

— Това е бензоквинон — каза Ерика. — Смесен е с каприлична киселина, която засилва действието му като оръжие. Внимавай да не попадне на кожата ти.

Керън беше доволна да види Ерика заинтересувана от нещо. Промяната беше добре дошла — досега тя само мълчеше потисната. Заниманията с бръмбара я разсейваха, поне за малко.

Рик събра течността в бутилката, затвори я и я подаде на Керън.

— Дръж. За самозащита.

Керън го погледна замислено. Рик определено беше изпълнен с енергия. Тя сама трябваше да се сети да събере още химикали. Той изглеждаше доста вещ в оцеляването в микросвета; престоят тук сякаш дори му харесваше. Разбира се, това не го правеше по-добър, но Керън с известна изненада откри, че се радва, че той е с тях.

— Благодаря — рече тя и прибра бутилката в джоба си.

— За нищо. — Рик свали екипировката си, прибра я и продължиха катеренето.

Вече ставаше невъзможно стръмно. Теренът бе почти вертикален и стигнаха в основата на безкрайна отвесна скала. Тя се издигаше, докдето поглед стигаше — шуплеста вулканична скала, покрита с лишеи и мъх и тук-там изпъстрена с папрати улухе. Като че ли нямаше начин да я заобиколят.

— Скалата да върви по дяволите, пълен напред — заяви Рик.

Провериха дали екипировката е добре закрепена, след което Рик скоочи отзад при Ерика и се завърза. Керън караше. Хексаподът

идеално прилепна за скалата и пое нагоре. Движеха се с отлична скорост и се изкачваха бързо.

Скалата обаче сякаш нямаше край.

Денят клонеше към края си, а те не знаеха колко път са изминали и още колко им остава. Индикаторът на батерията показваше, че енергията неотклонно намалява; две трети от батерията бяха изразходвани.

— Мисля да си направим бивак на скалата — каза накрая Рик. — Всъщност тук може да е най-безопасно.

Намериха си една издутина и паркираха хексапода на нея. Мястото беше чудесно и от него се откриваше изглед към долината. Изядоха последните запаси от скакалеца.

Дани си постла разни неща отзад на хексапода, където смяташе да прекара нощта. Ръката му беше силно подута и безжизнена. Сякаш вече не беше негова, чувстваше я като мъртва тежест.

— Ох — изпъшка той. Хвана ръката си и се намръщи.

— Сега пък какво има? — попита го Рик Хътър.

— Ръката ми току-що изпука.

— Изпука?

— Просто се чу някакъв звук.

— Дай да погледна — каза Рик и се наведе над Дани.

— Не.

— Хайде стига. Навий си ръкава.

— Добре съм, ясно?

Лявата ръка на Дани си оставаше парализирана и висеше на клупа. Беше така подпухнала, че издуваше ръкава на ризата. А и самата риза беше ужасно мръсна.

— Няма да е зле да си навиеш ръкава, за да може кожата ти да подиша — каза Рик. — Ръката ти може да се инфектира.

— Махай се. Да не си ми майка? — озъби се Дани, смачка някакъв парцал за възглавница и се сви на пода на хексапода.

Мракът се спусна над Пали. Нощните звуци отново се надигнаха. Насекомите заговориха на загадъчния си език.

Рик се настани на мястото до шофьора.

— Поспи, Керън. Аз ще пазя.

— Няма проблем. Защо ти не поспиш? Ще остана първа смяна.

Накрая и двамата останаха будни и мрачно мълчаха, докато Ерика и Дани спяха. Прилепите отново излязоха и писъците им отекваха отблизо и отдалеч; летящите бозайници се стрелкаха в небето и ловуваха нощни пеперуди и други насекоми.

Дани се размърда.

— От тези прилепи не може да се мигне — оплака се той. Секунди по-късно чува хъркането му.

Луната се издигна високо над долината Маноа и превърна водопадите в сребристи нишки, падащи в бездната. Около един от тях заблестя светлина. Рик я зяпна. Какво беше това? Светлината сякаш трептеше, променяше се.

Керън също я забеляза и я посочи с харпуна.

— Нали знаеш какво е това?

— Нямам представа.

— Лунна дъга, Рик. — Тя докосна ръката му. — Виж! Двойна лунна дъга.

Изобщо не беше чувал за лунни дъги. Ето ги тук, пътешественици в един опасен Едем. И какъв късмет беше извадил само — да попадне в райската градина не с друг, а с Керън Кинг. Хвана се, че я поглежда. Е, наистина беше прекрасна, особено на лунна светлина. Сякаш нищо не можеше да я обезкуражи за дълго, нищо не бе в състояние да я победи. От Керън Кинг ставаше чудесен партньор за експедиция, дори личните им взаимоотношения да не бяха от най-сърдечните. Не ѝ липсваше кураж, нямаше спор в това отношение. Жалко, че беше толкова неуправляема и вироглава. Рик се унесе и когато се събуди, видя, че Керън е заспала, опряла глава на рамото му. Дишаше едва доловимо.

31.

*Улица „Беретания“, Хонолулу
30 октомври, 16:30 ч.*

— Странно е. — Дороти Гърт, старшият съдебен лекар на полицейското управление в Хонолулу, се взираше през очулярите на мощния микроскоп „Цайс“. — Никога не съм виждала подобно нещо.

Тя стана и Дан Уатанаби зае мястото ѝ пред уреда. Намираха се в просторно помещение, разделено от работни маси, отрупани с лабораторно оборудване, снимачна апаратура, микроскопи и компютри. Той нагласи очулярите и фокусира образа.

Отначало видя... малък предмет, сякаш направен от метал.

— Колко е голямо това? — попита той.

— Един милиметър.

Горе-долу колкото маково семе. Само че това беше машина. Или приличаше на машина.

— Какво, по дяволите...? — започна той.

— Точно така се почувствах и аз.

— Откъде се е появило?

— От кабинета на Фонг — отвърна Дороти Гърт. — Криминалистите поверявали за отпечатаъци. Открили го върху фолиото от прозореца до вратата.

Уатанаби промени фокуса и отново огледа предмета. Беше повреден — като че ли беше смачкан и покрит с тъмно, подобно на катран вещество. Смътно напомняше на прахосмукачка, само че имаше и нещо като вентилатор. Перки на вентилатор в предпазен кожух. Почти като турбореактивен двигател. Имаше дълга, гъвкава шия като на гъска, в края на която стърчаха две остри метални плоскости.

— Сигурно е паднало от нечий компютър — каза той.

Дороти Гърт стоеше до него, облежната на масата, но се изправи при думите му.

— Компютрите имат ли подобни ножове? — тихо попита тя.

Той отново погледна през микроскопа. Нещата, които беше взел за плоскости в края на шията, сега приличаха повече на ножове. Кръстосани блестящи кинжали в края на гъвкава ръка.

— Да не мислиш...? — започна той.

— Искам да чуя ти какво мислиш, Дан.

Уатанаби завъртя копчето за увеличение и се съсредоточи върху кинжалите. Те се превърнаха в прецизни полирани инструменти. Всяко острие му напомняше за *танто*, японската кама, използвана от самураите. Остриетата бяха омазани с някаква тъмна мръсотия. И тогава видя клетките. Изсъхнали червени кръвни телца. Примесени с фибрин.

— По тях има кръв — рече той.

— Забелязах.

— Колко дълги са тези остриета?

— По-малко от половин милиметър — отвърна Гърт.

— В такъв случай не става — заяви той. — Жертвите са умрели от разрези с дълбочина до два сантиметра, достигнали югуларните им вени. Тези остриета са твърде малки, за да прережат нечие гърло. Все едно да се опитваш да убиеш кит с ножче за хартия. Просто не се получава.

Двамата замълчаха за известно време.

— Но ако са ножици... — добави Уатанаби.

— Моля...?

— Тези остриета са ножици — каза той. — Могат да отворят големи рани в жертвите.

Отново заразглежда устройството, търсейки идентифициращи знаци — сериен номер, отпечатана дума, фирмено лого.

Не откри нищо. Създателят на това чудо не беше оставил подписа си или го беше изтрил. Иначе казано, не е искал да бъде открит.

— При аутопсиите бяха ли намерени други такива? — попита той. — В раните или в кръвта?

— Не — отвърна Гърт. — Но е вероятно следователите просто да не са ги забелязали.

— Какво стана с телата?

— Фонг беше кремиран. Родригес е погребан. Джон Доу е в хладилника.

— Трябва да направим повторен оглед.

— Разбрано.

Уатанаби се дръпна от микроскопа, пхна ръце в джобовете си и закрачи намръщен из помещението.

— Защо това чудо е било намерено на прозорец? Ако е излязло от тялото, как е стигнало до прозореца? И как изобщо се е оказало в тялото? — Върна се при микроскопа и отново разгледа малкото, подобно на вентилатор устройство. Не може да бъде. Това беше витло. — Мили Боже! Това нещо е можело да лети, Дороти.

— Звучи ми доста съмнително — сухо отвърна Дороти Гърт.

— Би могло да плава в кръв.

— Може би.

— Можеш ли да вземеш ДНК проба от кръвта по устройството?

Пестелива усмивка.

— Мога да взема ДНК проба и от кихавица на муха, Дан.

— Искам да видя дали кръвта по устройството съвпада с кръвта на някоя от жертвите.

— Това би било интересно — рече Дороти Гърт и циничните ѝ очи проблеснаха.

— А те правят малки работи — промърмори той.

— Какво, Дан?

Той се изправи.

— Добра работа, Дороти.

Дороти Гърт дари Уатанаби с едва доловима усмивка. Нима лейтенантът си мислеше, че тя върши нещо различно от добра работа в лабораторията? Извънредно внимателно взе с пинцети малкия предмет, пусна го в пластмасова епруветка, по-малка от кутрето ѝ, и го отнесе в хранилището за улики. В края на краищата това може би бе оръжието на престъплението.

Уатанаби излезе, потънал в мисли. „Наниджен“, Малки работи. А сега като че ли имаше връзка между Уили Фонг и „Наниджен“.

Време беше да си побъбри с шефа на компанията.

Вин Дрейк се намираше в комуникационния център. Беше изритал младата операторка и се беше заключил там. Лично се занимаваше с локатора и сега гледаше екрана, който показваше триизмерна карта на северозападните скали на долината Маноа, от

самата долина до ръба на кратера Тантал на шестстотин метра над нея. Близо до скалите в основата на кратера имаше кръгче с кръст в него.

Знакът показваше приблизителното местоположение на откраднатия хексапод. Оцелелите почти се бяха добрали до подножието на Тантал. Със скоростта, с която се изкачваха, вероятно щяха да стигнат базата сутринта, освен ако някой хищник не им видеше сметката. Дрейк не можеше да контролира хищниците. Но пък за сметка на това можеше да контролира базата.

Седнал в комуникационния център, той извади криптирания си фирмен телефон и се обади на Дон Макеле.

— Хексаподът приближава.

32.

Скалите на Тантал

31 октомври, 09:45 ч.

Хексаподът се прехвърли през ръба на скалата и се озова на покрит с мъх равен участък. Пред тях проблясваше езерце, в което падаше миниатюрен водопад, който вдигаше пръски, пречупващи светлината във всички цветове на дъгата.

Рик, Керън и Ерика слязоха от машината, спряха при езерцето и се загледаха в него. Беше кристалночисто, с огледална повърхност.

— Толкова сме мръсни — рече Ерика.

— Малко плуване ще ми се отрази чудесно — каза Керън.

Видяха отраженията си във водата — бяха уморени и потни, с разпокъсани дрехи. Керън клекна и докосна водата. Пръстът ѝ огъна повърхността, но не я проби. Беше еластична като гума. Натисна с цялата си тежест и накрая ръката ѝ проби повърхността.

— Толкова е изкусително — рече тя.

— Не го правете. Ще загинете — обади се Дани от хексапода.

— Тук няма нищо опасно, Дани — отвърна Керън.

Рик не беше толкова сигурен. Той взе харпуна и тръгна покрай езерцето, като го забиваше в дъното и разбъркваше водата. Надяваше се, че ако във водата живее нещо гадно, суматохата ще го накара да се покаже. В езерцето проблясваха едноклетъчни организми, но никое от тези малки създания не изглеждаше опасно.

Езерцето бе малко и достатъчно плитко, за да го виждат цялото. Не забелязаха нищо заплашително.

— Аз ще поплувам — каза Ерика.

— Без мен — заяви Дани.

Рик и Керън се спогледаха.

Ерика се скри зад туфа мъх и се върна чисто гола.

— Проблем ли има? — попита тя. Дани я зяпаше опулен. — Всички тук сме биолози.

Стъпи на водната повърхност. Тя се огъна, но издържа тежестта ѝ. Ерика натисна по-силно и изведнъж потъна до шията. Отиде до водопада и застана под него. Капчиците се разбиваха в главата ѝ и тя изпръхтя.

— Великолепно е. Идвайте.

Керън започна прозаично да сваля дрехите си. Рик Хътър не беше сигурен как да постъпи; смущаваше се да я гледа, а още повече го смущаваше идеята да плува гол с нея и с Ерика. Съблече се бързо и скочи във водата.

— Добре дошли в райската градина — поздрави Ерика.

— Опасна райска градина. — Рик се потопи и започна да мие главата си.

Докато изучаваше езерцето, Керън видя, че то е като гъмжащ от живот аквариум, пълен не с рибки, а с едноклетъчни организми. Създанията се въртяха, стрелкаха се или просто се носеха във водата. Нещо с формата на торпедо заплува към нея.

Беше чехълче, едноклетъчно същество, живеещо в спокойна вода. Беше покрито с мятаци се реснички, благодарение на които се движеше. Чехълчето се заблъска в ръката ѝ и загъделичка кожата ѝ. Керън загреба водата около него в шепа и го вдигна. Усещаше ресничките по дланите си. Едноклетъчното се загърчи. Приличаше на котка, която не обича да я държат.

— Няма да те нараня — каза му тя, като го галеше нежно с върха на пръста си. Когато докосваше ресничките, те започваха да се мятат яростно. Все едно галиш кадифе, което се съпротивлява.

Зачуди се защо ли говори на клетка. Глупаво беше. Клетката е машина, каза си тя. Просто механизъм от протеини в пълна с вода торба. И въпреки това... чувстваше, че клетката е малко същество със свои собствени цели и желания. Разбира се, една клетка не беше разумна по начина, по който е разумен човекът. Не можеше да си представи галактики или да композира симфония, но въпреки това беше сложна биологична система, идеално пригодена да оцелява в тази среда и заета да създаде колкото се може повече копия на самата себе си.

— Успех — каза на глас Керън и пусна чехълчето. Загледа го как бърза да се отдалечи, въртейки се като тирбушон. — Не се различаваме особено от тези протозои — каза тя на Рик.

— Лично аз не виждам прилика — отвърна той.

— Човек е протозоа в деня на зачеването си. Както обича да казва биологът Джон Тайлър Бонър, човешкото същество е едноклетъчен организъм със сложно размножително тяло.

Рик се ухили.

— Размножителното тяло е най-добрата му част.

— Доста грубо — отбеляза Керън. Ерика му се ухили.

Сянка закри за миг езерцето и отгоре отекна писък. Тримата инстинктивно потопиха глави във водата. Когато се показа отново, Рик се огледа.

— Птици — каза той.

— Какви? — попита Керън.

— Нямам представа. Както и да е, отидоха си.

Изпраха дрехите си от прахта и калта, проснаха ги да се сушат и легнаха на мъха да се попекаат на слънце. Дрехите изсъхнаха бързо.

— Трябва да продължим — каза Рик Хътър, докато закопчаваше ризата си.

Точно тогава далечните крясъци се засилиха и над тях се появиха тъмни форми. Хората скочиха на крака.

Птиците кръжаха покрай скалите, кацаха и отлитаха. Събираха храна. Крясъците им разкъсваха въздуха.

Една птица кацна пред тях. Беше огромна, с лъскави черни пера, жълта човка и будни очи. Заскача наоколо, изследвайки мястото. Нададе пронизителен дрезгав крясък, след което внезапно отлетя. Още птици закръжиха над тях, оглеждайки равния участък и кацайки по вкопчилите се в скалите дървета. Хората усетиха многобройните погледи върху себе си. Птиците крясъци се чуваха от всички страни.

Рик се хвърли към хексапода и грабна газовата пушка.

— Това са скорци мина! — извика той. — Скрийте се!

Мина бяха месоядни.

Дани се изтъркала от хексапода и се скри под него. Керън беше залегнала зад един камък, а Ерика се зарови в туфа мъх. Рик бе коленичил на открито с пушка в ръце и следеше черните форми, които се носеха покрай скалите и крясъците им отекваха в тях.

Птиците го видяха. Не се страхуваха от толкова дребни неща. Една кацна и заскача по земята към него. Рик стреля. Оръжието изсъска и го блъсна назад, но в същия миг птицата скочи и полетя

надолу. Беше пропуснал. Трескаво презареди. Затворът на пушката беше ръчен и оръжието трябваше да се зарежда при всеки изстрел.

Реши, че птиците са около трийсет. Летяха покрай скалите с оглушителни крясъци.

— Ловуват на групи — каза Рик.

Наблизо кацна друга птица.

Рик дръпна спусъка. Нищо не се случи.

— Мамка му!

Засечка. Рик трескаво дръпна затвора. Птицата скочи към него и наклони глава на една страна. Клъвна към него и измъкна пушката от ръцете му. Тя беше лъскава и бе привлякла вниманието ѝ. Птицата удари пушката в един камък, смачка я и я захвърли настрана. После вдигна глава, отвори човка и нададе крясък, от който земята сякаш се разтресе.

Междувременно Рик се беше проснал по корем и пълзеше към харпуна, който лежеше край езерцето.

Птицата насочи вниманието си към Ерика, която трепереше в мъха. Вперила поглед в създаването, тя изведнъж изгуби самообладание. Скочи и побягна с наведена глава и скимтене.

— Ерика, недей! — викна Рик.

Движението на Ерика привлече вниманието на птицата и тя скочи към нея.

Керън Кинг гледаше и внезапно взе решение. Щеше да жертва живота си за Ерика. Щеше да ѝ даде шанс да живее. Струва си, помисли си тя, изправи се и се затича към птицата, размахвайки ръце.

— Хей! Вземи мен!

Птицата рязко се отклони и клъвна, но не улучи и Керън се просна на земята. Ерика вече беше скочила в хексапода и се мъчеше да го подкара. Паниката я бе обхванала напълно; не знаеше какво прави, единственото ѝ желание бе да се махне оттук.

— Спри! Заповядвам ти да спреш! — извика ѝ Дани.

Ерика не му обърна внимание. Хексаподът подскочи и започна да се катери по скалата. Но машината беше абсолютно открита.

Ерика изоставяше другарите си.

— Ерика! Върни се! — изкрещя Керън.

Ерика вече не можеше да чуе когото и да било.

Блестящият хексапод, който се катереше пъргаво по скалата, явно се стори интересен и може би вкусен на птиците. Една изпърха до машината и измъкна Ерика от седалката. Раници и вещи се посипаха от хексапода, който се търкаляше надолу по скалата и отскачаше във въздуха. В следващия миг изчезна.

Птицата кацна с Ерика Мол в човката си. Блъсна я няколко пъти в скалата и затръска глава, за да я убие. След това отлетя с трупа, но моментално се спречка с друга и двете се сбиха във въздуха, като разкъсаха тялото на Ерика Мол.

Не беше приключило. Рик се добра до харпуна и се огледа. Къде беше Керън? Видя я да лежи на земята, на открито, под една птица с необичайна черна ивица на човката. Тя току-що беше кацнала и се взираше в Керън, сякаш се мъчеше да реши какво е това и става ли за ядене.

— Керън! — извика Рик и хвърли харпуна по птицата.

Карфицата потъна в перата, но не много дълбоко. Птицата се отърси, харпунът падна на земята и тя отново заразглежда Керън.

Керън приклепна, опитвайки се да изглежда колкото се може по-малка и неапетитна.

— Насам! — извика Рик и се втурна напред с надеждата, че ще отвлече вниманието на птицата.

— Не, Рик!

Птицата чу гласа ѝ и я погледна. Хвърли се напред, хвана я в човката си, отметна глава назад и я погълна цялата. После отлетя, пляскайки оглушително с криле.

— Проклетата да си! — извика Рик. Размаха харпуна към нея, но тя се беше превърнала в размазано петънце в далечината. — Върни я веднага!

Ятото по дърветата зацвърча и закряска подигравателно. Рик вече не можеше да разпознае коя птица беше изяла Керън.

— Връщай се! Връщай се за честен двубой! — Заскача, като размахваше ръце и разтърсваше заплашително харпуна.

Плачеше му се. Би направил всичко, за да накара проклетата птица, онази с ивицата на човката, да се върне. Не можеше да се откаже точно сега.

И тогава си спомни нещо, което бе чел за птиците. Те имаха не само стомах, а и гуша.

33.

Кратер Тантал

31 октомври, 10:15 ч.

Керън Кинг се беше свила в зародишна позиция и бе затаила дъх. Мускулестите стени на гушата на птицата я притискаха толкова силно, че не можеше да помръдне. Стените бяха лигави, хлъзгави и воняха отвратително. В гушата обаче нямаше храносмилателни сокове. Тя представляваше просто торба за съхраняване на храната, преди тя да продължи към храносмилателната система.

Керън знаеше, че птицата лети, защото долавяше равномерното думкане на гръдните мускули, които задвижваха крилете. Събра ръце около лицето си, бутна навън и успя да отвори известно място за носа и устата си.

Пое дъх.

Въздухът смърдеше ужасно, наситен с киселата воня на гниеци насекоми, но поне беше въздух. Вярно, не особено много. Почти моментално стана нетърпимо горещо и тя се задъха. Заля я вълна клаустрофобия. Искаше ѝ се да закрещи. С усилие на волята си заповяда да запази спокойствие. Ако започнеше да крещи и да се бори, щеше да изразходва въздуха бързо и да се задуши. Единственият начин да остане жива бе да бъде спокойна, да се движи колкото се може по-малко и да пести въздуха. Изправи гръб и изпъна крака, като по този начин си осигури малко повече място в гушата. Въпреки това въздухът ѝ свършваше.

Опита да извади ножа си, но го беше прибрала дълбоко в джоба. Не можеше да го достигне. Мускулестите стени на гушата задържаха ръката ѝ.

По дяволите. Трябваше да се добере до този нож.

Закле се, че в бъдеще ще го носи на шията си. Стига да имаше бъдеще... Натисна с дясната си ръка надолу, борейки се с еластичните стени. Успя да напъха върховете на пръстите си в джоба и издиша шумно, глътна от гадния въздух и се закашля. Пръстите ѝ напипаха

бутилка... какво беше това? Спреят. Пълен със сока на бръмбара. Рик го беше напълнил.

Оръжие.

Керън се намръщи и извади бутилката.

Точно тогава птицата направи маневра във въздуха. Гушата се стегна и мускулите рязко изкараха въздуха от дробовете на Керън. Обзе я чувство за безтегловност, за падане. Последва рязко залитане и тупване. Птицата беше кацнала. Керън изгуби съзнание.

Птицата се бе върнала на мястото, където беше уловила Керън, за да търси още храна. Наклони глава настрани и се загледа в Рик Хътър.

Рик позна черната ивица на човката. Това беше гадината, погълнала Керън, но нямаше как да разбере дали тя е още жива. Той размаха харпуна си и пристъпи напред.

— Ела ме хвани, страхлив боклук такъв.

Атаката на масаите. Точно това щеше да направи. Млад воин на тринайсет-четиринайсет години можеше да убие лъв с копието си. Постижимо е, каза си той. Всичко опира до техника.

Птицата подскочи към него.

Рик не откъсваше поглед от нея, преценяваше разстоянието, изчакваше момента, планираше под какъв ъгъл да атакува с харпуна. Трябваше да използва силата и тежестта на животното срещу самото него, както правеха масаите с лъвовете. Ловецът предизвиква лъва да го нападне и в последния момент опира края на копието си в земята, насочвайки острието към звяра и коленичи зад оръжието; лъвът се хвърля върху копието и се нанизва сам.

Птицата атакува с човка. В мига преди удара Рик заби харпуна под ъгъл в земята с насочено нагоре острие, пусна го и се хвърли напред, озовавайки се под гърдите на противника си.

Харпунът улучи птицата в шията, когато тя се опита да клъвне Рик. Назъбеният ръб, по-остър от хирургична игла и потопен в отрова, успя да прониже кожата и зъбът се закачи за мускул. Птицата отстъпи, но харпунът остана да стърчи на място. Тя тръсна глава, мъчейки се да се освободи, докато Рик пълзеше настрани. Той се надигна, извади мачетето си и изкрещя:

— Хайде, бий се!

Керън чу гласа му. Той я накара да дойде на себе си — беше изгубила съзнание само за миг. Започна да хипервентилира, но

въздухът не ѝ стигаше. Видя искри — сигурен признак за кислороден глад. Осъзна, че е стиснала в юмрук спрея. Натисна го и почувства ужасно парене, когато химикалите се пръснаха около нея. Мускулите се свиха, искрите се превърнаха в мъгла, а после в нищо...

Птицата изобщо не се чувстваше добре. Харпунът я бодеше, а ето че започна да изпитва и неприятно усещане в гушата. Повърна.

Керън Кинг тупна в мъха, а птицата отлетя.

Рик коленичи до Керън, потърси пулс на шията ѝ и откри, че сърцето ѝ още бие. Долепи уста до нейната и вкара въздух в дробовете ѝ.

Керън успя да си поеме дъх с дрезгав звук. Закашля се и очите ѝ се отвориха.

— Ооох.

— Дишай, Керън. Добре си.

Тя още стискаше спрея; пръстите ѝ се бяха вкопчили в бутилката. Рик успя някак да ги разтвори и да го вземе, след което я замъкна под една папрат. Там ѝ помогна да седне и я взе в прегръдките си.

— Дишай дълбоко — каза той, махна кичур от лицето ѝ и приглади косата ѝ. Не знаеше къде са птиците, дали още ловуват в района, или са се преместили, но крясъците им като че ли се бяха отдалечили. Рик облегна Керън на стъблото и седна до нея, свил колене до гърдите си. Продължаваше да я прегръща.

— Благодаря, Рик.

— Ранена ли си?

— Само малко замаяна.

— Не дишаше. Помислих си, че...

Птиците крясъци заглъхнаха. Ятото беше отлетяло.

Рик направи бърз преглед на инвентара им. Оцеляването им вече беше изложено на реална опасност. Хексаподът беше изчезнал. Ерика бе мъртва. Повечето от запасите им си бяха отишли с машината. Харпунът го нямаше — беше забит в шията на птицата, когато тя отлетя. Раницата лежеше при езерцето. Все още разполагаха с тръбата и курарето. Едно-единствено мачете лежеше на земята. Дани Мино не се виждаше никакъв.

Точно тогава чуха гласа му отгоре. В паниката си Дани се беше покатерил по някакво увивно растение и се бе озовал върху един камък. Видяха го да клечи там и да маха със здравата си ръка.

— Виждам Голямата канара! Почти стигнахме!

34.

„Наниджен“

31 октомври, 10:20 ч.

Дрейк беше окупираше комуникационния център и се взираше в екрана на системата, която проследяваше хексапода. Точно в момента беше малко объркан от онова, което виждаше. Кръгът с кръстчето, който показваше приблизителното местоположение на машината, внезапно се смъкна сто и петдесет метра надолу. Отначало си помисли, че е станала някаква грешка в системата. Закача, без да откъсва очи от екрана, но местоположението на хексапода не се променяше. Той стоеше на място.

Позволи си да се усмихне леко. Да. Като че ли проклетата машина беше паднала от скалата. Нямаше друго обяснение. Хексаподът се беше сгромолясал от отвесната стена.

Знаеше, че микрочовекът може да оцелее при падане от каквато и да било височина. Хексаподът обаче не се движеше, а това означаваше, че машината е най-малкото повредена. С нея бе свършено.

Даде си сметка, че оцелелите са изпаднали в паника. Бяха далеч от базата „Тантал“, а микрокесонната болест тъкмо започваше да се обажда. Точно в момента едва ли им беше до веселби.

Свърза се с Макеле по телефона.

— Беше ли на Тантал?

— Да.

— И какво?

— Не направих нищо. Нямаше нужда. Базата...

— Няма да се доберат до Тантал. Нещастниците току-що се катурнаха от скалата.

35.

Индустриален парк „Каликимаки“

31 октомври, 10:30ч.

Лейтенант Дан Уатанаби паркира кафявия си форд на единственото място, отбелязано с „Посетители“. Боядисаната метална сграда се издигаше до скелета на недовършен склад от едната страна и до празен участък от другата, осеян тук-там с храсталаци. До склада се виждаше покрита с чакъл площ. Уатанаби отиде там и взе няколко камъчета. Натрошен варовик. Интересно. Изглеждаше досущ като онзи, останал в грайферите на гумите на частния детектив Родригес. Прибра камъчетата в джоба на ризата си с намерението да ги даде на Дороти Гърт.

Паркингът около сградата на „Наниджен“ беше пълен с коли.

— Как върви работата? — попита той рецепционистката.

— Не ме държат в течение.

От кафеварката се носеше киселата миризма на кафе, подгрявано часове наред.

— Желаете ли да ви направя кафе? — попита рецепционистката.

— Мисля, че вече сте направили.

Появи се шефът на фирмената охрана, Дон Макеле — набит мъж, целият мускули.

— Някакви новини за изчезналите специализанти? — попита той.

— Може ли да говорим в кабинета ви?

Влязоха в основната част на сградата и минаха покрай затворени врати. Към помещенията гледаха прозорци, не в момента те бяха със спуснати черни щори от другата страна. Защо бяха тези щори? И защо бяха черни? Докато вървеше, Дан Уатанаби долови някакво бръмчене, вибрация, идваща откъм пода. Това означаваше, че в сградата се използва огромно количество електричество. За какво?

Макеле го въведе в кабинета си. Помещение без прозорци. Уатанаби забеляза снимка на жена, вероятно съпругата на домакина.

Две деца, все още кейки. Забеляза и почетната табелка на дъската. Морска пехота на САЩ.

Уатанаби се настани на един стол.

— Хубави хлапета.

— Обичам ги до смърт — отвърна Макеле.

— В морската пехота ли сте служили?

— В разузнаването.

— Страхотно. — Бъбренето никога не вреди, пък и можеш да научиш нещо полезно. — Открихме вашия вицепрезидент Алисън Бендър... — започна той.

— Знаем. Беше много депресирана.

— Какво я е депресирало?

— Изгуби приятеля си, Ерик Янсен. Онзи, който се удави.

— Значи да разбирам, че между госпожица Бендър и господин Янсен е имало романтична връзка. — С инстинкта си на ченге Уатанаби долавяше скритото безпокойство на Макеле. — Доста е трудно седем души да изчезнат на тези острови. Обадих се тук-там да попитам дали специализантите не са се появили някъде. В Молокаи например. Всеки на Молокаи знае къде е всеки друг. Ако седем хлапета от Масачузетс са се появили там, местните щяха да говорят.

— Аз ли не знам, роден съм на Молока'йи — рече Макеле.

Уатанаби забеляза, че шефът на охраната произнася името по стария начин — Молока'йи. Това го накара да се запита дали Макеле говори хавайски. Родените на Молокаи понякога владееха езика; научаваха го от бабите и дядовците си или от „чичовците“ — традиционните учители.

— Молокай е прекрасно място — отбеляза Уатанаби.

— Там са старите Хваи'й. Каквото е останало от тях.

Уатанаби смени темата.

— Познавате ли господин на име Маркос Родригес?

Макеле го изглежда неразбиращо.

— Не.

— Ами Уили Фонг? Адвокат с кантора северно от магистралата.

— Уатанаби пропусна да спомене, че и двамата са мъртви.

Макеле обаче се досети.

— Разбира се... — Присви очи и го погледна озадачено. — Онези, които са били наръгани, нали?

— Да, в офиса на Фонг. Фонг, Родригес и още някакъв мъж, който още не е идентифициран.

Макеле изглеждаше объркан. Разпери ръце.

— Какво пропускам, лейтенант?

— Не знам — отвърна Уатанаби, като следеше внимателно реакцията му.

Макеле изглеждаше изненадан и раздразнен, но запази спокойствие. Уатанаби със задоволство видя, че шефът на охраната мърда неловко на стола си. Беше нервен.

— Знам за убийството само онова, което видях по новините — продължи Дон Макеле.

— Какво ви кара да мислите, че става въпрос за убийство?

— Така казаха по новините... — Макеле замълча.

— Всъщност казаха, че е самоубийство — уточни Уатанаби. — Да не би да мислите, че е убийство?

Макеле не подмина небрежно въпроса.

— Лейтенант, има ли някаква причина да говорите с мен за това?

— Фонг или Родригес не са имали вземане-даване с „Наниджен“, нали?

— Майтапите ли се? „Наниджен“ никога не би наела подобни нещастници — отвърна шефът на охраната.

Дон Макеле много добре знаеше какво се е случило с Фонг и Родригес. В нощта на проникването в „Наниджен“ бяха изчезнали охранителни ботове. Бяха се спуснали върху неканения гост, бяха си прорязали път в тялото му и бяха попаднали в кръвоносната му система, разрязвайки артерии от вътрешната страна. Но ботовете не биваше да правят това. Не бяха програмирани да убиват. От тях се очакваше да фотографират натрапника и да порежат кожата му, за да му потече кръв и да остави следи, както и да пуснат беззвучната аларма. Това беше всичко. Нищо опасно, още по-малко смъртоносно. Някой обаче ги беше програмирал да убиват. Вин Дрейк, помисли си Макеле. Ботовете бяха нарязали нарушителя на ленти, после се бяха измъкнали от тялото му и се бяха прехвърлили на следващия като бълхи. Кръвожадни, смъртоносни бълхи. Взломаджията и приятелите му бяха намерили смъртта си. Инцидентите се случват по-често на задниците. Но какво знаеше този детектив? Макеле не беше сигурен и това го изнервяше.

Реши да играе твърдо. Наведе се напред, превключи гласа си на официалния тон и каза:

— Компанията или някой от служителите ѝ заподозрян ли е в престъпление?

Уатанаби направи дълга, многозначителна пауза.

— Не — отвърна той най-сетне. — Засега.

— Радвам се да го чуя, лейтенант. Защото тази компания много държи на морала. Основателят, Винсент Дрейк, е известен с това, че инвестира в лекарства за болести, които никой не си прави труда да лекува, защото не са доходоносни. Господин Дрейк е добър човек, чието сърце е там, където са парите му.

Лейтенант Дан Уатанаби изслуша това с безизразно лице.

— Искате да кажете, че парите му са там, където е сърцето му.

— Точно това казах — отвърна Макеле, без да сваля поглед от него.

Уатанаби постави визитката си на бюрото и написа телефонен номер на нея.

— Това е мобилният ми. Обаждайте се по всяко време, ако изскочи нещо. Мисля, че господин Дрейк ме очаква.

Вин Дрейк седеше зад бюрото си, облегнат в президентското кресло. Подът беше покрит със стар персийски килим, във въздуха се носеше приятното ухание на пура. По аромата Уатанаби предположи, че пурата струва повече от десет долара. Кабинетът нямаше прозорци. Осветлението бе меко. През една притворена врата се виждаше лична баня с мраморни плочки. Интересна гледка за един склад. Този тип определено полагаше грижи за себе си.

— Много сме разстроени от последните събития — каза Дрейк. — Надяваме се, че ще можете да ни помогнете.

— Правим всичко по силите си — отвърна Уатанаби. — Просто искам да събера малко допълнителна информация относно изчезванията.

— Разбира се.

Уатанаби хареса портрета на Дрейк на стената зад домакина. Не беше лош. Може би малко претенциозен, но изпълнен с живот.

— Можете ли да ми кажете с какво се занимава компанията ви?

— Най-общо казано, произвеждаме малки роботи и ги използваме да изследват природата като средство за откриване на нови

лекарства за спасяването на човешки живот.

— Колко малки?

Дрейк сви рамене и показа с палец и показалец.

Уатанаби присви очи.

— Искате да кажете, че са около сантиметър? Колкото фъстък?

— Може би малко по-малки — отвърна Дрейк.

— Колко по-малки?

— Малко.

— Примерно един милиметър?

Дрейк го дари с бегла усмивка.

— Това едва ли е постижимо.

— Но вие сте го постигнали.

— Какво да сме постигнали?

— Произвели сте роботи с размери един милиметър.

— Стигаме до въпроси, касаещи фирмени тайни — каза Дрейк и се облегна назад.

— Имали ли сте промишлени инциденти с роботите си?

— Инциденти? — Дрейк се намръщи, след което се изкиска. — Да. Често.

— Има ли пострадали хора?

— Обратното. — Дрейк се разсмя. — Хората случайно настъпват роботите. И роботите винаги губят. — Въздъхна и си погледна часовника. — Имам среща.

— Разбира се. Само още едно нещо.

Щеше да опише видяното през микроскопа, но нямаше да му покаже снимка на устройството — снимката беше улика, а човек не бива да показва уликите си. Затова заговори неопределено.

— Имаме сведение за устройство, доста малко, което има нещо като перка и режещи остриета. Вероятно може да лети или да плува в кръвоносната система на човек. Това продукт на „Наниджен“ ли е?

За момент Дрейк не отговори; Уатанаби си помисли, че моментът се проточи малко повече от необходимото.

— Не — отвърна Дрейк. — Не произвеждаме подобни роботи.

— А някой друг произвежда ли ги?

Дрейк го изглежда внимателно. Накъде биеше това ченге?

— Мисля, че описвате теоретично устройство.

— От какъв вид?

— Ами би могло да е хирургически микроробот.

— Какво?

— Хирургически микроробот. Наричан също хирургобот. Много малък робот, използван за медицински процедури. На теория може да бъде направен толкова малък, че да циркулира в кръвоносната система на пациента. Екипирани със скалпели, ято подобни устройства могат да се окажат безценни в микрохирургията. Могат да се инжектират в пациента и да стигнат по кръвоносните съдове до съответната тъкан. Например могат да се справят със запушвания на артериите. Или с ракови клетки. Да ги убиват една по една и така да унищожат рака. Но засега хирургоботите са само мечта.

— Значи не произвеждате тези... как бяха... хирургоботи?

— Не такива, за съжаление.

— Извинете, но не разбирам — рече Уатанаби.

Дрейк въздъхна.

— Стигаме до един много деликатен въпрос.

— Защо?

— „Наниджен“ прави проучвания... за вас.

— За мен ли? — озадачи се Уатанаби.

— Плащате ли данъци?

— Разбира се.

— Значи „Наниджен“ работи за вас.

— О, значи имате правителствени...?

— Да спрем дотук, лейтенант.

Изпълняваха правителствени задачи, засекретени поръчки, нещо, свързано с малки работи. Дрейк го предупреждаваше да не задълбава и намекваше, че може да си има неприятности, ако упорства. Добре. Уатанаби рязко смени посоката.

— Защо вицепрезидентът ви е скочил от лодката си?

— Какво искате да кажете?

— Ерик Янсен е имал богат опит с катери. Знаел е, че трябва да остане в лодката дори при силен прибой. Това означава, че е имал причина да скочи. Защо го е направил?

Дрейк се изправи със зачервено лице.

— Нямам представа накъде биете. Помолихме ви да намерите изчезналите специализанти. Не сте намерили никого. Изгубихме двама ключови служители. И по този въпрос не ни помогнахте никак.

Уатанаби стана.

— Сър, ние намерихме госпожица Бендър. Все още търсим Ерик Янсен. — Той отвори портфейла си и извади визитка.

Дрейк я взе, загледа се в нея и въздъхна с кисела физиономия.

— Честно казано, разочаровани сме от полицията в Хонолулу. — Пусна визитката да падне върху бюрото. — Направо да се чуди човек какво правите всъщност.

— Сър, не съм сигурен дали знаете, но полицейското управление в Хонолулу е по-старо от това в Ню Йорк. Просто работим по случаите, както винаги.

— Имаме още пет. — Дороти Гърт постави фотографиите на работната маса пред Уатанаби. На тях се виждаха същите устройства, с перки в защитен кожух и гъша шия с остриета. — Намерих ги в азиатския Джон Доу. Доста миризлива работа.

— Как успя, Дороти? Много са малки.

Дороти Гърт се усмихна тържествуващо, отвори едно чекмедже и извади от него тежък предмет — индустриален магнит с формата на подкова.

— Прекарах го над раните. Проклетото нещо тежи като гира.

Остави магнита и му подаде увеличена снимка на един от роботите. Беше разрязан прецизно на две. Вътре се виждаха невероятно малки чипове и платки, както и нещо, което приличаше на батерия, предавка, зъбни колела...

— Това нещо е идеално разрязано на две! Как го направи, Дороти?

— Лесно. Сложих го в епоксидно блокче, също като проба. После го срязях с микротом. По същия начин, по който се режат тъканните проби. — Микротомът с извънредно острата си работна част беше разрязал микробота право през средата. — Виж това, Дан.

Той се наведе над fotografiaята и проследи пръста й до нещо като кутийка във вътрешността на машината. Върху кутийката имаше малка буква н.

— Значи президентът ме е излъгал — каза Уатанаби.

Искаше му се да я тупне по гърба, но се сдържа в последния момент. Дороти Гърт не беше от хората, които биха приели радушно подобен жест. Затова той предпочете да кимне леко, както правеха японците в знак на уважение — семеен навик.

— Отлична работа, Дороти.

— Хм — изсумтя тя.

Работата ѝ никога не е заслужавала оценка, по-малка от отлична.

36.

Кратер Тантал

31 октомври, 13:00 ч.

— Шибаната Майка природа — промърмори Дани Мино. — Само чудовища с ненаситен апетит.

Бъхтеше с мъка напред, като тътреше крака по мъха и придържаше подутата си ръка. Беше станала още по-голяма, чак започваше да раздира ръкава му. Рик Хътър и Керън Кинг вървяха до него; Рик носеше раницата, а Керън държеше оголено мачете, готова за действие. Само те бяха оцелели. Препъваха се през огромната полегата площ, покрита с пясък и чакъл. Намираха се на ръба на кратера Тантал. Откритото пространство стигаше до линия бамбук в далечината, който се извисяваше до невъзможни височини. През пролуките се виждаше канара с размерите на планина, покрита с мъх и цялата в дерета и клисури. Канарата сякаш се намираше на километри оттук, поне за хора с техните размери.

Слънцето приличаше безмилостно. От много часове не беше валил дъжд. Жаждата ги измъчваше. Малките им тела бързо губеха течности.

Керън беше изтощена. Те бяха мишени, тръгнали през пустошта без никакво прикритие. Някаква птица прелетя над главите им; Керън се напрегна и стисна мачетето. Но това не беше мина, а кръжащ над кратера ястреб; човечите бяха твърде малки, за да представляват интерес за него. Поне тя така се надяваше.

— Добре ли си, Керън? — попита Рик.

— Стига си се безпокоил за мен.

— Но...

— Нищо ми няма. Провери Дани. Той изглежда зле.

Дани беше седнал на един камък и като че ли не бе в състояние да продължи. Придържаше болната си ръка и нагласяше клупа, беше съвсем преbledнял.

— Добре ли си, човече?

— Какво означава този въпрос?

— Как е ръката ти?

— Нищо ѝ няма!

Дани обаче се взираше в ръката си. Някакъв мускул в нея се сви, издувайки плата на ръкава, после се отпусна, отново се сви. Движението изглеждаше неволно. Дани сякаш беше изгубил контрол над мускулите си.

— Защо прави така? — попита Рик, когато спазмите тръгнаха на вълни по ръката на Дани. Сякаш крайникът живееше свой собствен живот.

— Нищо не прави — настоятелно отвърна Дани.

— Но, Дани, ръката ти трепери...

— Не! — извика Дани, отблъсна го, хвана ръката си и се дръпна от Рик, сякаш пазеше футболна топка.

Рик започна да подозира, че Дани напълно е изгубил контрол над ръката си.

— Можеш ли да я раздвижиш?

— Току-що го направих.

Изведнъж се чу звук като от раздран плат. Дани застана.

— Не... не... — Ризата му най-сетне се беше раздрала. Под ръкава се откри ужасна гледка. Кожата бе станала прозрачна като мазна оризова хартия. Под нея се виждаха тлъсти овоиди, които леко помръдваха доволно.

— Осата е снесла яйца — досети се Рик. — Била е паразит.

— Не! — изкрещя Дани.

Яйцата се бяха излюпили. В ларви. Личинки. Които сега се хранеха с ръката му. Дани впери поглед в нея, като я притискаше и стенеше. Пукащите звуци... когато яйцата се излюпваха... личинките дълбаеха... дъвчеха ръката му... Дани изскимтя и започна да крещи.

— Ще се излюпят!

Рик се опита да го успокои.

— Ще намерим медицинска помощ. Близко сме до базата...

— Умирам!

— Няма да те убият. Те са паразити. В техни интерес е да останеш жив.

— Защо?

— За да продължат да се хранят...

— Ох, Господи, ох, Господи...

Керън му помогна да стане.

— Хайде. Трябва да продължим.

Тръгнаха отново, но Дани ги бавеше. Непрекъснато се препъваше и сядаше. Не можеше да откъсне поглед от ръката си, сякаш личинките го бяха хипнотизирали.

По пътя стигнаха до някаква тръба от слепени буци пръст, която се подаваше от земята като огънат комин.

— Искан ми се Ерика да беше тук — рече Керън. — Тя щеше да ни каже какво е това.

Трябваше да приемат, че пръстеният комин таи нещо опасно, най-вероятно някакво насекомо. Заобиколиха го отдалеч, готови да побегнат и при най-малкото движение. Накрая тръбата остана зад тях, а Голямата канара вече бе по-близо.

Тя беше майка. Подобно на пеперудите, пиеше единствено нектара на цветята. Но въпреки това бе и хищник. Ловуваше за малките си — те се хранеха с месо. Подобно на всички хищници, тя бе интелигентна, способна да се учи, с отлична памет. Всъщност имаше си девет мозъка — един главен и осем по-малки, наредени като мъниста по гръбначния ѝ нерв. Тя се нареждаше сред най-умните насекоми.

Беше се чифтосала веднъж с партньора си, който бе умрял веднага след това. Тя беше царица, прекарваща целия си живот в уединение. Беше оса единак.

Изпълзя от комина и погледна слънцето. Най-напред се появи главата ѝ, следвана от тялото. Крилете ѝ обикновено бяха прибрани плътно на гърба, подобно на сгънато ветрило. Тя ги разгъна и разпери, за да могат мускулите ѝ да се сгреят от слънчевите лъчи.

Когато осата изпълзя от комина, хората замръзнаха. Беше наистина огромна, със съчленен корем на жълти и черни ивици. Разпери криле, размаха ги с гръм и полетя. Краката ѝ се клатеха под нея.

— Залегнете!

— Плътно на земята!

Тримата се хвърлиха на земята и запълзяха към най-близкото убежище — рехави треви, камъчета.

Отначало осата не ги забеляза, но след като се издигна над комина, полетя на зигзаг, за да се ориентира за предстоящия лов. По време на тази фаза гледаше към земята, без да пропуска нито една подробност. Пазеше в паметта си точна карта на терена.

Видя нещо ново.

Три обекта в югоизточния квадрант от комина. Бяха живи. Пълзяха по земята. Приличаха на плячка.

Осата незабавно промени курса си и се понесе надолу.

Осата се обърна и пикира ужасно бързо. Избра Рик Хътър и кацна върху него.

Рик се претърколи по гръб, размахвайки мачете, докато осата го душеше с крака. Крилете ѝ го блъскаха. Тя го улови леко в челюстите си.

— Рик! — изкрещя Керън и се втурна към него с вдигнато мачете.

Той не можеше да диша. Челюстите бяха изкарали въздуха от гърдите му, но незнайно защо не го бяха пронизали. Осата беше много внимателна.

Тя изви телцето си под себе си и насочи жилото си към Рик. Бронирани плочи в края на корема се разделиха и между тях се появиха два меки пръста, покрити с чувствителни власинки. Тези пръсти бяха пипалцата на жилото. Те докоснаха врата и лицето на Хътър, опитвайки кожата му.

Осата хареса плячката.

Самото ужилване стана много бързо. Две жила в предпазни обвивки се появиха от отвор под пипалцата. Когато се забиха в Рик точно под мишниците му, те се стрелнаха в него едно след друго и продължиха навътре.

Рик усети как иглите проникват в него. Болката беше ужасяваща.

Керън се хвърли към осата, размахвайки мачете, но бе закъсняла. Осата отлетя заедно с Рик. Керън видя как краката му ритат, но след това тялото му се отпусна.

Осата кацна на комина, напъха Рик вътре, като го буташе с глава, и влезе след него в тясната тръба. Последно изчезна жилото.

Скрити в песъчливия район, Керън и Дани обсъждаха какво да правят.

— Рик е мъртъв — каза Дани Мино.

— Откъде знаеш? — попита Керън Кинг.

Дани завъртя очи.

На Керън отчаяно ѝ се искаше Ерика Мол да беше тук; тя щеше да знае много за осата.

— Може да е още жив.

Дани само изстена.

Керън трескаво се мъчеше да си спомни какво беше научила за осите от „101 въпроса за ентомологията“.

— Това беше оса единак, ако не се лъжа.

— И какво от това. Стига вече, моля те.

— Чакай малко. — Онзи курс по насекоми в колежа... — Осите единаци са женски, разбира се. Строят гнездо за малките си. Май парализираха жертвите си, но не ги убиват, а хранят с тях малките.

Нямаше представа за кой точно вид оса ставаше дума в случая и как живееше в действителност.

— Хайде! — Дани стана и понечи да тръгне.

Керън извади мачетето си.

— Какво правиш? — попита я той.

— Рик спаси живота ми — отвърна Керън.

— Ти си побъркана.

Тя не отговори. Извади точилото от колана си и го прокара по острието.

— Онази кучка държи Рик.

— Не, Керън! Недей!

Тя не му обърна внимание. Отвори раницата и извади радиостанция и челник. Взе втора радиостанция и я метна на Дани.

— Сложи си това. — Изправи се и се втурна към комина. — Чуваш ли ме, Дани? — попита в микрофона.

Дани лежеше по корем в сянката на някакво дребно растение.

— Ти си луда? — извика той по радиото.

Керън долепи ухо до комина. Беше изграден от изсъхнала пръст и миришеше странно. Слюнка на насекомо, използвана като лепило. Усещаше леко трептене под краката си — идваше от крилете на осата. Там долу имаше гнездо. Трептенето продължи известно време, после започна да се премества нагоре и да приближава. Осата излизаше от леговището си.

Керън застана в сянката на комина, опитваше се да стане невидима.

Главата на осата се появи, а Керън се притисна плътно в комина. Полусферичните съставни очи я погледнаха. Керън бе сигурна, че е била забелязана, но осата не реагира, а полетя. Започна да се движи на зигзаг, като се ориентираше, след което се понесе по права линия на северозапад към далечните си ловни полета.

Когато осата се превърна в точка и изчезна, Керън направи крачка назад и заби мачетето в комина. Започна да го сече. Направи го на парчета, като непрекъснато гледаше на северозапад. Опасяваше се, че осата може да се върне. Небето обаче оставаше пусто. Керън разчисти отломките и скочи с краката напред в тунела.

— Не ме оставяй! — извика Дани.

Керън нагласи слушалките и включи радиостанцията.

— Чуваш ли ме?

— Ще умреш, Керън. Ще остана сам-самичък...

— Обади ми се, ако я видиш.

— Ох...

— Ясно. Край — каза Керън и се изключи. Трябваше да действа бързо, да се опита да намери Рик и да го измъкне. Осата можеше да се върне всеки момент.

Тунелът имаше заоблени стени от спечена глина и продължаваше стръмно надолу. Керън се спускаше с краката напред, като се оттласкваше с длани и лакти. Беше тясно. През входа зад нея се процеждаше светлина, но тя бързо отслабна със спускането дълбоко под земята. Керън включи лампата. В тунела се усещаше остра, но не неприятна миризма. Предположи, че е от феромоните на осата майка. Към това се добавяше някаква воня, която ставаше все по-силна.

Изведнъж стигна до пропаст. Тунелът продължаваше като вертикална шахта. Клаустрофобията едва не я задуши, когато погледна надолу — тъмна дупка, която продължаваше в нищото, сякаш нямаше дъно. Рик бе някъде долу. Такъв ми е късметът — помисли си тя. — Е, той „ми спаси живота“. Задължена съм му. А аз дори не го харесвам.

Завъртя се в тесния тунел и седна на ръба на шахтата. Спусна се в дупката и заслиза, притиснала ръце и крака в стените. Определено не искаше да падне. Ако се заклещеше, можеше да не успее да се

измъкне. Помисли си как попада в капан във вертикална шахта, докато гигантска оса се спуска отгоре й... *Не мисли за такива неща.*

Отвън Дани Мино отвори раницата и потърси храна. Трябваше да поддържа силите си. Не че имаше значение, така или иначе бе мъртъв. Свали слушалките с микрофона и ги остави до себе си. Започна да разглежда ръката си. Беше ужасна.

Радиостанцията заговори и той я вдигна.

— Какво?

— Виждаш ли нещо?

— Не, не.

— Чуй ме, Дани. Стой на стража. Видиш ли осата, веднага ми кажи, за да мога да се измъкна. В твой интерес е.

— Добре, добре. — Дани си сложи слушалките и се настани на сянка, опрял гръб на един камък. Беше обърнат на северозапад, накъдето бе отлетяла осата.

Керън стигна дъното на комина. Той леко се разширяваше, след което правеше остър хоризонтален завой. Тя изпъзля напред и се озова в нещо като зала. Освети я с лампата си. От помещението тръгваха около двајсетина тунела, разхвърляни като звезди по небето. Всеки от тях се губеше в мрака.

— Рик?

Той беше в някой тунел. Най-вероятно мъртъв.

Тя изпъзля в един тунел, който свършваше със стена, построена от рехаво натрупани боклуци — песъчинки и камъчета, споени със слюнка, с доста пролуки помежду им. Керън насочи лъча на лампата към стената, като се мъчеше да види какво има от другата страна.

Осъзна, че пролуките са отвори за дишане. Защото там, отгатык боклуците, имаше нещо живо. През дупките се чуваше хрущене и мляскане, както и някакъв цъкащ звук. Разнасяше се и миризма на гнило. В помещението от другата страна живееше нещо гладно, нещо, което се хранеше непрекъснато.

— Рик! — извика тя. — Там ли си?

Звуците престанаха за момент, после продължиха. Нямаше друг отговор.

Керън приближи до един отвор и насочи лъча през него. Видя някаква блестяща повърхност с цвета на стара слонова кост. Нещото беше разделено на сегменти, които се движеха покрай отвора един

след друг. Движението продължи известно време, все едно гледаше минаващ влак на метрото. Чувахе дишане, но то не беше човешко. Онова, което я уплаши най-много, бяха размерите на нещото. Изглеждаше голямо колкото морж.

Имаше още много тунели за претърсване. Керън изпълзя обратно в основното помещение, тръгна към следващия тунел и опита да погледне през запушалката от камъчета и изсъхнала кал.

— Рик? — извика тя. — Чуваш ли ме?

В слушалките се разнесе гласът на Дани Мино. Толкова дълбоко под земята сигналът прекъсваше.

— Какво става? — попита той.

— Стигнах голямо помещение, което се разделя най-малко на двайсет тунела във всички посоки. Всеки тунел води към клетка. Във всяка клетка има ларва, ако не се лъжа...

Заудря стената с мачетето и започна да я руши.

— Рик! — изкрещя. — Там ли си?

Може би я чуваше, но не можеше да отговори. Може би беше мъртъв. Може би тя трябваше да се махне оттук. Но не и преди да провери този тунел.

Керън продължи да сече, докато не разшири достатъчно отвора, за да може да изпълзи вътре.

Клетката съдържаше личинка, по-голяма от самата нея — тлъсто туловище, което съскаше и дишаше тежко, със сляпа, лишена от очи глава. От двете страни на устата имаше черни режещи челюсти. Осата майка бе осигурила храна на потомството си. В клетката имаше две гъсеници, бръмбар коа и окаян на вид паяк. Точно в момента личинката се хранеше с бръмбара, покрит с блестяща зелена черупка. Помещението бе осеяно с разчупени парчета хитинова броня без плът по тях. Имаше и три цели глави на насекоми, неизядени и вонящи на гнило.

Керън пристъпи навътре, като стоеше настрана от свирепите на вид челюсти на личинката, която беше заета да дълбае в бръмбара.

Заслуша се. Чу съскането на въздуха през дупките в екзоскелетите на жертвите. Добре. Това означаваше, че храната е парализирана, но още жива. Значи и Рик можеше да е жив. Коремът на парализирания паяк се издигаше и спускаше, но иначе съществото оставаше абсолютно неподвижно. Осемте му очи бяха изцъклени.

Личинката тръсна глава, откъсна ивица месо и я всмука като спагети. Бръмбарът също дишаше.

Керън потисна моментния импулс да наръга ларвата. Искаше ѝ се да убие отвратителното чудовище, но се дръпна назад. Личинката на осата беше част от природата. В нея имаше толкова зло, колкото в малкото лъвче, ядящо осигуреното от лъвицата месо. Осите бяха лъвовете в света на насекомите. Ограничаваха популацията на хранещите се с растения насекоми точно както лъвовете поддържаха екосистемата в равновесие. Въпреки това не ѝ харесваше идеята, че някаква оса може да изяде Рик.

Изпълзя от клетката и продължи в следващия тунел. Извика в отвора за дишане, после го разшири и влезе в клетката. Откри по-възрастна личинка, която пируваше с последната си гъсеница — беше изяла всичко друго.

— Рик! — извика Керън. Пръстта заглушаваше гласа ѝ. Той можеше да е къде ли не — горе, долу, някъде отстрани, скрит в някоя клетка.

Слушалките ѝ изпращяха.

— Какво става? — попита Дани.

— Не мога да открия Рик. Това място е същински лабиринт.

Проникна в друга клетка. Вътре имаше какавида от копринена нишка. През нея се виждаше неродена оса — свита, готова да излезе от пашкула си като възрастно насекомо. Когато лъчът на лампата заигра по коприната, осата потръпна. Керън излезе и запуши преградата с камъни. Само това ѝ липсваше — да се озове в компанията на новородена оса, със сигурност въоръжена с жило.

— Рик! Аз съм, Керън! — извика тя. Затаи дъх и се заслуша.

Не чу нищо, освен мляскането на личинките и ударите на много уплашеното ѝ човешко сърце.

Рик Хътър лежеше в една клетка в пълен мрак, без да може да помръдне или да издаде звук. Ужилването го беше парализирало, но всичките му сетива оставаха будни. Усещаше буците по пода, които се впиваха в гърба и краката му. Надушваше миризмата на гниещи насекоми. Не виждаше живеещата в клетката личинка, но я чуваше идеално. Ядеше нещо, издавайки хрущящи и мляскащи звуци. Рик дишаше нормално. Можеше да мига — и това беше единственото,

което бе в състояние да прави по своя воля. Опитва се да помръдне пръст, но не разбра дали е успял.

„Помощ! Някой да ми помогне!“

Това бе само мисъл.

Осъзнаваше, че отровата на осата е парализирала само част от нервната му система — симпатичните нерви, които се контролираха от съзнанието. Автономната му нервна система, несъзнателната част, продължаваше да функционира нормално. Сърцето му биеше, дишаше идеално, всички системи работеха. Но не можеше да накара тялото си да направи каквото и да било. То беше като двигател, въртящ на празни обороти. Рик сякаш не намираше уредите за управление и не знаеше къде е педалът за газта. Нещо го заболя и за момент не разбра какво е, докато не усети топлината под себе си. Мехурът му се беше изпразнил автоматично. Облекчението беше добре дошло.

Отровата беше еквивалент на съхраняване на храната в хладилник. Жертвата оставаше жива и прясна, докато не дойде време да бъде изядена.

Хрущенето и мляскането продължи някъде при краката му. Личинката явно беше почти приключила с храната си, защото се чуваше тракането на счупени парчета екзоскелет. Личинката ги побутваше, търсейки още месо по тях. Той чу пукане и драскане. Личинката имаше челюсти. Рик се ужасяваше от първото им докосване до него. Непрекъснато се питаше откъде ще започне да го яде. Дали първо ще задъвче лицето му? Дали няма да предпочете гениталиите? Или ще се ориентира към коремната кухина?

Въпреки ужаса Рик Хътър се чувстваше странно отегчен. Парализиран в тъмното, нямаше какво да прави, освен да си представя приближаващата смърт. Реши, че е по-добре да насочи вниманието си към неща, които го бяха карали да се чувства щастлив. Може би това бе последният шанс за спомени. Представи си как гази в приборя при Белмар, в Ню Джърси, където семейството му прекарваше по една седмица годишно на мотел — стига да можеха да си го позволят. Баща му беше шофьор на камион, зареждащ верига магазини. Спомни си как на петгодишна възраст беше седнал зад волана и обясняваше на всички, че един ден ще стане шофьор като татко си. Видя се как отваря писмото от Станфорд и с изумление установява, че е приет... че е спечелил пълна стипендия. Видя се в Коста Рика, как интервюира една

възрастна *курандера*, която вареше целебен чай от листата на дървото химатант.

Мислите му се насочиха към лабораторията. Една нощ се опитваше да извлече някакво вещество от листата на химатант. Керън Кинг също беше останала до късно заради експеримент с нейните паяци. Бяха сами в помещението. Работеха един до друг на масата, без да разменят нито дума, потопени в атмосфера на взаимна неприязън. Но ръцете им се бяха докоснали случайно... Може би трябваше да се опитам да сваля Керън онази нощ... разбира се, сигурно щеше да ми фрасне един...

Умиращият човек мисли най-вече за пропуснатите сексуални възможности. Кой беше казал това? Май беше прав...

Приспа му се... започна да се унася...

— Рик!

Гласът ѝ го събуди. Чуваше се едва-едва през пръстта.

„Тук съм, Керън!“ — извика мислено той. Не можеше да накара устните си да се размърдат.

— Рик! Къде си!

„Побързай! Тук си имам прахосмукачка с челюсти.“

Лъчът на лампата проблесна за миг — първата светлина, която виждаше от цяла вечност — и изчезна. Пълният мрак го погълна отново. Керън беше продължила нататък.

„Върни се! — изкрещя мислено той. — Пропусна ме!“

Тишина. Беше си отишла.

И тогава в мрака дойде ужасът на ужасите. Нещо влажно и много тежко се плъзна по глезена му, притискайки крака му към земята. Не, това не се случваше. Усети как сегментите на ларвата се блъскат в крака му — бум, бум, бум. Не! Сегментите се плъзгаха по стомаха му, после по гърдите, оставяха го без дъх. Не! Моля те, не! Личинката легна отгоре му, като го притискаше с тежестта си и го задушаваше. Чу влажно *щрак-щрак*. Челюстите започваха да работят.

Щрак-щрак. Кръц-кльц. Кльц.

Светлината се появи отново. Лъчът проникна в клетката и освети черните ножове, помръдващи около трептяща мека уста, подобна на блед анус. Точно пред лицето му.

Керън осветяваше клетката с лампата си. Видя сцената.

— Боже мой, Рик! — Започна да сече запушалката, събаряйки камъните.

Зъбите докоснаха челото му. Личинката го побутваше, търсейки меко място, от което да започне да дъвче. Челюстите потупаха рамото му, оставяйки нещо като лига. След това докоснаха носа му. Влажната уста се плъзна по устните му, сякаш го целуваше, и го олигави. Рик се задави и закашля автоматично.

— Дръж се...!

„Побързай, гадината ще ми пусне език.“

Керън се провря през отвора и се хвърли към личинката, като я зарита и забута настрана от лицето на Рик.

— Остави го на мира! — извика тя и заби мачетето си в нея. От дихателните отвори на личинката се разнесе съскане. Керън извади острието, замахна и я обезглави с един удар. Топчестата глава се търкулна, а тялото се загърчи в спазми и се замята. Керън продължи да мушка и сече, но с това сякаш само засилваше конвулсиите ѝ.

Взе Рик на ръце и го измъкна от клетката, оставяйки обезглавената личинка да блъска стените. След тях се понесе странна миризма.

Лошо, помисли си Хътър. Предупредителен феромон.

Керън също го осъзна. Умиращата ларва крещеше за помощ, плачеше за майка си на езика на обонянието. Миризмата вече изпълваше гнездото. Ако майката я усетеше...

— Какво става? — разнесе се гласът на Дани.

— Намерих Рик. Жив е. Бъди готов, идвам с него.

Рик беше като чувал с картофи, мъртво тегло, но силата на Керън бе неимоверна. Беше намерила Рик и щеше да се бие до смърт, но нямаше да отстъпи. Повлече го през голямото помещение към вертикалната шахта...

Точно тогава Дани извика в слушалките:

— Тя се връща!

37.

Кратер Тантал

31 октомври, 14:00 ч.

Осата единак летеше бавно на връщане, носейки парализирана гъсеница. Започна да лети на зигзаг над гнездото си, после се сниши, търсейки комина от пръст.

Почти моментално забеляза, че той е разрушен. Гнездото ѝ беше повредено и нападнато.

Дани Мино се притисна в камъка, скрит под растението.

— Идиотка! — прошепна той по адрес на Керън. Беше изоставен сам-самичък в микросвета.

Майката кацна с гъсеницата. Приблужи входа с трептящи криле. Долови миризмата на смъртта на малкото си и крилете ѝ затрептяха по-силно. Въздухът се изпълни с яростно бърмчене. Тя пусна гъсеницата и се хвърли с главата напред в дупката.

Керън Кинг чу грохота горе — бърмчене на криле, тракане и трясък на екзоскелет.

— Дани! — извика тя. — Какво става?

Отговор не последва.

— Обади се, Дани!

Осата единак се втурна в гнездото си — отровна, бронирана маса майчина ярост.

Керън слушаше приближаването на осата. Беше приклепнала в голямото помещение под вертикалната шахта, а Рик лежеше на пода зад нея. Звучите бяха плашещи — и показателни. Лъхна я остра миризма — първата вълна на яростта на майката.

Керън извади диамантеното точило и започна трескаво да точи мачетето — *зън, шииш, зън*.

— Дръж се, Рик — промърмори тя.

Продължи да работи върху стоманата, наостри я като скалпел. Мачетето трябваше да разсече дебелия хитинов броня. Накрая застана до отвора, вдигнала оръжието над главата си.

— Хайде, хайде.

Майката стигна края на шахтата. Последва пауза.

После огромната жълто-черна глава на осата се появи в отвора.

Обърната надолу.

Керън замахна с мачетето към главата на осата, влагайки и последната си капка сила.

Острието отскочи от окото, оставяйки драскотина. Дамата имаше бронирани очи.

Осата рязко вкара глава в помещението, изщрака с челюсти и изтръгна мачетето от ръцете на Керън, след което го помъкна обратно в дупката. Керън чу хрущане на метал — насекомото унищожаваше последното й оръжие.

Помещението се разтресе — осата блъскаше стените на тунела. Готвеше се да нападне. Керън чуваше дишането й.

Озърна се през рамо и лъчът на лампата освети Рик. Изглеждаше мъртъв...

Докато завърташе глава, Керън забеляза малкия нож на врата си. Беше се заклела никога вече да не го носи в джоба. Отвори го и с рязко движение скъса връвта, на която бе вързан.

Главата на осата вече беше в помещението — още обърната надолу — и челюстите изщракаха към нея. Керън се метна на пода и се плъзна под тях. Главата беше цялата във власинки. Керън се вкопчи в тях. Главата рязко се метна нагоре-надолу, удряйки я силно в земята. Осата я виждаше — три от малките й очи се взираха в нея.

Керън се притисна в главата, която се въртеше и я блъскаше в тунела, челюстите се отваряха и затваряха. Керън понасяше ужасен пердах. Въпреки това, докато търсеше къде да се захване, тя посегна зад главата и успя да пхне пръсти в тилния шев — цепнатината между капсулата на главата и плеврона, първата бронирана плоча на гърдите. Това бе тилната част на шията на насекомото. На това място двете брони се срещаха. Керън напипа мека тъкан.

Шията беше толкова тънка, че можеше да я обхване с пръсти. Керън стисна с всички сили. Може би щеше да успее да я задуши.

В този момент осата рязко се дръпна назад в тунела, помъквайки я със себе си. Керън се заклещи, почти смачкана от главата й, която продължаваше да я блъска. Насекомото изви тялото си и Керън осъзна, че се опитва да я ужили. Осата я бутна обратно в помещението и

започна да се извива, за да се освободи от хватката ѝ. Керън обаче не пускаше. След като откри цепнатината, тя грабна ножа и го пхна между броните. Бързо прокара острието през шията, следвайки цепнатината, докато не направи пълен оборот.

Главата на осата се отдели, изтъркаля се през Керън и тя се озова обратно в гнездото, следвана от струя кръв.

Челюстите щракнаха два пъти и замръзнаха. Кръвта изтичаше бързо от разреза и я оплиска цялата. Крилете на обезглавеното тяло се блъскаха в стените на тунела, но все по-слабо и бавно, докато не замряха напълно.

Керън изпълзя назад, коленичи до Рик и хвана ръката му. Тресеше се неудържимо.

— Успях.

С периферното си зрение Рик долови движение зад нея. Примигна и извика наум: „Пази се!“

Главният мозък в отрязаната глава беше изгубил връзка с осемте по-малки в тялото, но те продължаваха да изпращат сигнали. Краката на осата се задвижиха и помъкнаха безглавото тяло из помещението. Коремът се изви напред, жилото се показва.

Шумът накара Керън рязко да се обърне. Видя в последния момент приближаващото жило и успя да отскочи настрана, когато коремът я блъсна в стената. Остана заклещена и се мъчеше да се освободи; жилото профуча покрай лицето ѝ. Тя видя как двете му остриета се движат напред-назад като игла на шевна машина, минавайки на сантиметри от очите ѝ. Пипалцата докоснаха бузата ѝ и влязоха в устата ѝ. Но накрая жилото замря и се отпусна на ключицата на Керън с все още оголени остриета. В края им се образува бистра капка отрова. Керън виждаше отражението си в нея.

Освободи се внимателно, като внимаваше да не докосне течността и остриетата. Отпусна се на колене и избърса мръсотията от лицето на Рик.

— Как я караш, войнико?

Изглеждаше напълно парализиран. Лицето му бе като маска. Очите се движеха, мигаше, но нямаше никакво изражение. Мускулите на лицето му сякаш си бяха взели отпуска, беше се изпуснал. Поне дишаше и сърцето му туптеше. Керън си даде сметка, че отровата на осата е хитро нещо. Беше изключила част от нервната му система, но

не цялата. Да не би Рик да се опитваше да говори? Не можеше да определи със сигурност.

— Можеш ли да мигаш? — попита го тя. — Мигнеш ли, това ще означава „да“. Ако не мигаш, значи отговаряш с „не“. Разбираш ли ме?

Той примигна. Да. После нещо потрепна на лицето му.

— Рик! Това усмивка ли беше?

Да. Опит за усмивка.

— Добро начало. Боли ли те нещо?

Да.

— Какво...? Няма значение. Ще те нося. Ще те боли ли?

Той не мигна. Не.

Керън вдигна Рик на ръце и го помъкна около мъртвата оса, заобикаляйки отдалеч голямата капка отрова, която продължаваше да виси от жилото. Докато го носеше, забеляза в какво ужасно състояние е той. Нямаше шанс да оцелее, ако не раздвижи мускулите си. Нервната му система се нуждаеше от помощ. Шибаната отрова — капката проблесна под светлината на лампата — беше изиграла ролята на умна бомба, елиминирайки само част от нервната му система. Ужасна отрова, но и много сложна. Природата можеше да прави чудеса с химията, на каквито не бе способно нито едно лекарство, създадено от човека.

Рик се нуждаеше от помощ, иначе щеше да умре.

Докато се взираше в бистрата капка, на Керън ѝ хрумна нещо. Отровата, която бе парализирала Рик, можеше и да го спаси.

Трябваше да я събере. Заопипва слепешком и намери бутилката за вода, завързана с въже за колана ѝ. Изля водата, поднесе отворената бутилка към капката и загледа как течността се стича в нея. После сложи капачката. Добре.

— Имам план, Рик. Шантав е, но може да проработи.

Той се взираше безмълвно в нея.

Притиснала колене в стените на шахтата, Керън буташе Рик нагоре. Чувстваше се като Супержена; никога не би могла да извърши подобен подвиг в големия свят. Катеренето беше дълго и се налагаше да си почива от време на време, но беше доволна, че е силна като мравка. Накрая се добра до отвора.

Дани Мино вече беше изгубил всяка надежда. Не можа да повярва на очите си, когато Рик Хътър се показа от дупката, следван от

очуканата на вид Керън Кинг.

— При мен е — яростно рече тя и го метна на рамене. Понесе го през пясъка и го остави в сянката на растението до Дани.

Коленичи до Рик и се вгледа в него. Дани се сгуши до тях, за да се предпази от вятъра.

— Можеш ли да станеш? — попита тя Рик.

Той мигна веднъж.

— Да? Искаш ли да опиташ?

Помогна му да стане. Той се олюля и рухна на колене, после се отпусна и се строполи.

Керън му показва бутилката с отрова.

— Това може и да те спаси, Рик. Не гарантирам. А сега трябва...
— тя погледна към бамбука, извисяващ се в края на откритата площ — да се върнем в гората.

Мислеше за смъртта на снайпериста, как беше изпаднал в конвулсии от отровата на паяка. Смъртта му съдържаше информация, която можеше да съживи Рик.

38.

База „Тантал“

31 октомври, 14:30 ч.

Вятърът духаше силно по хребета на кратера Тантал. Керън Кинг и Дани Мино вървяха бавно, защото носеха Рик в носилка, направена от сребристото космическо одеяло. Керън беше нарамила раницата и тръбата. Напредваха стъпка по стъпка, приближавайки мъчително бавно стената от бамбук и Голямата канара. Дишането на Рик бе станало дрезгаво.

— Пусни го — каза Керън на Дани.

Огледа Рик. Лицето му бе бледо и изпито, устните му посиняваха. Не получаваше достатъчно кислород. Най-много я безпокоеше дишането му — накъсано, неравномерно, недостатъчно. Отровата на осата вероятно започваше да засяга и центрове в мозъка, които отговаряха за дихателната дейност. Ако и те се изключеха, с него бе свършено.

Керън разкопча ризата му и откри синина на гърдите. Какво беше това? Кесонната болест? Или натъртване от ударите на осата? Трябваше да се махнат от открития район. Тук бяха стръв за птиците, храна за някоя друга оса.

— Как я караш, Рик?

Той бавно поклати глава.

— Не много добре? Само не заспивай. Разбра ли? Моля те.

Керън погледна гората от бамбук пред тях.

— Трябва само да стигнем до онези растения, Рик. Виж, не са толкова далеч.

Надяваше се, молеше се да намери онова, което й трябваше, сред листата.

Чу се въздишка.

— Как си, Рик?

Рик беше изгубил съзнание и тя го разтърси.

— Рик! Събуди се! Аз съм, Керън!

Очите му се отвориха и отново се затвориха. Започваше да не реагира.

Добре. Може би трябваше да го ядоса. Биваше я в това. Зашлеви го.

— Хей, Рик!

Очите му рязко се отвориха. Номерът беше проработил.

— Едва не умрях, докато се мъчех да измъкна кирливия ти задник от онази адска дупка. Да не си посмял да умираш точно сега.

— Може да се наложи да го оставим — тихо рече Дани.

Керън яростно се завъртя към него.

— Да не съм чула това отново.

Накрая стигнаха до растенията и поставиха Рик в прохладната сянка. Керън му даде капка вода, като я задържа в шепи и я изсипа в устата му. Погледна към листата. Не беше сигурна какво точно е растението. Нямаше значение. Важното бе тук да има паяци.

Трябваше й определен вид паяк.

Коленичи до Рик.

— Виж какво — каза му тя, — имаш нужда от бързо сритване по задника.

Той се усмихна едва-едва.

— Какво смяташ да правиш? — попита я Дани.

Керън не отговори. Затършува в раницата и извади чиста празна бутилка. Закрачи наоколо, като се вглеждаше в листата. Грабна тръбата и стреличките и се затича към гъсталака.

— Къде отиваш? — извика Дани.

— Пази го, Дани. Ако с Рик се случи нещо, ще ти...

— Керън!

Тя не му обърна внимание. Беше забелязала проблясък на цветове под едно листо. Яркозелено, червено, жълто. Може би точно онова, което й трябваше.

Оказа се права.

Търсеше паяк, който не е много отровен. Всички паяци използваха отрова да убият жертвите си, най-често насекоми, но отровата им действаше по различен начин върху хората и бозайниците като цяло. Най-лоша беше тази на черната вдовица. Ухапването на такъв паяк можеше да убие и кон. Други видове пък не бяха толкова опасни за хората.

Сега стоеше под паяка и го гледаше. Беше малък, с прозрачни като стъкло крака и тяло на цветни петна. Цветовете образуваха шарка, приличаща на ухилено човешко лице — лицето на клоун.

Това беше ухилен паяк. Теридион гралатор. Един от най-често срещаните видове на Хаваите, добре познат на учените. Известен с това, че ухапването му е на практика безвредно за човека.

Ухиленият паяк се беше настанил в малката си паяжина, опъната безразборно под листото.

Тези паяци бяха много плашливи. Обикновено побягваха и при най-малкия признак за опасност.

— Само не ми бягай — прошепна тя.

Започна да се катери по стъблото на растението, настани се на едно листо, извади стреличка от кутията и отвори бутилката. Отровата на осата я беше напълнила почти до гърлото. Керън потопи стреличката в нея, зареди тръбата и се прицели.

Паякът отстъпи, загледан в нея. Изглеждаше уплашен. Да, наистина бе неспокоен — беше присвил телцето си върху малката си паяжина.

Знаеше, че паякът може да я чуе и че си изгражда неин звуков образ с „ушите“ по краката си. Може би никога не се беше сблъсквал с човешко същество и нямаше идея какво представлява Керън.

Тя духна.

Стреличката се заби в шарения гръб на паяка. Той отстъпи, присви крака и се опита да побегне, но отровата действаше бързо. Миг по-късно паякът престана да се движи. Керън чуваше как въздухът свири тихо през дихателните му отвори и видя, че гръбът му се издига и спуска. Добре. Все още дишаше и сърцето му работеше. Това беше важно. Насекомото трябваше да има кръвно налягане, за да може да изпомпа отрова.

Тя се покатери на паяжината, хвана една нишка и дръпна рязко.

Паякът не помръдна. Керън се прехвърли на паяжината, изпълзя по нишките до самия паяк, пресегна се към един от краката му и подръпна сензорна власинка. Нищо не се случи.

Легнала на паяжината, тя отвори празната бутилка и я подложи под челюстите. С два пръста вдигна челюстта от основата ѝ и я разгъна, без да откъсва поглед от очите на създанието.

Как да накара отровата да потече? Отровните жлези се намираха в челото, зад очите. Сви ръка в юмрук и почука челото на паяка. Той се размърда и няколко капки течност капнаха от челюстите. Керън затвори бутилката. Надяваше се паякът да дойде на себе си и да остане жив и здрав. Скъса паяжината под себе си и падна на земята.

Наведе се над Рик.

— Тази отрова на паяк... — тя вдигна бутилката пред очите му — ... може да пораздруса нервите ти. Съдържа екситоксини. Разбираш ли?

Той я погледна. Мигна веднъж. Да, разбирам.

— Екситоксини. Те ще възбудят нервите ти. Има обаче реална опасност. Не знаая нищо за тази отрова. Не мога да определя дозата. Това нещо може да убие клетки в тялото ти. Може да започне да те смилва. — В ума ѝ изникна образът на снайпериста, подложен на подобно смилане.

Взе ръката му и я стисна.

— Страх ме е, Рик.

Той също стисна ръката ѝ.

— Искаш ли го? — попита тя.

Той мигна. Да.

Керън извади стреличка от кутията. Чиста, без кураре. Потопи върха в отровата на паяка. Острието излезе влажно, едва покрито с минималното количество течност. Тя го задържа пред Рик така, че да го вижда.

— Сигурен ли си?

— Да.

Керън постави върха на ръката му, нагласи го над една вена и натисна. Не прекалено дълбоко. Стисна ръката му и се наведе над него.

— Рик...

Няколко секунди не се случи нищо. Керън започна да се пита дали му е дала достатъчно отрова — и тогава той изпъшка. Дишането му се ускори. Тя докосна врата му и усети как пулсът се ускорява. Отровата му действаше с пълна сила.

Последва експлозивен звук — Рик изпъшка и напълни дробовете си с въздух. После получи пристъп. Погледът му стана трескав и той се напрегна целият, изцъклил очи, с треперещо тяло. Керън легна отгоре му, като държеше ръцете му приковани, но се страхуваше да го натиска

прекалено силно. Рик жадно поемаше въздух и започна да хипервентилира, гръбнакът му се изви на дъга. Керън го притисна с цялата си тежест от страх да не се нарани.

Той изстена. Ръката му рязко се стрелна и я хвана за шията. Стисна гърлото ѝ, пръстите му се стегнаха като менгеме.

Опитваше се да я удуши. Толкова силно я мразеше.

Но после пръстите се отпуснаха, хватката му омекна. Той пусна гърлото ѝ. Прокара ръка по рамото ѝ. Докосването се превърна в милувка. Ръката му запълзя по шията ѝ и под ухото, докосвайки леко кожата, пръстите му се разделиха и се заровиха в косата ѝ. Тя го целуваше и най-страхотното нещо беше, че той отговаряше на целувките ѝ.

Накрая тя се отдръпна от него.

— Боли ли, Рик?

— Боли... ужасно... — изграчи той. — Май... ще започне... да ми... харесва.

Керън му помогна да седне. Той беше замаян и едва не падна, но тя го задържа в обятията си, като му говореше тихо, че всичко ще се оправи.

— Ти ми спаси живота, Рик. Спаси ми живота.

Дани седеше, гледаше как Рик и Керън се прегръщат и се чувстваше изключително неудобно. По негово мнение подобни неща с нищо не помагаха за усилията да се върнат в „Наниджен“. Спешно се нуждаеше от лекарска помощ. Погледна ръката си и едва не повърна. Личинките изглеждаха по-тлъсти от всякога.

След известно време Рик успя да стане. Тръгнаха. Навлязоха сред бамбука, чиито стъбла се издигаха в небето като секвои. Минаха през гората и пред тях се разкри зашеметяваща гледка. Намираха се пред Голямата канара на ръба на Тантал и гледаха надолу към кратера.

Тантал се ширеше пред тях — басейн, покрит с джунгла, ограден от гола земя, по която тук-там растяха хилави, обрулени от вятъра дървета. Навсякъде около тях върховете на Коолау Пали се губеха в кипналите облаци. Вятърът духаше безмилостно. В основата на Голямата канара се намираше базата.

Базата щеше да бъде на практика невидима за човек с нормални размери. Наблизо имаше самолетна писта с дължина около метър. Или поне Керън си мислеше, че е писта — виждаше се пунктирана линия и

маркировки за маневриране. До пистата имаше група миниатюрни бетонни постройки. Най-голямата от тях приличаше на хангар; останалите бяха по-малки и приличаха на бомбоубежища. Сградите бяха полузарити в пръстта и покрити с мъртви листа и остатъци от растения, така че се сливаха с микротерена.

Керън спря и възкликна:

— Еха, Рик! Успяхме!

Той завъртя глава, усмихна се и я погледна. Тя разтърка дланите и ръцете му, за да засили кръвообращението.

— Дланите ти са по-топли. Мисля, че се оправяш.

Не искаха да привличат ничие внимание към себе си, тъй като не знаеха какво да очакват от обитателите на базата — служители на „Наниджен“, които изпълняваха заповеди на Вин Дрейк. Решиха да наблюдават известно време за евентуална активност. Залегнаха под едно мамаки. Голямата канара се извисяваше пред тях като планина.

На пистата нищо не помръдваше. Мястото изглеждаше изоставено.

Пистата беше покрита с камъни, изсъхнала кал и остатъци от растения. До нея се издигаше конусът на мравуняк. Мравешки път я пресичаше и се спускаше надолу към дъното на кратера.

— Това не ми харесва — прошепна Дани Мино.

Сърцето на Керън се сви. Ако в базата не живееха микрочовеци, значи нямаше да има транспорт до „Наниджен“ и шансовете им за помощ се свеждаха до нула. За това място дори не се полагаха грижи — беше превзето от мравки.

Но пък можеше да има самолети.

Спуснаха се бавно по склона и влязоха в хангара. Вътре имаше опори за самолети, но не и самолети. Докато Рик и Дани почиваха, Керън изследва базата. Откри помещение, което вероятно беше съдържало резервни части и припаси, но сега беше празно — имаше единствено метални греди и болтове, които стърчаха от стените и пода. Влезе в друго помещение. И то беше празно. Следващото някога е било спално помещение. То беше наводнено от дъжда и наполовина затрупано с кал.

Нямаше и следа от човешка дейност. Базата „Тантал“ беше изоставена. Не се виждаше и път до Хонолулу. Нямаше транспорт.

Нямаше самолети. Единствено пасатът неуморно блъскаше базата и виеше из пустите коридори.

Излязоха от комплекса и седнаха до пистата, загледани надолу към кратера. Виждаха и града през пукнатина в стената на кратера; Тихият океан зад Хонолулу се сливаше с небето. „Наниджен“ беше на километри оттук и нямаше как да се върнат.

Дани Мино легна на чакъла, придържайки ръката си. Заплака. Хлипането му отекваше в хангара и се носеше към прошареното със сиви облаци небе.

Керън гледаше как една мравка прекосява забързано пистата, помъкнала някакво зърно. Погледът ѝ се насочи към Голямата канара, после към линията на хоризонта и облаците. Нещо помръдна на фона на небето до канарата и тя внезапно осъзна, че това е човешка фигура.

39.

База „Тантал“

31 октомври, 17:00 ч.

Керън нямаше представа откога мъжът стои там — може би ги беше наблюдавал през цялото време, докато изследваха базата. Косата му се развя на вятъра — дълга и бяла. Носеше някаква броня, но Керън не можеше да определи от какво е направена. Очите му изглеждаха сурови и студени дори от това разстояние. Той вдигна нещо и Керън видя, че е газова пушка.

— Долу! — извика тя и сграбчи Рик.

Мъжът стреля. Чу се съскане, иглата проблесна покрай тях, заби се в земята някъде отзад и се пръсна с глухо думкане. Керън запълзя, мъкнейки Рик след себе си, но нямаше къде да се скрие. Още един снайперист... Дрейк ги беше открил...

Гласът на мъжа долетя до тях:

— Това беше предупреждение. Станете и вдигнете ръце. Ако имате оръжия, хвърлете ги пред себе си.

Подчиниха се. Керън вдигна тръбата така, че да се вижда, и я пусна на земята. До нея постави кутията със стрелички.

— Поставете ръце на тила си.

Керън се подчини и извика:

— Имаме двама ранени. Нуждаем се от помощ.

Мъжът не отговори. Тръгна към тях, без да сваля пушката. Когато приближи, видяха, че е по-възрастен, със загрубяло и потъмняло от слънцето и вятъра лице и дълбоко разположени сини очи. Беше мускулист и изглеждаше много як. На колко ли години беше? Спокойно можеше да е както на петдесет, така и на осемдесет. Бронята му беше изработена от хитин на бръмбар. От челото му започваше белег, който се спускаше по врата и изчезваше някъде под нагръдника. Мъжът ги изучаваше и се вглеждаше в лицата им.

Погледът му се стрелна покрай тях. Керън осъзна, че е нащрек за хищници. Мъжът им направи знак с пушката.

— Имената.

Керън каза имената им и добави:

— Кой сте вие?

Той не обърна внимание на въпроса.

— Ръката ми... — започна Дани и замълча, когато мъжът насочи пушката към лицето му.

— Трябва ни медицинска помощ — обади се Керън.

Мъжът продължаваше да ги гледа мълчаливо. Подритна тръбата.

— Интересно — рече той. Вдигна я, огледа една стреличка и я подуши. — Отрова?

Керън кимна.

— Къде са оръжията ви?

— Изгубихме единствената си пушка. Нападна ни птица...

— Вин Дрейк ви е пратил — прекъсна я той. — Защо?

— Не, Дрейк се опита да ни убие... — започна да обяснява Керън.

Мъжът я прекъсна.

— Това е някой от номерата му.

— Ще трябва да повярвате на думите ни — отвърна Керън.

— Откъде дойдохте?

— От ботаническата градина.

— И сте стигнали чак дотук? Невъзможно.

Керън пристъпи към него и бутна пушката настрани.

— Върнете ми оръжието.

Очите на мъжа се разшириха — може би от изненада, може би от гняв. След кратко колебание той насочи пушката си към земята и я отвори. На лицето му се появи усмивка, разкриваща бели зъби.

— Успяхте да ме впечатлите — рече той и ѝ подаде тръбата. — Добре дошли на Тантал. Казвам се Бен Рурк. Изобретателят на тензорния генератор.

Керън го зяпна изумена.

— Как се озовахте тук?

— Прокуден по случайност, отшелник по избор — отвърна той.

Бен Рурк живееше в лабиринт от пещери недалеч от Голямата канара, на около метър и осемдесет над базата „Тантал“. Поведе ги нагоре по склона, като помагаше на Рик. Входът на пещерата представляваше дупка в земята в основата на Голямата канара; от него

започваше хоризонтален тунел, подобен на вход на мина. Тръгнаха по него и светлината започна да намалява. След известно време стигнаха до дървена врата, която беше затворена и залостена с желязна кука. Рурк я отвори и се озоваха в абсолютно тъмен проход. Той натисна някакво копче и включи редица светодиодни лампи, закрепени за тавана.

— Добре дошли в Редута на Рурк, както наричам малкото си убежище — каза той, затвори вратата и пусна желязна игла, играеща ролята на резе. После тръгна напред с широки, уверени крачки.

Тунелът плавно зави и започна да се спуска в планината. От време на време завиваше наляво и надясно; минаха покрай странични тунели, водещи незнайно накъде в мрака.

— Това е гнездо на плъхове — обясни Рурк. — Хората на Дрейк решиха, че гризачите са опасни за хората в базата, затова ги изтровиха и запушиха отворите. Аз ги отворих и се нанесох тук.

Разположените на равни разстояния лампи хвърляха синкава светлина от тавана.

— Откъде е електричеството? — попита Керън.

— От слънчев панел. На едно дърво. Свързан е с акумулаторни батерии. Трябваша ми три седмици да ги замъкна дотук от базата, дори с помощта на хексапод. Вин Дрейк няма представа какви съкровища са зарязали хората му, когато изоставиха „Тантал“. Мисли, че съм мъртъв.

— Какви са отношенията ви с него? — попита го Керън.

— Взаимна омраза.

— Какво е станало?

— Всичко с времето си.

Бен Рурк беше загадъчен тип. Как се бе озовал тук? Как не бе умрял от кесонна болест?

Рик опипа ръцете си и ги разтри. Беше целият в синини. Ако не друго, поне бе в състояние да се движи. Запита се с колко ли време разполагат, преди да се разболеят от кесонната болест. Колко време бяха прекарвали в микросвета? Сякаш цяла вечност, но всъщност бяха тук само от три дни. Симптомите започваха на третия или на четвъртия ден.

Стигнаха до друга тежка дървена врата. Вратите изпълняваха ролята на херметични люкове, които изолираха отделните части на гнездото. Рурк ги залостваше след тях с обяснението, че трябва да се

внимава с някои хищници, живеещи наоколо. Включи лампите и светлината разкри зала с висок таван, обзаведена с мебели, лавици с книги, лабораторно оборудване и всякакви запаси. Това беше жилищната част.

— Най-сетне у дома — каза Рурк, свали бронята си и я закачи на закачалка. Странични коридори водеха към други помещения; в едно от тях се виждаше електронно оборудване.

В залата имаше бюро с компютър и няколко стола, изработени от клечки и плетена трева. Центърът се заемаше от кръгло огнище. На рафтовете до него имаше пушено месо на насекоми. Рурк разполагаше и със сушени плодове, ядливи семена и парченца сух корен таро.

Леглото на домакина им беше черупка от кукуи орех, запълнена с мека, ситно нарязана кора. Покрай едната стена имаше висока купчина орехи. Бен Рурк донесе няколко мазни ядки при огнището и запали огън с газов фенер. Пламъците затанцуваха, донасяйки светлина и топлина в помещението; димът излизаше през отвор в тавана.

Бен Рурк като че ли го биваше за всичко и явно беше блестящ човек, вещ в много неща. Изглеждаше щастлив в крепостта си; сякаш беше намерил живота, който му харесваше. Тримата специалисти се запитаха каква ли е историята му. Как се бе озовал тук? Защо мразеше Вин Дрейк? Какво му беше сторил президентът на „Наниджен“? Керън и Рик погледнаха дланите и ръцете си и видяха синините по тях. Нямаше да е зле да убедят Рурк, че трябва час по-скоро да тръгнат за „Наниджен“ или да научат как се е справил с кесонната болест.

Първата работа на Рурк обаче бе да прегледа Рик и Дани и да им осигури медицинска помощ. Започна с Рик. Разтърка крайниците му, вгледа се в очите му и му зададе няколко въпроса. Извади малко сандъче и го отвори. Беше медицинско сандъче като онова, което капитаните вземат със себе си при дълги плавания. Вътре имаше какви ли не неща, сред които форцепс, ножици, стерилни марли, много дълъг скалпел, трион за кости, бутилка йод и бутилка „Джак Даниелс“. Рурк прегледа дупката под мишницата на Рик, където го беше ужилила осата, и заяви, че раната ще заздравее.

— Трябва ви баня — добави той.

— От три дни сме в микросвета — отвърна Керън.

— Три дни — замислено повтори Рурк. — Всъщност сте тук от повече време. Предполагам, че сте забелязали свиването на времето.

— Какво означава това? — попита Рик.

— Тук времето тече по-бързо за нас. Телата ви работят по-бързо; сърцата ви бият като сърца на колибри.

— Трябваше да спим през деня — отбеляза Керън.

— Разбира се, че е трябвало. И времето ви изтича. Кесонната болест вече ви е засегнала. Сривът ще настъпи скоро. Синините, болката в ставите, кървенето от носа, краят.

— А вие как успяхте да я избегнете? — попита го Керън.

— Не успях. Едва не умрях от нея. Но намерих начин да я прекарам. Може би някои хора могат да оцелеят от нея.

— Какво направихте? — попита Рик.

— Нека първо се погрижим за ръката на този приятел. — Рурк насочи вниманието си към Дани.

Дани се беше настанил на един стол до огъня. Столът беше изплетен от папратови нишки и малки клонки, но въпреки това бе масивен и доста удобен. Дани се бе излегнал в него, придържайки ръката си. Ръкавът му се беше разпрал напълно, а от личинките под кожата крайникът се издуваше на буци. Бен Рурк прегледа ръката, като я натискаше внимателно.

— Като че ли оса паразит е снесла яйцата си във вас. Взела е ръката ви за гъсеница.

— Ще умра ли?

— Разбира се.

Дани зяпна уплашено, но Рурк добави:

— Единственият въпрос е *кога*. Ако не искате да умрете още сега, тази ръка трябва да се отстрани. — Той извади дългия скалпел и подаде на Дани бутилката „Джак Даниелс“. — Обезболяващо. Започнете да пиете, докато изваря инструментите.

— Не.

— Ако не отстраним ръката, личинките ще се прехвърлят другаде.

— Къде?

— В мозъка. — Рурк вдигна триона за кости и докосна зъбците му.

Дани скочи от стола и отстъпи назад, хванал бутилката като сопа.

— Стойте настрана от мен!

— Гледайте да не разлеете уискито. Не ми е останало много.

— Вие не сте лекар! — Дани отпи голяма глътка. — Искам истински лекар! — Избърса уста и се закашля.

— Никъде няма да ходите, господин Мино — каза Рурк, докато връщаше инструментите в сандъчето. — Нощта наближава. А нощем е по-разумно да останете под земята.

40.

Редутът на Рурк

31 октомври, 19:00 ч.

Бен Рурк добави още парчета орех в огъня и провесил отгоре метален казан, който беше окачен на кука и железен лост, забит в пода. Металните части бяха събрани от базата „Тантал“. Водата — общо няколко супени лъжици — завря почти моментално. Рурк загреба с една по-малка кофа и занесе горещата вода при дървено корито, поставено в ниша в стената.

Това беше импровизирана баня. Рурк разреши горещата вода с малко студена от един резервоар.

Рик се потопи в коритото. Отровата още циркулираше в кръвта му; чувстваше се схванат, с мудни крайници и малко замаян. Имаше парче примитивен мек сапун. Беше от средновековен тип — Рурк вероятно го беше направил от пепел и мазнината на някое насекомо. Беше чудесно да измиеш тялото си, след като си пълзял три дни в мръсотията. Рик обаче не откъсваше очи от тъмните сенки, плъзнали по ръцете и краката му. Опитваше да се убеди, че това са синини от непредвидената среща с осата. Чувстваше се странно, но вероятно заради отровата, Дани отказа да се къпе, тъй като се страхуваше, че топлата вода може по някакъв начин да възбуди личинките. Седеше на стола си, пиеше уискито на Рурк и се взираше в огъня.

Керън се отдаде на лукса на горещата баня. Беше толкова хубаво отново да се почувства чиста. Изпра дрехите си и ги окачи да съхнат, уви се в една роба на Рурк и седна до огъня. Чувстваше се като преродена. Рик беше облякъл панталони и работна риза на домакина. Дрехите бяха грубо ушити, но чисти и удобни.

Самият Рурк през това време сготви вечеря за гостите си. Кипна вода в една тенджера и добави пушено месо на насекоми, някакви корени, нарязани листа и сол. Яхнията стана бързо и изпълни помещението с приятен аромат. Ястието се оказа наистина

превъзходно и бързо възвърна силите им. Всички се настаниха в странните столове на Рурк около огъня. И той им разказа историята си.

Бен Рурк бе физик и системен инженер със специалност мощни магнитни полета. Попаднал на данните от старите експерименти на военните в Хънтсвил и решил да изследва метода за смаляване на материя в тензорно поле. Решил някои на вид неразрешими уравнения за турбулентността в тези полета. Вин Дрейк научил за работата му и го наел като един от основателите на „Наниджен“. Заедно с други инженери на компанията Рурк създал тензорния генератор на базата на модифицирани, но иначе стандартни индустриални инструменти, закупени най-вече в Азия. Дрейк успял да събере огромен капитал от консорциума „Даврос“; бил истински магьосник, успявал да представи всичко по най-вълнуващ начин и да убеждава, че цялото това начинание ще донесе на инвеститорите несметни богатства.

Бен Рурк бил първият доброволец, осмелил се да влезе в тензорния генератор. Подозирал, че може да бъде опасно, затова смятал, че трябва да е първият, поел този риск. Живите организми са сложни и крехки. Смаляваните в генератора животни често умирали, обикновено от кръвоизливи.

— Дрейк омаловажаваше риска — каза Рурк. — Твърдеше, че няма да има проблем.

Рурк останал смален само няколко часа, след което отново бил върнат в нормални размери. Следващите доброволци останали смалени за по-дълги периоди, но с течение на времето започвали да се чувстват зле, лесно им се появявали синини и получавали загадъчни кръвоизливи. Бързо били върнати в нормални размери и прегледани. Изследванията показали необяснима деградация на способността на кръвта да се съсирва.

Междувременно „Наниджен“, вече къпеща се в парите на инвеститора, се втурнала да изследва микросвета. Компанията решила най-напред да се съсредоточи върху кратера Тантал. Там имало изключително биологично разнообразие, невиджани дотогава химически и биологични вещества. Базата „Тантал“ била изградена на модулен принцип.

— Построихме всеки модул в мащаб едно към десет, след което ги смалихме в генератора, за да са подходящи за микрочовеците.

Заредени с припаси и оборудване, модулите били поставени при кратера Тантал.

Отначало полевите екипи могли да остават в базата не повече от трийсет и шест часа, след което били връщани в „Наниджен“ и възстановявани до нормалните им размери. После компанията добавила снабдителните станции в ботаническата градина „Уайпака“ и започнала да праща хора и там.

Управлението на копаещите работи и събирането на проби било трудно при толкова честа смяна на екипите. Въпреки рисковете Вин Дрейк искал да оставя хората смалени по-дълго. Той попитал Рурк дали ще се съгласи на по-дълъг престой на Тантал като тест — да проверят дали човешкото тяло няма с времето да се приспособи към микросвета.

— Вярвах на Вин, вярвах и на изобретението си — каза Рурк. — „Наниджен“ бяха патентовали разработката ми и при успех ме чакаха много пари. Затова бях готов да приема риска от по-дълъг престой, за да помогна на компанията да продължи напред.

Бен Рурк предложил да води екип доброволци, които да опитат да прекарат една седмица на Тантал.

— Аз проектирах тензорния генератор и затова реших, че трябва да съм първият, който ще остане за повече време. Да рискувам лично.

Заедно с него имало още двама доброволци от „Наниджен“ — инженер на име Фабрио Фарцети и лекарката Аманда Кауелс, която трябвало да следи за промени в състоянието им. Тримата били смалени в генератора и откарани на базата.

— Отначало нещата вървяха добре — каза Рурк. — Провеждахме експерименти, изпробвахме оборудването. Поддържахме редовен контакт с „Наниджен“ посредством специална комуникационна система — видеовръзка с трансформатор на честотата, благодарение на който можехме да разговаряме с големите хора. — Той посочи една врата в дневната. Тя зееше отворена и зад нея се виждаше електронно оборудване и монитор. — Това е видеовръзката. Преместих я тук от базата. Може би някой ден Дрейк няма да е начело на „Наниджен“ и тогава ще мога да се обадя у дома. Но докато Вин Дрейк върти нещата, няма да използвам системата. Дрейк мисли, че съм мъртъв. Би било фатална грешка да научи, че още съм тук.

След няколко дни в базата и тримата доброволци започнали да показват симптоми на микрокесонна болест.

— Появиха се синини по ръцете и краката. После положението на Фарцети стана наистина сериозно. Доктор Кауелс установи вътрешни кръвоизливи и се обади за евакуирането му.

Фабрио Фарцети трябвало незабавно да постъпи в болница, в противен случай щял да умре.

— И тогава Дрейк ни каза, че е невъзможно да евакуира Фарцети. Обясни, че генераторът се е повредил — каза Рурк. — Твърдеше, че се опитват да го поправят.

Естествено Бен Рурк познавал тензорния генератор по-добре от всеки друг. Започнал да ръководи опитите за ремонтване дистанционно, а инженерите в централата на „Наниджен“ изпълнявали инструкциите му. Машината обаче така и не заработвала; винаги нещо се повреждало. Накрая Фарцети умрял въпреки усилията на Аманда Кауелс да го спаси.

— Мисля, че Дрейк саботира генератора — каза Бен Рурк.

— Защо? — попита Керън.

— Ние бяхме опитни зайчета — отвърна Рурк. — Дрейк искаше да събере медицински данни за нас до момента на смъртта ни.

След това се разболяла д-р Кауелс. Бен Рурк се грижил за нея, като през цялото време умолявал за помощ.

— Накрая разбрах, че няма да ни помогнат. Вин Дрейк беше твърдо решен да доведе отвратителния си опит до самия му край — до смъртта на всички ни. Искаше да научи повече за кесонната болест, но това беше като нацистки експеримент за оцеляване. Опитах се да убедя в това служителите на „Наниджен“, но никой не ми повярва. А и си мисля, че на Дрейк му беше забавно да ни гледа как умираме — този човек изпитва удоволствие от страданието на другите. Сякаш забравяше, че смалените хора си остават човешки същества. Никой не можеше да повярва, че е способен на това. Хора като него действат извън границите на общоприетия морал. Злото у тях може да бъде невидимо за нормалните хора, защото те просто не могат да повярват, че някой би постъпил по подобен начин. Един психопат може да остане години наред незабелязан, стига да е достатъчно добър актьор — каза Рурк.

Керън Кинг го попита дали според него Дрейк е действал сам.

— В „Наниджен“ има хора, които подозират истината за него — отвърна Рурк. — Хората от проект „Омикрон“ вероятно знаят нещо.

— Това пък какво е?

— Проект „Омикрон“ ли? Тъмната част на „Наниджен“.

— Тъмната част?

— „Наниджен“ провежда секретни изследвания за американското правителство. Това е проект „Омикрон“.

— С какво се занимава този проект?

— С някакъв вид оръжия — отвърна Рурк. — Но това е единственото, което ми е известно.

— Как научихте за него?

— От ключите. Неизбежно е. — Рурк се усмихна, потърка брадичка и отиде при купчината орехи. Взе един по-голям и го отнесе при огнището. Пламъците лумнаха.

Керън си помисли, че домакинът не изглежда много самотен за отшелник. Загледа се в огъня и се усети, че мисли за собствения си живот на Източното крайбрежие. Самата тя беше същински отшелник в своя тесен занемарен апартамент в Съмървил и с дългите часове в лабораторията. Беше й станало навик да прекарва нощите на работното си място. Нямаше близки приятели, не излизаше с момчета, дори не ходеше сама на кино. Беше жертвала нормалния живот, за да напише доктората си и да стане учен. За последен път бе спала с мъж преди повече от година. Мъжете като че ли се страхуваха от нея покрай паяците, характера ѝ и упоритата работа в лабораторията. Знаеше, че е избухлива. Може би си беше просто такава. Може би беше пощастлива сама, както на Бен Рурк му харесваше да бъде отшелник. Точно сега животът в Кеймбридж изглеждаше като някаква друга вселена.

— Ами ако поискам да остана в микросвета, Бен? Мислите ли, че бих могла да оцелея?

Рурк стана и хвърли още едно парче от орех в огъня.

— Защо ви е да оставате, госпожице Кинг?

Керън се загледа в пламъците.

— Тук е опасно... но и толкова... красиво. Видях неща, за които не бях и сънувала...

Рурк отново стана, сипа си още яхния, върна се на мястото си и задуха ястието, за да изстине.

— Има една дзен поговорка, че мъдрецът може да се чувства удобно в ада — каза той сред кратко мълчание. — Всъщност тук не е чак толкова зле. Просто трябва да се овладеят някои допълнителни умения.

Керън гледаше как димът излиза от отвора в тавана. Запита се къде ли отива. Осъзна, че Рурк трябва сам да е изкопал комина. Ужасно много работа само за едно огнище. Какво ли е да опиташ да оцелееш в микросвета? Бен го беше направил. Тя би ли се справила?

Рик се обърна към нея.

— Само не забравяй, че времето ни изтича.

Прав беше.

— Бен — рече Керън. — Трябва да се върнем в „Наниджен“.

Той се облегна назад и ги изгледа с присвити очи.

— Питам се дали мога да ви се доверя.

— Можете.

— Надявам се. Елате и ще видим какво можем да направим. Имате ли метал по себе си?

Накара Керън да остави ножа си.

Към дневната имаше друго малко, отделено с врата помещение, до което се стигаше по къс тунел. Рурк отвори вратата. Зад нея на пода лежеше огромен диск от сив лъскав метал с дупка в центъра, подобно на поничка.

— Това е неодимиев магнит с мощност две хиляди гауса — обясни той. — Свръхсилно магнитно поле. След като Фарцети и Кауел умряха, аз също се разболях. Имах обаче една хипотеза, че силното магнитно поле може да стабилизира пространствените флуктуации, които променят някои ензимни реакции в тялото, като например съсирването на кръвта. Затова се поставих в магнитното поле и останах в него две седмици. Бях ужасно зле. Едва не умрях. Но излязох жив и здрав. Сега мисля, че съм имунизиран срещу микрокесонната болест.

— Тоест, ако застанем в магнита, има вероятност да оцелеем? — попита Рик.

— Вероятност — натърти Рурк.

— Лично аз бих предпочел генератора — каза Рик.

— Разбира се. Точно затова ще ви покажа тайната на Тантал — отвърна Рурк.

Излязоха от помещението с магнита и Рурк ги поведе по дълъг тунел, който завиваше и се изкачваше нагоре. Те вървяха след него, като се питаха къде отиват. Бен Рурк като че ли се наслаждаваше на мистериозните разкрития. Влязоха в просторна дълга зала, потънала в сенки и пълна с неясни форми. Дрейк включи осветлението. В помещението имаше три самолета. Намираха се в подземен хангар. Широките му врати бяха затворени.

— Боже мой! — промълви Керън.

Самолетите бяха с открита кабина, къси, изтеглени назад криле, двойна опашка и перка в задната част. Колесниците им се прибираха.

— Бяха повредени, така че хората на Дрейк ги изоставиха. Успях да събера разни части и ги поправих. Летял съм навсякъде из планините с тях. — Тупна фюзелажа на единия самолет. — Оборудвах ги и с оръжия.

— Къде са? Не виждам никакви картечници — каза Рик, докато оглеждаше крилето.

Рурк бръкна в кабината и извади мачете.

— Малко е примитивно, но това е най-доброто, което успях да направя — отвърна той и върна мачетето на мястото му.

— Можем ли да стигнем с тях до „Наниджен“? — попита Керън.

— Ще е доста трудно. — Рурк обясни, че максималната скорост на микросамолета е единайсет километра в час. — Средната скорост на преминаващите през Оаху пасати е около дваайсет и пет километра в час. Ако се опитате да летите срещу вятъра, ще летите назад. Ако вятърът е попътен, може и да успеете да пресечете Пърл Харбър. Или пък не. Зависи дали ще се съглася да ви дам самолетите си. Те са едноместни и не могат да поберат двама души. Вие сте трима, самолетите също са толкова. Така че не остава самолет за мен, нали?

— Доктор Рурк, готов съм да ви платя много голяма сума за един от самолетите ви — каза Дани. — Наследник съм на попечителски фонд. Той може да бъде ваш.

— Не се нуждая от пари, господин Мино.

— Добре, тогава какво искате?

— Да видя как разобличавате Винсент Дрейк. Ако сте в състояние да го направите, можете да вземете самолетите.

— Абсолютно, ще спипаме господин Дрейк — съгласи се Дани.

Керън запази мълчание. Рик я погледна. Какво ставаше с нея? После попита Рурк как ще оцелее без самолет.

— Ще си построя друг — пренебрежително отвърна той. — Разполагам с предостатъчно резервни части.

Рурк пое нещата в свои ръце. Накара ги да седнат в кабините и обясни начина на управление.

— Много е просто. Всичко се контролира от компютър. Това е лостът за управление. Ако направите грешка, компютърът ви коригира. Това е радиото... и слушалките.

Можеха да разговарят помежду си, докато летят. Но нямаха радари, нито навигационни инструменти.

Как щяха да открият „Наниджен“?

— Би трябвало да разпознаете без проблем индустриален парк „Каликимаки“. Представлява група складове на магистрала „Фарингтън“. — Рурк ги упъти най-общо.

— Добре — каза Рик. — Стигаме до „Наниджен“, а после?

— Тензорното ядро се пази от охранителни ботове.

— Охранителни ботове ли?

— Летящи микроботове. Не вярвам обаче да имате проблем. Прекалено сте малки, за да бъдете засечени от сензорите им. Те няма да ви видят. Можете да прелетите покрай тях, без да ги събудите. Има начин да задействате генератора със сегашните си размери. Лично проектирах пулта за управление. Той се намира в пода на помещението, под един люк. Люкът е разположен в центъра на третия шестоъгълник. Отбелязан е с бял кръг. Би трябвало да го видите от въздуха.

— Управлението сложно ли е?

— Не. Просто отворете люка и натиснете червения бутон. Ще бъдете уголемени... — Рурк млъкна, вперил поглед в ръката на Рик.

Рик се беше облегал на един самолет, ръкавите на ризата му бяха навити. Рурк се взираше в синините по ръката му.

— Рухването започва — каза той.

— Рухване ли? — не разбра Рик. Помисли си, че домакинят има предвид самолета.

— Започне ли кървенето, с теб е свършено. Влизай в магнита — рязко му каза Рурк. — След няколко часа ще рухнеш.

Керън погледна ръцете си. Те също не бяха в особено добра форма. Май им предстоеше надпревара с времето. Трябваше да чакат до сутринта и да се надяват, че дотогава никой няма да започне да кърви.

Бен Рурк ги посъветва да спят в магнита. Не гарантираше нищо, но магнитното поле може би щеше да забави появата на симптомите. В помещението с магнита също имаше огнище; Рурк го зареди с орехи и запали огън. Керън и Рик застанаха в дупката на поничката, завиха се с одеяла и се опитаха да се настанят удобно. Не се чувстваха много отпуснати. Бяха ужасно уморени. Времето в микросвета течеше по-бързо и много по-често се нуждаеха от почивка.

Дани Мино отказа да спи в магнита. Заяви, че предпочита да остане в основното помещение. Настани се в един от столовете на Рурк и се уви с одеяло.

Рурк хвърли още едно парче орех в огъня и стана.

— Отивам в хангара да подготвя самолетите. Ще трябва да излетите на зазоряване — каза той и излезе. Щеше да прегледа микросамолетите, да изпробва инструментите и да зареди акумулаторите, за да могат да потеглят при първите признаци на зората.

Дани Мино се оказа сам в залата, свит в стола си. Не можеше да мигне. Допи последните глътки уиски и метна бутилката настрана. Ръката му помръдваше, движеше се сама, кожата се издуваше и скърцаше. Той повдигна одеялото и я погледна. Видя как личинките се гърчат под кожата. Гледката беше непоносима. Заплака. Дали от алкохола, дали от ужасното състояние на ръката му, или от положението му като цяло, но изгуби самоконтрол. Плачейки, погледна към тунела, в който беше изчезнал Рурк. Колко ли щеше да се бави?

И тогава ръката му се разцепи.

Чу се звук като от късане на хартия. Дани не почувства нищо, но звукът го накара да погледне надолу. И видя главата на личинка, която се подаваше през разширяващата се цепнатина в кожата на ръката. Създанието имаше мазна, блестяща глава. Беше огромно и се гърчеше, движеше главата си във всички посоки, мъчеше се да излезе.

— Ох, Господи! Излюпва се! — прошепна той.

Ларвата започна да прави нещо странно и ужасно. Изплю течност от устата си на тънки, подобни на нишки лиги — не, всъщност

не бяха лиги, а копринени нишки. Ларвата, все още частично в ръката му, започна да увива коприната около себе си. Като движеше бързо глава, тя тъчеше нишките около тялото си, създавайки защитен пашкул, макар задната ѝ част да оставаше загнездена в ръката на Дани.

Какво правеше? Нямаше да се излюпва! Това беше началото на нова фаза. Превръщаше се в какавида. Но така и не напускаше ръката му!

Ужасен, Дани задърпа ларвата, за да я махне от себе си. Тя се замята гневно, като плюеше коприна и се мъчеше да го ухапе с малките си зъби. Не искаше да излиза от ръката му. Искеше да остане там, скрита в копринената си обвивка.

— Керън? Рик? — тихо повика той. Вратата към съседното помещение беше затворена. Не го чуваха. А и не можеха да му помогнат. — О...

Потисна паническият стон. Ами онзи видеоекран в другата стая? Рурк беше казал, че е комуникационна система, свързана с „Наниджен“. Огледа се. Рик и Керън бяха в магнита, на известно разстояние оттук. Рурк беше отишъл в хангара. Дани отметна одеялото, стана и отиде в комуникационната стая. Огледа оборудването. Видя обектив. Миниатюрна камера, поставена пред екрана. А отдолу имаше капак. Отвори го и видя бутон за включване и друг червен бутон с надпис „Връзка“. Проста работа. Натисна бутона за включване и секунди по-късно екранът засвети в синьо. После натисна червения бутон за свързване.

Почти моментално се разнесе женски глас, но екранът си оставаше празен.

— Отдел за сигурност на „Наниджен“. Откъде се обаждате?

— От Тантал. Трябва ми помощ...

— Сър, кой сте вие? Какво е положението ви?

— Казвам се Дани Мино...

Внезапно на екрана се появи лице на жена. Имаше спокойно, професионално изражение.

— Свържете ме с Вин Дрейк, ако обичате — каза ѝ той.

— Късно през нощта е, сър.

— Спешно е! Кажете му, че се обаждам от Тантал и се нуждая от помощ.

41.

Уайкики Бийч

31 октомври, 22:30 ч.

Винсент Дрейк седеше на най-добрата маса в крайбрежния ресторант със сегашната си любовница Емили Сенклер, сърфистка и интериорен дизайнер. „Морето“ гледаше към плажа и беше едно от най-изисканите заведения в Хонолулу. Масата се намираше в уединен ъгъл на помещението до отворен прозорец, от който се откриваше изглед към Даймънд Хед. Подухваше лек бриз, който шепнеше в листата на близката палма. Бяха приключили с вечерята. Емили ровеше шоколадовата си паста и отпиваше от превъзходното „Шато д’Икем“.

Дрейк разклати чашата си малцов скоч — „Макалан“ от 1958 г.

— Трябва да се върна на Източния бряг за няколко дни.

— Защо? — попита Емили Сенклер.

— Имам среща с едни партньори. Искаш ли да дойдеш?

— В Бостън през ноември? Не, благодаря.

Светлините на къщите в подножието на Даймънд Хед примигваха, фарът горе светваше и угасваше.

— След това можем да отскочим до Париж — каза Дрейк.

— Може, стига да пътуваме с „Гълфстрийм“-а.

В този момент се чу бръмчение и Дрейк докосна сакото си. Беше криптираният му фирмен телефон.

— Извинявай — каза той и извади апарата.

Стана, остави кърпата на масата и отиде до един отворен прозорец между масите. Екранът на телефона показваше картина в реално време; Дани Мино го гледаше от другата страна.

— Казвате, че сте в база „Тантал“?

— Не точно — отвърна Мино. — Намираме се в крепостта на Бен Рурк.

— Какво?

— Има всякакво оборуд...

— Да не искате да кажете, че Бен Рурк е жив?

— Абсолютно — многозначително отвърна Мино. — И той не ви харесва, господин Дрейк.

— Опишете тази... крепост.

— Старо гнездо на плъхове. Трябва ми лекарска помощ...

Дрейк го прекъсна.

— Къде е това... гнездо на плъхове? Кажете ми точно.

— На метър и осемдесет нагоре по склона от базата „Тантал“.

Дрейк замълча за момент. Бяха изкатерили скалите. Бяха успели да прекосят неизследвана джунгла, която би трябвало да ги убие само за няколко минути.

— Господин Дрейк! Трябва да вляза в болница! — бързо заговори Мино. — Ръката ми. Инфектирана е. Вижте...

Дрейк видя как Дани вдига ръка към камерата и дърпа ръкава на ризата си. Ръката се беше превърнала в подута торба с... бели глави. Огромни циреи. Циреите се... движеха... помръдваха. Стомахът на Дрейк се преобърна.

— Излюпват се, господин Дрейк! — Дани приближи ръката си към камерата. Образът се увеличи и Дрейк успя да разгледа ясно един от циреите. Това бе главата на ларва, която се мъчеше да излезе през дупка в кожата на Дани. Личинката напъваше напред и изплю копринена нишка. Камерата се премести и той видя други личинки, които се гърчеха, наполовина излезли през кожата.

— Благодаря, господин Мино, виждам много добре...

— Ужасно е! Цялата ми ръка е напълно безчувствена.

— Съжалявам, Даниел... — Гърлото му се стегна. Погледна към Емили Сенклер, която май започваше да губи търпение.

— За Бога, помогнете ми! — замоли го малкото лице от екрана.

— Кой е с теб? — рязко попита Дрейк, като доближи телефона до ухото си.

— Не виждам лицето ви!

Дрейк обърна телефона така, че Дани да може да го вижда.

— Ще ти помогнем — меко рече той. — Кой друг е с теб?

— Искам да постъпя в най-добрата болница...

— Да, да, в най-добрата. Кой е с теб?

— Керън Кинг и Рик Хътър.

— А останалите?

— Всички са мъртви, господин Дрейк.
— И Питър Янсен ли?
— Да.
— Сигурен ли си?
— Прострелях го. Гърдите му се пръснаха. Видях го с очите си.
— Какъв ужас. Къде са Кинг и Хътър?
— Не ми пука за тях! Закарайте ме в болница!
— Къде са те?
— Спят — намусено отвърна Дани и кимна. — Рурк е в хангара.
— В хангара? Какъв хангар, Даниел?
— Откраднал е самолети от базата „Тантал“. Той е крадец, господин Дрейк...

Значи Рурк имаше микросамолети. Как беше преживял кесонната болест? Беше намерил начин да се справи с нея. Това бе невероятно ценна находка.

— Даниел, как Рурк се е спасил от кесонната болест?

Дани го изглежда самодоволно.

— Това ли? О, просто е.

— Какво е направил?

— Ще ви кажа... ако ми помогнете.

— Даниел, правя всичко по силите си, за да ти помогна.

— Бен знае тайната — рече Дани.

— Каква е тя?

— Абсолютно проста.

— Кажи ми!

Дани знаеше, че е спипал Дрейк. Нямаше му доверие, но знаеше, че е по-хитър от него.

— Господин Дрейк, закарайте ме в болница и ще ви кажа как може да се преодолее кесонната болест.

Дрейк стисна устни.

— Добре...

— Това са условията, господин Дрейк. Окончателните.

— Съгласен съм, разбира се. А сега трябва да правиш точно каквото ти кажа.

— Помогнете ми...!

— Можеш ли да управляваш някой от самолетите?

„Всеки идиот може да ги управлява. Дори ти, малки ми Даниел.“

- Вижте, помогнете ми...
- Точно това се опитвам да направя.
- Махнете ме оттук...! — Дани вече крещеше.
- Можеш ли да ме изслушаш за момент?

Дрейк пристъпи до отворения прозорец и погледна навън. Трябваше да го разкара оттам. Да говори с него, да го подпита, да се сдобие с информацията на Рурк... и после бързо да се погрижи за всички дребосъци. Погледна към Уайкики Бийч. Малкият Даниел се нуждаеше от ориентир. Видя светлина, която светваше и угасваше...

Фарът Даймънд Хед.

Отляво, към вътрешността, над планинските върхове се бяха струпали облаци. Това означаваше, че пасатът духаше. От Тантал към Даймънд Хед. Това беше важно.

— Даниел, нали знаеш как изглежда Даймънд Хед?

— Всеки го знае.

— Искам да се качиш на един самолет и да полетиш натам.

— Какво?

— Лесно се управляват. Не можеш да се разбиеш. Просто ще отскочиш от онова, в което си се ударил.

Мълчание.

— Слушаш ли ме, Даниел?

— Да.

— Щом наближиш Даймънд Хед, ще видиш примигваща светлина недалеч от морето. Това е фарът. Лети към него. Няма начин да го пропуснеш. Аз ще бъда в червена спортна кола, паркирана възможно най-близо до него. Приземи се на покрива.

— Искам да ме чака медицински хеликоптер.

— Първо трябва да те уголемим. Прекалено си малък за хеликоптер.

Мино се разкиска.

— И могат да ме изгубят в него, нали? Ха-ха!

— Много смешно, Даниел — рече Дрейк. — Ще те закараме в най-добрата болница.

— Те се излюпват!

— Просто полети към фара.

Дрейк прекъсна връзката, прибра телефона и се върна на масата. Целуна Емили Сенклер по бузата.

— Много спешна ситуация. Съжалявам.

— Господи, Вин. Къде отиваш?

— В „Наниджен“. Наложително е. — Улови погледа на келнера и той тръгна към тях.

Емили Сенклер поклати глава и отпи от виното си. Остави чашата.

— Както искаш — рече тя, без да поглежда към Дрейк.

— Ще се реванширам, Емили, обещавам. Ще идем до Таити с „Гълфстрийм“-а.

— Това е изтъркано. Предпочитам Мозамбик.

— Дадено — съгласи се Дрейк.

Бръкна в самото си и извади от портфейла дебела пачка стодоларови банкноти. Даде ги на келнера, без да го поглежда.

— Погрижи се за дамата — каза той и излезе забързано.

Потегли към големия магазин за преоценени стоки на булевард „Капиолани“ и по пътя се обади на Дон Макеле.

— Веднага тръгни към фара Даймънд Хед. Вземи радиостанция за микрокомуникации. Използвай микробуса на охраната. Ще ми трябва.

Дрейк излезе от магазина с найлонов плик, в който имаше нещо обемисто, и го прибра в багажника на колата.

Дани изключи екрана, върна се в основното помещение и пи вода от кофата. Изпитваше непоносима жажда. Откакто личинките разкъсаха кожата, от ръката му започна да тече нещо, което намокри ризата и панталоните му. А най-големият ужас бе, че те предяха коприна около себе си — превръщаха се в какавиди! Забити в ръката му! Сърцето му биеше бясно; беше ужасно уплашен, но знаеше какво да прави. Убий или ще бъдеш убит — така гласеше желязното правило в този свят. Сви се в стола до огнището. Когато Рурк се върна от хангара, Дани затвори очи и се престори на заспал. Дори захърка за победително.

Гледаше през притворените си клепащи как Рурк добавя орехи в огъня и си ляга.

Дани стана и тихомълком се запромъква към тунела.

— Къде отивате? — попита Рурк.

Дани замръзна.

— До тоалетната.

— Кажете ми, ако имате нужда от нещо.

— Разбира се.

Тръгна по тунела, мина покрай отклонението за тоалетната и забърза към хангара. Включи осветлението. Вътре имаше три микросамолета. Кой да избере? Спря се на най-големия с надеждата, че ще има най-голям обхват и най-мощен двигател. Към батерията на самолета бе свързан кабел, който изчезваше в пода. Махна го. Беше забравил да отвори вратите на хангара.

Вратите се задържаха от метални игли. Дани ги извади и избути настрани вратите, разкривайки нощно небе с ярки тропически звезди, луна и призрочни силуети на дървета.

Качи се в кабината, настани се в седалката, закопча колана и докосна панела за управление.

Обзе го ужас — не разполагаше с ключ за запалване.

Разгледа панела и намери бутон със символ за включване. Натисна го. Таблото светна и Дани усети как самолетът потръпна, когато електромоторът се включи. Беше готов за излитане. Лявата му ръка лежеше в скута му като реквизит от филм на ужасите; ръкавът беше станал на парцали благодарение на излизащите личинки. Още две бяха разкъсали кожата и образуваха пашкули около себе си. Беше ужасно. Защо Природата бе така жестока? Беше толкова отвратително, толкова нечовешко и ужасно нечестно.

Побутна лоста за управление и видя как елероните се движат. Увеличи мощността. Перката на опашката забръмча и се завъртя побързо. Самолетът се понесе напред, като подскачаше. Дани изруга, дръпна лоста към себе си, за да овладее машината. Самолетът излетя от хангара и започна да се издига в ненаситната нощ.

42.

Уайкики

31 октомври, 23:15 ч.

Ерик Янсен излезе късно на „Капиолани“ да си вземе нещо за хапване и тръгна обратно към апартамента с кутия от стиропор с ориз и свинско калуа. В алеята поздрави двамата, които седяха на градински столове до разноцветния пикап, пиеха бира и слушаха музика. Заобиколи отзад и се качи по стълбите до втория етаж.

Апартаментът му бе едностаен. Ерик седна на мъничката маса, отвори кутията и започна да се храни. Реши да погледне монитора, тъй като беше отсъствал повече от час. Отиде в спалнята и отвори едно чекмедже на скрина. Вътре имаше лаптоп, а до него лежеше метална кутия с електронни части, поялник, секач, плоски клещи, тиксо и тинол.

Една лампичка на кутията примигваше. Това означаваше, че някой се беше обадил спешно по вътрешните линии на „Наниджен“. По дяволите, беше го пропуснал.

Съобщението беше криптирано. Ерик отвори лаптопа и пусна дешифриращата програма, която бе свалил от виртуалната частна мрежа на компанията. Отне му минута да декодира сигнала и се заслуша в гласовете.

— *Казвате, че сте в база „Тантал“?*

— *Не точно. Намираме се в крепостта на Бен Рурк.*

— *Какво?!*

— *Има всякакво оборуд...*

— *Да не искате да кажете, че Бен Рурк е жив?*

— *Абсолютно. И той не ви харесва, господин Дрейк.*

Ерик се наведе над скрина и се заслуша напрегнато това трябваше да е извънредно обаждане през конферентната видеовръзка с „Тантал“. Нямаше образ, но поне чуваше звука. Разговорът продължаваше;

— *А останалите?*

— Всички са мъртви, господин Дрейк.

— И Питър Янсен ли?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Простреляха го. Гърдите му се пръснаха. Видях го с очите си.

Ерик изпъшка, сякаш го бяха ударили в корема.

— Не — промълви той. Затвори очи. — Не. — Блъсна с все сила скрина. — Не! — Обърна се и заудря леглото с юмруци, взе един стол и го запрати в стената, седна на леглото и скри лице в дланите си. — Питър... ох, Питър... Проклет да си, Дрейк... Проклет да си.

Не плака дълго. Нямаше време за такива неща. Стана, върна записа и го изслуша докрай.

— *Щом наближиш Даймънд Хед, ще видиш примигваща светлина недалеч от морето. Това е фарът. Лети към него.*

Беше следил всички по-важни фирмени комуникации, чакаше някакви новини за брат си и другите специализанти. Беше сигурен, че Дрейк ги е изхвърлил някъде, най-вероятно в ботаническата градина. Беше отишъл там с пикапа, бе влязъл в долината и беше слушал с оборудването си, но не бе засякъл нищо. Въпреки това таеше надежда, че Питър рано или късно ще се появи. Беше вярвал в находчивостта му. Бе чакал с надеждата да го спаси заедно с останалите.

Беше направил ужасна грешка. Трябваше да отиде незабавно в полицията, дори това да гарантираше собствената му смърт.

Разговорът беше проведен преди около час. По дяволите! Изобщо не беше бързал е купуването на проклетата храна! Изруга, грабна лаптопа и слушалките от скрина и изтича надолу по стълбите. Двамата на алеята още седяха до пикапа. Ерик нямаше кола. Беше се споразумял със собственика на пикапа да го ползва под наем срещу петдесет долара на излизане. Сега му подаде банкнотата и се качи, като остави компютъра и слушалките на съседната седалка.

— Кога се връщаш?

— Не знам. — Ерик запали двигателя.

— Добре ли си, пич?

— Има смъртен случай в семейството ми.

— О... съжалявам, човече.

Излезе на Калакауа Авеню и веднага осъзна, че е сгрешил. „Калакауа“ беше главната улица на Уайкики и бе задръстена от пешеходци и автомобили. Трябваше да тръгне по друг път към Даймънд Хед. Но може би резултатът щеше да е същият. Докато пълзеше от светофар до светофар и покрай хотелите, заплака отново и този път не направи опит да спре. „Аз съм виновен — помисли си той. — Брат ми е мъртъв. Заради мен.“

Дрейк беше планирал убийството с допълнителни предпазни мерки и начини, за да е сигурен, че ще постигне целта си. Ерик не беше сигурен как точно се е изхитрил да го направи, но Дрейк се беше погрижил двигателят на катера да откаже в приборя и бе заложил нещо, което изстреля два Хелсторма по него. Ботовете убийци излетяха от кабината след спирането на лодката. Отначало Ерик ги взе за мухи, но после видя перките и оръжията. След като скочи във водата, преследван от машините, той остана под повърхността, за да не могат да го достигнат. Малко преди скока изпрати съобщение на Питър да стои настрана, но нямаше време да обяснява подробно.

Беше отличен плувец и знаеше как да се оправя при силно вълнение. Беше скочил без спасителна жилетка и се гмуркаше дълбоко пред всяка вълна, за да избегне ботовете. Точно в момента приборят беше най-безопасното място за него. Стигна до малък залив, където имаше тясна пясъчна ивица, известна на местните като Тайния плаж. Брегът беше скрит от околните височини и до него се стигаше само по една тясна пътека.

Излезе от водата едва след като се увери, че никой не го е видял. Върна се в Хонолулу на автостоп; качиха го някакви местни, които не задаваха въпроси и изобщо не им пукаше откъде идва. Не беше разумно да отива в полицията. Нямаше да повярват на историята му — че шефът на компанията иска да го убие и му е пуснал миниатюрни летящи роботи, въоръжени със супертоксини. Щяха да го вземат за побъркан. А и ако отидеше в полицията, Дрейк щеше да научи, че е жив, и щеше да изпрати още роботи, които със сигурност щяха да си свършат работата. Не се върна и в апартамента си — Дрейк най-вероятно му беше заложил капан. Вместо това отиде в една заложна къща, свали скъпия си „Хублот“ и го заложи за няколко хиляди долара. Трябваше да мине в нелегалност и да измисли как да изправи Дрейк пред съда. С парите нае занемарен апартамент на затънтено място.

Като вицепрезидент по технологиите на „Наниджен“, Ерик Янсен познаваше добре комуникационната мрежа на компанията. За това допринасяше и докторската му степен по физика. След едно отбиване до „Рейдиошак“ успя да скалъпи подслушвателно устройство. Започна да преслушва фирмените канали на „Наниджен“ и научи, че брат му се е появил на Хаваите и след това е изчезнал заедно с другите специализанти. Подозираше, че Дрейк им е сторил нещо. Не вярваше, че би се опитал да ги убие; това щеше да е прекалено очевидно, а Дрейк не беше глупак. Затова прие, че ги е скрил временно в микросвета и рано или късно те ще се появят отново.

Ерик изчакваше завръщането на брат си, защото вярваше в Питър. Беше решил, че той ще се справи, че по някакъв начин ще излезе на светло. Надяваше се да успее да го спаси. Ако отиде заедно в полицията, щеше да има двама свидетели на престъпленията на Дрейк.

Това не беше писано да стане.

Ерик се беше издънил ужасно. Трябваше да иде в полицията още в самото начало, дори да не му повярваха, дори това да означаваше, че Дрейк ще го убие. Защото така може би щеше да спаси живота на Питър. Източникът на всички проблеми бе „Омикрон“. Ерик се беше погрижил да не казва на Питър какво е открил за проекта. Смяташе, че по този начин ще защити по-малкия си брат. Но това не доведе до нищо добро.

Зави през Капиолани Парк, набра скорост и започна да изпреварва колите с надеждата, че ще стигне навреме до фара.

43.

Планините Коолау
31 октомври, 23:10 ч.

На височина 670м. Дани Мино насочи носа на микросамолета нагоре, за да се изкачи достатъчно и да е сигурен, че ще премине стените на Тантал. Кратерът беше обкръжен от черни, страховити на вид дървета. Погледна назад, питайки се дали другите самолети не го следват по петите, но не видя нищо. Продължи да набира височина.

Беше по-лесно и от компютърна игра; микросамолетите бяха проектирани така, че да бъдат абсолютно безопасни. Имаше ли сигнални светлини? Натисна едно копче и те светнаха — червени и зелени в края на крилете, бяла на носа. Изключи ги, за да не го видят другите, но след малко ги включи отново. Мигащите светлини по крилете го караха да се чувства някак по-добре.

И тогава видя ширналия се пред него Хонолулу. Хотелите на Уайкии се издигаха високо в небето и изглеждаха невъзможно грамадни. Червените и белите светлини на автомобилите пълзяха по булеварди, на пристанището бе спрял луксозен пътнически кораб. Океанът беше като мастилена шир отвъд града. Луната бе увиснала над хоризонта, а под нея се стелеше сребриста лунна пътека. От лявата страна на Уайкии се издигаше тъмна маса. Това беше Даймънд Хед. Гледано отгоре, възвишението беше кратер, пръстен. В центъра му горяха светлини. Дани различаваше очертанията на характерния нос на ръба на кратера, но не виждаше никаква мигаща светлина. Само тъмните контури на сушата. Къде се бе дянал фарът?

Увеличи мощността и се насочи към Даймънд Хед.

Самолетът внезапно се килна и полетя странично, като се превърташе. Дани извика от уплаха. Беше влязъл в пасата, който минаваше над планините. Изруга и сграбчи лоста за управление, подмятан от въздушните течения. Накрая самолетът се стабилизира и полетя по права линия, като се движеше доста бързо. Беше попаднал на попътен вятър. Все едно се носеше по течението на река. Погледна

надолу. Гората се движеше под него. Или по-скоро той се движеше над нея. Алтиметърът показваше, че се е изкачил на деветстотин и петнайсет метра. Лунната светлина разкриваше великолепна картина.

Зад него зееше кратерът Тантал. Беше тъмен като пещера — никакви светлини, никаква следа от Редута на Рурк или от базата. Точно под него по планинските склонове се извиваха пътища, по които пълзяха светлини. Пред него кулите на града се бяха приближили значително, сякаш горяха от енергия и се извисяваха едва ли не до небето. За момент се почувства така, сякаш лети над столицата на някаква галактическа империя. Но това беше само Хонолулу. Още не можеше да види фара на Даймънд Хед.

Вятърът го носеше към хотелите на Уайкики Бийч. Дани искаше да лети наляво, към Даймънд Хед. Започна да експериментира с лоста за управление и скоростта. Зави наляво и продължи да лети с увеличена мощност. Огледа се.

Не искаше да бъде издухан в града — това щеше да е сигурна смърт. Там щеше да бъде смазан в движението или засмукан от някоя климатична инсталация. Затова превключи на максимална аварийна мощност и остана на курса към Даймънд Хед. На екрана пред него замига предупредителен надпис: **ВНИМАНИЕ: БЪРЗО ИЗТОЩАВАНЕ НА БАТЕРИЯТА.** Оставащо време за полет — 20:25 минути... 18:05 минути... 17:22 минути... Времето се стопяваше с главозамайваща скорост. След няколко минути щеше да остане без мощност.

Провери скоростта — 7,1 мили или 11,4 километра в час. Намери радиостанцията и я включи.

— Помощ. Помощ. Тук е Даниел Мино. Намирам се в малък самолет. Много малък самолет. Някой чува ли ме? Господин Дрейк, чувате ли ме? Не мога да стигна до Даймънд Хед... Вятърът ме отвява към града... ох, Господи!

Пред него се извисяваше хотел, грамаден като космически боен кораб. Видя двама гиганти на балкон, мъж и жена, с питиета в ръце. Самолетът се носеше неуправляемо към тях заради вятъра. Ръцете им бяха по-големи от Маунт Ръшмор^[1]. Мъжът остави питието си, пресегна се към жената и свали презрамката на роклята ѝ, разкривайки колосална гърда със зърно, стърчащо най-малко два метра. Мъжът погали гърдата с чудовищната си ръка, лицата им се доближиха за

целувка... Щеше да се разбие в тях. Дани изпищя, сграбчи лоста и мина между носовете им на аварийна мощност. Полъх на вятъра подхвана самолета и го понесе покрай ъгъла на сградата.

Мъжът рязко се дръпна назад.

— Какво, по дяволите...?

Тя беше видяла нещо шантаво. Мъничък човек, летящ в мъничък самолет. С мигащи светлини на крилете. Мъничкият човек пищеше. Ясно беше чула подобния на насекомо писък на фона на бръмченето на мотора, беше видяла отворената уста, изцъклените очи... Невъзможно. Това бе от онези странни сънища наяве.

— Буболечките тук са ужасни, Джими.

— Беше от онези хавайски хлебарки, дето могат да летят.

— Да влезем вътре.

Дани овладя самолета, когато вятърът поутихна. Прелетя над Калакауа Авеню и погледна надолу към вечерната тълпа. Самолетът вече не се носеше странично. Летеше по-бързо от вятъра и се движеше право напред. Дани зави на североизток и полетя по дължината на Уайкаки Бийч, право към Даймънд Хед.

Загледа се към осветяваната от луната прочута форма на носа и видя примигващата светлина. Светло, тъмно. Пауза. Светло, тъмно. Това беше фарът.

— Спасен съм!

Намали малко мощността и я остави на крейсерска скорост — щеше да бъде истинска катастрофа, ако батерията се изтощи точно сега. Вече започваше да хваща цаката на самолета. Всичко беше въпрос на техника.

Набра височина. Искаше да остане над сградите, да бъде колкото се може по-далеч от тях. Странно как животът бе пълен с неочаквани обрати. В един момент си сигурен, че с теб е свършено, а в следващия пътуваш към най-добрата болница и се наслаждаваш на Уайкаки Бийч на лунна светлина. Животът е хубав, помисли си Дани.

Някаква форма се появи от тъмното. Зърна за миг криле... дръпна лоста и се размина на косъм с нещото.

— Тъпа пеперуда! Гледай къде летиш! — Беше се отървал за една бройка. — Ама че безмозъчно същество — промърмори той. Сблъскването с нощна пеперуда можеше да приключи с падане в морето, а вълните се разбиваха точно под него.

Дочу странен звук. Нещо като ехтящо *уиим-уоом...* Чу го отново... *уиим-уоом. Уооом... Уоооиммм... иии... иии...* Какво беше това? Нещо издаваше тези смахнати звуци в тъмното. После се чу барабанене *пом-пом-помпомпом*. Дани видя друга нощна пеперуда; барабаненето идваше от нея... и в следващия миг тя изчезна.

Нещо я беше помело във въздуха.

— Ох, мамка му — промълви Дани.

Прилепи.

Издирваха нощни пеперуди със сонарите си. Беше се озовал наскрел ловуващи прилепи. А това изобщо не беше добре.

Отново превключи на максимална аварийна мощност.

Чуваше как сонарните импулси разкъсват мрака — отляво, отдясно, отгоре, отдолу, отблизо, далеч... но не виждаше прилепите. Това беше най-лошото. Хищниците ловуваха навсякъде около него. Все едно плуваш посрел нощ в гъмжащо от акули море. Не виждаше абсолютно нищо, но ги чуваше как улавят плячката си. *Ууу... ууум... ууууу... иии... иии... иилиили...*

И тогава го видя. Един прилеп уби нощна пеперуда точно пред него. Дани зърна изострената фигура, която профуча покрай него и самолетът потръпна и пропадна в турбуленцията зад хищника. Мили Боже! Прилепът беше много по-голям, отколкото предполагаше.

Трябваше да кацне. Просто да кацне — където и да е, дори на покрива на някой хотел. Насочи носа надолу и пикира, насочвайки се към най-близкия хотел... само че го отвяваше към плажа... ох, по дяволите... прекалено далеч от сградата, твърде близо до водата...

Звуците на прилепите се усилиха. Сонарният лъч мина през него и изчезна. Последва тишина... после лъчът го удари отново с пълна сила и отека в гръдния му кош — *УУМ... ИИИП... ИИИП... ЕЕЕ-ЕЕЕ-ЕЕЕ...* Прилепът го рисувахе с ултразвук. Сигналите зачестиха и се фокусираха. Хаос от звуци обгърна Дани.

— Не съм пеперуда! — извика той. Рязко дръпна лоста назад и настрани, минавайки в тирбушон. Заблъска със здравата си ръка по външната страна на кабината, като се опитваше да имитира звука на пеперудите. Може би така щеше да заглуши радара на прилепа...

Със закъснение осъзна, че с блъскането е казал на хищника къде точно се намира.

Видя за миг кафява козина, по която блестяха косъмчета със сребристи върхове, чифт невъзможно широки криле, скриващи луната, и широко отворена уста, пълна с остри като бръснач зъби...

Микросамолетът продължи по спирала надолу със счупено крило и празна кабина, падна в морската пяна недалеч от брега и изчезна.

[1] Мемориален паметник на Джордж Вашингтон, Томас Джеферсън, Теодор Рузвелт и Ейбрахам Линкълн в Южна Дакота. — Б.пр. ↑

44.

Фар Даймънд Хед
31 октомври, 23:45 ч.

Рурк задряма за известно време, но се събуди, когато усети, че Дани Мино не се е върнал. Беше минало доста време — огънят бе догорял. Той стана и забърза по тунела към тоалетната. Дани го нямаше.

Редутът представляваше обширен лабиринт с много неизползвани тунели; може би Дани се беше изгубил в някой от тях. Рурк влезе в един страничен проход.

— Господин Мино! Там ли сте? — извика той.

Нищо. Друг тунел също отговори с мълчание. После Рурк долови полъх. Хангарът... Изтича натам и видя отворените врати. Един самолет липсваше.

Затвори вратите и събуди Рик и Керън.

— Приятелят ви е изчезнал. Взел е самолет.

Не бяха сигурни какво е прихванало Дани. Може би се беше уплашил, изпаднал в паника заради ужасното състояние на ръката му и бе решил на своя глава да се добере до „Наниджен“. Подобна постъпка изискваше повече кураж, отколкото Дани имаше на пръв поглед.

— Може би трябва да излетим и да опитаме да го намерим — предложи Керън.

Рурк беше категорично против.

— Изчезнал е. Вятърът може да го е отнесъл навсякъде из острова. — И добави, че е твърде опасно да се лети по тъмно. Тогава прилепите излизаха на лов. — Това е равносилно на самоубийство.

Дани може би вече беше мъртъв. А ако беше оцелял, не беше ясно как ще успее да проникне в „Наниджен“.

— Абсолютно безсмислено — рече Керън.

— Паника — каза Рик.

Вин Дрейк седеше в колата си. Лъчът от фара се въртеше над него и блестеше ослепително между клоните на дърветата. Луната

посипваше със сребро всичко наоколо. Светът беше наистина прекрасен. Дрейк се чувстваше почти безметежно. Намираше се високо над всички, балансираше на въжето и се справяше великолепно.

Черен пикап зави и паркира до него. Той излезе от колата си и се качи в пикапа, за да обясни ситуацията на Макеле.

— Във въздуха е. Знае начин за преодоляване на кесонната болест. Ще ми каже, когато се приземи.

— А после? — попита Макеле.

Дрейк не отговори. Сложи си слушалките и заговори, като се взираше в планините.

— Даниел? Даниел, чуваш ли ме?

В отговор чу единствено съскане. Обърна се към Макеле.

— Оглеждай се за сигнални светлини. Червени и зелени, много малки.

— Какво ще правите с хлапето? — попита Макеле.

Дрейк не обърна внимание на въпроса му.

— Вятърът духа откъм Тантал. Би трябвало да пристигне всеки момент.

Някаква непозната кола се появи на паркинга и спря. Дрейк бързо махна слушалките.

— Провери ги.

Макеле приближи внимателно и видя натискаща се двойка в купето. Върна се и каза на Дрейк, че няма от какво да се притеснява.

Дрейк продължи с повикванията, но не получи отговор. Минаваха коли, лъчът на фара се завъртя безброй пъти. Двойката в паркираната кола изчезна от поглед. Двамата мъже се взираха в небето и се мъчеха да открият светлини на фона на звездите.

— Малкият Дани е излъгал — отбеляза Дрейк.

— За кое?

— За лечението на кесонната болест.

„Излъга, за да ме накара да го спася. Ха!“

Ослушваха се за бръмчене на микросамолет. Дон Макеле забеляза, че вятърът е доста силен. Щом не виждаха хлапето, явно бе издухано в океана. Дрейк извади нещо от багажника на спортната си кола и го сложи в каросерията на пикапа.

— Давам ти още три акции — каза той. — Така стават общо седем. Това означава, че богатството ти става седем милиона.

Шефът на охраната изсумтя.

— Какво правим с хлапето? — попита той.

— Разпитваме го. — Дрейк почука с пръст слушалките. Радиостанцията можеше да установи контакт с микрочовеците.

— А после?

Дрейк не отговори веднага. Накрая се облегна на пикапа и размаза с длан нещо върху метала.

— Тази нощ буболечките са ужасни — промърмори той, загледан в небето.

— Ясно — отвърна Макеле.

Двамата продължиха да се взират още известно време. Макеле отстъпи няколко крачки покрай пикапа и хвърли поглед към нещото, което Дрейк беше оставил в багажника. Пластмасова туба. Долови миризмата на бензин.

Дрейк направи още няколко опита да се свърже и накрая махна слушалките.

— Господин Мино е претърпял злополука. Или е размислил. — Той се качи в пикапа и даде ключовете на спортната си кола на Дон Макеле.

— Какво да правя с колата ви, сър?

— Закарай я в „Наниджен“. Прибери се с такси.

Дрейк запали пикапа и потегли с рев по Даймънд Хед Роуд. Загледан в отдалечаващите се светлини, Макеле поклати глава.

45.

Редутът на Рурк
1 ноември, 01:00 ч.

Керън и Рик се бяха сгушили в магнита и чакаха изтичането на нощта.

— Ние сме последните — рече Керън.

Рик се усмихна едва-едва.

— Не съм си и представял, че ще стигнем двамата дотук, Керън.

— А какво си представяше?

— Ами мислех си, че ти ще оцелееш. Но не и аз — отвърна той.

— Как се чувстваш? — попита го тя.

— Идеално.

Това беше лъжа. Лицето му бе цялото в синини, ставите го боляха.

Докато се взираше в него, Керън се запита как ли изглежда тя самата. Сигурно като след кръчмарски бой.

— Трябва да стигнеш до генератора, Рик.

Той погледна лицето ѝ на светлината от огъня.

— Ти също.

— Виж, Рик... — Как да му каже какво беше решила? Най-добре да говори направо. — Аз няма да се върна.

— Какво?

— Ще се оправя. Така мисля.

— Какво?

— Няма да летя до „Наниджен“. Ще рискувам тук.

Седяха рамо до рамо, увити в одеяла и загледани в угасващите въглени на огъня. Керън усети как тялото му се напруга. Той се обърна и впери поглед в нея.

— Какви ги говориш, Керън?

— Няма къде да се връщам, Рик. Бях толкова нещастна в Кеймбридж, без дори да го осъзнавам. А тук... тук съм по-щастлива от

когато и да било. Опасно е, но това е нов свят. Свят, който чака да бъде изследван.

Нещо стегна гърдите на Рик и му прилоша, но не можеше да определи дали е от кесонната болест или от чувствата...

— Какво, по...? Да не си влюбена в Бен или нещо такова?

Тя се разсмя.

— Бен? Майтапиш ли се? Не съм влюбена в никого. Тук не е нужно да обичам, когато и да било. Мога да бъда сама и свободна. Мога да изучавам природата... да давам имена на нещата, които си нямат такива...

— За Бога, Керън!

След кратко мълчание тя попита:

— Можеш ли да се върнеш в „Наниджен“ сам? Бен сигурно ще отлети с теб.

— Не можеш да го направиш.

Огънят пукаше и прашеше. Разочарованието стисна Рик като свит юмрук. Опита се да игнорира чувството. Погледна към нея, видя отблясъците от пламъците в гарвановочерната ѝ коса, но погледът му все се отклоняваше към тъмната като сянка синина на шията ѝ. Тази синина го безпокоеше. Той ли я беше причинил, когато я бе хванал за гърлото? Не можеше да понесе мисълта, че я е наранил...

— Керън — рече той.

— Да?

— Моля те, не оставай. Можеш да умреш тук.

Тя взе ръката му. Стисна я. И я пусна.

— Не го прави — продължи Рик.

— Ще рискувам.

— Това не ме устройва.

Тя го изгледа свирепо.

— Решението си е мое.

— Но засяга и мен.

— И как по-точно?

— С това, че те обичам.

Чу я как си поема рязко дъх. Тя се извърна и косата падна върху очите ѝ, така че той не можеше да види изражението ѝ.

— Рик...

— Нищо не мога да направя, Керън. Някъде сред всичко това се влюбих в теб. Не знаей как стана, но е факт. Когато птицата те погълна, си помислих, че си мъртва. В този момент бях готов да жертвам живота си, за да те спася. А дори не знаех, че те обичам. А после, когато се върна и не дишаше... толкова се уплаших... не можех да понеса мисълта, че ще те изгубя...

— Рик, моля те... не сега...

— А ти защо ме спаси?

— Защото трябваше — задавено отвърна тя.

— Защото ме обичаш — продължи той.

— Виж, зарежи това...

Рик си помисли, че е отишъл твърде далеч. Може би тя не го обичаше, дори не го харесваше. Може би трябваше да си затвори устата. Но не можеше.

— Ще остана с теб. Ще прекараме заедно кесонната болест. Ще я преодолеем. Точно както преодоляхме всичко друго.

— Рик, не съм от онези, с които може да се остане. Аз съм... сама.

Той я прегърна и усети, че тялото ѝ трепери. Отметна косата ѝ, пръстите му докоснаха скулата ѝ. Обърна нежно главата ѝ към себе си.

— Не си сама.

Наведе се и целуна устните ѝ, тя не се опита да го спре. А после го целуваше страстно и го прегръщаше. Рик забеляза колко болезнена е целувката. Всяка част от тялото му изпитваше дълбока, нефокусирана болка в ставите и костите, която сякаш се разпростираше навсякъде, подобно на разляна течност. Дали нямаше вътрешни кръвоизливи? Керън внезапно трепна и той се запита дали и тя не се чувства по същия начин.

— Добре ли си?

Тя го бутна, без да му отговори.

— Недей да оставаш.

— Защо? Дай ми поне една причина.

— Не те обичам. Не мога да обичам никого.

— Керън...

Разговорът им не продължи, защото точно тогава осветлението угасна и помещението потъна в сумрак, осветявано единствено от

огнището. Почти в същото време в тунелите се усети странна миризма. Стаята замириса на бензиностанция. Все по-силно и по-силно.

Бен Рурк се втурна вътре.

— Бензин! — извика той. — Бягайте!

Кратерът Тантал

1 ноември, 01:20 ч.

Разнесе се рев, от който тунелите се затресоха като при земетресение, след което от дупката в тавана над огнището се появи жълто сияние. Рик и Керън скочиха и захвърлиха одеялата.

— Към хангара! — извика Бен.

Затичаха по тунела, но ги блъсна нагорещен, пропит с изпарения въздух. Керън падна; Рик я хвана и я помъкна. Тя се отскубна със сила, но рухна на колене и се строполи. Като че ли беше изгубила съзнание. Рик не виждаше нищо, тунелите изведнъж се бяха напълнили с дим. Вдигна я, метна я на рамо и се затича след Бен. Зави му се свят и му бе трудно да диша — кислородът в тунелите свършваше бързо. Бен викаше нещо и го дърпаше напред. Рик падна и изпусна Керън.

Този път беше неин ред. Тя скочи, сграбчи го и го повлече.

— Хайде, Рик! Не се отделяй от мен!

Като се препъваха, давеха и кашляха, тримата тичаха през дима, който изпълваше тавана.

— Сnižете се под пушека! — извика Бен.

Запълзяха, като държаха ръцете си под черния пушек, а земята се тресеше под тях от ужасяващия дълбок рев. Добраха се до хангара. Рик и Керън скочиха в самолетите, докато Рурк отваряше вратата, но тя се сгромоляса, разкривайки огнена стена, която препречваше изхода.

Рурк залитна назад, кашляйки.

— Бен! — изкрещя Керън.

Рурк падна на колене, но се изправи и им махна.

— Тръгвайте!

Имаше само два самолета. Бен нямаше да може да полети.

— Бен! — извика Керън. — Ами ти?

— Изчезвайте! — Бен се запрепъва към тунела, от който вече бълваше дим.

Полузадушена и замаяна, Керън включи двигателя на самолета и махна на Рик.

— Излитай! — изкрещя му тя.

Двамата тръгнаха едновременно, летяха крило до крило през хангара, докато Рурк пълзеше назад. Керън се обърна и го видя как пада на колене. Връщаше се в Редута. Не би могъл да диша там; нямаше никакви шансове да се измъкне.

Огнената стена приближаваше. Керън се сниши в кабината, микросамолетът се вряза в пламъците и изведнъж се озова в прохладния нощен въздух. Рик Хътър летеше до нея. Изглеждаше добре.

Тя леко зави, изпробвайки управлението. Погледна назад. Редутът на Рурк се бе превърнал в огнено море. Пламъците облизваха Голямата канара и танцуваха по повърхността ѝ, а на фона им се очертаваше сянката на някакъв гигант. Мъжът държеше червена пластмасова туба и я изливаше около база „Тантал“. После отстъпи назад, хвърли запалена кибритена клечка и пламъците подскочиха, озарявайки лицето му. Беше Вин Дрейк. Окъпан в светлината на огъня, Дрейк излъчваше спокойствие. Сякаш се взираше умишлено в лагерен огън. Накланяше глава настрани, като че ли в ухото му беше влязла вода или се вслушваше в нещо.

Рик изгуби управление над самолета си. Преобърна се и се блъсна в Голямата канара. За момент си помисли, че с него е свършено, но микросамолетът отскочи, завъртя се и се стабилизира, след което полетя право напред. Малките машинки бяха наистина здрави. Огледа се — беше изгубил Керън. Дърветата се извисяваха пред него като плътна стена. Затърси сред тях, но не видя никакви светлини. Нищо не показваше къде се е дянала Керън. В кабината имаше радиостанция и Рик се запита дали да не я използва. Точно тогава видя пред себе си примигващи зелени и червени светлини. Това бе самолетът на Керън.

Той също включи своите светлини и ѝ помахаше с криле. Тя отвърна и полетя в короната на едно дърво. Рик я последва, но почти не виждаше клоните около себе си. Летеше през тъмен лабиринт, следвайки Керън Кинг.

Увеличи мощността и я настигна, докато тя кръжеше в короната. Включи радиостанцията си. Какво пък. Дрейк вече не можеше да се добере до тях, дори да ги чуваше.

— Добре ли си, Керън?

— Така мисля. Ти?

— Справям се — отвърна той.

Осъзна, че няма къде да отидат, освен в „Наниджен“. Керън не можеше да остане на Тантал, защото тук вече нямаше нищо. Реши да не го споменава.

Виждаха Дрейк през клоните. Той се спусна по склона и към небето подскочиха още пламъци. Изгаряше нещо друго; каквото и да бе то. Дрейк явно беше твърдо решен да заличи всички следи от базата и Редута на Рурк. Огънят гореше във влажна гора и вероятно щеше да угасне, без да привлече внимание, превръщайки убежището на Бен и базата в изпепелени руини.

Дрейк навлезе в гората, като си осветяваше пътя с фенерче. Чуха рева на двигател и видяха пикап, който се друсаше по черния път при устието на кратера. Светлините на колата изчезнаха зад отсрещния ръб и светът около тях потъна в мрак. Тъмнината обаче не бе пълна — светлините на Хонолулу блестяха между клоните. Керън полетя нагоре и излезе от короната на дървото.

— Прилепи. Трябва да кацнем някъде — каза й Рик.

— Къде? Не можем да кацнем на земята. — Там можеха да станат жертва на други хищници.

— Следвай ме.

Рик я задмина и полетя пръв. Виждаше клоните, листата, препятствията и ги заобикаляше, като маневрираше наляво-надясно и винаги оставаше в короните на дърветата, където прилепите не можеха да летят. От време на време се оглеждаше и виждаше светлините на Керън; тя го следваше плътно. Пламъците зад тях отслабваха; двамата се спуснаха в дълбините на кратера, където вятърът духаше по-слабо, блокиран от стените и склоновете. Скоро огънят напълно изчезна от погледа им.

— Трябва да потърсим място за приземяване — каза Рик по радиото.

Прелетя покрай един клон и го огледа внимателно — беше широк и гладък, без мъх, с достатъчно място за маневриране. Кацна и спря самолета. Тези машини биха могли да се приземят и върху монета. Керън кацна до него.

Клонът се люлееше — вятърът си играеше с него и заплашваше да събори самолетите.

— Трябва да ги завържем — каза Рик и слезе. Оказа се, че самолетите имат закрепващи въжета на носа и опашката; несъмнено това бе нововъведение на Бен Рурк. Рик закрепил машините.

Керън Кинг тихо заплака, свита в кабината си.

— Какво има?

— Бен остана там. Не може да е оцелял.

Рик смяташе, че все пак може да се е измъкнал.

— Аз лично не бих го отписал с лека ръка — каза той. Но нямаше как да научат дали Бен се е спасил от пламъците.

Не им оставаше друго, освен да чакат. Часовниците на таблата показваха часа — 01:34. До утрото имаше още много време, а не можеха да летят безопасно през нощта.

Пасатът се засили и клонът се замята като палубата на по-паднал в буря кораб. Керън виждаше синините по ръцете си — тъмни петна на лунната светлина. Ставаха все по-големи. Дали така изглеждаше цялото ѝ тяло?

От люшкането на клона на Рик му прилоша и той се запита дали не е от микрокесонната болест. Може пък да беше и остатъчен ефект от отровата на паяка. Помисли си за разстоянието, което трябваше да изминат сутринта. Двайсет и четири километра, включващи дълъг полет над водите на Пърл Харбър. Невъзможно. Нямаше начин да успеят.

Черен път при кратера Тантал
1 ноември, 01:40 ч.

Когато Ерик Янсен стигна паркинга при фара Даймънд Хед, мястото беше пусто. От колата на Вин Дрейк нямаше и следа. Беше закъснял. Или подранил? Може би Дрейк още не беше дошъл. Спря в края на паркинга и се запита какво да прави. Да чака? Но Дрейк можеше вече да си е тръгнал оттук. Да отиде в полицията? Но това щеше да коства живота на оцелелите, защото Дрейк знаеше, че има оцелели, и най-вероятно щеше да се качи на кратера Тантал, за да ги убие.

Значи трябваше да продължи към Тантал.

И ето че караше по шосето, пикапът ревеше и кашляше покрай скъпи къщи и на остри завои. Стигна до портал, зад който продължаваше изровен черен път; порталът не беше заключен. Ерик продължи напред. Пътят се виеше по стръмния склон през джунглата, стигна до ръба на кратера и продължи от другата страна през дерета и корита на потоци, като на няколко пъти напълно се губеше. Тук беше за автомобили с четворна предавка и Ерик беше благодарен, че пикапът му е с широки гуми. Накрая стигна до края на пътя и спря. И тук нямаше следа от Дрейк.

Ерик не носеше фенерче. Това беше проблем, но той слезе от колата, като остави фаровете да светят към Голямата канара. Спря и се заслуша. Между дърветата се виждаше някакво червеникаво сияние и той тръгна слепешком през храсталаците към него. Стигна до Голямата канара и видя какво се е случило. Въглените догаряха, почвата пушеше, носеше се силна миризма на бензин.

Дрейк си беше свършил работата. Беше избил всички.

Като се ругаеше, че е забравил фенерче, Ерик клекна и откри входа на изоставеното гнездо на плъхове — убежището на Рурк.

— Има ли някой? — извика той.

Безполезно беше. Все пак почака малко, като ровеше в пръстта и се чудеше дали има оцелели. Беше твърде тъмно, за да вижда добре, а те бяха много малки. Разтревожи се, да не би да смачка неволно някого.

Но оцелели нямаше, това беше очевидно.

Тръгна обратно през гората към пикапа.

Кацналите на клона Рик и Керън видяха фаровете на друг автомобил, бавно пълзящ по ръба на кратера. И това беше пикал.

Рик почака известно време и накрая не издържа.

— Отивам да проверя — каза той.

— Недей.

Не ѝ обърна внимание. Отвърза самолета, включи двигателя и излетя. Керън чу, че се отдалечава към ръба на кратера и Голямата канара.

— Дявол да те вземе, Рик! — извика му тя. Не искаше да остане сама, така че също излетя и пое след него.

Рик видя някакъв мъж да слиза от пикапа. Полетя през клоните, като се ослушваше за прилепи. Не чу никакъв сонар и приближи мъжа. Той отиде до Голямата канара и приклепна в тъмното. Лицето му не се виждаше. Накрая мъжът се изправи и тръгна обратно през храсталаците като някакъв огромен черен силует. Рик го последва, заобикаляйки клони и стъбла.

Мъжът стигна до паркирания пикап — странен на вид автомобил с дебели гуми и шантава боя, — качи се и лампата в купето светна, разкривайки лицето му.

Рик беше виждал този човек и преди. Къде? Прелетя покрай прозореца, когато двигателят на пикапа изрева.

— Керън! — обади се той по радиостанцията. — *Този* кой беше?

Тя се спусна покрай Рик и направи рязък завой към пикапа.

Беше овладяла доста добре пилотирането, но и самото управление бе детска играчка.

— Това е братът на Питър!

— Мислех, че е мъртъв. С Дрейк ли е?

— Откъде да знам? — сопнато отвърна Керън.

Пикапът потегли и започна да се отдалечава по черния път.

Керън превключи двигателя на максимална мощност. Дори така самолетите им едва успяваха да не изостанат от бавно движещия се

автомобил. Щом стигнеше до настилката, щеше да набере скорост и да изчезне. Трябваше да привлечат вниманието на Ерик възможно най-бързо.

Той караше с вдигнати прозорци. Керън полетя успоредно на прозореца, съвсем близо до лицето му, и поклати крилете на самолета. Никаква реакция. После пикапът набра скорост, оставяйки ги в завихрения прахоляк.

— Влез в попятната струя — каза Рик.

Реши, че зад кабината трябва да има зона с неподвижен въздух, и се насочи натам, като гледаше тила на мъжа през прозореца. Самолетът му се преобърна и запряма — въздухът зад кабината беше бурен и хаотичен и Рик едва не се разби в багажника на пикапа.

Автомобилът стигна до място, на което дъждът бе оставил дълбок ров наскре пътя. Мъжът намали, свали прозореца и се подаде навън, за да вижда по-добре.

Керън влетя в кабината. Направи кръг и мъжът прибра главата си. Тя бавно премина пред очите му и обърна самолета с включени сигнални светлини.

Мъжът я видя и наби спирачки.

— Хей...!

Проследи я с поглед как завива и полита ниско над таблото. Вдигна ръка с дланта нагоре и Керън кацна на нея. Слезе от кабината и застана до самолета, а той се взираше в нея.

— Кои... сте... вие? — прогърмя гласът му. Държеше Керън внимателно и се опитваше да не диша право към нея. Можеше да я издуха.

Керън вдигна слушалките си и ги посочи. Спомни си думите на Джаръл Кински, че радиостанциите можели да се използват за връзка с нормалните хора. Може би щеше да е по-лесно да разговарят така.

— Ясно.

Ерик я остави на таблото заедно със самолета, отвори жабката, извади слушалки и ги включи в някакво самоделно електронно устройство на седалката.

— Включи... на... седемдесет... и... един... точка... двайсет... и... пет... гигахерца — каза той.

Рик и Керън си сложиха слушалките и настроиха радиостанциите на самолетите си.

Мъжът отвори уста и заговори:

— Сега... разбирате... ли... ме?

Миг по-късно същите думи прозвучаха в слушалките им с нормалния глас на Ерик:

— Сега разбирате ли ме? Радиото записва гласа ми, ускорява го и го прехвърля на вас, като в същото време забавя вашите гласове, за да мога аз да ви разбирам.

Керън и Рик му обясниха какво се е случило.

— Трябва да стигнем до генератора възможно най-скоро — завърши Керън.

— Първо... ми разкажете за брат ми.

Разказаха му. Докато Керън описваше смъртта на Питър, дланите на Ерик удариха кормилото и микрочовеците подскочиха заедно със самолетите си във въздуха. Приземиха се наред прашинките и зачакаха. Оставиха го да дойде на себе си. Когато отвори очи, лицето му беше спокойно.

— Карам ви в „Наниджен“. А после ще се заема с Винсент Дрейк.

48.

Чайнатаун, Хонолулу
1 ноември, 02:30 ч.

Дан Уатанаби се събуди от звъна на мобилния телефон. Затърси го в тъмното, събори го от нощната масичка и го чу да пада на пода. Пипнешком запали лампата, опасяваше се, да не би да има някакви лоши новини от семейството му — седемгодишната му дъщеря живееше с бившата му жена, а майка му... Оказа се, че го търси шефът на охраната на „Наниджен“.

— Имате ли една минута, лейтенант?

Уатанаби облиза пресъхналите си устни.

— Да.

— Тази нощ имаше пожар на Тантал.

Уатанаби изсумтя.

— Какво?

— Малък, вероятно никой не е подал сигнал. Има жертви.

— Не ви разбирам.

— Онези специализанти... били са убити.

Уатанаби моментално се надигна; от сънливостта му не остана и следа. Трябваше да задържи този човек, да вземе показанията му.

— Къде сте? Ще пратя кола...

— Не. Искам просто да поговорим.

— Знаете ли заведението „Делукс Плейт“? Работи денонощно.

* * *

Беше единственият клиент на заведението. Седеше на чаша кафе в едно сепаре в дъното, когато се появи Дон Макеле. Той изглеждаше... примирен, когато се настани срещу него.

Уатанаби реши да не си губи времето с празни приказки.

— Да чуем за специализантите.

— Мъртви са. Вин Дрейк уби най-малко осем души. Малки хора.

— Колко малки?

— Много малки. — Макеле показа с палец и показалец. Разстоянието между пръстите беше около сантиметър.

— Ето какво — рече Уатанаби. — Да приемем, че ви вярвам.

— „Наниджен“ има машина, която може да смали всичко. Дори хора.

Появи се сервитьорка и попита Макеле дали иска закуска. Той поклати глава и изчака момичето да се отдалечи.

— Тази машина може ли да смали друга машина? — попита Уатанаби.

— Ами... разбира се — отвърна Макеле.

— А ще смали ли ножици?

Макеле присви очи.

— Какво имате предвид?

— Уили Фонг. И Маркос Родригес.

Макеле не отговори.

Дан Уатанаби продължи:

— Разбирам, че искате да ми кажете какво се е случило с изчезналите специализанти. Аз обаче искам да чуя и за микроботовете, прерязали гърлата на Фонг и Родригес от ухо до ухо.

— Откъде знаете за тях? — попита Макеле.

— Да не си мислехте, че в полицейското управление на Хонолулу няма микроскопи?

Макеле подъвка устна.

— Ботовете не трябваше да убиват никого.

— Тогава какво се е оплескало?

— Били са препрограмирани. Да убиват.

— От кого?

— Мисля, че от Дрейк.

Уатанаби се замисли.

— Добре, какво е станало със специализантите?

Макеле обясни за снабдителните станции в долината Маноа и за базата „Тантал“.

— Хлапетата явно са открили нещо лошо за Дрейк, защото той започна да ме притиска да... да се отърва от тях.

— Да ги убиеете?

— Да. Озоваха се в долината Маноа. Дрейк искаше да е сигурен, че няма да се измъкнат живи оттам. Те се опитаха да избягат. Неколцина успяха да се доберат до Тантал. — Разказа на Уатанаби и за Бен Рурк. — Дрейк подпали всичко. Освен това съм сигурен, че е убил финансовия ни директор и един вицепрезидент...

На Уатанаби му се зави свят. Излизаше, че Вин Дрейк е убил тринайсет души. Ако това беше вярно, този човек бе изключително опасен.

— Дайте ми една причина да не реша, че това е фантазия на болен мозък — каза той на шефа на охраната.

Макеле се наведе напред.

— Решавайте каквото си искате. Аз трябва да кажа истината.

— Вие замесен ли сте в смъртта на тези хора?

— Срещу седем милиона долара.

През годините си като детектив Дан Уатанаби беше чувал не едно и две самопризнания. Въпреки това всяко успяваше да го изненада. Защо хората решаваха да кажат истината? Това невинаги беше в техен интерес. Истината не те прави свободен, а те праща зад решетките.

— При последния ни разговор, лейтенант — продължи Дон Макеле, — споменахте нещо за Молока'йи.

Уатанаби се намръщи. Не си спомняше... А, да — Макеле използваше традиционното хавайско произношение...

— Казахте, че Молока'йи е най-хубавият от островите — продължи шефът на охраната. — Мисля, че имахте предвид хората, а не острова.

— Не зная какво съм имал предвид — отвърна Уатанаби, отпи от кафето си и се облегна назад, без да сваля поглед от Макеле.

— Роден съм в Пуко'о — продължи Макеле. — Малко селище в източната част на Молока'йи. Само няколко къщи и море. Баба ми ме отгледа. Тя ме научи да говоря хавайски... е, поне се опита. Освен това ме научи да върша онова, което трябва. Постъпих в морската пехота, служих на страната си, но после... не знам какво стана с мен. Започнах да върша неща за пари. Онези специализанти не заслужаваха това, което им сторихме. Оставихме ги да умрат. А когато те не умряха, Дрейк изпрати хора да ги очистят. Бих извършил много неща за седем

милиона долара, но има и такива, които не бих направил. Вече няма да приемам заповеди от Вин Дрейк. Аз съм като *пау хана*.

Свършена работа.

— Къде е господин Дрейк в момента? — попита Уатанаби. Този човек беше повече от опасен.

— Предполагам, че в „Наниджен“.

Уатанаби отвори телефона си.

— Ще го пипнем.

— Лейтенант, не е добра идея просто да влезете там.

— Нима? — невъзмутимо рече Уатанаби, като държеше телефона на разстояние от ухото си; чуваше се сигнал свободно. — Забелязал съм, че тактическото проникване е адски ефективно.

— Не и при наличието на микроботове. Те могат да те подушат, могат и да летят. Вътре е като гнездо на стършели.

— Добре. Кажете ми как да влезем.

— Няма начин, освен ако Вин Дрейк не разреши. Той контролира ботовете. С ръчно управление. Като дистанционно на телевизор.

Някой отговори на обаждането на Уатанаби.

— Марти? — каза той и доближи телефона до ухото си. — Имаме проблем в „Наниджен“.

Ерик Янсен зави към входа на индустриален парк „Каликимаки“ и продължи покрай сградата на „Наниджен“. Като се изключи осветлението на входа, мястото изглеждаше пусто и мъртво в ранните часове на неделния ден. Керън Кинг и Рик Хътър стояха на таблото на пикапа до самолетите си. Недалеч се поклащаше пластмасова хула танцьорка с пола от трева. Куклата се извисяваше над Керън и Рик.

Ерик вкара пикапа в една недовършена постройка — скелет на склад и панелни стени, издигащи се до „Наниджен“. Паркира зад едната стена, за да не се набива на очи. Изгаси двигателя, слезе и се заслуша за известно време, като се оглеждаше. Време беше да влязат в „Наниджен“.

Сложи си слушалките и заговори в микрофона:

— Излетете със самолетите и ме следвайте.

Керън и Рик се качиха в машините и излетяха. Ерик чуваше воя на перките до ушите си, докато прекосяваше откритото пространство до „Наниджен“. Забеляза, че летят точно зад главата му, за да се пазят от вятъра.

— Добре ли сте? — попита той по радиото.

— Чудесно — отвърна Керън. Всъщност чувстваше се ужасно, сякаш беше пипнала тежък грип. Всяка става я болеше. Рик сигурно беше още по-зле заради дозите отрова в кръвта си. Те по всяка вероятност влошаваха симптомите на кесонната болест.

Предната врата беше заключена. Ерик я отключи и я задържа за момент, за да могат Керън и Рик да влетят вътре, след което я затвори.

Тръгна бавно по главния коридор. Самолетите бръмчаха като комари зад главата му. Погледна назад и видя миниатюрните машини да се носят под плочките на тавана и да се люшкат от въздушните течения, предизвикани от климатичната инсталация. Главата му също създаваше турбулентност и самолетите едва не се премятаха след него.

— Внимавайте да не се окажете в някой отдушник — предупреди ги той.

— Не можем ли да кацнем на рамото ти? Можеш да ни носиш... — предложи Керън.

— По-добре останете във въздуха. Може да се наложи да се изнесете бързо, ако попадна в... беда.

Ерик се озърна, за да се увери, че двамата още го следват, спря на ъгъла и надникна. Гледаше към дълъг коридор, минаващ покрай прозорци със спуснати черни щори. Не се виждаше жива душа. Той прекоси коридора и продължи по един страничен, стигна до някаква врата, отвори я и влезе. Самолетите го последваха.

— Това е кабинетът ми — каза той в радиостанцията.

В кабинета на Ерик цареше хаос. Навсякъде бяха разхвърляни документи, компютърът му беше изчезнал. Ерик отвори едно чекмедже в бюрото и порови в него.

— Ох, още е тук.

Извади някакво устройство, приличащо на контролер за компютърни игри.

— С това нещо се управляват микроботовете — обясни той на Керън и Рик. — Би трябвало да мога да ги обезвредя.

Поведе ги обратно към главния коридор и те полетяха зад него покрай затъмнените прозорци. Ерик спря пред вратата с надпис „Тензорно ядро“ и завъртя дръжката.

Вратата Не се отвори. Нямаше цифрово табло, а само обикновена ключалка.

— По дяволите. Вратата е заключена отвътре. Това означава...

— Че има някой вътре, така ли? — попита Рик.

— Нищо чудно. До генератора обаче може да се стигне и по друг път. През зоната „Омикрон“.

Възможно бе ботовете в зоната „Омикрон“ да са програмирани да убиват неканените гости. Нямаше начин да го разбере, без да влезе и да види как ще реагират. Ерик се надяваше, че контролерът ще свърши работа. Поведе пилотите към ъгъла, зави надясно и спря пред една необозначена врата. На нея имаше само малък непознат символ с една-единствена дума под него — МИКРООПАСНОСТ.

Рик прелетя на няколко сантиметра от символа.

— Какво означава това? — попита той по радиото.

— Означава, че от другата страна на вратата има ботове, способни да причинят смърт или сериозни наранявания, ако са програмирани по съответния начин. Нещата могат доста да загрубейт. — Ерик вдигна контролера така, че да го видят. — Да се надяваме, че това ще свърши работа.

Завъртя дръжката — не беше заключено. Ерик обаче не отвори вратата. Вместо това въведе серия цифри в контролера.

— Дрейк мисли, че съм мъртъв — обясни той на миниатюрните пилоти. — Предполагам, че не си е направил труда да изтрие кода ми за достъп, тъй като е решил, че никога вече няма да използвам контролера. — Сви рамене. — Ще видим.

Спря за момент, замислен за опасността в помещението, после отвори и влезе, като задържа вратата, за да могат микросамолетите да го последват.

Намираха се в главната лаборатория на проект „Омикрон“. Осветлението беше намалено и помещението тънеше в полумрак. Не беше голямо — приличаше на най-обикновена инженерна лаборатория. Вътре имаше няколко бюра, работни станции, маси с монтирани увеличителни стъкла. По металните рафтове имаше безброй дребни части. Прозорец с дебело стъкло гледаше към тензорното ядро; до прозореца имаше врата, която водеше направо към генератора.

Ерик стоеше наред лабораторията с контролер в ръка, като се оглеждаше и слушваше. Дотук добре. Не можеше да види ботовете, но знаеше, че са тук, закрепени за тавана. Заслуша се за слабо

бръмчене. Би могъл да чуе турбините им, ако го засекат и се насочат към него. Ако не бяха неутрализирани, щеше да го разбере едва когато започне да кърви. Но не чу нищо, не видя нищо и не усети нищо. Контролерът още работеше. Беше деактивирал ботовете. Въздъхна с облекчение.

— Всичко е наред — рече той.

На работните маси имаше някакви предмети, покрити с черен плат. На слабото осветление беше трудно да се различи какво представляват.

— Ще ви покажа защо Вин Дрейк искаше да ме убие — каза Ерик на спътниците си. — И защо уби приятелите ви.

Той отиде в средата на стаята, протегна ръка настрани и я сви.

— Кацнете на ръката ми. Така ще виждате по-добре.

Рик и Керън кацнаха. Като пристъпваше внимателно и прикриваше самолетите с длан, за да не бъдат издухани от въздушното течение, Ерик приближи масата. Махна платата. Под него имаше летателен апарат — малък, издължен, зловещ на вид. Без пилотска кабина.

— Това е БЛА „Хелсторм“ — каза той. — Безпилотен летателен апарат.

— Като „Предатор“ ли? — попита Рик.

— Именно. Като „Предатор“. Безпилотен.

Размахът на крилете му беше около двајсет и пет сантиметра.

Ерик приближи ръка до безпилотния самолет, за да могат Рик и Керън да го огледат по-добре.

— Това е гигантски прототип — каза той. — След като мине тестовете, ще бъде смален до един сантиметър.

Вместо колесник машината имаше четири крака с нещо като залепващи възглавнички в края, подобни на краката на хексапода. Под крилете му имаше ракети — две стъклени тръби с дълги стоманени игли отпред, със стабилизатори и нещо като реактивен двигател отзад.

— Какво прави това? — попита Рик.

— Наистина, какво прави? — повтори Ерик. — Това е военен безпилотен самолет с размерите на нощна пеперуда. Може да се използва за наблюдение. Може да убива. Може да избегне всяка съществуваща охранителна система. Може да прелети под вратата или през притворен прозорец. Може да се закрепя за кожата или дрехите

на човек. Може и да пълзи с краката си. Може да лети в каналите за кабели в стената и да излезе в друго помещение. Може да убие всеки човек — навсякъде, по всяко време. Виждате ли ракетите под крилете му? Това са токсични микроракети. Заредени са със супертоксини, които „Наниджен“ откри и извлече от организми в микросвета — отрова от червеи, паяци, гъби и бактерии. Обхватът на ракетата е десет метра. Това означава, че машината може да убива от голямо разстояние. Ако някоя от ракетите се заби в кожата ви, умирайте бързо. Един безпилотен самолет може да убие двама души, тъй като носи две ракети.

— А какви са тези отвори по фюзелажа? — попита Рик. — Турбини на двигателя ли?

— Не. За анализ на въздуха. Използват се за насочване.

— Как? — попита Керън.

— Машината може да ви надуши. Всеки човек излъчва уникална миризма. Всички миришем малко по-различно от другите. Нашата ДНК е уникална и затова комбинацията феромони, които отделяме, също е уникална. Микроскопичният летателен апарат може да бъде програмиран да издири миризмата на точно определен човек. Дори да сте на рок концерт, той може да ви намери в тълпата и да ви убие.

— Ама че кошмар — промълви Керън Кинг.

— Кошмарът не свършва тук — каза Ерик Янсен. — Представете си например церемония по встъпване в длъжност на президента. Във въздуха се пускат хиляди подобни машини, програмирани да издирят президента на Съединените щати. Дори само една да успее да премине охраната, с президента е свършено. Тези апарати могат да елиминират правителството на всяка държава — Япония, Китай, Великобритания, Германия... Всяка нация може да бъде поразена от рояк миниатюрни безпилотни апарати. — Той се завъртя бавно, за да могат Рик и Керън да огледат помещението. — Това тук е кутията на Пандора.

— Значи „Наниджен“ не се занимава с медицина — рече Керън.

— „Наниджен“ се занимава с медицина. Просто работи от двете страни. Търси начини да се спаси живот и... начини да се отнеме живот. Този „Хелсторм“ е система за доставяне на препарати. — Той леко докосна устройството.

— И Дрейк е трябвало да те убие, защото си научил това.

— Не точно. От самото начало знаех за проект „Омикрон“. „Наниджен“ има договор с Министерството на отбраната за разработване на миниатюрни безпилотни апарати. Проучванията бяха много по-успешни, отколкото се казваше на хората от министерството. Вин започна да лъже правителството. Започна да обяснява, че проектът е провал.

— Защо? — попита Рик.

— Защото имаше свои планове за апаратите. Имахме проблем с патентите на системата. Всъщност една компания в Силициевата долина на име „Рексатак“ изобрети и патентова част от тази технология. Вин Дрейк е инвеститор в „Рексатак“. Той отмъкна патентите и ги използва за създаването на „Хелсторм“. После реши, че трябва да продаде бързо технологията, защото „Рексатак“ се готвеше да съди „Наниджен“. Навлякох си проблеми с Вин, когато открих, че възнамерява да продаде на онзи, който предложи най-високата цена.

— А не на правителството? — попита Керън.

— Не. Вин търсеше бързи пари, а големите пари са в чужбина. Има правителства, които разполагат със свободни средства — при това в долари. Страни, в които ръстът на икономиката е много по-бърз от нашия. Те са готови да платят всяка цена за подобна технология. *Всяка*. Не искам да кажа, че американското правителство би използвало апаратите само за добри цели, а че има други правителства, които биха извършили чудовищни неща. Някои от тях мразят Съединените щати, изпитват презрение към Европа, страхуват се от съседите си, боят се от собствения си народ. Такива правителства не биха се поколебали да използват тази технология за постигане на целите си. Да не забравяме и международните терористични групи — те също биха я приели с отворени обятия. Научих, че Дрейк е заминал за Дубай, където е водил разговори с представители на няколко правителства за продаването на технологията „Хелсторм“. Протестирах. Казах му, че това е нарушение на закона. Че е опасно за целия свят. Но се поколебах.

— Защо? — попита Рик.

Ерик въздъхна.

— Дрейк ми беше дал акции на „Наниджен“ на стойност милиони долари. Ако се обърнех към властите, „Наниджен“ щеше да изгори. Акциите ми нямаше да струват нищо. Затова се поколебах. От алчност. Разбирате ли, бях се посветил на физиката от чиста любов

към науката и никога не съм си помислял, че тя може да ме направи милионер. А милионите можеха да изтекат между пръстите ми, ако вдигнех тревога. И това се оказа фаталната ми слабост. Тогава Дрейк реши да ме убие. Излязох с новия си катер и казах на Алисън Бендър, че ще се видим в Канеохе по обед — това е на наветрената страна на острова. Алисън или Дрейк бяха заложили апарати в лодката. Прототипове, но заредени и програмирани да ме убият. Двигателят ми се повреди и точно тогава видях едно от проклетите неща да излиза от предната кабина. Отначало си помислих, че е просто някаква буболечка. После видях перките и ракетите и разбрах, че е „Хелсторм“. След малко излетя и втори. Пуснах есемес на брат си и скочих във водата. Прибоят ме спаси. Машините не можеха да ме надушат и да изстрелят ракетите си, защото плувах под водата. Стигнах до Хонолулу и минах в нелегалност. Ако бях отишъл в полицията, Дрейк щеше да се добере до мен с още микроботове. Опиянен е от властта, която му дават те.

Ерик въздъхна и замълча. В тишината се разнесе друг глас:

— Направи ми отлично описание, Ерик. Страшно много ми хареса.

Засия малка ярка светлина. Винсент Дрейк се изправи зад редицата компютри, а лъчът затанцува пред него.

49.

„Индустириален парк «Каликимаки»“

1 ноември, 03:40 ч.

Дрейк беше седял на стол в тъмното зад редицата компютри. В ухото му беше втъкната слушалка и държеше пистолет в дясната си ръка — белгийски РИ с лазерен мерник, закрепен при предпазителя на спусъка. Лъчът подскачаше неравномерно. В лявата си ръка Дрейк държеше контролер като този на Ерик. Беше облечен с черна риза, черни джинси, а обувките му бяха изкаляни. Отиде в центъра на помещението и насочи оръжието към очите на Ерик; после лъчът се премести върху ръката му и освети двата самолета.

— Едно, две, три, виждам ви — каза Дрейк.

Миниатюрните специализанти го чуха идеално в слушалките. Дрейк също използваше радиостанция.

— Излитай — каза Рик на Керън.

Двамата запалиха двигателите и пикираха от ръката на Ерик.

На Дрейк като че ли не му пукаше за тях. Насочи пистолета и лазера към очите на Ерик; беше застанал странично и с изпъната ръка. В другата си ръка държеше контролера, от чийто екран дланта му сякаш светеше. Докосна един бутон с палец.

— Контролерът ти всъщност не действа, Ерик — рече той. — Само моят работи.

Рик зави и започна да кръжи над главата на Ерик. Не виждаше Керън.

— Не се отдалечавай — каза ѝ той по радиото.

— Рик, Дрейк дали ни чува?

— Разбира се, че ви чувам — разнесе се гласът на Дрейк в слушалките им. Той внезапно завъртя пистолета, лазерният лъч заигра около самолетите и те видяха огромната му насмешлива физиономия. За момент Рик си помисли, че Дрейк ще стреля по тях, но си даде сметка, че куршумът едва ли би могъл да улучи самолетите им. Бяха прекалено малки и маневрираха много бързо.

Дрейк отново насочи оръжието към главата на Ерик. Вдигна контролера и натисна едно копче.

— Ето — каза той.

— Какво направи? — попита Ерик и погледна нагоре.

Дрейк се огледа и се усмихна.

— Активирах ботовете. — Отстъпи назад и зачака.

— Ти също ще бъдеш нападнат от тях... — рече Ерик.

— Не мисля. — Дрейк се хвърли напред и го цапардоса в лицето с дръжката на пистолета. Ерик изстена и рухна на колене.

— Какво ви има на братята Янсен? Май ви е нужен редовен бой — каза Дрейк и го изрита в ребрата. Ерик изпъшка, падна на четири крака и запълзя.

— Къде си тръгнал, Ерик? Търсиш ли нещо?

— Майната ти.

Дрейк го изрита свирепо отстрани в главата. Ерик се просна и се сви. Като че ли изгуби съзнание. Лазерният лъч танцуваше върху него.

Ерик се опита да се надигне, но не успя.

— Е, Ерик, има едно нещо, което не разбираш. Ботовете игнорират миризмата на тялото ми. Ще се нахвърлят върху всеки друг, но не и върху мен. — Дрейк се изкиска. — Уважават ме.

Ерик докосна лицето си и дръпна ръка. Дланта му беше окървавена, на челото му имаше малък разрез.

— Лоша работа, Ерик. Май един е успял да те открие.

Ерик запълзя към Дрейк, който отскочи назад и се усмихна.

Ерик започна да размахва ръце около косата и ушите си, да тръска глава.

— Опитваш се да ги разкараш ли, Ерик? Усещаш ли ги как пълзят по лицето ти? В косата? Скоро ще бъдат във вените ти. Не се безпокой, не боли. Просто ще гледаш как ти изтича кръвта.

Докато Дрейк се занимаваше с Ерик, Рик полетя към вратата на генератора. Точно там трябваше да отидат с Керън. Закръжи и мина бавно покрай нея. Видя малък отдушник в горната част. Вероятно беше достатъчно голям, за да мине с микросамолета. Отдръпна се и доближи Керън, докато крилете им почти се докоснаха. Изключи радиото и извика:

— Не може да ни чуе, докато говорим така. Насочи се към вратата на генератора. Май има начин да минем през нея.

Набра височина над отдушника, превключи на максимална мощност и се насочи напред. Крилете закачиха стените на отвора и Рик се озова в помещението на генератора, изгубил контрол и падащ по спирала надолу. Керън го последва секунда по-късно. Рик овладя самолета си и полетя към центъра на стаята, където бяха шестоъгълниците. Избра централния и зави, като гледаше надолу. Видя малкия бял кръг — той маркираше мястото на панела за управление. Керън Кинг летеше от дясната му страна.

— Ще кацна при кръга — извика ѝ той, надяваше се, че тя ще го чуе въпреки свистенето на въздуха.

— Зная какво се опитвате да направите — разнесе се в слушалките им гласът на Дрейк. — Видях ви да влизате при генератора. Няма да е зле да научите, че ботовете там могат да ви видят. И да ви надушат.

Видяха, че Дрейк се взира през прозореца, очите му ги следяха. Той вдигна контролера така, че да го виждат, и натисна няколко копчета.

— Промених чувствителността им. Сега могат да ви намерят — каза той и погледна към тавана на генераторното помещение.

Керън проследи погледа му. Видя ги — проблясващи искри, пръснати по тавана. Искрите се движеха. Падаха като мънички дъждовни капки. И докато падаха, се разтваряха и политаха със собствена мощност. Тя видя как един бот се насочи към Рик и започна да го преследва. Рик се устреми към пода и ботът копира маневрата му. Задвижваше се от перка в предпазен кожух и имаше гъвкава шия с ножове в края ѝ. Докато профучаваше покрай нея, преследвайки Рик, Керън видя, че ботът има чифт съставни очи като насекомо, но това бе механична система. Чифт очи означаваше, че има бинокулярно зрение и вижда в перспектива.

— Рик! — извика тя. — Зад теб!

Той не я чу. Летеше към пода и белия кръг. Ботът го настигаше. Керън трябваше да го премахне по някакъв начин. Без да е сигурна как да постъпи, тя пикира след самолета на Рик. С периферното си зрение забеляза още летящи искри и когато погледна през рамо, видя десетки ботове, които летяха зад нея. Като че ли се скупчваха около тях двамата. Миниатюрните апарати потръпваха, някои висяха във въздуха, други се стрелкаха в различни посоки, издирваха.

— Рик, зад теб! — отново извика тя.

Той се обърна и видя преследвача. Незабавно вдигна носа на самолета и рязко зави в опит да се откъсне от бота, но той го настигаше.

Керън ускори и полетя зад преследвача. Може би щеше да успее да го свали с удар на носа. Перката се намираше на опашката на самолета, така че носът можеше да се използва като тъпо оръжие. Прицели се в бота и превключи на максимална мощност. Миг преди сблъсъка се сви в кабината и скри глава, готова за удара. Самолетът ѝ се блъсна в бота.

Чу се трясък, самолетът отлетя в една посока, а ботът — в друга, като се премятаха във въздуха. Сблъсъкът не им причини никакви поражения — апаратите просто отскочиха един от друг. Ботът рязко спря и увисна, ориентира се и полетя след нейния самолет. Керън овладя управлението и се отдалечи, като държеше под око преследвача. Ботът рязко ускори към нея и после, за голяма изненада на Керън, разгъна две съставни ръце.

Преследвачът хвана крилото на самолета със залепващи възглавнички в края на ръцете и се вкопчи в него. Керън се опита да се освободи с резки маневри наляво и надясно, но ботът се държеше здраво и не пускаше. Започна да реже крилото с остриетата си.

Разрушаваше самолета ѝ.

Рик се обърна и видя как ботът се закрепва за самолета на Керън. Тя беше в беда. Полетя към нея, като се питаше какво може да направи, за я да освободи. Самолетът му не беше въоръжен. Нямаше картечници, нямаше копчета за стрелба, нищо. Момент — Рурк беше сложил мачете във всяка кабина. Трябваше да е някъде тук. Затърси слепешком, напипа дръжката и се насочи към самолета на Керън, размахвайки мачете като кавалерист.

— Айя! — извика той и посече шията на бота, докато прелиташе покрай него. Остриетата и шията се загърчиха, обезглавеният бот пусна крилото и полетя на зигзаг, изгубил ориентация. Керън овладя самолета.

Ботовете висяха във въздуха. Бяха десетки.

Рик се насочи към тях. Един бот се стрелна към него, вкопчи се в самолета му и задърпа. Започна да реже крилото с подобните на мечове ножици, а Рик замахваше с мачете към него, но не можеше да

го достигне. Самолетът полетя по спирала надолу. Друг бот също се вкопчи в него и спря падането му. Двете машини държаха самолета на Рик напред въздуха, сякаш се караха за плячката, като продължаваха да го режат.

Рик скочи, грабнал мачетето. Докато падаше, се обърна по гръб и видя самолета на Керън над себе си. Ботовете се бяха вкопчили и в него и машината се въртеше неуправляемо. Един бот направи на трески перката, а друг разкъсваше фюзелажа отстрани. Точно тогава Рик се озова по гръб на пода, напълно невредим, с мачете в ръка.

Изправи се. Помещението изглеждаше безкрайно. Нямаше представа къде се намира миниатюрният панел за управление. Осветеният отдолу пластмасов под беше осеян с пращинки с размерите на топка за голф. Погледна нагоре, търсеше самолета на Керън, но не го откри. Наоколо бе пълна каша.

Чу нещо като „Уф!“ и Керън Кинг се приземи на крака като котка, на стотина метра от него. Тя също държеше мачете и се взираше нагоре към ботовете. Дюза от тях се рееха високо над главите им, хванали самолетите и парчета от тях, като разкъсваха всичко. Валяха отломки. Самолетите като че ли бяха отвлекли вниманието на ботовете.

— Натам! — извика Керън, сочейки с мачетето.

Сега и той видя белия кръг. Остана изненадан колко далеч се намира. Втурнаха се отчаяно към него, прескачайки отломките, сякаш участваха в бягане с препятствия. Рик се препъна в един човешки косъм и се просна на земята.

Надигна се. Керън не се виждаше никаква.

— Керън? — извика той.

Междувременно ботовете бяха приключили с нарязването на самолетите и сега летяха насам-натам, спускаха се и се издигаха, сякаш търсеха нова плячка. Питър се запита дали могат да ги видят на пода. Десетки други ботове се спускаха от стените и тавана, докато не станаха най-малко стотина. Всички се стрелкаха в различни посоки и търсеха натрапниците. Дали общуваха по някакъв начин помежду си? Беше само въпрос на време да ги открият.

50.

Тензорно ядро
1 ноември, 05:10 ч.

— Не е лош начин да умреш — казваше Дрейк. — Няма да усетиш нищо. — Той натисна някакви копчета по контролера.

Ерик седеше, опрян в стената на лабораторията, до вратата на генераторното помещение. Беше замаян от нанесения му побой. Дрейк държеше пистолета насочен към лицето му и го заслепяваше с лазерния мерник. Ерик усети как един бот реже челото му. Кръвта се стичаше и влизаше в очите му. Виждаше искриците и чуваше тънкия вой на перките, като жужене на комари. Явно Дрейк можеше да насочва ботовете с контролера, защото всички те внезапно полетяха към лицето му. Усети ги как кацат по бузите му, по врата и клепачите. Един изпълзя в ризата му; усещаше го и чу бръмченето на мотора му.

— Виждаш ли как ме игнорират? Защото контролерът е у мен. — Дрейк побутна джойстика и един бот изпълзя по скулата на Ерик и спря до крайчеца на окото му. — Мога да ги накарам да изпълзят във всяко отворстие на тялото ти.

— Защо ми причиняваш това?

— Проучване, Ерик.

Ерик усети леко ужилване в края на окото си. Ботът беше забил ножиците си в кожата му и пробиваше дупка, пъкна главата си в нея и започна да се забива навътре, като прерязваше кожни клетки. По бузата на Ерик се стече капка кръв.

Полицейските коли отцепиха пътя към индустриалния парк и установиха охраняван периметър около сградата на „Наниджен“. Микробусите заеха позиции и стовариха екип за спасяване на заложници. Отблясъците от сигналните светлини танцуваха по металните постройки.

Дан Уатанаби чакаше зад една от колите, без да сваля поглед от главния вход. Беше предал операцията на специалния екип и не

командваше, но искаше командирът Кевин Хоуп да се съобразява с него.

— Къде е Дороти? — попита той.

— Идва — отвърна Хоуп.

— А федералният екип по обеззаразяване?

В отговор на въпроса му се появи жълт микробус и наби рязко спирачки. От него наскочаха пожарникари и започнаха да навличат защитни костюми. Веднага щом се екипираха, те се заеха да изграждат център за обеззаразяване с палатка, душеве и съоръжения за обработка на жертвите.

— Какво има вътре, вирус ли? — попита командир Хоуп. Беше получил заповедта за действие само преди двайсет минути и още не знаеше за какво става въпрос.

— Не вирус, а ботове — отвърна Уатанаби.

— Я повтори...?

— Малки работи. Хапят.

Командир Хоуп го изгледа странно.

— Само не ми казвай, че ще има престрелка с работи, Дан.

— Няма начин. Не можеш да ги улучиш.

— Има ли заложници?

— Не, доколкото ни е известно. Не можем да предполагаме каквото и да било — отвърна Уатанаби.

Някой му подаде бронежилетка и той си я сложи. Друг му донесе многоканален комуникатор. Уатанаби взе устройството и го включи.

— Искаш ли да се обадя? — попита той командир Хоуп.

Онзи се ухили криво.

— Ти ни докара тук, Дан. Така че ти ще говориш.

Уатанаби сви рамене и разгъна листчето, на което си беше записал телефонния номер.

В лабораторията на „Омикрон“ Ерик усещаше как половин дузина ботове проникват в кожата му и го бодат; Дрейк продължаваше да държи пистолета и лазерния лъч насочени към очите му. Ерик се зачуди как да постъпи — да принуди Дрейк да го застреля в главата или да изчака няколко минути, докато ботовете разрежат артериите му.

От джоба на Дрейк се чу тихо бръмчене. Той извади телефона и погледна екрана. Номерът не се изписваше. Реши да отговори. Пое дълбоко дъх, за да успокои разтуптяното си сърце.

— Да?

— Винсент Дрейк?

— Кой се обажда?

— Дан Уатанаби, сър, от полицейското управление на Хонолулу. Сър, в сградата има ли други, освен вас?

— Господи, Дан. Не, сам съм. Работата ме задържа. Какво има?

— Сър, сградата е обкръжена. Ще бъдете ли така добър да излезете бавно с ръце на тила? Нищо няма да ви се случи, обещавам.

— Мили Боже, Дан! Това е някаква грешка. С готовност ще се подчиня, само ми дайте минутка.

— Сър, трябва да излезете незабавно...

— Разбира се. Абсолютно. — Дрейк прекъсна връзката и пристъпи към Ерик. Лицето му бе изкривено от ярост. — Отишъл си в полицията.

Ерик поклати глава. Губеше много кръв. Ризата му потъмняваше на ивици, усещаше спускащите се по врата му топли струйки.

Дрейк се наведе над него и го издърпа да стане.

— Ти си същият като шибания ти брат. Все си вреш носа някъде.

Двамата бяха лице в лице.

— Опа — рече Дрейк и докосна бузата на Ерик. — Май един ти влезе в окото.

Добери се до контролера.

Лявата ръка на Ерик беше зад гърба му, върху дръжката на вратата. Завъртя я, вратата се отвори и той полетя назад в помещението с генератора. Дрейк се стовари отгоре му. Докато падаше, Ерик успя да напипа устройството, сграбчи го и го изтръгна от ръката на Дрейк.

Дрейк изруга, залитна и се просна до Ерик на пода, след което стреля. Ерик усети удара в крака си, куршумът мина през бедрото му, но за свое голямо учудване той не почувства болка. Беше изпаднал в шок. Но контролерът вече беше у него, а това бе най-важното. Знаеше какво да прави. Заблъска го в пода, докато не усети как се разтрошава на парчета под ръката му.

Сега никой не можеше да контролира ботовете.

И се изненада отново, когато видя лежащия точно пред него пистолет. Дрейк се изправяше, беше го изпуснал. Двамата се хвърлиха едновременно към оръжието.

Керън и Рик видяха как вратата се отваря и две гигантски човешки фигури се сгромолясват в помещението. Пистолетът изтрещя и ударната вълна блъсна микрочовеците. Миг по-късно двамата мъже паднаха, от което подът се разтресе, а Рик и Керън полетяха във въздуха. Капка кръв падна недалеч от тях и експлодира в безброй малки капчици. Двамата скочиха на крака и отново се втурнаха към белия кръг.

Единият от мъжете се претърколи по гръб. Държеше контролера на ботовете и го заблъска в пода. Той се счупи, а парчета от електронни платки полетяха покрай Керън и я събориха на земята. Тя видя пистолетът да се плъзга към нея и беше сигурна, че ще я смаже. Хвърли се настрана, докато двамата мъже се сборичкаха за оръжието. Миг по-късно Ерик държеше пистолета насочен към лицето на Дрейк, който лежеше по гръб.

Ерик лежеше на пода до Дрейк. Претърколи се и се надигна. От крака му течеше кръв.

— Мръднеш ли... ще ти пръсна главата.

— Чакай, Ерик — каза Дрейк. — Можем да се измъкнем. Живи. Двамата.

— Няма да стане. Ти уби брат ми. — Пръстът на Ерик легна върху спусъка.

— Но, Ерик... много грешиш... Направих всичко по силите си, за да го спася.

— Ти си побъркан.

Рик и Керън стигнаха кръга. Отвсякъде се чуваше глухо барабанене — ритъмът на перките на миниатюрните роботи. Бяха изгубили представа какво правят двамата великани. В центъра на кръга имаше капак с дръжка. Керън и Рик стигнаха едновременно до него.

Рик коленичи и задърпа дръжката.

Нищо не се случи.

Капакът сякаш беше заял. Междувременно няколко бота бръмчаха недалеч. Един приближи и се опита да смушка Керън с ножовете си. Тя замахна с мачетето и устройството отлетя назад.

Керън вдигна мачетето си и извика:

— Гръб до гръб!

Рик Хътър се изправи с мачете в ръка и опря гръб в нейния. Ботовете ги наобиколиха и започнаха да се стрелкат насам-натам,

щракайки с ножовете. Рик замахна и ослепи един, срязвайки съставните му очи. Шията на бота се загърчи, устройството се удари в пода, издигна се отново и се защура нанякъде.

Продължиха да секат ботовете, но машините не изпитваха страх, нямаха инстинкт за самосъхранение.

— Отваряй — каза Керън, докато размахваше мачетето си. — Ще те прикривам.

Рик се наведе и отново задърпа дръжката, а Керън го възседна, отбивайки ботовете. Люкът обаче не се отваряше. Рик се опита да го повдигне с върха на мачетето, после започна да го сече. Щом не можеше да го отвори, щеше да го разреже като консерва. Острието обаче отскачаше от пластмасата.

— Не мога да го отворя!

— Виж, Рик... ох! — извика от болка Керън. Един бот я беше порязал. Тя размахна мачетето над главата си. — Опитай отново. Побързо!

Това подейства. Рик сграбчи дръжката и вдигна капака. Под него имаше един-единствен червен бутон. Рик скочи отгоре му с двата крака.

Подът се разтресе. Шестоъгълникът започна да потъва и двамата се озоваха в шестоъгълна камера.

Един бот се беше озовал вътре с тях. Изглеждаше объркан. Рик го перна с мачетето и той отскочи от стената на камерата.

Светлината промени цвета си, последва бръмчене и Рик Хътър бе обхванат от странна сънливост. Имаше чувството, че се рее в пространството, че танцува с бота и с Керън Кинг, че тримата се въртят ли въртят в някакъв безумен валс...

Тензорният генератор се включи, полетата започнаха да се пресичат и да образуват магнитни вихри, след което шестоъгълниците се издигнаха отново до нивото на пода. Появиха се Рик Хътър, Керън Кинг и един гигантски бот. Хората бяха с нормалните си размери. Ботът бе уголемен колкото хладилник.

Ерик лежеше на пода и кървеше обилно от раната в крака и от няколко порязвания от ботовете. Но беше в съзнание и продължаваше да държи пистолета насочен към Дрейк, който беше започнал да пълзи към него с изкривено от страх лице.

— Бързо при Ерик — каза Рик на Керън. Те го грабнаха за ръцете и краката и го помъкнаха навън. Пистолетът се изплъзна от пръстите му, а Дрейк се изправи на крака и направи грешка. Вместо да се втурне към вратата, той се насочи към оръжието.

За част от секундата Рик и Керън измъкнаха Ерик Янсен от помещението на генератора и затръшнаха вратата. Керън видя, че тя има просто резе, и го пусна.

Дрейк остана заключен в стаята, в компанията на стотици летящи микроботове и един гигантски бот. Голямото устройство лежеше на пода, съставните му очи се въртяха наляво-надясно, шията му се гърчеше, перката виеше пронизително, но не можеше да го вдигне във въздуха. Ботът беше станал твърде тежък, за да полети.

Дрейк се озърна към него и се изправи с пистолет в ръка. Рик и Керън гледаха през бронирания прозорец как президентът на „Наниджен“ взема контролера, но Ерик го беше разбил напълно. Дрейк захвърли устройството.

Устните му се раздвижиха и гласът му достигна до тях през стъклото.

— Пуснете ме.

Рик поклати глава.

Дрейк стреля в прозореца. Куршумът напука стъклото, но не успя да го счупи.

Дрейк пристъпи към вратата.

— Моля ви, помогнете. Ужасно съжалявам.

Появи се капка кръв, която увисна на върха на носа му. Дрейк отстъпи няколко крачки назад, озърна се трескаво и смачка един бот, който кръжеше около главата му. Изруга и размахна пистолета; лазерният лъч заигра из помещението. Успя да хване на прицел един бот и стреля. После завъртя пистолета и пак стреля. И отново, и отново, докато помещението не се изпълни с барутен дим.

Дрейк извади мобилния си телефон — отново звънеше.

— Здравейте, лейтенант. Бихте ли дошли да ме вземете? Ще ви разкажа всичко, разбира се. Имам малък проблем в помещението на генератора. В помещението на генератора. Намира се в центъра на сградата. Ботове? Тук няма ботове, Дан, абсолютно безопасно е... — Телефонът се изплъзна от окървавените му пръсти и изтрака на пода. Кръв бликна от носа му върху ризата.

Дрейк се закашля, плюейки кръв. Залитна напред, лепна се на прозореца и се загледа в Рик и Керън.

— Ще ви убия! Кълна се...!

Очите му се разшириха и капка кръв се появи в края на дясното. Един бот се появи от бялото и запълзя, оставяйки след себе си кървава диря. Дрейк сякаш гледаше как миниатюрното устройство разрязва роговицата му.

— Махай се — прошепна той, бръкна с пръст в окото си, после зяпна окървавения му връх и закрепця.

Опря пистолета в главата си и дръпна спусъка.

Нищо не се случи. Беше изпразнил пълнителя, докато стреляше по ботовете.

Гигантският бот зад гърба му го гледаше. Тръгна към него, влачейки се на механичните си ръце. Гъвкавата шия се стрелна напред, остриетата се забиха в гърба на Дрейк и излязоха през гърдите му. Ботът го вдигна, разтърси го и запрати през помещението.

Рик и Керън насочиха вниманието си към Ерик Янсен. Рик отпа парче от ризата си и направи турникет на крака му, за да спре кървенето. Подхвана го под мишниците и го помъкна през лабораторията на „Омикрон“. Ерик беше изгубил много кръв и почти бе изпаднал в несвяст.

Чу се бръмчене на ботове. Нещо ужили Керън и тя се плесна по тила. Погледна дланта си — беше окървавена.

— Тук има ботове! Мърдай, Рик! — Без да се замисля, тя грабна Ерик с една ръка и се опита да го метне през рамо, но не успя. За момент се обърка. Какво ставаше? Свръхестествената ѝ сила беше изчезнала.

Успяха да завлекат Ерик в коридора, където ги посрещна екип полицаи, облечени с брони и с готови за стрелба оръжия. Следваше ги леко пълен детектив в цивилни дрехи. Носеше бронезилетка, но определено не беше от спецчастите.

— Връщайте се! — извика им Рик. — Има ботове!

— Зная — спокойно отвърна детективът. — По-бързо, изведете ги — каза той на хората си и се обърна към Керън и Рик. — Има ли някой друг в сградата?

— Дрейк. Мъртъв е.

— Всички навън! — нареди детективът.

Полицайте изведоха Рик и понесоха Ерик, който беше изгубил съзнание.

Детективът напусна последен сградата. Когато излезе през главния вход, по челото му се стичаше струйка кръв. Ботовете бяха намерили Дан Уатанаби.

— Къде е Дороти? — извика той.

Дороти Гърт вече беше пристигнала с тойотата си и отиде при него.

— Носиш ли магнита си?

— Разбира се. — Тя вдигна металната подкова. Беше взела индустриалния магнит от лабораторията, докато пътуваше насам.

— Всички полицаи и заложници да отидат за обеззаразяване — нареди Уатанаби, докато сваляше бронезилетката си. — Дороти ще се погрижи за вас.

Екипът за спешна помощ се зае най-напред с Ерик, след което го натовари в медицинския хеликоптер. Останалите минаха по реда си. Последен в палатката влезе лейтенант Уатанаби.

51.

Ямата

1 ноември, 05:55 ч.

Гигантският бот бе единственото нещо, което се движеше в тензорния генератор. Той избута трупа на Дрейк настрани и обходи помещението в търсене на изход. Не успя да намери начин да излезе и програмата му превключи на режим сондиране. Гъвката му шия се насочи надолу и остриите ножове се забиха в пластмасовия под. Ботът проби дупка и пропадна през нея в пълната с електроника яма. Там той продължи да реже и сече, вършейки онова, в което беше най-добър.

Под пода на генераторното помещение се разнесоха стонове и прашене, съпроводени от жълтите и сини проблясъци на електрически искри. Внезапно се чу съскане и през дупката изригна пара — направените от свръхпроводници магнити се разпадаха. Сградата се разтресе, когато магнитните полета на генератора изпаднаха в хаос. Докато се разпадаха, магнитите рязко се загоряха и топлината им сгорещи течния хелий около тях. От ямата забълваха хелиеви пари.

Осветлението в сградата изведнъж се изключи — някъде беше станало късо съединение. А гигантският бот продължаваше да реже вътрешностите на машината на Дрейк.

В сградата на „Наниджен“ беше останал един човек. Слабият мъж наблюдаваше как големият бот сече машините в ямата и се движеше бавно и предпазливо, без резки движения, за да не привлече вниманието му към себе си. Извади един твърд диск от чекмеджето му и откачи кабелите за хранване и данни. Пъхна диска в джоба си и побърза да се махне от ямата. Изкачи се по една стълба и влезе в тунела за евакуация. Зад него се чу трясък, последван от рев — ботът беше запалил пожар.

Облицованият с гофрирана ламарина тунел вървеше хоризонтално и завършваше със стълба. Д-р Едуард Кател, представителят на консорциум „Даврос“, се заизкачва по скобите. Твърдият диск в джоба му съдържаха пет терабайта данни — всички

проекти на д-р Бен Рурк за тензорния генератор, както и безценните инженерни данни от тестовите на машината. След като беше събрал две и две и бе заключил, че Вин Дрейк вероятно е наредил убийството на собствените си служители, Кател осъзна, че Дрейк е започнал да губи разсъдък и съответно вече не може да бъде ефективен шеф на компанията. Свърза се с определени хора, които от известно време се опитваха да открият с какво се занимава „Наниджен“, и им съобщи, че срещу определена цена може да им осигури плановите на генератора. Беше се промъкнал в сградата през нощта. Нямаше представа, че и Дрейк е в нея.

Спря в горния край на стълбата, под капака, и се заслуша. Какво ставаше горе? Виеха сирени, чуваше се трясък на хеликоптер. Може би бе най-добре да изчака тук няколко часа. Докато суматохата утихне.

Нещо се стече по бузата му и капна на яката. Докосна лицето си. Да, някакъв бот се бе забил в бузата му. Тунелът бе замърсен. Усещаше как ботът се забива в плътта му. Нямаше да е добре, ако попадне на някой по-голям кръвоносен съд — можеше да достигне до мозъка му, да започне да реже там и да му докара инсулт. Налагаше се да рискува и да излезе.

Отвори люка. Озова се сред група акации до паркинга. В ъгъла беше паркирана пожарна, но вниманието на пожарникарите бе насочено към бълващия от сградата дим.

Тръгна бързо през храсталака, като драскаше бузата си с нокти. Трябваше да извади онзи бот. Бръкна в устата си с два пръста, измъкна го от тъканта и го смачка между ноктите си, докато не усети как го строши. Продължи напред. Тръните на акацията дърпаха дрехите му. Стигна до празния участък и мина зад съседния склад. Излезе от бизнес парка и тръгна бързо по тротоара, докато не стигна до автобусната спирка на магистрала „Фарингтън“. Седна на пейката. Изгряващото слънце озаряваше всичко със златистото си сияние. Беше неделя сутрин; следващият автобус можеше да дойде след часове. Просто трябваше да чака. Изпитваше удоволствие и чувство за сигурност от факта, че носи раздрано сако с петна от кръв по него. Усмихна се. Можеше да мине за много болен бездомник — от онези, върху които избягваш да спираш погледа си. И у него бе твърдият диск, съдържащ единствения пълен набор планове на тензорния генератор на Бен Рурк. Резервни копия нямаше.

На единия му крачол се появи тъмно петно. Кръв. Това го разтревожи. Разкопча панталона, опипа бедрото си и улови бота. Вдигна го между ноктите си и присви очи към него. Едва успя да различи миниатюрните ножове, проблясващи на слънчевите лъчи.

— Накъде си тръгнал? — промърмори. Всичко се нареждаше чудесно. Приличаше на побъркан, който говори на пръстите си. Беше свободен агент, който представляваше единствено себе си. Засега.

Смачка бота между ноктите си и избърса окървавената си ръка в панталоните. Все едно беше смачкал кърлеж. Някаква пожарна кола профуча покрай него с пуснати сирени.

Седмица по-късно лейтенант Дан Уатанаби нагласи екрана на лаптопа, поставен на масичката на болничното легло, в което лежеше Ерик Янсен. На екрана се виждаше снимка на бот, разрязан на две, с изтърбушени вътрешности.

— Идентифицирахме азиатца, за когото ви казах. Името му е Джейсън Чу.

Ерик бавно кимна. Кракът му беше бинтован, лицето му бе бледо и изпито — анемия от загубата на кръв.

— Джейсън Чу работеше за „Рексатак“ — каза той. — Компанията, която притежава патентите на технологията „Хелсторм“.

— Значи господин Чу е организиран взлом в „Наниджен“, за да разбере какво се прави с патентите на компанията му?

— Точно така — отвърна Ерик.

— И охранителните ботове са били програмирани от вас?

— Не да убиват. Дрейк ги е препрограмирал. — Затвори за момент очи, после погледна Уатанаби. — Можете да ми повдигнете обвинение. Брат ми е мъртъв по моя вина. Не ми пука какво ще се случи с мен.

— Този път няма да ви се повдига обвинение — внимателно отвърна лейтенантът.

В стаята влезе медицинска сестра.

— Свиждането свърши. — Тя погледна мониторите и се обърна към Уатанаби. — Момчета, схващате ли намека, или да извикам лекар?

— Не съм момче, госпожо — любезно отвърна Дороти Гърт, докато се изправяше.

Уатанаби стана.

— Дороти много би искала да анализира функциониращ бот на „Наниджен“ — каза той.

Ерик сви рамене.

— Има ги из цялата централна част на „Наниджен“.

— Вече не. Всичко изгоря. Нужни ни бяха два дни, за да угасим пожара. Нищо не е останало. Няма ботове. Открихме останки, вероятно на Дрейк. Зъбната експертиза ще каже. А онази смаляваща машина е станала на въглен.

— Ще обвините ли някого? — попита Ерик, когато Уатанаби и Гърт стигнаха до вратата.

Уатанаби спря на прага.

— Извършителите са мъртви. Прокурорът е притиснат да не повдига обвинения. Натискът е от... да кажем, от правителствени служби, които не искат да се разчува за роботите. Предполагам, че всичко ще бъде представено като промишлена авария. — В гласа му се долавяше разочарование. — Но човек никога не знае — добави той и погледна към съдебната лекарка. — Двамата с Дороти обичаме подобни главоблъсканици, нали?

— Много обичам главоблъсканиците — заяви Дороти Гърт. — Да тръгваме, Дан. Господинът се нуждае от почивка.

52.

Молокаи

18 ноември, 09:00 ч.

Дъждът над западната част на Молокаи спря и пасатът задуха по-силно, като разлюля палмите покрай брега и вдигна морски пръски във въздуха. Разположените на известно разстояние от водата палатки, направени от платно и бамбук, плюсяха на вятъра. Екологичното ваканционно селище „Дикси Мару“ беше виждало и по-добри дни.

Но поне един специализант можеше да си го позволи със стипендията си.

Керън Кинг се надигна от постелката си и се протегна. Вятърът беше повдигнал муселиновата завеса на прозореца на палатката, разкривайки гледка към плажа, палмите и синята морска шир. Недалеч от брега изригна бял фонтан.

Керън сграбчи Рик Хътър за рамото и го разтърси.

— Рик, там има кит!

Рик се обърна, отвори очи и попита сънено:

— Какво?

— Никакъв интерес не проявяваш.

— Напротив, проявявам. Просто ми се спи. — Той също погледна през прозореца.

Керън тайно се възхищаваше на мускулите по гъба и раменете му. В лабораторията в Кеймбридж и през ум не й беше минавало, че Рик може да има доста сносно тяло под дочените ризи, които обичаше да носи.

— Нищо не виждам — рече той.

— Гледай. Може да се появи отново.

Наблюдаваха мълчаливо морето. В далечината, отвъд пролива Молокаи, се виждаха неясните очертания на Коолау Пали на Охау; планинските върхове бяха обвити в пухкави като памук облаци. Там валеше. Рик прегърна Керън през кръста, а тя стисна ръката му.

Изведнъж се случи отново. От водата се появи първо главата, после по-голямата част от тялото на гърбат кит, който разцепи повърхността и потъна отново с оглушителен плясък.

Продължаваха да се взират в морето, но то беше притихнало. Може би китът се бе гмурнал дълбоко и си беше отишъл.

Рик наруши мълчанието.

— Обади ми се онова ченге. Лейтенант Уатанаби.

— Какво? Не си ми споменавал.

— Каза, че можем да напуснем Хаваите.

Керън изсумтя.

— Потулват историята.

— Да. А ние се връщаме в досадния стар Кеймбридж...

— Говори от свое име — каза Керън и се обърна към него. — Аз няма да се връщам в Кеймбридж. Засега.

— Защо?

— Защото смятам да се върна... там.

— В микросвета ли имаш предвид?

Тя се усмихна.

— Керън, това е невъзможно. Няма начин... а дори да имаше, трябва да си луда, за да направиш подобно нещо. — Той погледна ръцете си. Синините още не бяха изчезнали напълно. — Микросветът убива хората като мухи.

— Така е. Всеки нов свят е опасен. Но си помисли за всички открития, които... — Тя въздъхна. — Рик, аз съм учен. Трябва да ида там. Всъщност не мога да си представя да не се върна отново в микросвета. Технологията съществува. А и двамата много добре знаем, че щом нещо бъде изобретено, то не изчезва.

— Това важи и за лошите неща — съгласи се Рик.

— Именно. Ботовете убийци и миниатюрните безпилотни самолети ще си останат. Хората ще умират по нови и страшни начини. С тази технология ще се водят ужасни войни. Светът никога вече няма да е същият.

Порив на вятъра разлюля палатката и платното заплющя над раниците им в ъгъла.

— Ами ние? — попита Рик, след като вятърът утихна.

— Ние?

— Да. Ти и аз. Искам да кажа... — Той се опита да я свали на постелката.

Но Керън беше унесена в мисли. В съзнанието ѝ се появи картината, разкрила се от лагера им на скалите на Тантал — обгърната в мъгла долина, цялата в зелено, бистри водопади... изгубена, неизследвана долина, невиджана дотогава от човешко око.

— Трябва да има... — започна тя.

Нещо привлече вниманието ѝ. Някакъв метален проблясък около едната раница. Побиха я тръпки — онези ботове, които се рояха във въздуха като насекоми...

Каквото и да беше, нещото отлетя; беше толкова малко, че мина през мрежата на прозореца. Керън реши, че ѝ се е сторило.

Тя се обърна към Рик.

— Трябва да има обратен път.

БИБЛИОГРАФИЯ

Засегнатата в романа тематика може да се похвали с великолепни научнопопулярни заглавия, както и с много ясни описания за любознателния читател.

Agosta, William. *Bombardier Beetles and Fever Trees, A Close-up Look at Chemical Warfare and Signals in Animals and Plants*. Reading, Massachusetts: Addison-Wesley, 1995.

— *Thieves, Deceivers and Killers, Tales of Chemistry in Nature*, Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 2001.

Arnold, Harry A. *Poisonous Plants of Hawaii*. Tokyo: Tuttle, 1968.

Attenborough, David. *Life on Earth*. Boston: Little, Brown, 1979.

— *The Private Life of Plants*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1995.

Ayres, Ian. *Super Crunchers*. New York: Bantam, 2007.

Ball Jr., Stuart M. *Hiker's Guide to O'ahu*. Revised edition. Honolulu: University of Hawai'i Press, 2000.

Baluska, Frantisek, Stefano Mancuso, and Dieter Volkmann, eds. *Communication in Plants: Neuronal Aspects of Plant Life*. Berlin: Springer Verlag, 2006. (Technical.)

Beerling, David. *The Emerald Planet, How Plants Changed Earth's History*. New York: Oxford, 2007.

Belknap, Jody Perry, et al. *Majesty: The Exceptional Trees of Hawaii*. Honolulu: The Outdoor Circle, 1982.

Berenbaum, May R. *Bugs in the System: Insects and Their Impact on Human Affairs*. New York: Perseus, 1995.

Bier, James E., et al., and the Department of Geography, University of Hawaii. *Atlas of Hawaii*. Honolulu: University of Hawaii Press, 1973.

Bodanis, David. *The Secret Garden*. New York: Simon & Schuster, 1992.

Bonner, John Tyler. *Why Size Matters: From Bacteria to Blue Whales*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 2006.

— *Life Cycles: Reflections of an Evolutionary Biologist*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1993.

Bryan, William Alanson. *Natural History of Hawaii*. Honolulu: Hawaiian Gazette Co. Ltd., 1915. (Налично в Google Books.)

Buhner, Stephen Harrod. *The Lost Language of Plants: The Ecological Importance of Plant Medicines to Life on Earth*. White River Junction, Vermont: Chelsea Green Publishing, 2002.

Chippeaux, Jean-Philippe. *Snake Venoms and Envenomations*. Malabar, Florida: Krieger Publishing, 2006.

Cox, George W. *Alien Species in North America and Hawaii, Impacts on Natural Ecosystems*. Washington, DC: Island Press, 1999.

Darwin, Charles. *The Power of Movement in Plants*. London: John Murray, 1880. (Налично онлайн на <http://darwin-online.org.uk/>.)

Dicke, Marcel, and Willem Takken. *Chemical Ecology, From Gene to Ecosystem*. Dordrecht, Netherlands: Springer, 2006.

Eisner, Thomas. *Eisners World: Life Through Many Lenses*. Sunderland, Massachusetts: Sinauer Associates, 2009.

— *For Love of Insects*. Cambridge, Massachusetts: The Belknap Press of Harvard University Press, 2003.

Eisner, Thomas, Maria Eisner, and Melody Siegler. *Secret Weapons: Defenses of Insects, Spiders, Scorpions, and Other Many-Legged Creatures*. Cambridge, Massachusetts: The Belknap Press of Harvard University Press, 2005.

Eisner, Thomas, and Jerrold Meinwald, eds. *Chemical Ecology: The Chemistry of Biotic Interaction*. Washington, DC: National Academy Press, 1995.

Fleming, Andrew J., ed._ *Intercellular Communication in Plants*, Annual Plant Reviews, Volume 16._ Oxford, England: Blackwell, 2005.

Foelix, Rainer D. *Biology of Spiders*. 2nd edition. New York: Oxford University Press — George Thieme Verlag, 1996.

Galston, Arthur W. *Life Processes of Plants*. New York: Scientific American, 1994.

Gotwald Jr., William H. *Army Ants: The Biology of Social Predation*. Ithaca, New York: Cornell University Press, 1995.

Gullian, Penny J., and Peter S. Cranston. *The Insects: An Outline of Entomology*. 4th edition. Oxford: Wiley-Blackwell, 2010.

Hall, John B. *A Hiker's Guide to Trailside Plants in Hawaii*. Honolulu: Mutual Publishing, 2004.

Hillyard, Paul. *The Private Life of Spiders*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 2008.

Holldobler, Bert, and Edward O. Wilson. *The Ants*. Cambridge, Massachusetts: The Belknap Press of Harvard University Press, 1990.

Homer; Robert Fagles, перевод. *The Odyssey*. New York: Viking, 1996.

Howarth, Francis G., and William P. Mull. *Hawaiian Insects and Their Kin*. Honolulu: University of Hawaii Press, 1992.

Jones, Richard. *Nano Nature: Nature's Spectacular Hidden World*. New York: Metro Books, 2008.

Kealey, Terence. *The Economic Laws of Scientific Research*. New York: St. Martin's Press, 1996.

Kepler, Angela Kay. *Trees of Hawai'i*. Honolulu: University of Hawai'i Press, 1990.

Krauss, Beatrice H. *Native Plants Used as Medicine in Hawaii*. Honolulu: Harold L. Lyon Arboretum, 1981.

Liebherr, James K., and Elwood C. Zimmerman. *Insects of Hawaii. Vol 16: Hawaiian Carahidae (Coleoptera): Parti: Introduction and Tribe Platynini*. Honolulu: University of Hawaii Press, 2000.

Magnacca, Karl N. „Conservation Status of the Endemic Bees of Hawai'i, *Hylaeus* (Nesoprosopis) (Hymenoptera: Colletidae).“ *Pacific Science*. Vol. 61, no. 2, April 2007, pp. 173–190.

Marshall, Stephen A. *Insects: Their Natural History and Diversity*. Buffalo, New York: Firefly Books, 2006.

Martin, Gary J. *Ethnobotany: A Methods Manual*. Chapman & Hall, 1995; reprint London: Earthscan, 2004.

McBride, L. R. *Practical Folk Medicine of Hawaii*. Hilo: Petro-glyph Press, 1975.

McMonagle, Orin. *Giant Centipedes: The Enthusiast's Handbook*. Elytra & Antenna: ElytraandAntenna.com, 2003.

Meier, Jiirg, and Julian White, eds. *Handbook of Clinical Toxicology of Animal Venoms and Poisons*. Boca Raton: Taylor & Francis, 1995.

Moffett, Mark W. *Adventures Among Ants*. Berkeley: University of California Press, 2010.

Palmer, Daniel D. *Hawaii's Ferns and Fern Allies*. Honolulu: University of Hawaii Press, 2002.

Perkins, R. C. L. „Insects of Tantalus.“ *Proceedings of the Hawaiian Entomological Society*. Vol. 1, pt. 2, pp. 38–51. (Available on Google Books.)

Perkins, Robert Cyril Layton. Автор на различни части от *Fauna Hawaiiensis*, ed. David Sharp, op. cit.

Pukui, Mary Kawena and Samuel H. Elbert. *Hawaiian Dictionary*. Revised Edition. Honolulu: University of Hawaii Press. 1986.

Scott, Susan, and Craig Thomas. *Poisonous Plants of Paradise: First Aid and Medical Treatment of Injuries from Hawaii's Plants*. Honolulu: University of Hawaii Press, 2000.

Serres, Michel, with Bruno Latour. *Conversations on Science, Culture, and Time*. Ann Arbor: University of Michigan, 1990.

Sharp, David, ed. *Fauna Hawaiiensis, or the Zoology of the Sandwich (Hawaiian) Isles*. Vols. 1–3. Cambridge: Cambridge University Press, 1899–1913. (Основният автор в сборника е Robert Cyril Layton Perkins, op. cit. PDF вариант може да се намери на адрес: <http://nature.berkeley.edu/~iiiagnacca/fauna.html>, както и в Google Books.)

Simonson, Douglas, et al. *Pidgin to Da Max Hana Hou*. [Pidgin Hawaiian dictionary.] Honolulu: The Bess Press, 1992.

Sohmer, S. H., and R. Gustafson. *Plants and Flowers of Hawaii*. Honolulu: University of Hawaii Press, 1987.

Spradbery, J. Philip. *Wasps: An Account of the Biology and Natural History of Solitary and Social Wasps*. Seattle: University of Washington Press, 1973.

Stamets, Paul. *Mycelium Running*. Berkeley: Ten Speed Press, 2005.

Stone, Charles P., and Linda W. Pratt. *Hawaii's Plants and Animals: Biological Sketches of Hawaii Volcanoes National Park*. Honolulu: Hawai'i Natural History Association, 1994.

Swartz, Tim. *The Lost Journals of Nicola Tesla*. New Brunswick, New Jersey: Global Communications, n.d.

Swift, Sabina F., and M. Lee Goff. „Mite (Acari) Communities Associated with 'Ohi'a...“ *Pacific Science*. (2001), vol. 55, no. 1, pp. 23–55.

Walter, David Evans, and Heather Coreen Proctor. *Mites: Ecology, Evolution, and Behavior*. Sydney, Australia: University of New South Wales

Press, 1999.

Ward, Peter D., and Donald Brownlee. *Rare Earth, Why Complex Life Is Uncommon in the Universe*. New York: Copernicus (Springer-Verlag), 2000.

Wilson, Edward O. *Naturalist*. New York: Warner Books, 1995.

Wolfe, David W. *Tales from the Underground: A Natural History of Subterranean Life*. New York: Basic Books, 2001.

Хенoфон; Rex Warner, преводач. *The Persian Expedition [The Anabasis]*. 1949: Republished London: Penguin Books, 1972. (Pp. 140–147: Първите речи на Ксенофонт пред войниците. Пример за лидерство по време на криза. Драматичното четиво, послужи за модел на речта на Питър пред неговите спътници.)

Zimmer, Carl. *Parasite Rex: Inside the Bizarre World of Nature's Most Dangerous Creatures*. New York: Simon & Schuster Touchstone, 2000.

Zimmerman, Eiwood C. *Insects of Hawaii*. Vol. 1. Honolulu: University of Hawaii Press, 2001.

ЗА АВТОРИТЕ

Майкъл Крайтън е автор на множество книги, преведени на трийсет и два езика и продадени в над 200 милиона копия; тринайсет от тях са филмирани. Сред по-известните му произведения са „Следващият“, „Състояние на страх“, „Жертвата“, „Джурасик Парк“ и „Щамът Андромеда“. Известен също като кинодеец и създател на „Спешно отделение“, той остава единственият творец, оглавил едновременно класациите за най-добра книга, филм и телевизионно предаване. Преди да напусне този свят през 2008 г., Крайтън бил доста напреднал в работата по написването на „Микро“; Ричард Престън беше избран да довърши романа. www.michaelcrchton.com

Ричард Престън е световноизвестен автор на осем книги, сред които „Горещата зона“ и „Дивите дървета“. Много от произведенията му са издадени в „Нюйоркър“. Спечелил е множество награди, сред които наградите на Института по физика на САЩ и на „Нешънъл Мегъзин“, и е единственият без медицинско образование, получавал наградата на Центровете за контрол на болестите. Живее със съпругата си и трите си деца недалеч от Принстън, Ню Джърси.

Издание:

Майкъл Крайтън, Ричард Престън. Микро

Американска. Първо издание

Редактор: Боряна Даракчиева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД, Десислава Петкова

ИК „Бард“, София, 2012

ISBN: 978–954–655–287–7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.